

BOGU NEKA JE SLAVA

Ispitivanje biblijskog viđenja Boga

Joel W. Hemphill

Trumpet Call Books

P.O.Box 656

Joelton, Tennessee 37080

**To God Be The Glory
Examining The Bible View Of God**

ISBN: 0-9671756-2-3

Copyright© 2006 by Joel W. Hemphill

Trumpet Call Books
P.O. Box 656
Joelton, TN 37080
www.thehemphills.com

Naslov originala: *God to be the Glory* (Joel W. Hemphill)

Copyright 2020 © www.monoteizam.com

Izdavač: Aleksandar Vuksanović, Bazel, Švajcarska

Prevod: Marija Ivković

Sadržaj

Uvod	9
1. Znaćete istinu	13
2. Osnove božanstva	27
3. Bog ima Sina	46
4. Čovek Isus Hrist	75
5. Koje je Božije ime?	144
6. Gde je Isus sada?	163
7. Ja i moj Otac smo dvojica	181
8. Da li Isus ima Boga?	195
9. Kada su se Isusu poklonili	206
10. Kako se Pavle molio	219
11. Drugi Isus	233
12. Bog i Isus u knjizi Otkrovenja	247
13. Katoličke bajke	279
14. Islamske bajke	298
15. Mormonske bajke	324
16. Protestantske bajke	342
17. Bogu neka je slava	359
Prilog A: Poruka od Boga	378
Prilog B: Stihovi pod znakom pitanja	381
Prilog C: 101 razlog zašto Isus ne može biti Bog	388
Prilog D: Mojoj jevrejskoj braći	402
Beleške o izvorima	405

Priznanja

Za ovu knjigu je najviše zaslužna moja draga žena LaBreeska, jedna od najdivnijih žena koju sam ikada upoznao. Ona vodi izuzetan život- stalno željna da sazna ko je Bog Biblije. Njene molitve, vera i mudrost imaju neprocenljiv značaj i večno sam joj zahvalan.

Hvala mojoj divnoj porodici na ukazanoj ljubavi i molitvama. Posebno bih želeo da se zahvalim svojoj sekretarici, Dawn Mansfield koja je ovu knjigu otkucala i odradila lekturu. Takođe, hvala vam za pronicljivost i ohrabrenje. Hvala Lou Crowder za tehničku pomoć oko sređivanja teksta. Lynsae Harkins iz Lynsae Design studija je odradila sjajan posao oko izrade korica i hvala vama.

Hvala dvanaestorici sveštenika (pastora i evangelista), sa kojima sam podelio poglavlje ove knjige i koji su ga pažljivo ispitali i imali hrabrosti da kažu: „Ovo je istina“. Vi znate ko ste i ja sam vam izuzetno zahvalan. Neizmernu zahvalnost dugujem i onima koji su mi pružili posebnu pomoć i ohrabrenje. Takođe, hvala nekolicini onih koji se sa mnom nisu složili. I vaše mišljenje mi je pomoglo.

Posebnu zahvalnost dugujem Elbert i Allisom Lumley i Nancy Carter iz Digital Imaging, jer su mi pomogli da ovu knjigu odštampam.

Neka ste svi blagosloveni!

Posveta

Mojim roditeljima, gospođi Beatrice Hemphill i pokojnom Elder W.T. Hemphill koji mi je preneo veliko znanje na mnogo načina ali je, pre svega, to je činio s ljubavlju i Božijim primerom.

Uvod

Na proleće 1986. godine, imao sam neverovatan susret sa Bogom Avrama, Isaka i Jakova. Između ostalog (vidi Prilog A), On mi je rekao da proučim Bibliju, jer će mi se On otkriti u Svojoj reči. Ovo mi se činilo neobičnim jer sam bio 46 godina star, spasen otkako sam napunio 10 godina, a u službi Evanđelja sam još od svoje 19. godine, pa sam smatrao da imam sasvim dobru predstavu o tome ko je On. Nisam bio u pravu!

On mi je takođe rekao da ću jednog dana „napisati knjigu ili knjige o Njegovoj slavi. U vezi sa ovim, znao sam da je moje shvatanje ograničeno, jer Božija slava nije nešto na šta sam se ikada zaista fokusirao. Znao sam da je Šekina slava viđena na planini Sinaj, u Tabernakulu i Hramu, i da su je videli čobani kada je anđeo objavio rođenje Isusa, i sve što sam znao o tome je moglo da stane na jednu stranicu.

Zaista sam počeo da istražujem Bibliju, ali sam i dalje bio fokusiran uglavnom na Šekinu (odsjaj Njegovog retko viđenog prisustva), ali uskoro sam shvatio da ako nameravam da napišem knjigu o Božijoj slavi, On bi morao da mi se u većoj meri „otkrije“. Takođe sam shvatio da se radilo o Njegovom trenutku, pa sam ostao toga svestan ali sam prestao da se borim sa istim.

Tokom tih godina, svojim prijateljima sam govorio: „Jednog dana ću napisati knjigu o Božijoj slavi.“ Oko 1. Novembra 2005. godine, osetio sam potrebu da neke misli stavim na papir, misleći da će od toga nastati

propoved za našu službu, kao što je to s vremena na vreme bio slučaj. Moja žena, LaBreeska, videvši sa koliko sam posvećenosti pisao, jednog dana mi se obratila i rekla, „Dragi, mislim da će to biti knjiga o kojoj ti je Gospod govorio,“ ali u tom trenutku ja nisam mogao da vidim nikakvu vezu. To se desilo tek nedelju dana kasnije. Sada, oko 500 napisanih stranica kasnije, verujem da sam prosuo svoje srce. Nisam u potpunosti dokučio ovu neverovatnu tematiku, ali sam dao sve od sebe.

Iako je ova knjiga u potpunosti zasnovana na Bibliji, ona nije namenjena svakom. Ona nije napisana za dve grupe ljudi, one koji smatraju da je reč teologa, veroučitelja i verskih učenja važnija od reči koju je izrekao Bog, kao i za one koji u sebi govore: „Znam u šta verujem po pitanju Boga, nemoj me zbunjivati s tim šta Biblija govori o Njemu.“ Nadam se da ovakvih ljudi neće biti mnogo. Nisam se pozabavio svakim biblijskim stihom koji bi mogao da pojasni tematiku ove knjige. To ne bi bilo moguće. Očigledno, ne znam svaki stih koji bi na ovo mogao da se odnosi, takođe smatram da bi to bilo bespotrebno. Pokušao sam da dam brojne biblijske dokaze za svaku doktrinarnu izjavu koju sam izneo, i svaki drugi biblijski stih mora da bude u skladu sa onim što je ovde citirano. Pavle se ne suprotstavlja sam sebi. Niti se sukobljava sa Petrom, Jovanom, Mojsijem ili Isusom. Oni se svi slažu međusobno.

A sada nekoliko reči o mom stilu pisanja. Napisao sam i objavio nekoliko stotina gospel pesama, oko 50 novinskih članaka i nekoliko propovedi, ali nikada do sada nisam napisao knjigu. To je za mene jedno sasvim novo iskustvo. Namerno sam ponavljao ono što smatram da je od ključne važnosti za razumevanje. Kralj David je 26 puta u Psalmu 136 ponovio

frazu: „Jer njegova milost će trajati zauvek“. Šta je on želeo da mi vidimo? Da će „njegova milost trajati zauvek“. U daljem tekstu, akcenat stavljam ja. Pošto je Vrhovni Bog ono na šta se ova knjiga fokusira, odlučio sam da velikim slovima pišem sve imenice i zamenice koje se odnose na Njega, osim kada citiram Bibliju. Zarad jasnoće, odlučio sam da kurzivom pišem sve biblijske citate i da ih stavljam pod znake navodnika.

Neke stvari o kojima ova knjiga govori su istorijske prirode, posebno Poglavlja 2, 13, 14 i 15. Ja nisam istoričar pa sam se oslonio na najbolje izvore do kojih sam mogao da dođem, i na ono što se obično smatra istorijskom činjenicom. Pavle u stihu 5:1 I Korinćanima kaže: „Vrlo se glasi da je blud među vama“, i onda on nastavlja da se time bavi po ovom osnovu.

Ova knjiga nema za cilj da na bilo koji način umanjí Isusov značaj. Daleko od toga! Niti ikada treba da bude upotrebljena u tu svrhu. On je sve što Sveta Biblija kaže da on jeste, rođen od device, pravičan, pomazan, odabran i odobren Sin Božiji, Mesija Izraela. On je naš voljeni Spasitelj, Iskupljenik i Kralj koji će uskoro doći. Ali ovde se javlja problem, jer on nije sve što se u hrišćanstvu tvrdi da on jeste, i ja sam tu da to razrešim. Ne radi se o denominaciji.

Služio sam u Južnobaptističkim i pentekostalnim crkvama i ja ne pokušavam da stvaram baptiste ili pentekostalce, već želim da se ljudi na uzvišen način susretnu sa Bogom našim Ocem kroz Gospoda Isusa Hrista. „Ovaj život večni.“ (Jovan 17:3).

Sada jedna poruka sveštenicima i veroučiteljima Biblije. Ako uvidite i prigrlite istine koje ovde pronađete, morate progovoriti. Ali molim vas da se molite i pitate Boga da vam da mudrost po pitanju toga kako i kada da svoje znanje predstavite. (Recimo, dajte kopiju ove knjige nekome.) Ovo je Božija poruka, i nema ništa toliko snažno kao istina čije je vreme došlo. Ona zahteva da prilagodimo način razmišljanja, ali se njom moramo pozabaviti i na emotivnom nivou. Nekima je potrebno više vremena a nekome manje. Najbolji učitelj je dobar primer, dakle, počnite da hodate u svetlosti odsad, jer videćete svetlost, i verujte radu Svetog duha.

„Kada on, Duh istine dođe, on će vas dovesti do istine: i on će vam pokazati stvari koje će doći“ (Isusove reči) (Jovan 16:13).

Dodaću još i to da sam ovoj temi prišao pažljivo i uz molitvu, jer je njena važnost prevelika da bi ona bila pogrešno shvaćena. Takođe sam imao na umu Isusove reči upućene Petru, „Nahrani moje ovce“ i „nahrani moje jaganjce.“ Oni su različitog uzrasta i treba im različita hrana. Možda čak ima i nekoliko koza. Izazov je probuditi koze a da se ne uzbune ovce i jagnjad. Samo vreme će pokazati da li sam uspeo. Sve vas volim.

Bogu neka je slava!

Obratite pažnju na to da ako je nečije ime navedeno ovde u knjizi, to ne znači da se ta osoba slaže sa zaključcima datim ovde. „Bogu neka je slava“ predstavlja iskreno verovanje autora, i on se jedini može smatrati odgovornim za sadržaj ove knjige.

1. Znaćete istinu

„Bog je Duh; i koji Mu se mole, **duhom i istinom treba da se mole**” (Isusove reči, Jovan 4:24).

„**I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti**” (Isusove reči, Jovan 8:32).

Isus, rođen od strane device, bezgrešan sin Božiji, propovedao je u Jerusalimskom hramu kada su ga pisari i fariseji prekinuli, dovodeći ženu koja je uhvaćena u preljubi. Nakon što im je održao predavanje o opraštanju, on je nastavio da nadahnuto propoveda o svojoj svetlosti, istini, misiji, o svom Ocu i opasnosti sa kojima se susreće onaj koji umre grešan. Jovanu 8:30-31 glasi: „Kad ovo govoraše, mnogi Ga verovaše. Tada Isus govoraše onim Jevrejima koji Mu verovaše: Ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji.” Isus je novim vernicima dao divno obećanje da će „**spoznati istinu**” i da će biti istom oslobođeni ako nastave da ga prate. Ovo obećanje je bilo od velike važnosti, i još uvek je, jer su oni živeli u svetu u kakvom i mi živimo, a to je svet u kome je mnogo ljudi smatralo i propovedalo da je istinu nemoguće spoznati. Oni su verovali da ne postoji apsolutna istina postavljena od strane Stvoritelja, ali da se do znanja može doći isključivo *iskustvom*. Isus se suočio sa jednim čovekom koji se pridržavao ove filozofije, Pontijusom Pilatom, i rekao: „*Ja sam za to rođen, i zato dođoh na svet da svedočim istinu. I svaki koji je od istine sluša glas moj.*“ Pilatov odgovor kao da sadrži dozu sarkazma. „**Šta je istina?**“ (Jovan 18:37-38). Isus je već odgovorio na to pitanje jednom za svagda u jednom poglavlju pre ovog, u svojoj molitvi upućenoj Nebeskom Ocu u kojoj kaže: „*Posveti ih kroz*

istinu: tvoja reč je istina.“ Božja reč je **istina**, večna, čista, moćna, nepokolebljiva i daruje život!

*„Delo je te stene savršeno, jer su svi putovi njegovi pravda; **Bog** je veran, bez nepravde; **pravedan** je i istinit.*; (5. Mojsijeva 32:4)

*„Jer je dobar Gospod; milost je Njegova uvek, i **istina Njegova** od kolena na koleno.*“ (Psalam 100:5)

*„A što neki ne verovaše, šta je za to? Eda će njihovo neverstvo veru Božiju ukinuti? Bože sačuvaj! Nego **Bog neka bude istinit, a čovek svaki laža.***“ (Rimljanima 3:3-4, apostol Pavle)

Božija pisana reč, Biblija je istinita. Pogledajte neke od primera gde se ona pokazala kao tačna. Pre oko 513 godina, Kristofer Kolumbo i njegovi saputnici su isplovili iz Palosa, Španije, sa tri broda u potrazi za novom trgovinskom putanjom do Istoka. Mnogi su bili zabrinuti za njegovu bezbednost, jer su i najbolji tadašnji naučnici verovali da je Zemlja ravna ploča i da će „ploveći spasti sa njene ivice“. Ali Biblija je oko 2200 godina pre nego što je Kolumbo zaplovio prorekla da „On sedi nad krugom zemaljskim, i njeni su Mu stanovnici kao skakavci“ (Isaija 40:22). Kolumbo je dokazao ono što je Biblija rekla, da je zemlja **okrugla!**

Oko 1799. godine, Džordž Vašington, stari otac naše zemlje, razboleo se i najbolji doktori su pozvani da ga leče. Među elitnim doktorima tog doba kružilo je verovanje da je uzrok bolesti „loša krv“, pa su mu iz nekoliko navrata uzimali znatne količine dragocene krvi. Danas nam je poznato da se ova procedura ne preporučuje i jasno nam je da mu je to samo skratilo život. Da su verovali Bibliji, on bi možda živeo duže, jer je Bog rekao:

„Jer je duša telu u krvi; a ja sam vam je odredio za oltar da se čiste duše vaše; jer je krv što dušu čisti. Jer je duša svakog tela krv njegova, to mu je duša. Zato rekoh sinovima Izrailjevim: Krv ni jednog tela ne jedite, jer je duša svakog tela krv njegova. Ko bi je god jeo, da se istrebi. (3. Mojsijeva 17:11, 14). Sada doktori daju pacijentima krv.

Danas je među naučnicima široko prihvaćena činjenica da su kontinenti nekada sačinjavali jednu kopnenu površinu i da su u nekom trenutku u prošlosti razdvojeni. Naravno, Mojsije, autor Postanja, opisao je zemlju kao takvu i spojena mora, pre oko 3500 godina (*Postanje 1:9-10*). Nijedan naučnik ne može da vam kaže kada su se tačno kontinenti razdvojili ali Biblija može, u stihovima 1. Mojsijeve 10:25 i 1. Dnevnika 1:19. Ovi stihovi kažu da je čovek po imenu Eber dao svom prvom sinu ime Peleg, što znači *podela*, „*jer se u njegovo vreme zemlja podelila*.“ Još jedan primer dokazuje koliko je Božija sveta reč tačna.

Bog je rekao Jovu, kao što je zabeleženo u stihu 38:7 Knjige o Jovu, koji je napisan pre 3520 godina, da su u vreme stvaranja „jutarnje zvezde zajedno pevale.“ Savremeni naučnici kažu da su u vreme „velikog praska“ planete vibrirale i zvonile poput zvona. One su „pevale zajedno“. Nedavno je zemljotres prouzrokovao cunami koji je pogodio Aziju i ubio preko 200.000 ljudi. Naučnici kažu da je šok do koga je došlo pomerio zemlju iz svoje uobičajene ose za oko 1 inču i doveo do toga da zemlja „vibrira poput zvona“ svakih 17 minuta nedeljama nakon toga. Božija reč je istinita!

Zašto je poznavanje istine toliko važno? Isus je rekao ženi kraj bunara u Jovanu 4:24 *„Bog je Duh: i oni koji mu se klanjaju moraju da mu se klanjaju duhom i istinom.“* **Naše klanjanje Bogu On ne prihvata ako se ne radi u skladu sa Njegovom istinom.** Njegova istina ima veze s tim ko je On, šta je Njegova božanska priroda, milost, sažaljenje, spremnost da primi grešnike i da im oprost. U stihu 7:7 Jevanđelja po Marku, Isus citira Isaiju gde Bog kaže: *„No **zaludu me poštuju** učeći naukama, zapovestima ljudskim.“* Božija istina je otkrivena Svetim duhom, *„Duhom istine“* (Jovan 14:17, 15:26, 16:13) u Njegovom sinu Isusu, koji je rekao u stihu 14:6 Jevanđelja po Jovanu: *„Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do **kroza me.**“*

Šta je istina u vezi Svemoćnog Boga i njegovog sina Isusa Hrista?

„Jer je ovo dobro i prijatno pred Spasiteljem našim Bogom, Koji hoće da se svi ljudi **spasu**, i da dođu **u poznanje istine**. (Koje istine?) Jer je **jedan Bog**, i **jedan posrednik** Boga i ljudi, **čovjek Hristos Isus.**“ (1. Timotiju 2:3-5)

Razumeš li ovu istinu? Ili ono što je Isus rekao u stihu 3:14 Otkrovenja:

„I anđelu laodikijske crkve napiši: Tako govori Amin, **Svedok Verni i Istiniti, Početak stvorenja Božijeg.**“

Da li razumeš ovu osnovnu istinu? Da li veruješ u nju i da li je prihvataš?

I kada je Isus rekao sledeće u stihovima 8:17-18 Jevanđelja po Jovanu:

„A i u zakonu vašem stoji napisano da je svedočanstvo dvojice ljudi istinito. Ja sam **koji svedočim sam za sebe**, i svedoči za mene **Otac koji me posla.**“

Isus je rekao: „Ja i moj Otac smo dva, dva svedoka.“ Da li razumeš ovu istinu? Da li je voliš? Želim da kažem da smo toliko dugo usvajali naša učenja, dogme i verske doktrine da ponekad izgleda da smo im više naklonjeni nego što volimo „*ono što je rekao Bog*.“ Nije važno šta tradicije, ortodoksija, teolozi, rani crkveni oci ili sabori kažu, **Biblija je u pravu!** Jedini autoritet jeste Biblija. David je u rekao sledeće:

„Toga radi **zapovesti Tvoje** držim da su verne, **na svaki put lažni mrzim**.“ (Psalamu 119:128)

Biblija

Bog je čuvar Svoje reči. Nju nisu napisali teolozi niti je ona napisana za teologe, nju treba da pročita i shvati običan čovek, „onaj koga sa puta neće skrenuti glupi.“ Nizom divnih činova, On ju je dao nama na našem jeziku, da je shvatimo kao što bismo shvatili bilo koju drugu knjigu napisanu na tom jeziku.

Deo nje je pripovetka a deo alegorija, ali veliki deo nje treba shvatiti bukvalno. Bog ne pokušava da sakrije istinu. Čitalac može da zaključi kada se radi o pripovetkama a kada o alegorijama, ali kada on kaže da je „tako bilo“, tako je bilo. (*Čak se i taj deo gde se navodi pripovetka ili alegorija odnosi na nešto što je bukvalno*).

Moramo da volimo istinu. Da vas podsetim, nemoralno je i opasno ne ophoditi se pažljivo prema istini. Moramo voleti istinu da bismo bili spaseni. Oni koji ne prime **ljubav prema istini**, jednog dana, ubrzo, od Boga će primiti zavaravanje i biće prokleti. U stihovima 2. Solunjanima 2:9-12, Pavle kaže sledeće o antihristu:

„Kog je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, I sa svakom prevarom nepravde među onima koji ginu: **jer ljubavi istine ne primiše**, da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu prevare, da veruju laži; Da prime sud svi **koji ne verovaše istini**.“

Rastužio sam se dok sam čitao reči priznatog jevrejskog Rabina, koji je nedavno u medijima izjavio sledeće: „Ja ne bih verovao da je Isus Mesija da mi samo Mojsije nije to rekao.“ I naravno da mu je Mojsije to rekao u 5. Mojsijevoj 18:15:

„**Proroka ispred tebe, između braće tvoje**, kao što sam ja, podigneće ti Gospod Bog tvoj; njega slušajte.“

Onda je Bog rekao Mojsiju:

„**Proroka ću im podignuti između braće njihove, kao što si ti, i metnuću reči svoje u usta njegova, i kazivaće im sve što mu zapovedim. A ko god ne bi poslušao reči moje, koje će govoriti u moje ime, od toga ću ja tražiti**“ (5. Mojsijeva 18:18-19).

Znam da rabini i većina drugih Jevreja ne razumeju ove stihove, ali da li ih ti razumeš? Ovo nije još jedan „*Bog*“ koga je Gospod Bog obećao Izraelu, već „*Prorok, među vama, među njihovom braćom, koja su poput tebe*“ (Mojsije). To nije niko drugi do Isus Hrist Mesija (Jovan 1:45; Dela 3:22 i 7:37). On treba da deluje kao Božiji isključivi zastupnik u istini, spasenju i sudu; ali nema obećanja da će on biti Bog. Isus je rekao Bogu Ocu, „*I ovo je život večni, da oni spoznaju tebe, jedinog pravog Boga*“ i to je istina.

Razumite i ovu istinu. Bog je rekao Proroku Mesiji: „ *Moje reči koje će on govoriti u moje ime.* “ Očevo ime nije „Isus“. **Božije ime je Njegov autoritet.** Bog je rekao Mojsiju u vezi anđela koji je predvodio Izrael do obećane zemlje:

„Čuvajte ga se ... ne provocirajte ga: **jer moje ime je u njemu.**“
(2. Mojsijeva 23:21).

Obratite pažnju na to da je Bog rekao da će Mojsije Prorok (*Isus*) biti „**među braćom njihovom**“ (5. Mojsijeva 18:18). Stih 2:17 Poslanice Jevrejima o Isusu kaže sledeće: „ *Zato beše dužan u svemu da bude kao braća.* “ Isus nije došao u „Božiju familiju“, on je došao u „čovečju familiju.“ On je naš brat, „**čovek** Isus Hrist.“

Rabin, koji ne veruje ima malu šansu da bude spasen, uskraćen za iskustvo kakvo je Apostol Pavle imao na putu do Damaska, što sigurno neće iskusiti. On i mi moramo da primimo i da poverujemo u Božiju pisanu reč ili da budemo izgubljeni. Bog je sačinio Svoju pisanu reč od neprikosnovene večnosti. Petar je u stihu 3:23 Dela apostolskih rekao o Isusu, obećanom Proroku, „*I biće da će se svaka duša koja ne posluša tog proroka istrebiti iz naroda.*“ Kako znamo šta je Isus rekao? **Bojažljivi ljudi su to zapisali!**

Poslušajte Davida u Psalmu 138:2: „*jer si po svakom imenu svom podigao reč svoju.* “ Bog je uvećao Svoju reč iznad Svog imena; stoga, mi zasigurno znamo da ju je On uzdigao iznad naših **učenja i verskih doktrina.** Obratite pažnju na ono što Petar kaže u 2. Petrova 1:17-21:

„Jer on primi od Boga Oca čast i slavu kad dođe k Njemu takav glas: Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji. I ovaj glas mi čusmo gde siđe s neba kad bejasm o s Njim na Svetoj gori. I imamo najpouzdaniju proročku reč, i dobro činite što pazite na nju, kao na videlo koje svetli u tamnom mestu, dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašim. I ovo znajte najpre da nijedno proroštvo književno ne biva po svom kazivanju; Jer nikad proroštvo ne bi od čovečije volje, nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božiji ljudi.“

Možda treba nekoliko puta da pročitate ove stihove da biste shvatili šta Petar želi da kaže: „Čuli smo Božiji glas kako progovara iz raja o Isusu, ali nama je sigurnija **proročanska reč** od glasa iz raja.“ Mi imamo „biblijsko proročanstvo“ koje bi trebalo da slušamo. Ja nisam napisao ovo, ali sam **pozvan da to objavim**.

Čak iako mi, koji sebe nazivamo fundamentalnim hrišćanima i koji se hvalimo jer se držimo stava „solo scriptura“ (*samo Biblija*), dozvolili smo tradiciji da zamagli naše shvatanje toga šta Biblija kaže o Bogu i Božanstvu. U stihu 16:13 Jevanđelja po Jovanu, Isus govori o Svetom duhu kao o „*duhu Istine*“ i obećava da će „voditi ka celokupnoj istini.“ Naravno, uz Njegovu pomoć, oni koji iskreno tragaju za istinom mogu da pronađu istinu u vezi toga ko je Bog. Ovo je osnova svega. Pogrešna učenja i doktrine nisu **istina**. Istina je čista! Istina je ta koja nas čini slobodnim, Isus je rekao ocu u stihu 17:17 Jevanđelja po Jovanu, „*tvoja reč je istina*.“ **Kada se istina pomeša sa greškom, istina biva uništena!**

Svako ko veruje u Bibliju će se složiti oko toga da Biblija sama sebi ne protivreči. Ona ima jednog autora, boga Oca, iako je on iskoristio oko 40 pisaca da je napiše nadahnivši ih Svetim duhom (2. Petrova 1:21, 2. Timoteju 3:16). Pošto Bog ne može sam sebi da protivreči, svaki put kad nam se učini da neki stih Biblije protivreči drugom, to znači da ga dovoljno dobro ne razumemo. Stoga, moramo dobro prostudirati Bibliju i moliti se da ćemo doći do adekvatnog shvatanja te oblasti. U stihu 24:45 Evanđelja po Luki, Isus je pomogao njima da „*razumeju, tako da oni mogu da razumeju biblijske stihove.*“ To je ono čemu moramo da težimo. Pavle je pisao mladom svešteniku Timotiju i dao mu nekoliko dobrih saveta:

„Postaraj se da se **učenjem** pokažeš pošten pred Bogom, kao radi koji se **nema šta stideti**, i **pravo upravlja** rečju istine.“ (2. Timotiju 2:15).

Biblija je sama sebi najbolji tumač. Kontekst često objašnjava tekst. Žao mi je što moram da to kažem, ali mi imamo previše muškaraca i žena u propovedaonicama i na radiju i TV-u koji „pogrešno upravljaju“ rečima istine. Jedan čovek je sa podsmehom rekao mom dedi da ne može ništa da dokaže Biblijom. „Biblija kaže, Juda je otišao i obesio se, idi i ti i uradi isto, a to što radiš uradi brzo.“ Ovo je **pogrešno upravljanje**. Mi moramo da prestanemo da vadimo pojedinačne stihove iz konteksta, kako bismo ustanovili duboke istine. Treba sebi da postavimo ovo pitanje: „Da li se naša verovanja poklapaju sa **celom** Biblijom? Poglavlja 6 i 7 Evanđelja po Jovanu, pričaju priču o vremenu Isusove rane službe kada je područje Galileje bilo podstaknuto pitanjem „*Ko je on?*“ Neki su mu verovali a neki nisu. Zbog toga što je govorio sa autoritetom i izvodio

čudesna dela, mnogi su rekli da on mora da je Prorok ili Mesija. Fariseji su u neverici tvrdili da nije ni jedno od ta dva. Brojni ljudi su ga pratili iz jednog mesta u drugo, čak i brodom (6:24), ali neki bi Isusa silom zarobili i učinili kraljem, da on nije nestao (6:15). Oni su na kraju sve to sažeto prikazali pitanjem:

„Drugi govorahu: Ovo je Hristos. A jedni govorahu: Zar će Hristos iz Galileje doći? (Isus je rođen u Vitlejemu ali je odrastao u Nazaretu, u Galileji) Ne kaza li pismo da će Hristos doći od semena Davidovog, i iz sela Vitlejema odakle beše David? Tako raspra postade u narodu Njega radi“ (Jovan 7:41-43).

Kada je Nikodim progovorio u svoje ime, oni su mu odgovorili:

„Nisi li i ti iz Galileje? Razgledaj i vidi da prorok iz Galileje ne dolazi. I otidoše svaki svojoj kući.“ (Jovan 7:52-53).

Molim vas da shvatite šta se dogodilo. Usred pometnje i diskusije neko je citirao stih Biblije, *Mihej 5:2* „*A ti, Vitlejeme...*“ i rešio situaciju! Mesija je trebalo da dođe iz Vitlejema a Isus je bio iz Galileje; stoga, oni su mislili, on nikako ne može da bude Mesija. Dakle, sa svojom dragocenom Biblijom na umu, oni su odbili Isusa i otišli kući da spavaju tu noć, u sopstvene krevete i nikada nisu više ni razmislili o tome. Svaki put kad je on kasnije bio pomenut, oni su to jednostavno ostavljali po strani, jer su ga otpisali jednim biblijskim stihom.

Ali, Isus je rekao:

„**Pregledajte pisma**, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona **svedoče za mene**“ (Jovan 5:39).

Ponovo je rekao u stihu 22:29 Jevanđelja po Mateju:

„A Isus odgovarajući reče im: Varate se, ne znajući Pisma ni sile **Božje**.“

Kada je Apostol Pavle propovedao Verijancima, u stihu 17:11 Dela apostolskih, doktrinu sa kojom nisu prethodno bili upoznati:

„**Ovi pak behu plemenitiji** od onih što žive u Solunu; oni primiše reč sa svim srcem, i **svaki dan istraživahu po pismu** je li to tako.“

Reći: „U ovo sam oduvek verovao“, nije dobar argument za doktrinu. Možete biti iskreni ali isto tako možete verovati pogrešno. Oni koji su razapeli Hrista i proterivali apostole su bili iskreni, „ali nisu imali znanje“. Biblija je duhovna knjiga i mora se duhovno tumačiti. Čovečji um ne može da primi ono što je Božije. Šta je namera ovog stiha? Šta duh govori? Da li tvoje tumačenje šteti tekstu?

Isus je znao da su mnogi „čuli“ šta je on govorio, ali da ga nisu istinski „slušali“.

„Reče on (Isus) svojim učenicima: **Metnite vi u uši svoje ove reči**“ (Luka 9:43-44).

U Isusovo vreme je bio problem slušati.

„Njihove uši nisu mogle da čuju“ (Matej 13:15).

„Imate uši, zar ne čujete?“ (Marko 8:18).

Osam puta u Jevanđeljima Isus kaže: „*Pustite onog ko ima **uši** da **čuje**.*“

Za mene, pisanje ove knjige je iskreni pokušaj da se predam istini o tome šta Sveto pismo piše o Božanskom i da je prigrlim. Vidim da se ova istina protivi onome u šta sam prethodno verovao i o čemu sam propovedao. Odrastao sam u okvirima Pentekostalne crkve jedinstva. Bio sam sveštenik u crkvi te veroispovesti deset godina i čvrsto je branio. Sada vidim da sam pogrešio i to otvoreno priznajem. Isus je rekao Ocu u stihu 17:3 Jevanđelja po Jovanu: „ *I ovo je život večni, da **spoznaju tebe, jedinog pravog Boga**, i (pored toga) **Isusa Hrista kog si poslao.***“

Takođe bih želeo da svojoj trijadološki nastrojenoj braći kažem da Boga ne čine tri osobe, **Bog je jedan**. Pavle u stihovima 8:4,6 I Korinćanima kaže: „*Ne postoji drugi Bog sem jednog ...za nas **postoji samo jedan Bog, Otac**, od koga su sve stvari ... i jedan Gospod Isus Hrist.*“

Stari i Novi zavet sadrži preko 10.000 zamenica i glagola u jednini koji se odnose na jednog Boga (*Ja, Mene, On, Njega – a ne „oni“, „njima“ ili „mi“*).¹ Ako ovaj ogroman broj zamenica u jednini upotrebljenih tako da se odnose na Boga, ne mogu nekoga da ubede da je **On jedna osoba**, onda to stvarno **jezikom** ne može da mu se dokaže.

Istina se ne određuje glasanjem većine. Mnogi ljudi koji nikada ne odvoje vreme da sami potraže istinu u Bibliji, teše se činjenicom da su deo velike grupe ili denominacije, i da milioni drugih veruju u isto što i oni. Ovo se zove mentalitet stada i u religiji je to opasno. Molim vas da razmotrite sledeću činjenicu: Istina nije umanjena ako je ceo svet poriče, a greška nije ispravljena ako je milioni podržavaju! Koliko je ljudi u Nojevo vreme verovalo da potop dolazi? Koliko je ljudi shvatalo i

verovalo da je Isus obećani Mesija Izraela u 32. godini nove ere? Koliko je ljudi verovalo da će Bog prosuti Svetog duha na nejevreje oko 41. godine nove ere? Usudite se da budete različiti zarad istine!

Što se tiče pitanja Božanstva, mnogi obrazovani i pametni ljudi, obrazovaniji od mene, borili su se sa ovom temom i pogrešno je shvatili, tako da sa ovim na umu ja joj pristupam, plašeći se i drhtajući. Ali sam je proučio i imam par stvari da kažem. „*Ali šta govori pismo?*“ (*Galatima 4:30*).

Prijatelju, ako ne voliš istinu više od svega drugog onda nema potrebe da čitaš dalje ovu knjigu. Slažem se sa pokojnim Dr. J. Vernon McGee koji je rekao da je verovatno razlog za to što se Isus obratio pisarima i Farisejima kroz pripovetke, a ne direktno, taj što je znao da će ga oni **svakako odbiti i razapeti**; a njima će Bog suditi za njihovo odbijanje **dodatne istine. Mi smo odgovorni za ono što čujemo**; i u našim srcima mi moramo da kažemo da ili ne, a zatim da o tome govorimo. **Voleti istinu znači mrzeti greške!** Neki su pitali: „Ako verujete u ovo zašto onda ne zadržite to za sebe?“ Postoji dobar odgovor za ovo u Bibliji.

„Imajući pak onaj isti duh vere kao što je napisano: verovah, zato govorih; **mi verujemo, zato i govorimo**“

(2. Korinćanima 4:13).

Za jednog hrišćanina, a posebno za Isusovog sveštenika, videti istinu znači objaviti je. **Ja verujem, stoga ja govorim!**

Ova knjiga je potraga za istinom! Oni koji tragaju za istinom ne smeju da se plaše činjenica. Ako postoji jedan stih u Bibliji koji smeta tvojoj doktrini, nemoj ga izbegavati, već mu priđi direktno i pitaj Boga da ti otvori um da razumeš.

„Tada im **otvori um da razumeju pismo**“ (Luka 24:45).

Kao što je Brat McGee rekao, postoji nekoliko vrsta ponosa. Postoji ponos po pitanju „**rase**“, „**lica**“ i „**mesta**“ i „**vere**“. To je **ponos** „**vere**“ koji je doveo do toga da Farisejima promakne njihov Mesija. Pristupi Božijoj reči bez ponosa „**vere**“, učenja i doktrina veroispovesti da ti ne promakne **pravi Isus**.

2. Osnove božanstva

„Ti si jedan Bog“ (Psalm 86:10).

*„A ovo je život večni da poznaju Tebe **jedinog istinitog Boga**, i koga si poslao Isusa Hrista“ (Isusove reči) (Jovan 17:3).*

*„**Nema drugog Boga osim jednog... Ali mi imamo samo jednog Boga Oca**, od kog je sve, i mi u Njemu, **i jednog Gospoda Isusa Hrista** ...Ali nema svako razuma“ (1. Korinćanima 8:4, 6-7).*

Zašto smo toliko zakomplikovali shvatanje ko je Bog u odnosu na njegovog sina Isusa, kada je Biblija toliko jasna po tom pitanju. Proroku Danilu i Jovanu Otkrovitelju je Bog rekao da sakriju neke stvari u vezi sa proročanstvom koje će tek kasnije biti otkrivene, ali nikada nisam pronašao stih Biblije gde Bog prikriva shvatanje Božanstva. Zapravo, rekao je sasvim suprotno u stihovima 43:10-11 Knjige proroka Isaije:

*„Vi ste moji svedoci, veli Gospod, i sluga moj koga izabrah, da biste **znali i verovali** mi i **razumeli** da sam ja; **pre mene nije bilo Boga** niti će posle mene biti. Ja sam, ja sam Gospod, i **osim mene nema Spasitelja**.“*

Svemoćni Bog je kroz proroka Jeremiju rekao sledeće:

*„Ovako veli Gospod: Mudri da se ne hvali mudrošću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. Nego ko se hvali, neka se hvali tim **što razume i poznaje mene** da sam ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod“ (Jeremija 9:23-24).*

Apostol Pavle je rekao sledeće:

„Jer šta se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio; Jer šta se na Njemu ne može videti, od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima, i Njegova večna sila i božanstvo, da nemaju izgovora.“ (Rimljanima 1:19-20)

Da li nam je potrebno još dokaza da je Boga moguće spoznati i da je božanstvo moguće shvatiti osim ovog koji se može pronaći u izjavama Onog Svetog i Njegovog velikog apostola Pavla? Osvrnite se ponovo na reči koje su ovde upotrebljene, **„znati, verovati i shvatiti“, „shvatiti i spoznati“, „znati, manifestovati, pokazati, jasno videti, biti shvaćen, čak i njegovo Božanstvo.“** Zašto onda toliko sveštenika propoveda i podučava da je Božanstvo nešto što je teško shvatiti? Mogu li da kažem da verujem da smo mi, trijadolozi i oni koji se zalažu za to da je Bog jedno, davno napustili biblijsko viđenje toga ko je Bog i da smo pokušali da uklopimo Svetu Bibliju u kalup naših prethodno zamišljenih ideja.

Postoje razlozi za to što ne shvatamo. Pre svega, kada se osvrnemo na to šta Biblija ima da kaže u vezi ove najvažnije tematike, mi to posmatramo kroz staklo zamućeno pogrešnim učenjima nekih posleapostolskih crkvenih otaca i nebiblijskih zaključaka i učenja Nikejskih (325. n.e.), i Halkidonskih (451. n.e.) crkvenih sabora. Što se tiče ranih crkvenih otaca, treba reći da se ne može pronaći nijedan dokaz toga da je ijedan od njih propovedao doktrinu o tročlanom Bogu, kako je rečeno u saborima pre 200. n.e.¹ To je bilo dugo nakon smrti apostola Hristovih i svih ljudi koji su ga lično poznavali. Dobro je poznato da je veliki deo apostolskog učenja pošao po zlu nakon smrti ovih odabranih ljudi. Zapravo, Juda,

Isusov polubrat, to je i predvideo kada je oko 66. godine nove ere u svojoj maloj ali moćnoj poslanici izneo sledeću srceparajuću molbu: „*da se borite za pravednu veru, koja je jedanput dana svetima.*“ (Judina 1:3).

Što se tiče sabora iz 325. godine nove ere, njega je predvodio vladar Konstantin, koji je navodno prešao u hrišćanstvo. Ozbiljna podela se dogodila u njegovom carstvu između hrišćanskih teologa dva velika i važna grada, Antiohije i Aleksandrije, u vezi toga ko je Isus Hrist i kakav je njegov odnos sa Bogom Ocem. Oni u Aleksandriji koji su verovali da je Isus večno preegzistirao kao božansko biće i da je on samo **naizgled** bio ljudsko biće, „**čovjek**“ ali ne kao svaki drugi. Oni koji su poticali iz Antiohije, grada koji se mnogo puta pominje u Novom zavetu i za koji se u stihu 11:26 Dela apostolskih kaže da je mesto gde su oni koji veruju u Hrista „prvi put nazvani hrišćanima“, držali su se tradicionalnijeg viđenja. Oni su zasnivali svoje viđenje na jevrejskom monoteizmu, **jednini Boga**, i Isusa, sina Božijeg, koji nije jednak Ocu ni podjednako večan kao On. U pokušaju da razreši ovu raspravu koja je izazivala nevolje, i da umiri svoje carstvo, Konstantin je pisao pisma svakoj frakciji moleći ih da reše nesuglasice. Pisma su bila identična i deo je glasio:

„Koliko mi je samo veliku ranu nanelo kada sam čuo i primio k srcu izveštaj da među vama postoji podela. Nakon što sam se pažljivo raspitao o poreklu i osnovama ovih nesuglasica, smatram da je razlog istih **zaista beznačajan**, i nije vredan takve gorke rasprave.“²

Kada ovaj pokušaj nije uspeo, Konstantin je sazvaio sabor od 300 biskupa u njegovu palatu u Nikeji, gradu u Turskoj. Razlike oko shvatanja toga ko je bio Isus **nisu** „beznačajne“ i on nije mogao da zna koliko će snažan efekat u narednim vekovima postići ovaj Nikejski sabor, nad kojim je on predsedao, po pitanju osnovnih učenja i verovanja stotine miliona onih koji tvrde da su hrišćani. Konstantin, po profesiji vojnik, bio je nasilan čovek koji je ubio i osudio na smrt nebrojano mnogo njih. On je ubio svoje rođake kako bi se postarao da će njegova tri sina biti naslednici.³ Iako je on priznao da je preuzeo hrišćansku veru, sumnja se da je ikada u svom srcu postao hrišćanin.

Isus je rekao: „*I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih*“ (Matej 7:20). Paul Johnson u svom delu pod nazivom „*Istorija hrišćanstva*“ kaže da izgleda da se „Konstantin klanjao suncu, što je jedan od nekadašnjih paganskih običaja koji se po nekim viđenjima poklapao sa hrišćanskim. Klanjanje takvim bogovima nije nova ideja. Svaki Grk ili Rimljanin je očekivao da politički uspeh proizilazi iz pobožnosti. Hrišćanstvo je bilo religija Konstantinovog oca. Iako je Konstantin sebe proglasio trinaestim apostolom, on nije požurio sa preuzimanjem hrišćanstva. Zaista postoji velika sumnja da on nikada nije napustio klanjanje suncu. Nakon što je proglasio da prihvata hrišćanstvo, on je sagradio trijumfalnu kapiju i namenio je bogu sunca i u Konstantinopolju postavio statu u istog boga sunca kako nosi njegove sopstvene odlike. On je nakon svoje zvaničnim ediktom u Carstvu smrti proglašen svecem, poput mnogih rimskih vladara.“⁴

Konstantin, koji je predsedao debatama sa svoje stolice od kovanog zlata, nije u potpunosti razumeo oko čega se vode debate, ali je stao na stranu manjine, tj. viđenja aleksandrijskih delegata. Njegov ulazak je opisao istoričar Šaf, citirajući Evsevija iz Cezareje:

„U trenutku kada je signalom najavljen dolazak vladara, svi su ustali, a vladar se pojavio kao nebeski Božiji glasnik, prekriven zlatom i dragim kamenjem, jedno veličanstveno prisustvo, visok i privlačan, prelep, jak i veličanstven.“⁵

Upravo je na ovom sastanku crkva Isusa Hrista odjednom skrenula sa biblijskog monoteizma ka nebiblijskoj doktrini Trojstva, uz odluku da je Isus jednak Bogu i podjednako večan, „sam Bog od samoga Boga“, „iste suštine kao i Otac.“ Ovo je verovanje kog se većina hrišćana i dan danas pridržava, skoro sedamnaest vekova kasnije. Crkva je preuzeta razmišljanjem aleksandrijskih teologa, čije je mišljenje pod velikim uticajem grčke filozofije. Milioni iskrenih hrišćana i dan danas se nenamerno klanjaju zlatom okovanom Konstantinovom prestolu kada je u pitanju njihovo shvatanje ko je Bog. Bog Biblije je **jedan!**

Nikejska vera delimično glasi:

„Mi verujemo u jednog Boga, Svemoćnog Oca, Stvoritelja svega vidljivog i nevidljivog i u jednog Gospoda Isusa Hrista, Sina Božijeg, večno začetog od strane Oca i jedinog začetog. Takoreći, on je iste suštine(supstance) kao Otac, Bog od Boga, Svetlost od Svetlosti, Istinski Bog od Istinskog Boga, Začet, ne stvoren, od iste suštine(supstance) kao Otac.“

Oni koji su se suprotstavljali ovoj veri propovedali su da Sin nije Bog na isti način kao što Otac jeste Bog. Biti božanski pre svega znači nemati poreklo. Sin i Otac ne mogu oba da budu bez porekla, jer postoji samo jedan Bog. Stoga, samo Otac nema poreklo i samo je On zaista Bog. Sin proističe od Oca. Iako Sin prevazilazi sva druga stvorenja u savršenstvu, Sin je na drugom mestu u poređenju sa Ocem. Sabor je rekao da je Sin „iste suštine(supstance) kao i Otac“ (gr. *homoousios*), i time **božansku prirodu** pripisao Sinu. Drugim rečima, „Sin je istinski Bog kao što je i Otac istinski Bog.“⁶

Na kraju svega toga, Sabor je napismeno naveo da će osuđen biti svako ko porekne ovaj zaključak, posebno oni koji su verovali da Hrist ne postoji u večnosti. Crkveni otac četvrtog veka, Atanasije, sumirao je sve to sledećim rečima: „**Bog je postao čovek da mi možemo da postanemo bogovi.**“⁷ Ovo nije biblijska doktrina već grči i rimski način razmišljanja.

Nakon Konstantinovog odobrenja, ovo učenje je prihvaćeno kao i dekret da će svako ko se pobuni protiv ovog učenja biti kažnjen. Hrišćani koji su bili žrtve rimske moći nekoliko godina ranije sada koriste rimsku moć da se međusobno progone. Nas ne treba da čudi to što je Konstantin predsedavao Saborom, koji je prihvatio Božanstvo koje se sastoji od dve osobe, jer je rimski i grčki svet zasićen brojnim bogovima (Dela 17:16-23). Niti što je **čovek** (Isus je nazvan čovekom oko 20 puta u Novom zavetu) proglašen Bogom. Konstantin je izdao naređenje da se njegov otac proglasi bogom i da i on dobije istu čast nakon svoje smrti. Nakon njegove smrti, on je proglašen trinaestim Apostolom.

Prema Evseviju iz Nikomedije, neki delegati iz Antiohije, koji su potpisali pergament upućen Konstantinu, rekli: „**Počinili smo bezbožan čin, Prinče, jer smo se priklonili bogohuljenju, plašeći se tebe.**“⁸

U „*Sažet prikaz hrišćanske istorije*“ Baker i Roberts navode sledeće:

„Svako je znao da je odluka sabora bila **arbitrarna**. Konstantin je odredio koju će odluku sabor doneti a opet dekreti Sabora su priznati kao **autoritativne hrišćanske objave**. Pametne vođe su osmislile ovaj novi razvoj. Oni su počeli da veruju da su hrišćanski **motivi i dela sekundarni**; njihov cilj je bio se postignu autoritativne odluke. Mnogi kasniji univerzalni sabori su svoje odluke donosili **fizičkim pretnjama** i nemilosrdnom taktikom. Teško je videti koju je to ulogu pravo hrišćanstvo imalo u nekim od ovih sabora.“⁹ Oni takođe kažu da je „razvoj koji je počeo prvim svetskim saborom u Nikeji 325. godine doveo **direktno do rimokatoličke crkve**. Takav razvoj bi bio nemoguć bez prijateljskog stava i **čvrste ruke sekularne moći**.“

Konstantin je uspeo da unese harmoniju u svoje carstvo, ali je to učinio po ceni razarajućeg udara na istinu! Doktrina Trojstva kakvu danas poznajemo je doživela dalji napredak na Saboru u Konstantinopolju 381. godine n.e., koji je dodao Svetog duha kao treću osobu ovim dekretom:

„Ja verujem u jednog Boga, Oca Svemoćnog, stvaraoca neba i zemlje i svega vidljivog i nevidljivog. I u jednog Gospoda Isusa Hrista, jedinog začetog Sina Božijeg, Svetlosti od Svetlosti, istinskog Boga od Istinskog Boga ... **i u Svetog duha**, Gospoda i Davaoca Života...“

Ovo je postala dogma hrišćanske crkve i vekovima nakon toga je svako ko bi se usudio da se udalji od ovog učenja kažnjavan smrću. Mnogi su pre umirali nego prihvatili ovu grešku. Zapravo, istorija beleži da je u naredna dva veka nakon njenog uvođenja, hiljade i hiljade „hrišćana“ ubilo druge hrišćane zbog doktrine trojstva.

Enciklopedija katolicizma ovu doktrinu naziva hrišćanskom doktrinom druge polovine četvrtog veka:“

„Danas se proučavaoci uglavnom slažu oko toga da **doktrina trojstva ne postoji** kao takva ni u Starom ni u Novom zavetu. Trebalo je daleko otići od namera i misli prikazanih u Starom zavetu da bi se moglo pretpostaviti da se ovde može pronaći **hrišćanska doktrina druge polovine četvrtog veka**. Isto tako, Novi zavet ni na jednom mestu eksplicitno ne navodi doktrinu trojstva.“¹⁰

Što se tiče verovanja „ranih crkvenih otaca“ (posle 100. godine n.e.), red je da se uputi koja reč upozorenja. Izjave ovih muškaraca su citirane u hrišćanskim propovedaonicama i knjigama kao da su oni nekakvi mlađi apostoli čiju reč treba uzeti kao biblijsku doktrinu kada, zapravo, istorijski spisi pokazuju da je mnogo njih, mada možda nenamerno, ozbiljno grešilo po pitanju dve glavne stavke.

Prvo, o njihovom fanatičnom antisemitizmu (*mržnji Jevreja*), sada govori John Hagee u svojoj knjizi pod nazivom „*Jerusalimsko odbrojavanje*“, gde on govori:

„Antisemitizam u hrišćanstvu je počeo izjavama ranih crkvenih otaca, uključujući Evsevija, Ćirila, Zlatoustog, Avgustina, Origena, Justina i Jeronima.“ On kaže: „Oni su označili Jevreje kao „ubice Hrista, prenosiocce kuge, demone, đavolju decu, krvožedne pagane ... pohlepne Šajloke, koji su prevaranti isto koliko je i Juda bio nemilosrdan.“¹¹

Stavovi koje su imali oni i **drugi** koje treba dodati na spisak, preuzeti od strane rimokatoličke crkve u obliku „teologije zamene (supstitucije)“, pomogli su da dođe do nečovečnog ubijanja stotine hiljada nevinih Jevreja tokom krstaških ratova, španske inkvizicije i drugih nasilnih događaja Mračnog doba. Od vremena reformacije, Martin Luter, Džon Calvin i drugi protestanti su nastavili da govore o ovoj jeresi „bez ozbiljnog razmatranja“. Svaka doktrina rodi plodom a ova je rodila gorak. Zabeleženo je da je Adolf Hitler citirao neke od ovih Luterovih zlosrdnih izjava, kao opravdanje za mržnju prema Jevrejima, koja je dovela do ubijanja šest miliona istih za vreme Holokausta.

Druga pogrešna doktrina koju su ovi posleapostolski crkveni oci dali hrišćanstvu je **doktrina Trojstva**. Na istom saboru, Nikejskom, gde je odlučeno da je Isus „od iste suštine kao i Otac“ (*da je Sin Bog isto kao što je i Otac Bog*) odlučeno je da hrišćani treba da slave Uskrs nedeljom umesto na dan kada Jevreji slave Pashu. Oni su napisali pismo o ovome koje je delom glasilo:

„Svskom izgleda da nije vredno pratiti jevrejske običaje u slavljenju ove presvete ozbiljnosti, koji su, iskvareni bednici, svoje ruke uprljali **opakim zločinima**, s pravom zaslepljeni u

svojim umovima. Hajde da onda nemamo ništa zajedničko sa **najneprijateljskom ruljom** ... hajde da se povučemo ... iz te **najodvratnije** („koja zaslužuje mržnju“) družine ... predvođene neobuzdanim impulsom gde god ih njihovo **urođeno ludilo** navede“¹² (moj akcenat).

Sa neprijateljskim stavom prema Jevrejima, oni su bili više nego voljni da za sobom ostave **jevrejsko viđenje Boga** kao jedne osobe.

A koji je to „opaki zločin“ za koji je Sabor optužio Jevreje. **Bogoubistvo**. Kao što je Zlatousti kasnije napisao:

„Za **ubijanje Boga** nema mogućeg ispaštanja (*iskupljenja*), nema indulgencije ni oprostaja. Hrišćani možda nikad ne prestanu da se svete a Jevreji moraju da žive služeći zauvek. Bog je uvek mrzeo Jevreje. Na svim hrišćanima je da mrze Jevreje“¹³ (*kraj citata*).

Mnogi Jevreji su insistirali da Rim razapne Isusa, Božijeg sina, ali svakako nisu „ubili Boga“, jer **to je nemoguće!** Nijedan pisac Novog zaveta nikada nije ni dao naznaku da su Jevreji „ubili Boga“ ili da treba da ih preziremo ili da se loše prema njima ophodimo, jer su učestvovali u Isusovom raspeću. Slušaj Pavla koji je dosta propatio, jer su se Jevreji protivili njegovoj jevanđeljskoj poruci:

„Jer bih želeo da ja sam budem odlučen od Hrista za braću svoju (ako bi to spaslo njih) koja su mi rod po telu“ (*Rimljanima 9:3*).

„Da li Bog odbaci narod svoj?(Izrael) Bože sačuvaj!“ (*Rimljanima 11:1*).

„Rani crkveni oci“ su **ozbiljno grešili** u oba slučaja!

Ako je Isus Mesija „jednak“ Bogu Svemoćnom i „podjednako večan“, **Petar to nije znao.**

„Isus iz Nazareta, **čovjek** kog je Bog odobrio“ (Dela 2:22)

„Ovog **Bog** desnicom svojom **uzvisi** za **Poglavara i Spasa**“ (Dela 5:31).

Pavle to nije znao.

(Isus) „Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen pre svake **tvari**“ (Kološanima 1:15).

„Glava Hristova je Bog“ (1. Korinćanima 11:3).

„Ti si Hristov i **Hrist je Božiji**“ (1. Korinćanima 3:23).

I Isus to nije znao.

„Moj otac je **veći od mene**“ (Jovan 14:28).

„Tako govori Amin, Svedok Verni i Istiniti, Početak **stvorenja Božijeg**“ (Otkrovenje 3:14).

Ako Božija Sveta Biblija, Stari ili Novi zavet ne propoveda doktrinu Trojstva, onda **šta ona propoveda** o Bogu? **Moramo da znamo za sigurno!** Konstantin, čvrstom rukom i autoritetom, odlučio je do kog će zaključka doći Nikejski sabor, ali to nije dovoljno da zadovolji srca onih koji žele da znaju našeg Boga. Mi moramo da saznamo istinu. **Bog Biblije ima odgovor!**

BOG JE JEDAN U STAROM ZAVETU

5. Mojsijeva 6:4-5:

„Čuj, Izrailju: Gospod naš Bog je **jedan Gospod**. Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje.“

5. Mojsijeva 4:39

„Znaj dakle i pamti u srcu svom da je **Gospod on Bog**, gore na nebu i dole na zemlji, **nema drugog**.“

5. Mojsijeva 5:4-7, 9:

„Licem k licu govorio vam je Gospod na ovoj gori **usred ognja**; i reče: Ja sam **Gospod Bog tvoj** koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog, **Nemoj imati bogove druge do mene**, jer sam ja Gospod Bog tvoj, **Bog ljubomorni**.“

5. Mojsijeva 32:39:

„Vidite sada da sam ja, ja sam, i da **nema Boga osim mene**.“

Nemija 9:5-6:

„Ustanite, blagosiljajte Gospoda Boga svog ... **Ti si sam Gospod**; Ti si stvorio nebo, nebesa nad nebesima i svu vojsku njihovu, zemlju i sve što je na njoj, mora i sve što je u njima, i Ti oživljavaš sve to, i vojska nebeska **Tebi se klanja**.“

1 Samuilova 2:2:

„Niko nije svetao kao Gospod, **jer ne postoji niko osim Njega**; niti igde postoji ikakav kamen poput našeg Boga.“

Psalm 86:10:

„Samo si ti Bog.“ Molim Vas da zapitate sebe šta „**sam**“ znači?

Isaija 37:16:

„**Ti si sam Bog** svim carstvima na zemlji, Ti si stvorio nebo i zemlju.“

Isaija 37:23: (Bog kaže)

*„Koga si ružio i hulio? I na koga si podigao glas? I podigao uvis oči svoje? Na **Sveca (Jednog Svetog) Izrailjevog.**“*

Isaija 43:10-11:

*„Vi ste moji svedoci, veli Gospod, i sluga moj koga izabrah, da biste znali i verovali mi i razumeli da sam ja; **pre mene nije bilo Boga niti će posle mene biti. Ja sam, ja sam Gospod, i osim mene nema Spasitelja.**“*

Isaija 44:6:

*„Ovako govori Gospod Car Izrailjev i Izbavitelj njegov, Gospod nad vojskama: ja sam prvi i ja sam poslednji, i **osim mene nema Boga.**“*

Isaija 44:8:

*„Ne bojte se i ne plašite se; nisam li ti davno kazao i objavio? Vi ste mi svedoci; **ima li Boga osim mene? Da, nema stene, ne znam ni jedne.**“*

Isaija 44:24:

*„Ovako govori Gospod, Izbavitelj tvoj, koji te je sazdao od utrobe materine: **ja Gospod načinih sve: razapeh nebo sam, rasprostreh zemlju sam sobom.**“*

Isaija 45:5-6:

*„**Ja sam Gospod, i nema drugog, osim mene nema boga;** opasah te, premda me ne znaš, Da bi poznali od istoka sunčanog i od zapada da nema **drugog osim mene; ja sam Gospod i nema drugog.**“*

Isaija 45:11-12:

*„Ovako veli Gospod **Svetac Izrailjev i Tvorac njegov: Ja sam načinio zemlju i čoveka na njoj stvorio, ja sam razapeo nebesa svojim rukama, i svoj vojsci njihovoj dao zapovest.**“*

Isaija 45:18:

*„Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je sazdao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je načinio da se na njoj nastava: **ja sam Gospod, i nema drugog.**“*

Isaija 45:21-22:

*„Oglasite, i dovedite, neka većaju zajedno: ko je to od starine kazao? Ko je javio još onda? Nisam li ja, Gospod? **Nema osim mene drugog Boga, nema Boga pravednog i Spasitelja drugog osim mene.** Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski; **jer sam ja Bog, i nema drugog.**“*

Isaija 46:9:

*„Pamtite šta je bilo od starine; jer sam **ja Bog, i nema drugog Boga, Ja sam Bog i niko nije kao ja.**“*

Isaija 47:4:

*„Ime je Izbavitelju našem Gospod nad vojskama,(jedan) **Svetac Izrailjev.**“*

Jeremija 10:10, 12, 16:

*„**A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car večni, od Njegove srdnje trese se zemlja, i gnev Njegov ne mogu podneti narodi. On je načinio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu mudrošću svojom, i razumom svojim razastro nebesa. Nije takav deo Jakovljevi, jer je Tvorac svemu, i Izrailj Mu je nasledstvo, ime Mu je Gospod nad vojskama.**“*

Osija 13:4:

„A ja sam Gospod Bog tvoj od zemlje misirske, i Boga osim mene nisi poznao, i osim mene nema ko bi spasao.“

Joil 2:27:

„I poznaćete da sam ja usred Izrailja, i da sam ja Gospod Bog vaš, i da nema drugog.“

Malahija 2:10:

*„Nije li nam svima **jedan Otac**? Nije li nas **jedan Bog** stvorio?“*

Da li išta može biti jasnije? Da li je Bog to mogao jednostavnije da kaže? Da te pitam nešto, šta ti to kod reči „jedan“, „sam“, „niko drugi“ nije jasno? **„Ja sam Bog Stvoritelj, ja sam jedan, ja sam sam.“** Istina je usađena u svako jevrejsko dete od vremena Mojsija pa do sada. 5. Knjiga Mojsijeva, stih 6:4, koji je ponovio Isus u stihu 12:29 Jevandelja po Marku, jeste **Šema** (Učenje) Izraela, „Čuj, O Izrael, Gospod naš Bog je **jedan Gospod**.“ Pevaju ga u pesmama, ponavljaju ga kad su u opasnosti ili kad su uznemireni, i ponavljaju ga u vreme smrti. Zato je toliko teško ubediti Jevreje da Boga čine tri osobe, ili tri nečega. Hebrejska reč koja označava broj jedan je „**echad**“ i ona upravo to i znači - „jedan“. To nije složena jedinica, niti jedinica u množini, niti višestruka jedinica. **Takvo nešto ne postoji!** (*Niti postoji tročlana jedinica niti trijadna „jedinica“.*) To je jedan, jednina, a ne dva ili tri i ne nosi nikakve konotacije množine. Koristi se kao brojivi pridev, kao što se i kod nas koristi reč „jedan“ i može se odnositi na grupu nečega, gomilu nečega ili na porodicu, ali to ne menja značenje reči „**echad**“, **ona je i dalje jedan**. Ako podelite „jedinicu“, ona se gubi i dobijate razlomke. Ako pomnožite „jedan“, gubite ga, on prestaje da bude jedan. Jedan je jedan prema svim

zakonima gramatike i razuma i ne možete ni na koji drugi način to protumačiti.

Izrael je od njihovih proroka naučio da je Bog jedan, da mu se može pristupiti i da se može voleti. Stih 33:11 Druge Mojsijeve glasi: „*I Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori čovek s prijateljom svojim.*“ U vreme kada je ova knjiga pisana, jevrejski narod je kao nacija doveden u intimni dodir sa jednim pravim stvoriteljom, Bogom, što je veličanstveno po snazi ali ipak lično. Ovo iskustvo je ucrtno u njihovu nacionalnu svest zauvek a to je ono što su oni dali svetu, **monoteizam**, verovanje u jednog Boga od čega se **nisu makli**.

*„Je li kad čuo koji narod glas Božji gde govori ispred ognja, kao što si ti čuo i ostao živ? **Tebi je to pokazano da poznaš da je Gospod Bog, i da nema drugog osim Njega. Dao ti je da čuješ glas Njegov s neba da bi te naučio, i pokazao ti je na zemlji oganj svoj veliki, i reči Njegove čuo si usred ognja.**“* (Mojsijeve reči) (5. Mojsijeva 4:33, 35-36).

Danas je jevrejski narod veoma podeljen, pre svega u tri grupe: hrišćansku, konzervativnu i liberalnu, ali nit koja ih spaja i koja se provlači kroz sva njihova učenja i ono što ih drži zajedno kao narod jeste verovanje u jednog Boga, što je jasno rečeno u stihu 6:4 Pete knjige Mojsijeve: „Čuj, o Izraelu, Gospod naš Bog je jedan Gospod.“ Mi posmatramo Jevreje sa nevericom, jer oni ne mogu da vide da je Isus njihov Mesija, a oni na nas tako gledaju jer smo od „čoveka“ načinili „Boga“.

JEDAN BOG NOVOG ZAVETA

U Novom zavetu, kao i u Starom, postoje brojne veoma jasne izjave da je Bog jedan (jedan entitet, biće, osoba). Evo nekoliko primera:

Matej 19:17:

*„A On reče mu: Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim **jednog Boga**.“* (Isusove reči).

Matej 23:9-10

*„I ocem ne zovite nikoga na zemlji; jer je u vas **jedan Otac koji je na nebesima**. Niti se zovite Učitelji; jer je u vas jedan **Gospodar** Hristos.“*

Marko 12:29-32 i 34:

*„A Isus odgovori mu: Prva je zapovest od svih: Čuj Izrailju, **Gospod je Bog naš Gospod jedini**; I ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovest. I druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe. Druge zapovesti veće od ovih nema. I reče Mu književnik: Dobro, učitelju! Pravo si kazao da je **jedan Bog, i nema drugog osim Njega**; A Isus videvši kako pametno odgovori reče mu: Nisi daleko od carstva Božjeg.“*
(Šta je onda sa onima koji ne veruju da je **Bog „jedan“**)

U stihu 5:44 Jevanđelja po Jovanu, Isus kaže svojim kritičarima:

*„Kako vi možete verovati kad primete slavu jedan od drugog, a slave koja je od **jedinog Boga** ne tražite?“* (Ko je ovaj za kog Isus kaže da je „jedini Bog“ (jedan i jedini Bog)? Stih 45 „Otac“.

U stihu 17:3 Jevanđelja po Jovanu, Isus u svojoj velikoj molitvi Ocu kaže:

*„A ovo je život večni da poznaju Tebe **jedinog istinitog Boga**, i koga si poslao Isusa Hrista.“*

U stihovima 3:29-30 Poslanice Rimljanima Pavle kaže:

*„Ili je samo jevrejski Bog, a ne i neznabožački? Da, i neznabožački. **Jer je Jedan Bog** koji će opravdati obrezanje iz vere i neobrezanje verom.“*

U stihovima 8:4-7 Prve poslanice Korinćanima, Pavle kaže:

*„**Nema drugog Boga osim jednog**. Jer ako i ima koji se bogovi zovu, ili na nebu ili na zemlji, kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda: Ali mi imamo samo **jednog Boga Oca**, od kog je sve, i mi u Njemu, i jednog **Gospoda Isusa Hrista**, kroz kog je sve, i mi kroza Nj. **Ali nema svako razuma**.“*

U stihu 3:20 Poslanice Galatima, Pavle kaže:

*„Ali posrednik nije jednog; **a Bog je jedan**.“*

U stihovima 4:5-6 Efescima, Pavle kaže da postoji:

*„Jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje, **Jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima**, i kroza sve, i u svima nama.“*

U stihu 1:17 Prve Timotiju Pavle kaže:

*„A Caru **večnom, Neraspadljivom, koji se ne vidi, jedinom premudrom Bogu** čast i slava va vek veka. Amin.“* (Bog koji je nevidljiv je jedini Bog).

U stihovima 2:3-5 Prve Timotiju, Pavle kaže:

*„Jer je ovo dobro i prijatno pred Spasiteljem našim Bogom, Koji hoće da se svi ljudi spasu, i da dođu u poznanje istine. **Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus**.“*

U stihu 2:19 Jakovljeve poslanice, Jakov, polubrat Isusov, iznosi ovu čvrstu izjavu:

*„Ti veruješ da je **jedan Bog**; dobro činiš; i đavoli veruju, i drhću.“*

U stihovima 4:2 i 8, Jovan je video Boga Stvoritelja na Njegovom prestolu i opisao scenu na sledeći način:

*„I odmah bih u duhu; i gle, **presto** stajaše na nebu, i na prestolu seđaše **jedan**. ..i mira ne imaju (zveri) dan i noć govoreći: Svet, svet, svet **Gospod Bog Svedržitelj**, Koji beše, i koji jeste, i koji će doći.“*

Sada se osvrnite na stih 8:6 Prve poslanice Korinćanima. Ako postoji samo **jedan** koji je Bog, „**Otac**“, onda ko je osoba koju Pavle naziva „Gospodom Isusom Hristom“? Molim te da pročitaš i sledeće poglavlje kako bi pronašao odgovor koji Božija reč daje na ovo važno pitanje.

„Onda znaj, prijatelju moj, da je Trojstvo rođeno više od tri stotine godina nakon što je objavljeno drevno Evanđelje, ono je začeto u neznanju, doneseno i održano surovošću.“

William Penn (1644-1718), engleski hrišćanski propovednik i državnik, osnivač Pensilvanije.¹⁴

(On je bio zatočen u Londonskom tornju zbog svojih antitrijadoloških verovanja. Kada su ga obavestili da će biti oslobođen ako sve to porekne, on je odgovorio: „Moj zatvor će biti moj grob ako sve poreknem, ali ja svoju svest ne dugujem ni jednom smrtniku.“).¹⁵

3. Bog ima Sina

A Simon Petar odgovori i reče: Ti si Hristos, Sin Boga Živoga. I odgovarajući Isus reče mu: Blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu to tebi javili, nego Otac moj koji je na nebesima“ (Matej 16:16-17).

Prema adekvatnom shvatanju Biblije, pre osnivanja sveta, prva stvaralačka misao Boga Stvoritelja je bila nešto slično ovome: „Imaću sina.“ On je tu misao izgovorio i od tog trenutka pa nadalje Isus je postojao kao stvarnost u Božijem planu i svrsi. Božija reč je **realnost**; zapravo, jedina realnost. Nijedna moć je ne može promeniti ni poništiti – **to je realnost!** Sve ostalo je privremeno; Njegova reč je večna. Zato apostol Jovan u prvom stihu Evandjelja po Jovanu kaže sledeće:

„U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog“ (Ovo je početak Stvaranja, Bog nema „početak“).

„Reč“ (gr. logos) nije druga osoba, već podrazumeva „misao, nameru ili motiv.“ Prevodioci Kralja Džejmsa su „Reč“ napisali velikim početnim slovom kao da je u pitanju osoba; ali mnogi prevodioci, Tindal, Koverdejl i drugi, to nisu učinili. Mi smo u prethodnom poglavlju naučili da je Bog jedan i da je sve stvari sam stvorio. Prema stihu 38:7 Knjige o Jovu, anđeli su bili tu i „vikali od radosti“, otuda zamenica „mi“ u stihu 1:26 Postanja.

Isus u stihu 3:14 Otkrovenja kaže: „Ove stvari je rekao Amin ...**početak stvaranja Božijeg.**“ Pavle u stihu 1:15 Poslanice Kološanima kaže da je

Isus „**rođen pre svakog drugog stvorenja**.“ Pošto je Isus izraz Božije prve stvaralačke misli (logosa), stih 19:13 Otkrovenja kaže: „I njegovo ime je Reč Božija.“ Bog Otac je izgovorio Isusa **pre vremena**, ali on se pojavio **u vremenu**. Stih 4:4 Poslanice Galatima glasi: „A kad se navrši vreme, posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene i pokoren zakonu.“ Stih 1:20 Prve Petrove poslanice glasi: „(Hrist) Koji je određen još pre postanja sveta, a javio se u **poslednja vremena** vas radi.“ Nije preegzistirao već je „predodređen“ pre vremena, za određeni dan u Vitlejemu.

Pisac Poslanice Jevrejima u dvadeset šestom stihu devetog poglavlja navodi da se slaže sa tim:

„**A sad jednom na svršetku sveta** veka javi se da svojom žrtvom satre greh.“

Pogledajte šta je anđeo rekao Mariji u stihu 1:35 Evandjelja po Luki:

„Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; zato (**iz tog razloga**) i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božji.“

Pažljivo proučite ovaj stih, jer je veoma važan za shvatanje toga ko je Isus. **Anđeo nije rekao** da će se Isus „zvati Sinom božijim“ zato što je on „Bog Sin“, „večni Sin“, da je „zapravo Gospod Bog“ ili da je on „inkarnacija Boga“, već **zato što će** „Sveti duh sići na vas i snaga Svevišnjeg će vas zaseniti.“ Isus je stvoren od strane svetog Duha u Marijinoj materici. (**Ono što je Bog rekao postalo je telo**, Jovan 1:14). Bog ili Bog Sin se nije uselio u njenu matericu kako bi izašao iz nje

delujući kao čovek, Božija inkarnacija. Inkarnacija se u modernoj teologiji propoveda kao čovečji izum, priča, i nije doktrina o kojoj se propoveda u Božijoj Svetoj Bibliji. Isus kao osoba nije postojao pre svoje majke i nije star koliko i svoj Otac. Tako nešto se nikada nije desilo u istoriji stvaranja i nije se desilo ni Isusu. Pavle je o Bogu rekao sledeće: „Jer šta se na Njemu ne može videti, od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima (koje je priroda stvorila), i Njegova večna sila i božanstvo“ (Rimljanima 1:20). Ovo je ono što priroda, zajedno sa Biblijom propoveda u vezi Isusovog rođenja, koga je „napravila žena“ („**napravila**“ gr. ginomai, stvoriti, prouzrokovati da nešto dođe u postojanje“.)

KO JE ISUS?

Ne kao što ti misliš da on jeste, nego šta Biblija kaže, ko je on? Predubedenja mogu da dovedu do toga da ti promakne **pravi Isus**. Jevreji su odbili pravog Mesiju, jer se nije uklapao u njihovo viđenje toga ko je on trebalo da bude. Oni su tragali za moćnim kraljem koji bi ih izbavio od Rima i koji bi od Izraela učinio moćnu naciju. Ali on je došao kao „**čovek** od briga i upoznat sa tugom“, sluga koji pati iz pedeset trećeg poglavlja Knjige proroka Isaije i dvadeset drugog poglavlja Psalma.

- Isus je obećano seme (potomak) „žene“, Avrama i Davida (1. Mojsijeva 3:15, Jovan 7:42, Rimljanima 1:3, Galatima 3:16).
- Isus je obećani Mesija (gr. Christos – pomazani) Izraela (Danilo 9:25-26, Jovan 1:41, 4:25-26).
- Isus koga je rodila devica (Isaija 7:14, Matej 1:23, Luka 1:27).
- Isus je bezgrešni i pravični Sin Božiji (2. Korinćanima 5:21, 1. Petrova 2:22, 1. Jovanova 3:5).

Isus je definitivno obećan, opisan i iščekivan u Starom zavetu, ali je on *gstvoren* (njegovo postanje, Matej 1:18 „rođenje“ gr. *genesis*) kroz svetog Duha (Božije sile), kao Sin Božiji.

ŠTA ZNAČI BITI NAZVAN SINOM BOŽIJIM?

Mi smo već na osnovu mnogih stihova naučili da je **Bog jedan**, stoga **jedinstven** (jedan i jedini, sam, „jedinstven primerak“, niko mu nije ravan, neprikosnoven) i jedini u Božijoj porodici. Kao jedini u Božijoj porodici, On nema rođake, **niko nije u rodu sa Bogom**. Svaki stih u Bibliji **će se** sa tim složiti i svaka doktrina koju Biblija propoveda se sa istim mora složiti. Oko istine se ne može pregovarati i ona ne može da varira.

Ali jedan Bog, Svevišnji Bog, Gospod Bog, **jedan** Svetac Izraela nazvao je anđele i neke muškarce, Izrael kao naciju i nas hrišćane „Sinovima“ Božijim. Šta fraza „Sin Božiji“ znači? Pošto Bog nema rođake, ta reč ne podrazumeva srodstvo već „**položaj**“. To je položaj odnosa. Bog je stvorio anđele i nazvao ih „sinovima Božijim“ (1. Mojsijeva 6:2, Jov 1:6, 2:1, 38:7). Molim te da kada u svojoj Bibliji vidiš reč „Sin“ napisanu velikim slovom, reč koja se odnosi na Isusa, ona tako nije bila napisana u prvobitnim rukopisima. Ovo je odluka koju su doneli izdavač i urednik i ona ne menja značenje reči „sin.“ Bog je stvorio Adama i u njega udahnuo svoj Dah pa je on nazvan „sinom Božijim“ (Luka 3:38). Bog je rekao Davidovom sinu Solomonu, koga je Bog **usvojio** kao svog da „on će biti **moj sin**“ (2. Samuilova 7:14). Izrael kao nacija se naziva Božijim sinom.

„A ti ćeš reći Faraonu: Ovako kaže Gospod: Izrailj je sin moj, prvenac moj. I kazah ti: Pusti sina mog da mi posluži. A ti ga ne hte pustiti; evo ja ću ubiti sina tvog, prvenca tvog“ (2. Mojsijeva 4:22-23).

Bog govori Faraonu, „Ja imam sina (Izrael), i ti imaš sina. Ako ne pustiš mog sina, mog prvenca, ja ću ubiti tvog prvenca.“ Bog je Izraela nazvao „Jefrem“ u stihu 31:9 Proroka Jeremije: „Jer sam Otac Izrailju, i **Jefrem je prvenac moj**.“ Zapravo, Bog je video izbavljenje Izraela kao nacije, sa Jerusalimom kao njegovim glavnim gradom, kao rođenje.

„I reci: Ovako veli Gospod Gospod Jerusalimu: Postanjem i rodom ti si iz zemlje hananske; A o rođenju tvom, kad si se rodila, nije ti pupak odrezan i videvši te gde se valjaš u svojoj krvi, rekoh ti: Da si živa“ (Jezekilj 16:3-4, 6).

Pogledajte stih 11:1 proroka Osije:

„Kad **Izrailj** beše dete, ljubih ga, i iz Misira **dozvah sina svog**.“

Ovo se odnosi na Izraela, Božijeg sina. Ali stih 2:15 Jevandjelja po Mateju proročanski govori o Isusu, koji je takođe Božiji sin.

„I bi tamo do smrti Irodove: da se izvrši šta je Gospod rekao preko proroka koji govori: **Iz Misira dozvah Sina svog**.“

Ovo razjašnjava neke stvari. Matej nam govori da je Isus Božiji sin na isti način kao što je Izrael Božiji sin. Terminologija je ista. Bog je Izraelu podario život, njegovom sinu iz 2. Mojsijeve i isto tako podario život Isusu, koji je njegov sin iz materice device Marije.

Da, Isusa je rodila devica kao bezgrešnog Sina Božijeg, „jedinog začetog od strane Oca“ (Jovan 1:14). Samo je jednom Bog „začeo“ (doneo u život) iz materice jedne žene, bez čovekove pomoći, dete koje On naziva Sinom Božijim. Stoga je Isus jedinstven, jedini od svoje vrste, „jedini začet“ ali je on bez obzira na to **čovek**, neko ko je čovečijeg roda. Njega nazivaju „sinom Božijim“ oko 28 puta u 4 Jevanđelja on je nazvan „sinom Božijim“, što čini trećinu toga koliko je on nazvan „sinom čovečijim“ (84), **ljudskim bićem**. Od 28 puta koliko je nazvan „Sinom Božijim“, samo pet puta to je izgovorio Isus u Evanđelju po Jovanu, a nijednom to nije rečeno u Jevanđeljima po Mateju, Marku i Luki. Naravno, i da je on samo jednom to rekao to bi bila ustanovljena istina, ali mi na prvo mesto moramo da stavimo njegovu titulu „Sin Božiji“. Mi moramo da ga predstavimo tačno onako kako ga Biblija predstavlja i ništa manje od toga, a on je **visoko uzdignut, postavljen, pomazan, odobren Sin Božiji. On je put, istina, život, vrata, princ života, Spasitelj, iskupljenik, naš Gospod (gospodar)**, „jedan posrednik između Boga i ljudi, čovek Hrist Isus.“ **Ne smemo ni** da ga proglasimo ničim većim od onoga što u Bibliji o njemu piše, a to činimo tako što koristimo nebiblijske termine kao što su „Bog Sin“, „večni Sin“, „preegzistentni Sin“, „Bog“ (Gospod Bog –Jahve Eloheim), „Kralj nebesa“ i „druga osoba tročlanog Boga.“ Biblija ne primenjuje ove termine na Sina a za nas to se graniči sa idolopoklonstvom. Postoji jedan Gospod Bog u Starom i Novom zavetu i On nije Isus Hrist (Mesija), Sin Božiji. Što se ovoga tiče, Bog je bio strpljiv sa našim manjkom razumevanja i samovolje. Ovo je važno za Boga i On je spreman da to bude shvaćeno kako treba. Sud koji će uskoro zadesiti svet počinje u kući Božijoj. Ako se pobunimo protiv istine, nama će biti suđeno!

„Jer je vreme da se **počne sud od kuće Božije**; ako li se najpre od vas počne, kakav će biti posledak onima što se protive **Božijem evanđelju**? (1. Petrova 4:17)?

Skoro dve milijarde ljudi danas sebe smatraju „hrišćanima“ a nemaju jasno razumevanje toga ko je njihov Bog. Mi ne možemo više da dozvoljavamo da nam paganin iz četvrtog veka, car Konstantin, pruža definiciju toga ko je Bog. Nova međunarodna enciklopedija, pod naslovom „Doktrina Trojstva“ kaže sledeće:

„Katolička vera je sledeća: Mi se klanjamo jednom trojstvu, ali postoji jedna osoba - Otac, druga osoba - Sin i treća osoba - Sveti duh. Slava im je jednaka; Veličanstvo isto tako večno. Ova doktrina se ne može pronaći u svom punom razvijenom obliku u Bibliji. Savremena teologija **ne pokušava da je pronađe** u Starom zavetu. U vreme Reformacije, **protestantska crkva je preuzela doktrinu Trojstva a da je pre toga nije ozbiljno razmotrila.**“¹

Enciklopedija katolicizma kaže sledeće:

„Međutim, proučavaoci Biblije se danas uglavnom slažu oko toga da doktrina Trojstva ne postoji kao takva ni u Starom a ni u Novom zavetu.“ Ona nastavlja: „Prevazilazilo bi namere i misaone forme Starog zaveta ako bi se pretpostavilo da jedna hrišćanska doktrina iz druge polovine četvrtog veka može da bude pronađena ovde.“ I ponovo: Isto tako, Novi zavet ni na jednom mestu eksplicitno ne navodi doktrinu Trojstva.“²

Međunarodna enciklopedija kaže sledeće:

„Doktrina Trojstva ne sačinjava nijedan deo propovedanja apostola, a to propovedanje je zabeleženo u Novom zavetu.“³

Da li razumeš ovo? Bog nam se obraća ne samo putem Biblije već i putem enciklopedija! Traži da te On uputi i da ti otvori um, vratis se na Bibliju da bi video ko je Bog, **ko je tvoj Bog!** (Boga ne sačinjava komitet, On je jedan). Šta Biblija znači kada kaže da je Isus „Sin Božiji“?

PETROVO OTKROVENJE

Simeon Petar je bio sa Isusom možda dve godine kada je Isus pitao njega i druge učenike. „A kad dođe Isus u okoline Ćesarije Filipove, pitaše učenike svoje govoreći: Ko govore ljudi da je Sin čovečiji?“ Njihovi odgovori variraju od Jovana Krstitelja do Ilije, pa do Jeremije ili „jednog od proroka“. Onda je on pitao: „A vi šta mislite ko sam ja?“ A Simeon Petar odgovori i reče: Ti si Hristos, Sin Boga Živoga.“ Da li je Isus udovoljio Petru, a svoje mišljenje zadržao za sebe misleći: „Njegovo shvatanje nije potpuno ali će kasnije shvatiti ko sam ja zapravo, Inkarnacija Boga, preegzistentni večni Sin, druga osoba tročlanog Boga?“ **Ne!** Isus se obradovao kada je čuo koliko je Petrovo shvatanje proniciljivo: „Blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu to tebi javili, nego Otac moj koji je na nebesima.“ I koje je to bilo Petrovo božansko otkrovenje? Da je Isus bio obećani Mesija Izraela, **ne Bog**, već **jedan pomazan** od Boga. Obratite pažnju na stih 20:

„Tada zapreti Isus učenicima svojim da nikom ne kazuju da je On Hristos.“ (Matej 16:20).

On im nije rekao: „**Ne recite nikom da sam ja Bog**,“ jer oni to nikada ne bi ni pomislili. Oni su poreklom iz Izraela i oni znaju da kada Bog govori svet se trese (vidi drugo poglavlje). Kada je Marko izveštavao o Petrovoj ispovesti, on je citirao ono što je Petar jednostavno rekao: „Ti si Hrist“ (Marko 8:29). Ovo je bio **važan deo** Petrovog otkrovenja, da je **Isus bio Mesija** a ne Bog. Lukov izveštaj o ovom događaju sadrži Petrove reči: „Ti si **Hrist Božiji**“. Postoji velika razlika između „Boga“ i „Mesije Božijeg“. Kako smo stigli do toga da su nam u hrišćanstvu sada izjednačeni „Hrist“ i „Bog“, ili „Sin Božiji“ i „Bog?“ O ovome se ne propoveda u Bibliji! Nekoliko meseci kasnije na Duhove (Pentekost), u drugom poglavlju Dela apostolskih, Petrovo mišljenje se nije promenilo. Isus je i dalje „čovjek kog je Bog odobrio“ (stih 22), „kog je Bog uzdigao“ iz mrtvih (stih 24), čiju „dušu“ Bog nije ostavio „u paklu“ (stih 27), kog je uzdigao do Davidovog prestola (stih 30), da sedi sa „desne strane Boga uzvišen“ (stihovi 33-34) i Hrist Mesija.

Oko 25 godina kasnije, kada je Petar napisao svoju Prvu Petrovu poslanicu, da li se njegovo mišljenje po pitanju toga ko je Isus promenilo?

„Blagosloven **Bog i Otac** Gospoda našeg Isusa Hrista“ (1. Petrova 1:3). (Gospod Bog je još uvek Isusov **Bog i Otac**).

„Nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlenog i prečistog **jagnjeta**“ (1:19)

„Koji kroz Njega verujete Boga koji Ga podiže iz mrtvih, i **dade Mu slavu**“ (1:21).

Petar je znao da je Isusova slava **izvedena** iz Boga Oca. Bog je samokonzistentan , „**Ja sam**“, i ne proizilazi ni iz koga. Božija slava je stoga mnogo veća od Hristove, koja je „data“.

„Koji je s desne strane Bogu, otišavši na nebo, anđeli i vlasti i sile **su potčinjeni njemu**“ (1. Petrova 3:22).

„Da se u svačemu **slavi Bog** kroz Isusa Hrista, kome je slava i država va vek veka“ (1. Petrova 4:11).

Nije Isus taj koji je preuzeo sam Očevu slavu, ali smo mi ti koji su dali Božiju slavu (čast-cenjenost), u našim srcima i našem klanjanju, Njegovom Sinu, ljudskom biću, i to je naša sramota. Bog Otac kaže u prvom poglavlju proroka Malahije:

„Sin poštuje oca i sluga gospodara svog; ako sam ja Otac, gde je čast moja ... jer sam velik car, veli Gospod nad vojskama, i ime je moje strašno među narodima.“ (stihovi 6 i 14).

NATANAILOVO OTKROVENJE

Isus je šetao Galilejom i odabrao je Filipa da bude jedan od dvanaestorice. Zatim:

„Filip nađe Natanaila, i reče mu: **Za koga Mojsije u zakonu pisa** i proroci, **nadosmo Ga**, Isusa sina Josifova iz Nazareta“ (Jovan 1:45).

Filip je znao da je Isus bio „prorok poput Mojsija“ i da je Bog obećao da će ga uzdignuti među njegovom braćom, sa Božijim rečima u svojim ustima, govorio je onako kako mu je Bog zapovedio (5. Mojsijeva 18:18).

„A Isus videvši Natanaila gde ide k Njemu reče za njega: Evo pravog Izrailjca u kome nema lukavstva. Reče Mu Natanailo: **Kako me poznaješ?** Odgovori Isus i reče mu: Pre nego te pozva Filip videh te kad beše pod smokvom. Odgovori Natanailo i reče Mu: **Ravi! Ti si Sin Božiji, Ti si Car Izrailjev.**“ (Jovan 1:47-49).

Natanailo, budući da je bio istinski Izraelac, poznavao je proročanstva koja se tiču dolaska Mesije, **proroka – kralja Izraela**. Kada je Filip dao svoje svedočenje Natanailu u četrdeset petom stihu, vera se probudila u njegovom srcu. Zatim, Isusovo poznavanje razgovora koji se odigrao ispod smokve upotpunilo je njegovo shvatanje da je ovo Hrist, Bog Izraela, **a samim tim i Sin Božiji**. „Sin Božiji“ je **mesijanska titula**. Pogledajte drugo poglavlje Psalma, gde David proriče dolazak Mesije. Setite se da je Petar nazvao Davida prorokom u stihovima 2:29-31 Dela apostolskih, i rekao da je video Hristovo vaskrsenje oko 1000 godina pre nego što se ono dogodilo, i znao je da će od ploda njegovih bedara Bog „uzdići Hrista da sedi na njegovom prestolu.“

„Zašto se bune narodi i plemena pomišljaju zaludne stvari? Ustaju carevi zemaljski, i knezovi se skupljaju na Gospoda i **na pomazanika Njegovog**. "Raskinimo sveze njihove i zbacimo sa sebe jaram njihov." Onaj, što živi na nebesima, smeje se, Gospod im se podsmeva. Kazaću naredbu Gospodnju; On reče meni: **"Ti si sin moj, ja te na ovaj dan začeh. Poštujte sina,** da se ne razgnevi, i vi ne izginete na putu svom; jer će se gnev Njegov brzo razgoreti. Blago svima koji se u Nj uzdaju! (Psalmi 2:1-4, 7, 12).

David je imao „velikog“ sina Solomona, kog su zvali Božijim sinom, ali ovo prikazuje Davidovog „većeg“ sina Isusa, koga su takođe zvali Božijim sinom. Odratite pažnju na to da je Božiji sin (Mesija) u Psalam 2:7 „začet“ na određeni „dan“, u materici device. „Na ovaj dan sam te začeo.“ Kao Mesija, Kralj Izraela, Isus je Sin Božiji. Obratite pažnju na to da kada je Kralj Mesija postavljen na prestol, „na svetom brdu Sionskom“ u Jerusalamu, Gospod Bog je sedeo na nebesima, smejući se svojim neprijateljima (kada se Bog smeje, to nije smešno). Iako je Isus video Natanaila pod smokvom izdaleka, to ne znači da je on bio svevideći i samim tim Bog. U tom trenutku on nije znao kada će se vratiti na zemlju (Marko 13:32), niti je znao šta će se dogoditi u budućnosti a što je opisano u Otkrovenju 1:1. Natprirodno znanje koje je Isus ovom prilikom pokazao je proročanski dar Duha, koji su takođe imali Samuilo, Jelisej i drugi (1 Samuilova 10:2-6, 2 Carevima 6:8-12 i 32, 7: 1-2).

ŠTA JE ISUS ZNAO O TOME KO JE ON

Isus je znao istinu o tome ko je on i nikada od nje nije odstupao ni rečima ni delom:

„Sin ne može ništa činiti sam od sebe ... Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe; kako čujem onako sudim, i sud moj nije pravedan“ (Jovan 5:19, 30-31).

„Jer ja od sebe ne govorih, nego Otac koji me posla On mi dade zapovest šta ću kazati i šta ću govoriti...Šta ja dakle govorim onako govorim kao što mi reče Otac.“ (Jovan 12:49-50).

Isus je znao da on nije Bog. On nikada nije upotrebio termine „Bog“, „večni Sin“, ili „Bog Sin“ kada je govorio o sebi. Iznova i iznova kada

neko čita rukopise onih koji propovedaju o doktrini Trojstva, oni priznaju da Isus nije „eksplicitno“ nazvan „Bogom“ ali da se to „podrazumeva“. Isus je rekao Pilatu „Ja sam za to rođen, i zato dođoh na svet da svedočim istinu. I svaki koji je od istine sluša glas moj“ (Jovan 18:37). Da je Isus zapravo bio „Bog“, on nas je dovoljno voleo da bi nam to jasno rekao. Ne bi ništa bilo implicirano. Ako Isus, „svedok istine“ nikada nije rekao da je Bog, onda mi moramo da prestanemo da to govorimo! Ovo je previše ozbiljno da bi bilo pogrešno shvaćeno!

Isus je poricao da je Bog. U stihovima 19:16-17 Jevanđelja po Mateju „neko pristupivši reče Mu: Učitelju blagi! Kakvo ću dobro da učinim da imam život večni? A On reče mu: Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim **jednog** Boga.“ Isus se ovde ne igra rečima. On kaže: „Ja nisam Bog.“ Kao što je čovek „jedan“ i Bog je „jedan“, a Isus nije On.

Ranije u istom poglavlju, u vezi pitanja razvoda, Isus je rekao „A On odgovarajući reče im: Niste li čitali da je Onaj koji je u početku stvorio čoveka muža i ženu stvorio ih?“ (Matej 19:4). On nije mislio ni rekao: „Zapravo sam ih ja stvorio.“ On u šestom stihu kaže da je to učinio „Bog.“ Kao i Reč (logos), Isus je bio „motiv“ za sve što je Bog stvorio, ali on nije bio Stvoritelj. Postoje stihovi u rukopisima apostola Pavla, koji naizgled ukazuju na to da je Isus učestvovao u prvobitnom stvaranju, a to su pre svega stihovi 1:13-18 Poslanice Kološanima, ali ove stihove treba staviti u kontekst da bi oni bili shvaćeni na pravi način. Pavle nije znao ništa o trojstvu, i sabori koji su formulisali tu ideju odigrali su se vekovima nakon njegove smrti.

„Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premesti nas **u carstvo Sina ljubavi svoje**, U kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje greha; Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je **rođen pre svake stvari**. Jer kroz Njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza Nj i za Nj sazda. I On je pre svega, i sve je u Njemu. I On je glava telu crkve, koji je početak i prvorodeni iz mrtvih, da bude On u svemu prvi“ (Kološanima 1:13-18).

Hajde da primetimo tri stvari u vezi ovih stihova: (1) Isus je instrument Stvaranja, (2) On sve podržava; (3) Sve se kreće ka njemu kao cilju. Pavlove reči „kroz Njega bi sazdano sve“ moraju da budu shvaćene u skladu sa njegovim izjavama, „sve je u njemu“ i „on je glava tela, crkve.“ Kada se sve to zajedno razmotri, vidimo da je Pavle smatrao Isusa **stvoriteljem** u smislu da je imao kapacitet da sve **iskupi**. Bog Otac ne bi stvorio sve stvari, vidljive i nevidljive a da nije u budućnosti isplanirao iskupljenika, Hrista. Njegova funkcija kao stvoritelja se posmatra kroz njegovu narednu ulogu iskupljenika. Drugim rečima, Stvaralaštvo Hristvo nikada nije samo u centru pažnje, već se posmatra kroz odnos sa njegovom sposobnošću da spasava. Pogledajte stih 8:6 1. Korinćanima kako biste dalje razumeli ovaj Pavlov koncept.

„Ali mi imamo samo jednog Boga Oca, **od kog je sve**, i mi u Njemu, i jednog Gospoda Isusa Hrista, **kroz kog je sve**, i mi kroza Nj.“

„U Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista; (Efescima 3:9).

Dakle, Isusova uloga u stvaranju je bila da iskupi sve stvari i da ih spreči da padnu, time što će umreti na krstu. Pogledajte izjave koje je izneo James Hastings, uvaženi teolog i trijadolog:

„Mi moramo da izbegnemo upotrebu jezika koji nalaže da je za Svetog Pavla uspenje Hristovo bilo **prosvećivanje** (deifikacija). **Jevrejinu** bi ideja da **čovjek može da postane Bog** bila netolerantna i bogohulna. Treba istaći to da povećana slava koju Pavle i pisci Novog zaveta smatraju nečim što pripada Hristu nakon vaskrsenja, ima jedino veze sa njegovim dostojanstvom, njegovim „teokratskim položajem“, a ne sa njegovom suštinskom ličnošću.“⁴

GOSPOD BOG JE STVORIO SVET SAM

„Ovako veli Gospod Svetac Izrailjev i Tvorac njegov: **Ja** sam načinio zemlju i čoveka na njoj stvorio, ja sam razapeo nebesa **svojim rukama**“ (Isaija 45:11-12).

„Ovako govori Gospod, Izbavitelj tvoj, koji te je sazdao od utrobe materine: **ja Gospod** načinih sve: **razapeh nebo sam, rasprostreh zemlju sam sobom**“ (Isaija 44:24).

„Vidite sada da sam ja, ja sam, i da nema Boga osim mene.“ (5. Mojsijeva 32:39).

„Nije li nam svima **jedan Otac**? Nije li nas **jedan Bog** stvorio?“ (Malahija 2:10)?

Stvoritelju, večnom Bogu, nije potrebna pomoć oko božijih poslova, ali Mu je bio potreban **bezgrešni čovek**, jagnje, da umre za pale **ljude**: čovek čija pravična krv nije isprljana grehom kog je počinio Adam.

ISUS JE PORICAŖ DA JE BOG.

Isus je u stihu 6:46 Evanđelja po Jovanu rekao: „Nijedan čovek nije video Oca.“ Sada pogledajte deseto poglavlje:

„I hodaše Isus u crkvi po tremu Solomunovom. 24 A Jevreji Ga opkoliše, i govorahu Mu: Dokle ćeš mučiti duše naše? **Ako si ti Hristos**, kaži nam slobodno“ (stihovi 23-24).

Pitanje koje su Jevreji imali na umu da postave Isusu nije: „Da li si ti Bog?“ Oni su znali da nijedan čovek ne može da bude Bog. Hteli su da ga pitaju: „Da li si ti Mesija?“

„Isus im odgovori: **Ja vam kazah**, pa ne verujete. Dela koja tvorim ja u ime Oca svog ona svedoče za me. Ali vi ne verujete; jer niste od mojih ovaca, kao što vam kazah. **Otac moj** koji mi ih dade **veći je od svih**; i niko ih ne može oteti iz ruke Oca mog. Ja i Otac jedno smo.“ (stihovi 25-26, 29-30).

Isus nijednom nije tvrdio da je Bog ili da je Bog Otac ili da su on i Otac **jedna osoba**. Oni su **jedno**, kao što on želi da **hrišćani budu jedno**: jedno u ljubavi, jedinstvu, svrsi i udruživanju, („Da oni budu jedno, kao što smo mi jedno“ (Jovan 17:11).

„A Jevreji opet uzeše kamenje da Ga ubiju. 32 Isus im odgovori: Mnoga vam dobra dela javih od Oca svog; za koje od onih dela bacate kamenje na me? Odgovoriše Mu Jevreji govoreći: Za dobro delo ne bacamo kamenje na te, nego **za hulu na Boga**, što ti, **čovek budući, gradiš se Bog**.“ (Jovan 10:31-33).

Na to je Isus odgovorio:

„Kako vi govorite Onome kog Otac posveti i posla na svet: Hula na Boga govoriš, što rekoh: **Ja sam Sin Božji**?“ (Jovan 10:36)

Jevreji su pokušali da preokrenu Isusove reči tako da ispadne da je on rekao da je Bog, što on nije učinio, ali ih je on vratio na svoje mesto rečima: „Rekao sam, ja sam Sin Božji“, **i on to jeste**. Zar Isus ne bi danas ispravio one koji izvrću njegove reči tako da ispadne da on sam tvrdi da je Bog?

Isus je svojim neprijateljima toliko dobro razjasnio stvari da se nigde u Bibliji ponovo ne pominje ova tema. Čak i u vreme kada mu je suđeno i u vreme Raspeća, on nije optužen za tvrdnju da je Bog (što on nikad nije ni tvrdio), već je bio optužen jer je tvrdio da je Mesija (Hrist), Sin Božji, što on i jeste tvrdio.

„A Isus je ćutao. I poglavar sveštencički odgovarajući reče Mu: Zaklinjem te živim Bogom da nam kažeš jesi li ti **Hristos sin Božji**? Reče mu Isus: Ti kaza... Tada poglavar sveštencički razdre haljine svoje govoreći: Hula na Boga; šta nam trebaju više svedoci? Evo sad čuste hula njegovu. 66 Šta mislite? A oni odgovarajući rekoše: Zaslužio je smrt“ (Matej 26:63-66).

„A kad Ga videše glavari sveštencički i momci, povikaše govoreći: Raspni ga, raspni. Pilat im reče: Uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivice. Odgovoriše mu Jevreji: Mi imamo zakon i po zakonu našem valja da umre, jer načini sebe **sinom Božjim** (ne Bogom).“ (Jovan 19:6-7). Mesija ili Hrist nisu sinonimi za Boga ali oni nose značenje „onaj

pomazani“, obećani iskupljenik Izraela i naš Spasitelj, „Sin Božiji“.

„Gospod (Bog) mi je rekao, Ti si **moj Sin, na ovaj dan** ja sam te začeo“ (Psalmi 2:7).

„Ja ću mu biti Otac, i on će biti **moj sin**“ (2. Samuilova 7:14).

KADA JE ISUS NAZVAN BOGOM

U ovom razgovoru sa Jevrejima, Isus iznosi tematiku koju treba dalje da istražimo kako bismo stekli bolje shvatanje toga ko je on. Tojest, da su i drugi pored Gospoda Boga, s vremena na vreme u Bibliji, nazvani „bogom“ ili „bogovima.“ Pogledajte Isusov argument u stihovima 34-36 da on nije hulio na Boga kada je rekao da je Bog njegov „Otac“, da su oni „jedan“ u uniji, niti da je on sam „Sin Božiji“.

„Isus im odgovori: Ne stoji li napisano u zakonu vašem: Ja rekoh: **bogovi** ste? **Ako on (Bog) one nazva bogovima** kojima reč Božija bi, i pismo se ne može pokvariti; Kako vi govorite Onome kog Otac posveti i posla na svet: Hulu na Boga govoriš, što rekoh: Ja sam Sin Božiji?“

Isus se osvrće na Psalam 82, gde je Bog nazvao izraelske starešine bogovima. „Rekao sam, **vi ste bogovi**; i svi ste deca Svevišnjeg“ (stih 6).

Neko ko usputno čita Bibliju možda ne može da bude svestan ove činjenice, a ona se čini uvredljivom za naše zapadnjačke umove; ali u Bibliji anđeli, starešine, vladari, kraljevi, Mesija i oni koji postupaju pod Božijim autoritetom su sa pravom nazvani „bogovi“. Ovaj termin koristi čak i sam Gospod Bog, uglavnom ima značenje „moćnici.“

„I Gospod reče Mojsiju: Evo, postavio sam te da si Bog Faraonu; a Aron brat tvoj biće prorok tvoj. Govorićeš sve što ti zapovedim“ (2. Mojsijeva 7:1).

Bog je postavio Mojsija, dao mu moć i poslao ga Faraonu sa božijim autoritetom da pretvori vodu u krv, prašinu u vaši, i da na neko vreme bude „bog“ Egipta. Mojsije je bio „bog“ **tog oslobođenja** i svi koji su bili spaseni su morali da slušaju ono što on kaže i da ga uvek poslušaju. Neki Egipćani su verovali Mojsiju i dolazili i klanjali mu se, neki su sa Izraelom izašli iz zemlje. (2. Mojsijeva. 9:20, 11:8, 12:38, 3. Mojsijeva 11:4) On je kao Isus, „bog“ **našeg oslobodenja**, koji spasava kako Jevreje tako i nejevrejski narod. Mojsije je bio tu umesto Boga, Božiji zastupnik, čak je imao i svog proroka, svog brata Arona. Što se tiče njegovog brata, Bog je rekao Mojsiju:

„Njemu ćeš kazati i metnućeš ove reči u usta njegova, i ja ću biti s tvojim ustima i s njegovim ustima, i učiću vas šta ćete činiti. I on će mesto tebe govoriti narodu, i on će biti tebi mesto usta, a ti ćeš biti njemu mesto **Boga**“ (2. Mojsijeva 4:15-16).

Molim vas da razumete ovu činjenicu. Biblijska upotreba reči „bog“ je slična našoj upotrebi reči „predsednik.“ Ako biste rekli „Video sam Predsednika danas“, verovatno biste pomislili na čoveka koji sedi u ovalnoj kancelariji. Ali može da vam padne na pamet i predsednik Privredne komore, kog sam takođe danas video, ili neki drugi predsednik. Isti je slučaj sa biblijskom rečju „Bog.“ To je hebrejska reč za „Elohim“ i oko 2700 puta u Bibliji se ona odnosi na Gospoda Boga (JHVH Elohim); ali ponekad se upotrebljava tako da se odnosi i na druge.

„Nemoj psovati sudije, i starešini naroda svog ne govori ružno“ (2. Mojsijeva 22:28).

„Klanjajte mu se, svim vašim bogovima“ (Psalm 97:7). Ovo su „moćnici“. Slike ne mogu da čuju ni da se klanjaju.

„Bog stade na saboru Božijem, **usred bogova** izreče sud: "Dokle ćete suditi nepravo, i bezbožnicima gledati ko je ko“ (Psalmi 82:1-2)?

„Jer je Gospod Bog vaš Bog nad bogovima i Gospodar nad gospodarima“ (5. Mojsijeva 10:17).

Sa ovim na umu, hajde da pogledamo četrdeset peto poglavlje Psalma koje se bavi kraljevima Izraela i krajnjim ispunjenjem u dolasku kralja Mesije.

„Teče iz srca mog reč dobra; Govorim o stvarima koje sam napravio **dodirujući kralja**; jezik je moj trska hitrog pisara. Ti si najlepší između sinova ljudskih, blagodat teče iz usta tvojih, jer te je blagoslovio Bog doveka. Pripaši, O najmoćniji, uz bedro svoje mač svoj, čast svoju i krasotu svoju“ (Psalm 45:1-3).

Obratite pažnju na prefiks „naj“ u trećem stihu, napisanu kurzivom što nije slučaj u originalnom tekstu. Davidovi kraljevi i Mesija su „moćni“ ali nisu „najmoćniji.“ Prevodioci su bili trijadolozi.

„Presto je Tvoj, Bože, večan i nepokolebljiv; skiptar je carstva Tvog skiptar pravice. **Ljubiš pravdu i mržiš na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog Tvoj** uljem radosti više nego drugove Tvoje“ (Psalmi 45:6-7).

Molim vas da obratite pažnju na to da je prestol Izrailja u Jerusalimu „prestol Gospodnji.“

„I tako sede Solomun na presto Gospodnji da caruje mesto Davida oca svog, i beše srećan, i slušaše ga sav Izrailj.“ (1. Dnevnika 29:23).

Carevi su vladari koje je Bog postavio. Vladar iz Davidove porodice je bio „pomazanik Gospodnji“ (2. Samuilova 19:21), i zbog njegovog posebnog odnosa sa Bogom on je u trenutku kada je došao na prestol nazvan „sinom“ Božijim (Psalam 2:7, 2. Samuel 7:14, 1. Dnevnika. 28:6). On je nazvan „bogom“, što je titula časti. Mi vidimo da je Psalm 45, iako mesijanski, izrečen prvo kralju iz Davidove loze. Obratite pažnju na to da u stihovima 9 i 13 stoji da on ima ćerke; u stihu 16 on ima „decu, koju ti možeš učiniti prinčevima“; i ime koje će se pamtitu generacijama (stih 17).

Obratite pažnju na to **ko** je nazvao kralja Bogom. „**Tvoj Bog**“, koji je „pomazao tebe uljem radosti **više nego drugove tvoje**.“ Nema sumnje da je Psalam na kraju ostvaren u Hristu. Pogledajte stih 1:8-9:

„**A sinu reče:** Presto je Tvoj, Bože, va vek veka; palica je pravde palica carstva Tvog. Omilela Ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza Te **Bog, Bog Tvoj** uljem radosti većma od drugova Tvojih.“

Pisac Poslanice Jevrejima nije želeo da mi shvatimo da je Isus božanske prirode, deo Božanstva. Obratite pažnju na deveti stih: „većma od drugova Tvojih“. Mi smo Hristovi rođaci, njegova braća. On u stihu 17

drugog poglavlja kaže: „Zato (Hrist) beše dužan **u svemu da bude kao braća**.“ Mi nismo **božanstvo**, on je stvoren da po svemu bude kao mi. Pisac Poslanice Jevrejima jasno nastavlja da za Isusa kaže „**ovaj čovek**“ četiri puta u svojoj knjizi (Jevrejima 3:3, 7:24, 8:3, 10:12).

Oko 2700 puta se u Bibliji pominje reč „Bog“ (Elohim), a samo četiri puta ona označava Isusa. Bog se pominje oko 1300 puta u Novom zavetu **tamo gde se ne pominje Isus**, i 500 puta u Pavlovim rukopisima, gde on **uvek** pravi jasnu razliku između Gospoda Isusa i Gospoda Boga. Džejms Hejstings, trijadolog, u svom delu pod nazivom Hejstingsov rečnik Biblije, govori o tome kako Pavle vidi Isusa:

„Verovatno Sveti Pavle **nigde ne naziva Hrista** „Bogom“ i stihovi koji mu (Hejstingsu) se čine kao da to podrazumevaju „moraju svi biti na drugi način objašnjeni.“ Hejstings ovo naziva jednim od „najzamršenijih problema novozavetne teologije.“ On izjavljuje da „nijedan pristojan egzegeta („stručnjak za objašnjavanje Biblije“) neće poreći to da je iznova i iznova Hristu dato **mesto koje je inferiornije od Božijeg**, njegov čitav rad na iskupljenju i položaj potiče od Oca. Mi imamo izraze poput: „Bog je poslao svog Sina“ (Galatima 4:4), „Onaj koji nije poštedeo svog Sina“ (Rimljanima 8:32), „Bog ga je visoko uzdigao (Filipljanima 2:9) u kojima je ili dar koji je Hrist dao svetu, ili to što je uzvišena slava dodeljena samom Hristu, **proglašen Božijim činom. Sve je prihvaćeno, izdržano, postignuto „za slavu Boga Oca**.“ Hejstings nastavlja, „Još eksplicitniji je stih 11:3 1. Korinćanima: „Glava žene je **čovek, a glava Hrista je Bog**“ i u stihu 15:28 1. Korinćanima Hrist je

prikazan kako **daje Carstvo Bogu**, i na kraju se i sam predaje **višem**, tako da Bog može da bude sve u svemu.“ **Sveti Pavle nam ne pomaže mnogo da rešimo ovu nekonzistentnost.**“⁵ (Pavle nije **nekonzistentan** već smo mi ti koji nismo konzistentni u našem tumačenju Pavla, u našem pokušaju da Isusa proglasimo „Bogom“!)

Pogledajte stih 9:6 Proroka Isaije:

„Jer nam se rodi **dete**, **sin** nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni.“

Ovo je veliko proročanstvo koje se tiče Isusa, „deteta“, „sina“. Mi moramo da u tome vidimo **sve** što Isaija govori ali ne smemo da tome pridodamo nešto što Isaija ne govori. Da, on je „svemoćni Bog“ nad svim što je **njegov Bog**, Svevišnji Bog stavio pred njega. On je „moćni“ ali nije **Svemoćni**. Da, on je večni Otac svega što mu je **njegov Otac** dao. **Sin definitivno nije sam sebi otac**. Reč „večni“ u ovom stihu je hebrejska reč „Ad“ (#5703 Strong's concordance) i znači „kraj“ ili „trajanje“. To je koren reči „Adah“ (#5703 Strong's) što znači „**napredak ili nastavljanje**.“ (Od ovog trenutka pa nadalje). Jedini slučaj kada je još jednom ova reč „ad“ upotrebljena u Starom zavetu jeste Avakum 3:3 „**Večne** planine su razbacane.“ Niti su „sin“ niti su planine bile u večnoj prošlosti već će one „**nastaviti**.“ Kada Isaija, Avakum, i svi pisci Starog zaveta govore o „**večnom**“ Bogu, hebrejska reč „Olam“ (#5769 Strong's) je upotrebljena i ona znači „do nevidljive tačke“, „vreme van dometa

uma u **prošlosti** ili **budućnosti**“, „**večnost**“ (Postojanje 21:33, Psalmi 90:2, Isaija 40:28, Jeremija 10:10, Avakum 3:6).

Vidite li razliku? Setite se Pavlovih reči: „Ali mi imamo samo jednog Boga, Oca... Ali nema svako razuma“ (1. Korinćanima 8:6-7). Obratite pažnju samo na jednu stvar: Neki će pokušati da primene reč „večni (Olam)“ na Mesiju u Mihej 5:2 ali to je greška.

„A ti, Vitlejeme Efrato... iz tebe će mi **izaći** koji će biti Gospodar u Izrailju, **kome su izlasci** od početka, od večnih vremena.”

Reč „večno” u ovom stihu je Olam, ali se ne odnosi na Mesiju, već na „**mene**”, večnog Boga. Obratite pažnju na frazu „iz tebe će mi izaći.” Mesijin „izlazak” je trebalo da bude u Vitlejemu al „izlasci” večnog Boga su bili „od večnih vremena”, od uvek. Kako biste videli da zasigurno „od večnih vremena” govori o Bogu a ne o budućem Mesiji, pogledajte sedmo poglavlje, dvadeseti stih:

„Ti (Bože) pokazaćeš istinu ... kako si se zakleo ocima našim **u staro vreme**.” (Ovo je ista terminologija i Mihej govori o večnom Bogu).

Isusova izjava upućena Mariji Magdaleni na grobu.

„Reče joj Isus: Ne dohvataj se do mene, jer se još ne vratih k Ocu svom; nego idi **k braći** mojoj, i kaži im: Vraćam se k **Ocu svom i Ocu vašem, i Bogu svom i Bogu vašem**.” (Jovan 20:17).

Ovo je spaseni Hrist koji se obraća Mariji; i da je on bio Svemoćni Bog, Bog Sin, **večni** Otac, ovo bi bio idealan trenutak da to kaže.

„Jer ako i ima koji se bogovi zovu, **ili na nebu ili na zemlji**, kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda: Ali mi imamo samo jednog **Boga, Oca**“ (Pavlove reči) (1. Korinćanima 8:5-6).

Sada da pomenemo još jedan stih u Novom zavetu u kome je Isus zasigurno nazvan Bogom.

„I odgovori Toma i reče Mu: Gospod moj i Bog moj“ (Jovan 20:28).

Vaskrsli Isus se javio učenicima prvi put u sobi u Jerusalimu i Toma nije tad bio prisutan. Isus im je pokazao svoje ruke i telo i rekao: „Mir neka je sa vama: kao što je moj Otac mene poslao, tako i ja **šaljem vas**“ (Jovan 20:20-21). Učenicima je bilo drago i rekli su Tomi da su videli Gospoda, ali on im nije poverovao i ostao je sumnjičav osam dana. U šta je on sumnjao? **Da je Isus uzdignut**, i stoga on ne može biti Mesija, Sin Božiji. Pavle je u stihu 1:4 Poslanice Rimljanima rekao da je Isus „objavio da je Sin Božiji ... vaskrsnuvši iz mrtvih“ **i Toma u to nije poverovao!**

„A drugi mu učenici govorahu: Videsmo Gospoda. A on im reče: Dok ne vidim na rukama Njegovim rana od klina, i ne metnem prsta svog u rane od klina, i ne metnem ruke svoje u rebra Njegova, **neću verovati**. I posle osam dana opet behu učenici Njegovi unutra, i Toma s njima. Dođe Isus kad behu vrata zatvorena, i stade među njima i reče: Mir vam. Potom reče Tomi: Pruži prst svoj amo i vidi ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi **neveran** nego veran“ (Jovan 20:25-27).

Dakle, Toma je izjavio: „Moj Gospod i moj Bog.“ Da li je on bio „**neveran**“, nije verovao da je Isus Mesija Izraela, a onda odjednom shvatio da ne samo da je on Hrist Božiji već je zapravo i Svemoćni Bog ili večni Sin? **Ne!** Toma je koristio reč „theos“ (gr.) (#2316 Strong's) koja znači „božanstvo“, „poglavar“, „bog.“ Samo uz grčku reč „ho“ (#3588 Strong's) koja predstavlja određeni član (the) ona zasigurno znači „**vrhovno Božanstvo**.“ Tomas to nije imao na umu, **i mi ne smemo da njegovu izjavu shvatimo na taj način**, da je Isus za koga je nekoliko trenutaka pre mislio da nije čak ni Mesija, sada vrhovni Bog, Svevišnji. **To se nije dogodilo!** Isus je „Bog“ (Hebrejski Elohim) kao Božiji predstavnik koji od greha, smrti i pakla oslobađa one (njegovu braću) koja ga prime, kao što je i Mojsije bio „Bog“, Bog Izraelovog posrednika u oslobađanju Jevreja (njegove braće) od egipatske opresije.

„Ti ćeš njemu biti **umesto Boga**“ (2. Mojsijeva 4:16).

„Proroka isred tebe, **između braće tvoje, kao što sam ja**, podignuće ti Gospod Bog tvoj; njega slušajte“ (Mojsijeve reči) (5. Mojsijeva 18:15).

Idolopoklonstvo je predstaviti Isusa na bilo kakav drugi način osim onako kako je on u Bibliji predstavljen, posebno ako ga postavimo na mesto „Boga Oca“ ili ako kažemo da je on jednak po slavi sa Gospodom Bogom (JHVH Elohim). („Nećete imati druge bogove osim mene,“ reče Gospod Bog, Svetac jedini izraelski; 2. Mojsijeva 20:3). Da, on je Mesija (pomazani) Božiji, „visoko uzdignut“ čovek, koji sada sedi sa Božije desne strane, drugi po autoritetu u odnosu na Boga, ali on nije jedan i jedini Gospod Bog Svemoćni!

Molim vas da sa mnom razmotrite ovu biblijsku činjenicu. Nijedan pisac Starog zaveta nije rekao da je izraelski Mesija, koji će doći zapravo biti Bog Svemoćni (El Shaddai), Gospod Bog (JHVH Elohim), Svevišnji (El Elyon) ili Svetac Izraelski. Nijedan prorok Starog zaveta nikada nije dao nikakvo slično proročanstvo. Nijedan pisac Novog zaveta ne ističe argument da je Isus Hrist zaista Svevišnji Bog. Nigde nije zabeleženo kako Isus sam tvrdi da je Bog Stvoritelj. Da je takva revolucionarna ideja predstavljena onima kojima je jevrejski monoteizam Tore duboko usađen, ne bi bilo kraja **diskusiji** koju bi nešto tako izazvalo i ne bi bilo kraja **saborima** koji bi zbog toga morali biti održani. Stalno se jasno ističe da on treba da bude Sin Božiji, sin Davidov, Mesija (Hrist) Izraela, iskupljenik, oslobodilac ali **ne i Svemoćni Bog**.

Samo se setite kakvo su protivljenje doživeli Isus i njegovi apostoli kada je on izneo tvrdnju da je Sin Božiji, Mesija a zamislite tek sa kakvom bi se reakcijom suočili da je on tvrdio da je on zapravo Svemoćni Bog, ili da su to oni tvrdili. Sabori su održavani kako bi se diskutovalo o obrezivanju, jelu prethodno zabranjenih vrsta mesa, uvođenje nejevreja u njihove misionarske poduhvate; **ali nijedan sabor nije održan** kako bi se diskutovalo ili raspravljalo o revolucionarnoj ideji da je „čovek Isus Hrist“ zapravo Bog Svemoćni, ili Bog Sin, preegzistentni član blagoslovenog trojstva. To nigde nije pomenuto, niti je ijedan sabor sazvan u biblijska vremena kako bi se o tome diskutovalo. Sasvim je jasna tišina o tome na koju nailazimo u Bibliji.

ISUS JE SIN BOŽIJI ALI ON NIJE DEO BOGA.

Oni koji se drže doktrine Trojstva kažu da reč Abba (otac) definiše intiman odnos Isusa i njegovog Oca i to je istina. Ali da li ona takođe definiše **naš** intiman odnos sa Bogom našim Ocem. Od tri puta, koliko je ova reč upotrebljena u Bibliji, samo jednom Isus govori o Bogu:

„I govoraše: Ava Oče! Sve je moguće Tebi“ (Marko 14:36).

A ostala dva puta, ova reč se odnosi na nas kao hrišćane:

„Vićemo: Ava, Oče“ (Rimljanima 8:15).

„U srca vaša, koji viče: Ava Oče“ (Galatima 4:6). Mi smo takođe Sinovi Božiji.

„Vidite kakvu nam je ljubav **dao** Otac, da se **deca Božija** nazovemo i budemo; Ljubazni! Sad smo **deca Božija**“ (1. Jovanova 3:1-2).

Sledeći put kada u Jevanđelju po Jovanu pročitate reči koje izgleda da „sugerišu“ na to da „Sin Božiji“ zapravo znači „Bog“, setite se da je Jovan napisao čitavo svoje **jevanđelje** tako da mi „poverujemo da je Isus Hrist (Mesija), Sin Božiji“ (Jovan 20:31). Hrist i „Sin Božiji“ su sinonimi. Pogledajte Martinu izjavu u stihu 11:27 Jevanđelja po Jovanu: „Ja verovah da si Ti Hristos, Sin Božji.“ Jovan je rekao Hristu da smo **i mi** „Sinovi Božiji.“

S tim na umu, molim te da pročitaš i sledeće poglavlje kako bi saznao više o tome ko je Isus naš Spasitelj.

*Reč „božanski“ može da znači „Božanstvo – Bog“ ili „dato ili nadahnuto od strane Boga; sveto.“ Isus je božanski jer je dat od Boga, svet, svetovni; ali on nije božanski jer je deo Boga (vidi 2. Petrova 1:3-4 i Jevrejima 9:1).

„Međutim, danas proučavaoci Biblije se uglavnom slažu oko toga da se doktrina Trojstva kao takva ne javlja ni u Starom ni u Novom zavetu... Prevazišle bi se namere i misaone forme Starog zaveta ako bi se pretpostavilo da se hrišćanska doktrina iz druge polovine četvrtog veka tu može pronaći. Isto tako, Novi zavet ne sadrži eksplicitnu doktrinu Trojstva.“

Harper Kolinska enciklopedija katolicizma
1995 izdanje; str. 564-565

4. Čovek Isus Hrist

„A sad gledate mene da ubijete, **čoveka** koji vam istinu kaza“ (Isusove reči) (Jovan 8:40).

„Jer je ovo dobro i prijatno pred Spasiteljem našim Bogom, Koji hoće da se svi ljudi spasu, i da dođu u poznanje istine. **Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga** i ljudi, **čovek Hristos Isus**, Koji sebe daje u otkup za sve, za svedočanstvo u svoje vreme“ (1. Timotiju 2:3-6).

Moramo prilagoditi način razmišljanja u vezi osobe Isusa Hrista. Više od 1700 godina, teolozi, pod uticajem grčkog i rimskog načina razmišljanja, govore nam da Isus **nije bio čovek** već, zapravo, „Bog Sin“, „večni Sin“, druga osoba Božanstva, „Sam Bog od Samoga Boga“ i „jednako večan kao i Otac.“ Skoro 100 godina oni koji veruju u Jedninu (samo Isusa) propovedaju da je Isus bio zapravo bogočovek, Svemoćni Bog, Otac od krvi i mesa. Oni propovedaju da on ima dvostruku prirodu, „Božiji deo njega je u potpunosti Bog a čovečji deo njega je u potpunosti čovek.“ Da citiram deo njihove literature koji posedujem: „U Isusu Hristu, dve volje ili prirode su prikazane: ljudska volja i božanska volja. On je bio čovek (telo) i On je bio Bog (Duh). Dakle, kao čovek, Isus Hrist se molio u svojoj **ljudskoj prirodi** svojoj **božanskoj prirodi**.“¹

Problem sa oba ova viđenja Isusa je taj da se ona ne uklapaju sa onim što je rečeno u Božijoj Svetoj Bibliji. Nijedno od njih nije osnovana doktrina! Šta to Biblija propoveda o pravoj prirodi i osobi Sinu Božijem, Isusu Hristu, našem Spasitelju?

ŠTA SU PROROCI STAROG ZAVETA REKLI, KO ĆE ON BITI?

Pedeset treće poglavlje knjige proroka Isaije je jedno od najvećih starozavetnih proročanstava koja se tiču Isusovog života i njegove smrti, i svrhe njegovog prvog dolaska. To je zapisano oko 700 godina pre Hrista i definitivno je to bilo nadahnuto, kao i cela Biblija, Svetim duhom. Peti i šesti stih ne mogu nositi veći značaj od onog koji već nose.

„Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas.“

Sad se osvrnite na treći stih:

„Prezren beše i odbačen između ljudi, **čovjek bolnik** i upoznat sa tugom, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga nizašta ne uzimasmu.“

Zar Isaija nije rekao da će on biti čovek, da će živeti kao čovek, patiti kao čovek i da će umreti kao čovek? Da, ovo je ta veličanstvena istina koja je data u Božijoj reči.

Vidi stihove 33:15-17 Proroka Jeremije:

„U te dane i u to vreme učiniću da proklija Davidu **klica** prava, koja će činiti sud i pravdu na zemlji. U te dane spašće se Juda, i Jerusolim će stajati bez straha, i zvaće se: Gospod pravda naša. Jer ovako veli Gospod: **neće nestati Davidu čoveka** koji bi sedio na prestolu doma Izrailjeva.“

Dakle, Bog je putem proroka Jeremije rekao da će biti „**čovjek**“ taj koji će sesti na izraelski presto kao Davidov nasljednik. Mesija, **čovjek**! Prorok Zaharije je rekao da će izraelski „pastir“ biti „čovjek“.

„I ako mu ko reče: Kakve su ti to rane na rukama? On će odgovoriti: Dopadoh ih u kući prijatelja svojih. Maču, ustani na **pastira** mog, i na **čoveka** druga mog, govori Gospod nad vojskama, udari pastira, i ovce će se razbeći, ali ću okrenuti ruku svoju k malima.“ (Zaharija 13:6-7) Isus je potvrdio da je on pričao o njemu (Matej 26:31, Marko 14:27).

Prorok Mihej se slaže sa ostalim prorocima kada govori o Isusovom budućem rođenju i službi u petom poglavlju svoje knjige. Drugi stih kaže da će se on roditi u „Vitlejem Efratu“ i peti stih kaže „I **ovaj čovek** će biti mir; kad dođe Asirac u našu zemlju.“ Ne mogu da pronađem nijednog proroka starog zaveta koji je rekao da će Isus biti „Gospod Bog“ ili „Bog Sin“, ali je jasno navedeno da će on biti „**čovjek**.“ Doktrina trojstva se jedino mogla razviti vekovima nakon što je Stari zavet izgubio značaj za hrišćansku crkvu.

JOVAN KRSTITELJ JE VEROVAO DA JE ISUS ČOVEK

Prorok Novog zaveta i Isusov prethodnik, Jovan Krstitelj, verovao je i propovedao da je Isus **čovjek**. Jevanđelje po Jovanu, stihovi 29 i 30 Prvog poglavlja glase: „A sutradan vide Jovan Isusa gde ide k njemu, i reče: Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta. Ovo je Onaj za koga ja rekoh: Za mnom ide **čovjek** koji preda mnom postade, jer pre mene beše.“ Ne dajte da vas zbuni Jovanova izjava da je Isus „bio pre mene“, koja jednostavno znači da, iako je u telu Jovan 6 meseci stariji od njegovog

rođaka Isusa, u predodređenom planu Božijem, Isus je bio „početak stvaranja Božijeg“ (Otkrovenje 3:14) i „rođen pre svake tvari“ (Kološanima 1:15). Jovan je jasno propovedao o tome kako je Isus čovek; jer, mnogo kasnije, kada su Jovanovi sledbenici videli Isusova čuda i čuli njegova učenja, oni su rekli: „Sve što kaza Jovan za Ovog istina beše. I mnogi verovaše Ga onde“ (Jovan 10:41-42).

ISUSOVI SAVREMENICI SU GA SMATRALI ČOVEKOM

Iako njihova mišljenja nisu ni izbliza toliko bitna kao izjave Božijih svetih proroka i apostola o tome ko je Isus kao osoba, ipak se možemo informisati i o tome kako su ga oni videli.

Žena kraj bunara, kojoj je Isus rekao tajne njenog srca, rekla je:

„Hodite da vidite **čoveka** koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos [Mesija] ?“ (Jovan 4:29)

Slep čovek koga je Isus izlečio je rekao:

„**Čovek** koji se zove Isus načini kao, i pomaza oči moje, i reče mi: Idi u banju siloamsku i umij se. A kad otidoh i umih se, progledah“ (Jovan 9:11).

Kada su vrhovni sveštenici i Fariseji poslali ljude da uhapse Isusa a oni se vratili bez njega i objasnili zašto: „Nikada nijedan čovek nije govorio kao **ovaj čovek**“ (Jovan 7:46). Pontije Pilat je rekao o Isusu:

„Onda Pilat izađe opet napolje, i reče im: Evo ga izvodim k vama napolje, da vidite da na njemu **ne nalazim nikakvu krivicu**. A Isus izađe napolje pod vence od trnja i u skerletnoj haljini. I reče im Pilat; **evo čoveka**“ (Jovan 19:4-5)!

Rimski centurion, koji je nadgledao Isusovo raspeće i prisustvovao Božijoj moći prikazanoj na tom događaju, rekao je: „Zaista je **ovaj čovek** bio Sin Božiji“ (Marko 15:39).

Učenici koji su putovali sa Isusom, jeli i spavali sa njim, videli su da se on umarao, da je osećao glad i da je imao iste telesne funkcije kao i svi oni, **oni su znali da je on čovek**. Ali na Galilejskom moru kada je Isus smirio oluju rečima koje su njegove usne izgovorile, on je postavio pitanje sa kojima se i ti i ja danas suočavamo. „A **ljudi** čudiše se govoreći: Ko je **Ovaj čovek** da Ga slušaju i vetrovi i more? “(Matej 8:27, Marko 4:41, Luka 8:25)? Pisci nadahnutog Novog zaveta nam mogu pomoći da dobijemo odgovor na ovo pitanje.

APOSTOL PETAR SMATRAO GA JE ČOVEKOM.

U Petrovoj velikoj **propovedi** na dan Duhova, on kaže:

„Ljudi Izrailjci! Poslušajte reči ove: Isusa Nazarećanina, **čoveka od Boga potvrđenog** među vama silama i čudesima i znacima koje učini Bog preko Njega među vama, kao što i sami znate, Ovog određenim savetom i **promislom Božjim** predana primivši, preko ruku bezakonika prikovaste i **ubiste; Kog Bog podiže**, razrešivši veze smrtne, kao što **ne beše moguće** da Ga one drže. **Jer David govori za Njega:** Gospoda jednako gledah pred sobom: jer je s desne strane mene, da se ne pomaknem; Zato se razveseli srce moje, i obradova se jezik moj, pa još i **telo moje počivaće u nadi; Jer nećeš ostaviti dušu moju u paklu, niti ćeš dati da Svetac Tvoj vidi truljenje**“ (Dela 2:22-27).

Petar nastavlja da govori o Isusu, koga su nedavno ubili, i Caru Davidu iz čije je loze on potekao:

„budući da **je bio prorok**, i znajući da mu se Bog kletvom kle (Davidu) od roda bedara njegovih po telu (Bog) podignuti Hrista (Mesiju), i posaditi Ga na prestolu njegovom (Davidovom), **Predvidevši** govori za vaskrsenje Hristovo da se ne ostavi duša njegova (Isusova) u paklu, ni telo Njegovo vide truljenje“ (raspadanje u grobu) (Dela 2:30-31).

David je jedna od najvećih proroka Starog zaveta i Petar ga često citira u svojoj službi o Isusu. Hajde da vidimo šta možemo da naučimo od Petra (i Davida).

Isus je bio **čovjek** (stih 22). „Čovek od Boga odobren.“

Isusu je bilo suđeno, on je razapet i ubijen prema „Božijoj promisli“ (stih 23): „I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta“(Otkrovenje 13:8). Ovo nije preegzistencija; to je „promisao Božija.“ **Molim te da razumeš ovu istinu.**

Kako bi bolje razumeli „promisao Božiju“, „pogledajte stih 31.“ Petar kaže: „On (David) **budući da je ovo video pre**, govorio je o **vaskrsenju Hristovom.**“ Kako je David mogao da vidi Hristovo vaskrsenje i da piše o tome u Psalmu 16, oko **1000 godina pre nego što se ono dogodilo?** Jer, to je bilo zaista stvarno u nepromenljivoj svrsi i planu Božijem. U Božijem umu, to se dogodilo, iako se istorijski to nije desilo sve do oko 32. godine nove ere.

Isusa je odgajio Bog, „razrešio smrtnih bolova” (Stih 24). Isus je sam odgajio svoje telo („ovaj hram” Jovan 2:19), ali je to uradio postupajući kao Božiji **predstavnik u vaskrsenju**. „**Ja imam moć** da dam, i mogu ga opet uzeti. **Ovu sam zapovest primio** od Oca svoga” (Jovan 10:18). Molim vas da shvatite snagu koju ima Isus kao „**predstavnik**,” **postupajući kao predstavnik koga je Bog odredio i kome je Bog dao moć**, „čovjek od Boga odobren” (Stih 22). Isusovo vaskrsenje nije dokazalo da je on druga osoba „tročlanog Boga”; ono je dokazalo da je on Sin Božiji, Mesija, Sin Davidov.

„A posvedočen silno za Sina Božijeg .. po vaskrsenju iz mrtvih”
(Rimljanima 1:4)

Proročanski gledano, David je, pomazan Svetim duhom, citirao Isusove reči u stihovima 25 i 27 i predstavio ga kao nekog ko se **teši, raduje, nekog kome je drago i ko se odmara** u znanju da je Bog Otac sa njim i da neće napustiti njegovu „**dušu u paklu**.” Dakle, on nije predstavljen kao „bogočovjek“ već kao „čovjek“ koji se uzda u ljubav svog Boga, Oca (vidi Jovan 20:17). „Jer nećeš ostaviti dušu moju u paklu“ (Isus govori Bogu) (Dela 2:27).

Isus je imao dušu (stihovi 27 i 31)! Da li čovek ima dušu? Da. Da li je Isus imao dušu? Da! „Tada reče im Isus: Žalosna je **duša moja** do smrti; počekajte ovde, i stražite sa mnom” (njemu su bili potrebni njegovi prijatelji) (Matej 26:38, Marko 14:34). Dan pre nego što je Isus uhapšen, on je rekao: „Sad je **duša moja** žalosna; i šta da kažem? Oče! Sačuvaj me od ovog časa; ali za to dođoh na čas ovaj” (Jovan 12:27). Saslušajte šta Isaija ima da kaže o Isusovoj duši u stihovima:

„Ali Gospodu (Bogu) bi volja da ga bije, i dade ga na muke; kad položi **dušu njegovu** u prinos za greh ...Videće trud **duše svoje** i nasitiće se; ... Zato ću Mu dati deo za mnoge, i sa silnima će deliti plen, jer je dao **dušu svoju** na smrt, i bi metnut među zločince, i sam nosi grehe mnogih, i za zločince se moli.“ (Isaija 53:10-12) („Zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu.“ Jevrejima 7:25). Isusova duša je otišla u pakao! **Petar je to rekao, David je to rekao, Božija reč je to bila** (stihovi 27, 31). Hvala Bogu, Isus je otišao na moje mesto tako da ja ne moram da idem tamo!

Ova činjenica je bila još uvek na Petrovom umu i nekoliko godina kasnije kada je napisao svoju prvu poslanicu zvanu Prva Petrova poslanica (1. Petrova 3:18-22):

„Jer i Hristos jedanput za grehe naše postrada, pravednik za nepravednike, da nas privede k Bogu, usmrćen u telu, no oživevši Duhom; Kojim sišavši propoveda i duhovima koji su u tamnici, Koji nekad ne hteše da slušaju kad ih očekivaše Božije trpljenje u vreme Nojevo, kad se gradaše kovčeg, u kome malo, to jeste osam duša, ostade od vode. Za spomen toga i nas sad spasava krštenje, ali ne pranje telesne nečistote, nego obećanje dobre savesti Bogu vaskrsenjem Isusa Hrista. Koji je s desne strane Bogu, otišavši na nebo, i slušaju Ga anđeli i vlasti i sile.”

Dragi čitaoc, Bog se ne igra rečima u Bibliji. Isus je bio „čovjek” koji je umro i otišao u pakao (heb. *sheol*) i propovedao zarobljenim „duhovima”

u zatvoru. On se tri dana kasnije digao „sa ključevima raja i smrti” (Otkrivenje 1:18). Mi nismo „bogovi” već ljudi, nama ne treba „Bog Sin da umre za nas nego „čovjek”, „čovjek Hrist Isus” (1. Timotiju 2:5). On je naš **heroj, šampion, zastupnik, i zato što on živi, mi ćemo živeti zauvek!**

VELIKI APOSTOL PAVLE JE VEROVAO DA JE ISUS ČOVEK.

U trinaest poslanica koje je napisao Pavle, on pominje „Boga” oko 500 puta i nijednom se ne može dokazati da se taj titular odnosi na Isusa. Ako je Isus „Bog”, Pavle to nije znao. On je rekao da je jedan i jedini Bog Otac. „Ali za nas postoji samo **jedan Bog, Otac.**” (Ti možeš da se raspravljaš sa Pavlom).

„I ako se samo u ovom životu uzdamo u Hrista, najnesrećniji smo od svih ljudi. Ali Hristos usta iz mrtvih, i bi novina onima koji umreše. Jer budući da kroz čoveka (Adama) bi smrt, kroz čoveka i vaskrsenje mrtvih. Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti. Ali svaki u svom redu: novina Hristos; a potom oni koji verovaše Hristu o Njegovom dolasku” (I Kor. 15:19-23).

Slušajte apostola Pavla, „kroz čoveka bi i vaskrsenje mrtvih. Jer kako po Adamu (čovjeku) svi umiru, tako će i po Hristu (čovjeku) svi oživeti. Ali svaki u svom redu: novina Hristos (čovjek); a potom oni koji verovaše Hristu o Njegovom dolasku.”

„A kad oni ovo govorahu, i sam Isus stade među njima, i reče im: Mir vam. A oni se uplašiše, i poplašeni budući, **mišljahu da vide duha.** I reče im: Šta se plašite? I zašto takve misli ulaze u

srca vaša? **Vidite ruke moje i noge moje: ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.** I ovo rekavši pokaza im ruke i noge. A dok oni još ne verovahu od radosti i čuđahu se reče im: **Imate li ovde mesa?** A oni Mu daše komad ribe pečene, i meda u saću. I uzevši izjede pred njima“ (Luka 24:36-43).

Prijatelju, Isus ovde ne glumi. On je čovek, vaskrsao iz mrtvih, sa prosvećenim telom, on nije duh već je od „krvi i mesa“, on se može dotaći i on jede. Ovo nije odgovor na sva pitanja ali nam govori ono **što mi želimo da znamo.** Da li je on osećao glad? Mi ne znamo, ali on jeste jeo i nama je ostavljeno da verujemo da je konzumirana hrana svarena u telu čoveka. Pavle kaže sledeće:

„Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i Spasitelja očekujemo Gospoda svog Isusa Hrista, Koji će preobraziti naše poniženo telo da bude jednako telu slave Njegove.“ (Filipljanima 3:20-21)

Nakon našeg vaskrsenja ili promene do koje dođe kada se on vrati, mi ćemo biti kao on, muškarci i žene u prosvećenim telima i mi ćemo se **gostiti sa njim** na bračnoj večeri Jagnjeta (Otk. 19:9, Luka 14:17, 22:16).

Pavle u stihu 13:38 Dela apostolskih kaže:

„Tako da vam je na znanje, ljudi braćo! Da se kroza Nj vama propoveda oproštenje greha.“

Pavle u stihu 17:31 Dela apostolskih kaže:

„Jer je On (Bog) postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi (postavi), i dade **svim ljudima** veru vaskrsnuvši ga iz mrtvih.“

Pavle u stihu 5:15 Poslanice Rimljanima kaže:

„Ali dar nije tako kao **greh jednog** (Adama); jer kad kroz greh jednog pomreše mnogi, mnogo se veća blagodat Božija i dar izli izobilno na mnoge blagodaću **jednog čoveka, Isusa Hrista**.“

Pavle u stihu 2:8 Poslanice Filipljanima kaže sledeće:

„Pronašavši se kao **čovek**, ponizio je sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove.“

Pogledajte šta Pavle govori. Kološanima petnaesti stih prvog poglavlja glasi:

„Koji je **obličje Boga što se ne vidi**, koji je rođen pre svake **tvori**.“

Sada pogledajte šta nam Pavle govori u trećem stihu trećeg poglavlja:

„Jer umreste, i vaš je život sakriven **s Hristom u Bogu**.“

Sada pogledajte stih 9 i 10:

„Ne lažite jedan na drugog; svucite starog čoveka (Adama) s delima njegovim, I obucite **novog čoveka (Hrista)**, koje se obnavlja za poznanje **po obličju Onog (Boga) koji je sazdao njega (Isusa)**.“

Postoji nekoliko izvanrednih stihova za pravilno shvatanje mesta koje Gospod Isus Hrist zauzima u odnosu na Boga i koje je naše mesto kod njega. Pogledajte kontekst kako biste zasigurno shvatili šta Pavle govori.

„Kako dakle primiste **Hrista Isusa** Gospoda onako živite u Njemu“ (2:6).

„U kome i obrezani biste obrezanjem nerukotvorenim, **odbacivši telo greha mesnih obrezanjem** Hristovim“ (2:11).

„**Zakopavši se s njim** (Hristom) krštenjem, u kome **s njim i ustaste** verom sile Boga koji Ga vaskrsnu iz mrtvih“ (2:12).

„Ako dakle **vaskrsnuste s Hristom**, tražite ono što je gore gde Hristos sedi s desne strane Boga“ (3:1).

Sada bih te zamolio da obratiš pažnju na deseti stih gde pominje novog čoveka, Hrist Isus je **novi čovek. Bog ga je stvorio!** (Isus je **stvoreno biće**). „Obucite novog čoveka (Hrista)“ se poklapa sa drugim Pavlovim rukopisima.

„Nego se **obucite** u Gospoda Isusa Hrista“ (Rimljanima 13:14).

„Jer koji se god u Hrista krstiste, **u Hrista se obukoste**“ (Galatima 3:27).

„A svrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva“ (Kološanima 3:17).

POSLANICA JEVREJIMA NAM GOVORI DA JE ISUS ČOVEK

Jevrejima 2:9 glasi:

„...da bi po blagodati Božijoj za **svakog čoveka** okusio smrt.“

Jevrejima 3:3 glasi:

„Jer **ovaj čovek** (Isus) posta toliko dostojan veće časti od Mojsija“

Jevrejima 7:24 glasi:

„A **ovaj čovek (Isus)**, budući da ostaje vavek, ima večno sveštenstvo.“

Jevrejima 8:3 glasi:

„... zato valja da i **ovaj čovek (Isus)** šta ima što će prineti“ (svoju krv).

Jevrejima 10:12 glasi:

„A **ovaj čovek** prinesavši jedinu žrtvu za grehe sedi svagda s desne strane Bogu.“

Jakovljeva 1:13-14 glasi:

„Nijedan kad se kuša da ne govori: **Bog me kuša**; jer se Bog ne može zlom iskušati, i On ne kuša nikoga; Nego svakog kuša njegova slast, koja ga vuče i mami.“ Isus, **kao čovek**, bio je kušan; ali se nije povinovao niti je zgrešio.

Jevrejima 2:18 glasi:

„Jer u čemu **postrada** i iskušan bi (Isus) u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.“

Jevrejima 4:15 glasi:

„ ... nego on (Isus) koji je u svačemu **iskušan** kao i mi, **osim greha**“.

Otac je želeo da mi zasigurno znamo da svo večno bogatstvo i slava koju je Isus Mesija nama obezbedio jer je vodio bezgrešan život, njegova požrtvovana smrt i njegovo veličanstveno vaskrsenje, **on je osvojio za**

nas ali ne kao Bog već kao čovek! I mi to još uvek ne shvatamo! Mi smo ga nazvali „Bogom“ u našim umovima, srcima i njemu se klanjamo. Dakle, šta treba da učinimo? Da se pokajemo i da počnemo sa ponovnim uređenjem misli, ja sam tako učinio. Bog Otac je brižan, strpljiv i oprostiće nam. Proučili smo Njegovu reč i posmatrali Njegovog Sina Isusa, koji je „slika“ Oca (2. Korinćanima 3:18), i „slika njegove ličnosti“ (Jevrejima 1:3).

JOŠ TOGA O ISUSOVOJ LJUDSKOJ PRIRODI

Pošto smo toliko promašili poentu u prošlosti, hajde da detaljnije pogledamo šta Biblija ima da kaže o Isusovoj ljudskoj prirodi. Biblija nam govori da je Isus imao **ljudski duh** kao što ga imaju i svi „ljudi“. Bacite pogled na to šta Biblija ima da kaže o ljudskom duhu: „A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, **i dunu mu u nos duh životni**; i posta čovek duša živa“ (1. Mojsijeva 2:7). Jov 34:14-15 glasi: „Kad bi on (Bog) na sebe okrenuo srce svoje, uzeo bi k sebi duh svoj i disanje svoje; **Izginulo bi svako telo, i čovek bi se vratio u prah.**“ Dakle, ljudski duh je dah života od Boga. (Reč „duh“ na hebrejskom znači „dah“). Smrt je razdvajanje tela od duše. Stih 49:33 1. Mojsijeve kaže da kada je Jakov umro on se: „oslobodi duha i pribran bi k rodu svom.“ Stoga, shvatamo stih Matej 27:50 kada kaže da kada je Isus „jasno zajecao, on se oslobodio duha.“ Njegov ljudski duh se odvojio od njega.

Duh nastavlja da živi dalje nakon što se udalji od tela. „**I duh** će se vratiti Bogu koji ga je dao (Propovednik 12:7). „I zasipahu kamenjem Stefana, koji se moljaše Bogu i govoraše: Gospode Isuse! Primi duh moj“ (Dela 7:59). On se molio Bogu i predao **svoj duh** Isusu.

„Bolji je spor na gnev nego junak, i gospodar od **svog duha** bolji je nego onaj koji uzme grad“ (Priče 16:32).

„Videlo je Gospodnje **duša** čovečija, istražuje sve što je u srcu“ (Priče 20:27).

Stihovi 8:11-12 Jevanđelja po Marku glase:

„I izadoše fariseji, i počеше se prepirati s Njim, i kušajući Ga iskahu od Njega znak s neba. I uzdahnuvši **duhom** svojim reče: Zašto rod ovaj znak traži?“

Ovo nam jasno govori da je Isus uzdahnuo „**u svom duhu**.“ Stih 2:40 Jevanđelja po Luki glasi: „A dete rastijaše i jačaše u duhu, i punjaše se premudrosti, i **blagodat** Božija beše na njemu.“ Mudrost kojom je on bio ispunjen došla je od Boga Oca, „blagodat na njemu“ beše Božija, ali **duh** u kom je „ojačao“ izgleda da je njegov ljudski duh. U osamdesetom stihu prethodnog poglavlja, govori se i o Jovanu Krstitelju koji kao dete „rastijaše i jačaše **duhom**.“ Luka 4:1 glasi: „Isus pak pun Duha Svetog vrati se od Jordana, i odvede Ga Duh u pustinju.“ Ovo govori o Isusu kako je sada „ispunjen Svetim duhom“ koji ga je **začeo** („to što je u nekoj začeto je od Svetog duha“ Matej 1:20) i predvođen „Duhom“ (isti Duh je u pitanju, obratite pažnju na veliko početno slovo). Ne dajte da vas zbuni činjenica da je Isus začet u Marijinoj materici od strane Svetog duha, Bog je njegov Otac. Bog je Duh. On je „Sveti duh“. Oni su **jedno isto**. Duh sveti se manifestuje na Duhove u drugom obliku i ispunjava vernike ali On je isti Duh. O ovome ću diskutovati kasnije.

DA SE VRATIMO NA ISUSOV LJUDSKI DUH

Luka 10:21 glasi:

„U taj čas obradova se Isus u duhu i reče: Hvalim Te, **Oče, Gospode neba i zemlje**, što si ovo sakrio od premudrih i razumnih, a kazao si prostima. Da, Oče, jer je tako bila volja Tvoja.“

Isus se obradova u svom duhu (obratite pažnju na malo slovo d) zbog mudrosti i dobrote svoga Oca. (Takođe obratite pažnju na Isusove reči „Gospod raja i zemlje.“ Dali smo tu čast Isusu i prema njemu zauzeli takav stav, ali ta čast pripada njegovom **Ocu**).

Stihovi 11:33-35 Jevanđelja po Jovanu govore o tome da je Isus sreo Mariju kraj groba njegovog brata Lazara, gde je ona plakala i pala mu pred noge.

„Onda Isus kad je vide gde plače, i gde plaču Judejci koji dodoše s njom, **zgrozi se u duhu, i sam postade žalostan**. I reče: Gde ste ga metnuli? Rekoše Mu: Gospode! Hajde da vidiš. **Udariše suze Isusu**.“

Jasno je da ljudske reakcije potiču od Isusovog ljudskog duha.

Trinaesto poglavlje nam govori o događajima vezanim za poslednju večeru, o Isusu kako pere noge svojim učenicima i kako sa njima govori o svojoj smrti koja će uslediti. Dvadeset i prvi stih govori:

„Rekavši ovo Isus **posta žalostan u duhu**, i posvedoči i reče: Zaista, zaista vam kažem: Jedan između vas izdaće me.“

Isus posta žalostan ali ne u Svetom duhu već u svom **ljudskom „duhu“**.

SVETI DUH JE DUH BOŽIJI (NE JOŠ JEDNA OSOBA)

Hajde da na osnovu Biblije ustanovimo da je Sveti duh niko drugi do Bog, Sveti duh. Pogledajte stih 1:18 Jevanđelja po Mateju: „A rođenje Isusa Hrista bilo je ovako: kad je Marija, mati Njegova, bila isprošena za Josifa, a još dok se nisu bili sastali, nađe se da je ona trudna od Duha Svetog.“ Sigurno je to da onaj sa kojim žena začne, da je taj otac tog deteta. Sveti duh nije niko drugi do Sveti duh Gospoda Boga, koji je Isusov Otac. On se takođe naziva i Utešiteljem za koga je Isus rekao da će se manifestovati kada ode kod Oca (Jovan 14:16, 26; 16:7). Duh sveti je bio i u Starom zavetu, mada nije bio zvan tim imenom. „A budući nesložni među sobom, odlaziše kad reče Pavle jednu reč: Dobro kaza **Duh Sveti** preko proroka Isaije očevima našim“ (Dela 28:25).

„Jer nikad proroštvo u staro doba (Stari zavet) ne bi od čovečije volje, nego naučeni od **Svetog Duha** govoriše sveti Božiji ljudi“ (2. Petrova 1:21). U stihu 1:16 Dela apostolskih stoji: „Proreče Duh sveti ustima Davidovim za Judu koji beše pred onima što uhvatiše Isusa“, 1000 godina pre.

Pogledajte kako je u Bibliji opisano krštenje vodom. Stih 1:10 Jevanđelja po Marku govori o tome da je tada; „on (Jovan) odmah izlazeći iz vode vide nebo gde se otvori, i **Duh Božiji** kao golub siđe na Njega“, a stih 3:16 Jevanđelja po Mateju kaže: „vide Duha Božjeg gde silazi kao golub i dođe na Njega,“ a stih 3:22 Evanđelja po Luki kaže: „I siđe na Nj **Duh Sveti** u telesnom obliku kao golub.“

Sada, jedno pitanje za one koji podržavaju doktrinu Trojstva. Da li je „**Duh Božiji**“ (prve osobe Trojstva) ili „**Sveti duh**“ (treća osoba

Trojstva) taj koji je poput golubice sišao na Isusa? Naravno, oni su jedno isto a ne dva zasebna Duha! Bog je Duh i On je sveti Duh.

„Jer **jednim duhom** mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se **jednim Duhom** napojismo“ (I Korinćanima 12:13).

„Duh Božiji boravi u vama“ (1. Korinćanima 3:16).

Isus u stihu 12:32 Jevanđelja po Mateju propoveda da **on** i Sveti duh nisu ista osoba. „I ako ko reče reč na Sina čovečijeg, oprostiće mu se; a koji reče reč na Duha Svetog, neće mu se oprostiti ni na ovom svetu ni na onom.“(Ozbiljno upozorenje!) On je sigurno bio **ispunjen Svetim duhom**. „Isus pak pun Duha Svetog vrati se od Jordana, i odvede Ga Duh u pustinju“ (Luka 4:1). Drugi su bili ispunjeni Svetim duhom pre ovoga. Jelisaveta je bila ispunjena Svetim duhom (Luka 1:41). Njen suprug „Zaharije je bio ispunjen Svetim duhom“ (stih 67).

Isus je bio neizmerno ispunjen Svetim duhom. Jovan Krstitelj, koji je sam bio ispunjen svetim Duhom još dok je bio u materici majke Jelisavete, rekao je o Isusu: „Jer koga Bog posla, onaj reči Božije govori: jer Bog Duha ne daje na meru“ (nije ograničena količina) (Jovan 3:34).

Isusa je pomazao Sveti duh.

„Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscelim skrušene u srcu; da propovedim zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje“ (Luka 4:18).

Petar u stihu 10:38 Dela apostolskih kaže sledeće:

„Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom Svetim i silom, koji prođe čineći dobro i isceljujući sve koje đavo beše nadvladao; jer Bog beše s njim.“

Obratite pažnju na to da Petar nije rekao „on je Bog“ već da je **„Bog bio sa njim.“** Već smo u Bibliji videli da kada je Isus umro na krstu, on je svojim ljudskim duhom otišao na mesto mrtvih i propovedao zarobljenim duhovima. Pavle je u stihovima 4:8-10 Poslanice Efescima rekao da je Isus sa sobom poveo „zarobljenike“ do raja kada se digao iz groba i kada se uspeo.

„Zato govori: Izišavši na visinu zaplenio si plen (nekoliko zarobljenika), i dade darove ljudima. (A šta iziđe, šta je, osim da i side u najniža mesta zemlje? Koji side to je onaj koji i iziđe više svih nebesa da ispuni sve.)“(Njegova duša se spustila u Had. Grob u kome je njegovo telo ležalo nije bilo „najniži deo zemlje.“)

Isus je i dalje bio čovek, „Sin čovečji” (čovek) kada se digao iz groba u svom prosvetljenom telu.

„I silazeći s gore zapovedi im Isus govoreći: Nikom ne kazujte šta ste videli dok Sin čovečiji iz mrtvih ne ustane.” (Matej 17:9). „Sin čovečji” je mesijanska titular koja je preuzeta iz osmog psalma Davidovog dok se on divio Božijem **imenu**, Njegovoj **slavi**, i Njegovim **delima tokom stvaranja**.

„Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno **ime** tvoje po svoj zemlji! Podigao si **slavu svoju** više nebesa. Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio; **Šta je čovek, te ga se opominješ**, ili sin čovečji, te ga polaziš? Učinio si ga **malo manjeg od anđela**, slavom i čašću venčao si ga; Postavio si ga gospodarem nad delima ruku svojih, **sve si metnuo pod noge njegov**, Ovce i volove sve, i divlje zverinje, Ptice nebeske i ribe morske, šta god ide morskim putevima. Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno **ime tvoje** po svoj zemlji!“ (Psalam 8:1, 3-9)!

SHVATANJE ISUSOVE LJUDSKE PRIRODE NA OSNOVU DRUGOG POGLAVLJA POSLANICE JEJREJIMA

Drugo poglavlje poslanice Jevrejima jasno postavlja Isusa u ovaj Psalam i fenomenalno je i prosvetljujuće videti **gde** je on postavljen. On se ne pominje u prva tri stiha, to je **Gospod Bog**, sa imenom koji je izvrstan u celoj zemlji, koji ima slavu, postavljen iznad raja, i koji je **stvoritelj svega**. Onda pisac Poslanice Jevrejima citira četvrti stih psalma, „ Ali neko posvedoči negde govoreći: Šta je čovek da ga se opomeneš“ (Jevrejima 2:6). Zašto bi jedan takav veličanstven Bog ikada i pomislio na **grešnog čoveka koji je na toliko niskom položaju?** Kada je Bog rekao anđelima u stihu 1:26 Prve Mojsijeve, „Hajde da napravimo **čoveka**“, on je očigledno govorio na hebrejskom, jer je to jezik Starog zaveta, hebrejskog naroda i jezik kojim je Gospod Isus govorio Savlu (Pavlu) iz raja u vreme susreta na putu za Damask. Reč „čovek“ na hebrejskom je „**adam**“ i ona se odnosi na rumenilo u licu i „**ljudsko biće**“, pojedinca ili vrstu, „**čovečanstvo**“. Sekundarno značenje je

„**nižeg stepena.**“ Car David i pisac knjige o Jevrejima su se čudili činjenici da Svevišnji Bog, Stvoritelj svega uopšte obraća pažnju na čoveka (adama).

Druga stvar zbog koje su se David i pisac poslanice Jevrejima čudili jeste, **šta je „sin čovečji, koga posećuješ“** (Psalm 8:4, Jevrejima 2:6). Molim vas da malo bolje obratite pažnju, Bog na umu ima **čoveka** (adama), prvu generaciju i posećuje „**sina čovečjeg**“ sledeću generaciju čoveka (adama). Reč „Sin“ na hebrejskom je „ben“ i znači „**dete, jedno rođeno.**“ Sekundarno značenje reči adam (čovek), je „**nižeg stupnja**“ vidi se u stihu 8:4 Psalma i 2:6 Poslanice Jevrejima. „Umalio si ga malim nečim od anđela, slavom i časti venčao si ga, **i postavio si ga nad delima ruku svojih.**“

Sada pogledajte stih 2:8 Poslanice Jevrejima:

„Sve si ti (Bože) pokorio pod noge njegove (čovekove). A kad mu on (Bog) pokori sve, ništa ne ostavi njemu (čoveku) nepokoreno; ali sad još ne vidimo da mu (čoveku) je sve pokoreno.“

Ovo govori o vlasti koju je Bog dao Adamu i Evi, kao što se vidi u stihovima 1:26-31 Prve Mojsijeve:

„Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi, **koji će biti gospodar** od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cele zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji. I stvori **Bog čoveka po obličju svom**, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih. I **blagoslovi ih Bog**,

i reče im Bog: **Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svih zveri što se miče po zemlji. I još reče Bog: Evo, dao sam vam sve bilje što nosi seme po svoj zemlji, i sva drveta rodna koja nose seme; to će vam biti za hranu. A svim zverima zemaljskim i svim pticama nebeskim i svemu što se miče na zemlji i u čemu ima duša živa, dao sam svu travu da jedu. I bi tako. Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma. I bi večer i bi jutro, dan šesti.“**

Ne govori Bog to tek tako. Bog je video sve što je stvorio na „zemlji“ (stih 28) i to je dao čoveku i ženi koja je od čoveka sazdana (od adama), i dao im je vlast, da nad svim tim vladaju, da zemlju nasele i da budu njeni gospodari. Ali nažalost, čovek i žena su zgrešili u Rajskom vrtu pa je zmija, Satana, đavo, uzurpirao (preuzeo) njihov autoritet koji im je Bog dao i postao je „**bog ovog sveta**“ (2. Korinćanima 4:4). Za dalje dokaze da je Satana uzurpirao vlast pogledajte stihove 4:5-7 Jevanđelja po Luki:

„I nakon što ga (Isusa) je izveo đavo na goru visoku pokaza mu **sva carstva ovog sveta u treptaju oka**, I reče mu đavo: tebi ću dati svu vlast ovu i **slavu** njihovu, jer je meni predana, i kome ja hoću daću je; ti, dakle, ako se pokloniš preda mnom biće sve tvoje.“

Isus se nije usprotivio Sataninoj tvrdnji da je sva ova čast njegova, već je rekao: „Idi od mene, sotonu; u pismu stoji: Poklanjaj se Gospodu Bogu svom, i Njemu jedinom služi“ (stih 8). Jednog dana, veoma uskoro,

Satana će antihristu predati uzurpirani autoritet. „I dade joj zmija silu **svoju**, i presto svoj, i oblast veliku“ (Otkrovenje 13:2, 12:9).

Kako bismo shvatili sadašnja ograničenja Sataninog „velikog autoriteta“, pogledajte stih 1:6 Proroka Jova: „A jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a među njih dođe i Sotona.“ Ovi „sinovi Božiji“ su anđeli, **stvoreni sinovi Božji**.

Sada pogledajte stih 1:7 Proroka Jova:

„I Gospod reče Sotoni: **Od kuda ideš?** A Sotona odgovori Gospodu i reče: **Prohodih zemlju i obilazih.**“

Bog usmerava Sataninu pažnju ka bogobojažljivom čoveku pod imenom Jov, i daje mu moć nad svemu što je Jov imao, uz jedno ograničenje.

„A Gospod reče Sotoni: Evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje. I otide Sotona od Gospoda“ (Jov 1:12).

Dakle, uz Božiju dozvolu, Satana je otišao i opustošio Jovovu porodicu i imovinu (stihovi 13-19). Ali Jov, s verom u Boga, sa lošim vestima se suočio klanjanjem i hvalom (stihovi 20-21) i „Uza sve to ne sagreši Jov, niti reče bezumlja za Boga“ (stih 22).

„Opet jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a dođe i Sotona među njih da stane pred Gospodom. I Gospod reče Sotoni: **Od kuda ideš?** A Sotona odgovori Gospodu i reče: **Prohodih zemlju i obilazih**“ (Jov 2:1-2).

Setite se da su ovi anđeli, sa kojima je Satana došao da preda izveštaj Bogu, stvoreni „sinovi Božiji”, **nisu u srodstvu sa Bogom niti njemu jednaki**. Oni nisu iste suštine kao Bog, već su kao i ostatak stvaranja stvoreni „dahom iz Njegovih usta“ (Ps. 33:6). Ovaj put, Bog daje Satani dozvolu da ide dalje.

„A Gospod reče Sotoni: Evo ti ga u ruke; ali mu dušu čuvaj. I sotona otide od Gospoda, i udari Jova zlim prištem od pete do temena“ (Jov 2:6-7).

Kada je čovek zgrehio u vrtu i izgubio autoritet koji mu je **Bog** dao, **Bog nije izgubio svoju moć** ni svoj **autoritet!** On je i dalje Svemoćni i postupaće kako želi. **On je Bog!** Nabukodonosor je ovu lekciju dobro naučio.

„Ali posle tog vremena (7 dana bezumlja) ja Nabukodonosor podigoh oči svoje k nebu, i um moj vrati mi se, i blagoslovih **Svevišnjeg**, i hvalih i slavih Onog koji živi doveka, čija je vlast večna i čije je carstvo od kolena do kolena. I **svi stanovnici zemaljski ništa nisu prema Njemu**, i radi šta hoće s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim, **i nema nikoga da bi Mu ruku zaustavio i rekao Mu: Šta radiš**“ (Danilo 4:34-35)?

Danilo 5:21:

„I rosa nebeska kvasi mu telo, dokle pozna da **Bog Višnji vlada carstvom ljudskim**, i koga hoće postavlja nad njim.“

Uporedi ovo sa onim što Isus ima da kaže u stihu 22:29 Jevanđelja po Luki:

„I ja ostavljam **vama carstvo kao što je Otac moj meni ostavio.**“

Pisac Poslanice Jevrejima kaže:

„Isusa Hrista, Koji je veran Onome koji ga **postavi**“ (Jevrejima 3:1-2). (Isus je čovek kog je Bog „postavio“).

Jov se čvrsto držao svog integriteta i svog Boga, i Bog ga je izlečio na veličanstven način . (Jov 42:10-16) „I umre Jov star i sit života“ (stih 17), ali on je umro sa nadom da će vaskrsnuti i videti Boga.

„Ali znam da je živ moj Iskupitelj, i na posledak da će stati nad prahom. I ako se ova koža moja i raščini, opet ću u telu svom **videti Boga**“ (Jov 19:25-26).

Ovo je nada koju nam je Isus **dao**, da ćemo videti Boga Oca, iako je u stihu 5:37 Jevanđelja po Jovanu rekao: „Ni glas Njegov kad čujete ni lice Njegovo videste.“ „Blago onima koji su čistog srca, jer će Boga videti“ (Matej 5:8). Ako ste znatiželjni poput mene, pogledajte stihove 22:3-4 Otkrovenja i videćete da je **Božiji presto** u novom Jerusalmu „**i oni će videti Njegovo (Božije) lice.**“

VIŠE O ISUSU IZ DRUGOG POGLAVLJA POSLANICE JEVREJIMA:

Sada kada na taj način razumemo Bibliju, hajde da se osvrnemo na drugo poglavlje Poslanice Jevrejima i vidimo **gde Bog stavlja Isusa u ovaj okvir.** Pisac poslanice Jevrejima je započeo ovo poglavlje ozbiljnim upozorenjem (stih 1):

„Toga radi valja nam iskrenije paziti na reči koje slušamo, da nam ne **promaknu**.“

Ovoga se moramo držati!

„A umanjenog malim čim od anđela **vidimo Isusa**, koji je **zbog patnje i smrti napravljen nižim od anđela**, da bi po blagodati Božijoj **za sve** okusio smrt“ (stih 9).

Kako je Isus napravljen? On je niži od anđela, čovek, „jer pati i umire“. **Bog ne može da umre, „Bogočovek“ ne može da umre, „večni Sin“ ne može da umre**, ali Isus Hrist (čovek), bezgrešni Božiji sin jeste umro. Pogledajte Kajafovo proročanstvo:

„A jedan od njih, po imenu Kajafa, koji one godine beše poglavar sveštencički, reče im: **Vi ne znate ništa; I ne mislite da je nama bolje da jedan čovek umre za narod**, negoli da narod sav propadne. A ovo ne reče sam od sebe, nego, budući poglavar sveštencički one godine, **proreče da Isusu** („jednom čoveku“) **valja umreti za narod**; I ne samo za narod, nego da **i rasejanu decu Božiju skupi ujedno**“(Jovan 11:49-52).

Pavle se slaže:

„Jer kad kroz greh **jednog** pomreše mnogi, mnogo se veća **blagodat Božija** i dar izli izobilno na **mnoge** blagodaću jednog čoveka, Isusa Hrista“ (Rimljanima 5:15).

„Krunisan slavom i čašću“ (stih 9). Isusu je data „slava“. Jevanđelje po Jovanu kaže: „I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca“ (Jovan 1:14). Ne usuđujemo se da damo Isusu **slavu njegovog Oca! Bog Otac je oko**

700 godina pre Isusovog dolaska rekao: „Ja sam Gospod, to je ime moje, **i slavu svoju neću dati drugom**“ (Isaija 42:8). U stihovima 43:10-11 Proroka Isaije stoji sledeće:

„Vi ste moji svedoci, veli Gospod, i sluga moj koga izabrah, da biste znali i verovali mi i **razumeli da sam ja**; pre mene nije bilo Boga **niti će posle mene biti**. Ja sam, ja sam Gospod, i osim mene **nema Spasitelja**.“

Onda je On ponovo rekao: „**Neću svoju slavu** dati drugom“ (Isaija 48:11). Bog je Isusu dao njegovu **sopstvenu** slavu a **ne Očevu!** Mi smo ti koji su to uradili, **nažalost**.

„A Isus reče im: Zaista vam kažem da ćete vi koji idete za mnom, u drugom rođenju, kad sede Sin čovečiji na prestolu slave svoje, sešćete i vi na dvanaest prestola i suditi nad dvanaest kolena Izrailjevih.“ (Matej 19:28).

„Jer ko se postidi mene i mojih reči, njega će se Sin čovečiji postideti kad dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetih anđela“ (Luka 9:26).

Isus dolazi „**u sopstvenoj slavi**“ koju mu je dao Otac (Jovan 17:22); i ona je odraz slave Boga Oca, kao što se na Mesecu vidi odraz Sunca (I Korinćanima 15:41). „Svetlost poznavanja **slave Božije** je u liku Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4:6). Kada se Isus rodio, anđeli su hvalili Boga i govorili „Slava Bogu svevišnjem“ (Luka 2:13-14).

Molim vas, nemojte me pogrešno shvatiti, Isus naš Gospod i Spasitelj ima **veliku slavu**.

„I tada će se pokazati znak Sina čovečijeg na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće Sina čovečijeg gde ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom“ (Matej 24:30, Marko 13:26, Luka 21:27).

Nije kriv naš dragoceni Spasitelj što je za 1700 godina hrišćanska crkva pokušala da mu (Isusu) da slavu koja **pripada samo stvoritelju, Bogu Ocu. Isus nas je uvek upućivao na Oca!**

„Moj Otac je veći od svih“ (Jovan 10:29).

„Moj Otac je veći od mene“ (Jovan 14:28).

„U meni đavola nema, nego poštujem Oca svog; a vi mene sramotite. A ja ne tražim slave svoje; ima koji traži i sudi“ (Jovan 8:49-50).

BOG I ISUS U ČETVRTOM I PETOM POGLAVLJU OTKROVENJA.

Dragi čitaоче, molim da steknete uvid u ono što apostol Jovan vidi u 4. i 5. Poglavlju Otkrovenja:

„I odmah bih u duhu; i gle, **presto** stajaše na nebu, i na **prestolu seđaše jedan**“ (4:2).

„I svaka od četiri životinje imaše po šest krila naokolo, i unutra puna očiju, i mira ne imaju dan i noć govoreći: **Svet, svet, svet Gospod Bog Svedržitelj**, Koji beše, i koji jeste, i koji će doći. I kad daše životinje **slavu i čast i hvalu** Onome što seđaše na prestolu, što živi va vek veka, Padoše dvadeset i četiri starešine pred Onim što seđaše na prestolu, i pokloniše se Onome **što živi va vek veka**, i metnuše krune svoje pred prestolom govoreći:

Dostojan si, Gospode, **da primiš slavu i čast i silu**; jer si Ti sazdao sve, i po volji Tvojoj jeste i stvoreno je.“ (Otkrovenje 4:8-11)!

Ovo je klanjanje pred prestolom Božijim, „**Gospodom Bogom Svemoćnim**“, dok bacaju svoje krune pred Njim govoreći Stvoritelju, Ti si vredan, O Gospode da primiš slavu i čast i moć“. Sada se scena menja: „I dođe on (Jagnje) i uze knjigu iz desnice Onog (Boga) što seđашe na prestolu. I kad uze knjigu, četiri životinje i dvadeset i četiri starešine padoše pred Jagnjetom, imajući svaki gusle, i zlatne čaše pune tamjana, koje su molitve svetih. I pevahu pesmu novu govoreći: Dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš pečate njene; **jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom** od svakog kolena i jezika i naroda i plemena, **I učinio si nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji.** I videh, i čuh glas anđela mnogih oko prestola i životinja i starešina, i beše broj njihov **deset puta hiljada deset hiljada**. Govoreći glasom velikim: **Dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov** (Otkrovenje 5-7:12).

Ovo je Isus, Jagnje Božije, koje je zaklano zarad našeg spasenja, koji je „ustao“ (stih 6) i preuzeo je zatvorenu knjigu iz ruke Boga Oca koji je „sedeo na prestolu.“ Kada je on uzeo knjigu, četiri zveri i dvadeset četiri starešine pali su pred Jagnjetom i svirali harfe i pevali. Onda 10.000 puta 10.000 i hiljade i hiljade anđela su govorili, „Dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov.“

Ovo je veličanstvena i zaslužena hvala upućena našem Gospodu Isusu Hristu, ali u ovom celom opisu jedna reč nedostaje. Nije rečeno da su se oni klanjali Jagnjetu, kao što su to činili Bogu:

„I svako stvorenje, što je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i što je na moru, i što je u njima, sve čuh gde govore: **Onome što sedi na prestolu (Bogu), i Jagnjetu (Isusu) blagoslov i čast i slava i moć** va vek veka.“ (Otkrovenje 4:10)

Ponovo, „**blagoslov i čast i slava i moć**“ Bogu Ocu i Njegovom Sinu Isusu. Sada četrnaesti stih: „I četiri životinje govorahu: Amin. I dvadeset i četiri starešine padoše i **pokloniše se Onome (Bogu Ocu)** što živi va vek veka“ (vidi 4:8-10).

Zašto ovaj prikaz ne kaže da su se oni klanjali Jagnjetu? Možda se odgovor može pronaći u ovim stihovima:

(Isus govori) „I odgovarajući Isus reče mu: Idi od mene, sotonu; u pismu stoji: **Poklanjaj se Gospodu Bogu svom**, i Njemu jedinom služi“ (Luka 4:8).

(Isus govori) „Vi ne znate čemu se molite; a mi znamo čemu se **mi** molimo (Ocu): jer je spasenje od Jevreja“ (Jovan 4:22).

„Ko se neće pobožati Tebe, **Gospode**, i proslaviti ime Tvoje? Jer si Ti jedan svet; jer će svi neznabošci doći i **pokloniti se pred Tobom** (Otkrovenje 15:4).

„I ja (Jovan) pred nogama njegovim (anđeoskim) poklonih mu se; i reče mi: Gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo. **Bogu se pokloni**“ (Otkrovenje 19:10) „**Bogu se pokloni**“ (Otkrovenje 22:9).

VRATIMO SE NA DRUGO POGLAVLJE POSL. JEVREJIMA

Deveti stih glasi: „Ali vidimo Isusa ... venčan slavom i časti, da bi po blagodat Božijoj za sve okusio smrt.“ Da razmotrimo **čast** kojom je krunisan. **Gospod Bog JHVH Svemoćni** (ne Isus), je **veliki Car**.

„Bože, **Care moj**, koji od starine tvoriš spasenje posred zemlje!”
(Psalm 74:10).

„Ko je taj **Car slave!** Gospod nad vojskama; On je Car slave.“
(Psalm 24:10).

„Car progovori Danilu i reče: Doista, vaš je **Bog, Bog nad bogovima i Gospodar nad carevima**“ (Danilo 2:47). **Car univerzuma je Bog!** „Sada ja Nabukodonosor hvalim, uzvisujem i slavim cara nebeskog“ (Danilo 4:37). **Bog, Car nebeski!**

Bog Otac je svog sina Isusa učinio Princem. (**Princ je ispod cara**).

- „Mesija, Princ“ (Danilo 9:25).
- „Princ Mira“ (Isaija 9:6).
- „Princ života“ (Dela 3:15).
- „Princ i Spasitelj“ (Dela 5:31).
- „I od Isusa Hrista, koji je Svedok verni, i Prvenac iz mrtvih, i Princ nad carevima zemaljskim“ (Otkrovenje 1:5). **Isus je Princ ali iznad njega je Bog Car.**

Ali, šta je sa stihom 17:14 Otkrovenja koji glasi: „Ovi će se pobiti s Jagnjetom i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima?“ Ovo je veoma visok i uzdignut položaj, iznad svih zemaljskih vladara, ali **ne znači da je Jagnje (Isus) Car nebesa.**

Prorok Danilo je rekao Nabukodonosoru, „**Ti si, care, car nad carevima**, jer ti Bog nebeski dade carstvo, silu i krepost i slavu“ (Danilo 2:37). Ova titula označava autoritet koji je Bog dao **jednom caru na zemlji nad drugim zemaljskim carevima**.

Da, Gospoda Isusa je Otac uzdigao visoko, on je **jedini začeti Sin Božiji**. „Zato i Bog Njega povisi, **i darova Mu ime koje je veće od svakog imena**. Da se u ime Isusovo pokloni svako koleno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos **na slavu Boga Oca**“ (Filipljanima 2:9-12).

Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskog, poznajte poslanika i vladiku, kog mi priznajemo, Isusa Hrista“ (Jevrejima 3:1). „Jer se svaki poglavar sveštenečki postavlja da prinosi dare i žrtve; zato valja da i Ovaj šta ima što će prineti“ (njegova bezgrešna krv) (Jevrejima 8:3).

„I **niko sam sebi ne daje časti**, nego koji je pozvan od Boga, kao i Aron. Tako i Hristos **ne proslavi sam sebe** da bude poglavar sveštenečki, nego Onaj koji Mu reče: Ti si moj sin, ja Te danas rodih“ (Isus), Ti si moj Sin, danas začeh tebe (Jevrejima 5:4-5).

Zašto je Bog Otac dao Isusu ovu **slavu i čast**? „Da bi po blagodati Božijoj za sve okusio smrt“ (Jevrejima 2:9). Bog je dosta svoje milosti uložio u Svog Sina Isusa, a mi smo toga svedoci.

„Jer prilikovaše Njemu za kog je sve i kroz kog je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši Poglavaru spasenja njihovog stradanjem“ (Jevrejima 2:10).

BOŽIJI PLAN UKLJUČUJE MNOGO SINOVA

Kada je Bog Otac govorio o svom sinu na početku stvaranja i da će on biti „iznesen“ u nekom trenutku, on je bio (logos – „misao – motiv“), **motiv za celokupno božije stvaranje**. Ali stih 2:10 Poslanice Jevrejima nam pomaže da shvatimo da je Bog imao dodatni motiv, „da dovede mnoge sinove u slavu.“

Zašto je Bog prouzrokovao smrt svog jedinstvenog začetog Sina? „Da mnoge sinove dovede u slavu.“

„K svojima dođe on (Isus), i svoji Ga ne primiše. 12 A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji” (Jovan 1:11-12).

„Vidite kakvu nam je ljubav dao **Otac**, da se **deca Božija** nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna. Ljubazni! **Sad smo deca Božija**” (1. Jovanova 3:1-2).

„Jer **mnogi** se vladaju po duhu Božijem **oni su sinovi Božiji**. Jer ne primiste duh ropstva, opet da se bojite; nego primiste **Duh posinački, kojim vičemo: Ava, Oče!** Ovaj **duh** svedoči **našem duhu** da smo deca Božija. A kad smo deca i naslednici smo: **naslednici, dakle Božiji, a sunaslednici Hristovi** (sunaslednici sa Hristom, on je naš brat i mi smo „sunaslednici sa Hristom“, „naslednici Božiji). Jer s Njim stradamo da **se s Njim i proslavimo**. Jer mislim da **stradanja sadašnjeg vremena** nisu ništa prema **slavi koja će nam se javiti**. Jer **čekanje stvari čeka da se jave sinovi Božiji**“ (Rimljanima 8:14-19).

Mi smo sinovi Božiji a Bog želi da nas iskoristi da u ova teška vremena unesemo isceljenje i oslobođenje svetu koji pati, **kao što je iskoristio svog sina Isusa.**

„Zaista, zaista vam kažem: koji veruje mene, dela koja ja tvorim i on će tvoriti, **i veća će od ovih tvoriti**; jer ja idem k Ocu svom“ (Jovan 14:12).

„I tako će se vratiti u svoju zemlju s velikim blagom; i srce će se njegovo obratiti na sveti zavet, i kad izvrši, vratiće se u svoju zemlju. I koji su bezbožni prema zavetu, on će ih laskanjem otpaditi; ali narod koji poznaje Boga svog ohrabriće se i izvršiće“ (izvanredna i hrabra dela) (Danilo 11:28, 32).

„Da će se i sama **tvar oprostiti od ropstva raspadljivosti na slobodu slave dece Božije. Jer znamo da sva tvar uzdiše** i tuži s nama do sad“ (Rimljanima 8:21-22).

Čitavo stvaranje jeca od bola. Naši prijatelji i voljeni jecaju, mi sami jecamo čekajući „da se sinovi Božiji manifestuju.“ „Sinovi Božiji“, mi koji smo u Hristu začeti od strane Boga.

Dragi čitaoče, Bog Otac želi da nas osnaži svojim Duhom i da nas pomaže da „propovedamo dobre stvari“, „da izlečimo one slomljenog srca“, da o slobodi pričamo zatvorenicima“ i da „otvorimo vrata zatvora zatočenicima“, „da utešimo one koji su u žalosti.“ „Da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu Njegovu. I oni će saizidati davnašnje pustoline, podignuće stare razvaline i ponoviće gradove puste, što leže razvaljeni od mnogo naraštaja“ (Isaija 61:1-4).

MOĆ BEZ ZNANJA I SHVATANJA JE OPASNA

Kada Samarićani nisu primili Isusa, učenici bez adekvatnog shvatanja su rekli: „Gospode! Hoćeš li da kažemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao i Ilija što učini?“ **Opasno!**

A on (Isus) okrenuvši se zapreti im i reče: Ne znate kakvog ste vi duha; Jer Sin čovečiji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva“ (Luka 9:55-56). „Nerazumni Galati“ su postali opasni.

„**O nerazumni Galati!** Ko vas je općinio? (Pavle) (Galatima 3:1).

„**Bojim se vas,** da se ne budem uzalud trudio oko vas“ (Pavle) (Galatima 4:11).

„Ali ako se među sobom **koljete i jedete**, gledajte da jedan drugog ne istrebite“ (Pavle) (Galatima 5:15). **Opasni!**

„Da budete **bez krivice i bezopasni**, deca Božja“ (Pavle) (Filipljanima 2:15).

Čak i Isus, jedinstveni začeti Sin, nije dobio moć **sve dok nije naučio da bude poslušan.**

„Iako on (Isus) **beše Sin Božji, ali od onog što postrada nauči se poslušanju. I načinjen savršen**, postade svima koji Ga poslušashe autor spasenja večnog“ (Jevrejima 5:8-9).

„Ja sam svedok **Hristovog stradanja**“ (Petar) (1. Petrova 5:1).

„Jer (Isus) beše iskušavan“ (Jevrejima 2:18).

„I **Isus napredovaše** u premudrosti i u rastu i **u milosti kod Boga i kod ljudi**“ (Luka 2:52). **Poslušni sinovi su u Božijoj milosti.**

„I svedoči Jovan (Krstitelj) govoreći: **Videh Duha gde silazi s neba kao golub i stade na Njemu**“ (Jovan 1:32).

„A kad se krsti sav narod, i Isus pošto se **krsti i moljaše se** Bogu, otvori se nebo, I siđe na Nj Duh Sveti **u telesnom obliku kao golub**, i ču se glas s neba govoreći: **Ti si Sin moj ljubazni, Ti si po mojoj volji**“ (Luka 3:21-22).

„Isus pak pun Duha Svetog vrati se od Jordana, i odvede Ga Duh u pustinju, I četrdeset dana kuša Ga đavo”
(Luka 4:1-2).

Ako je Isus bio „ispunjen Svetim duhom, još dok je bio u materici svoje majke”, a Luka jasno kaže da je njegov rođak Jovan krstitelj to bio (Luka 1:15), **Biblija ništa ne govori** po tom pitanju. Isus nije bio Sveti duh, Duh Božiji, Sveti duh je sišao na njegovu majku Mariju kako bi ga začeo u njenoj materici. Nakon što je Sveti duh došao u ulozi utešitelja, on je dva puta nazvan duhom Hrista (Rimljanima 8:9 i Petrova 1: 11). Razlog za to je taj što je utešitelj (Sveti duh) poslat putem Isusovih molitvi Ocu (Jovan 14:16), poslat u Isusovo ime (Jovan 14:26), „proizišao iz Oca“, ali poslat od strane Isusa „od Oca (Jovan 15:26)“, i vraćen je Isusovom smrću na krstu (Dela 2:31-32).

„Desnicom dakle Božjom podiže se, i obećanje Svetog Duha primivši od Oca, on (Isus) izli (posla) ovo što vi sad vidite i čujete“ (Sveti duh govoreći različitim jezicima) (Dela 2:33).

Isus je rekao da je „ispunjen Svetim duhom“ u Četvrtom poglavlju Jevanđelja po Luki, prvom stihu. Ali, nakon što je bio stavljen pred žestoka iskušenja i odneo pobjedu nad njima, za njega se kaže da „vrati se

Isus u sili duhovnoj u Galileju; i otide glas o Njemu po svemu onom kraju“ (Luka 4:14).

Braćo, neće nam Duh dati moć niti ćemo se prikazati kao **sinovi Božiji**, sve dok ne budemo počeli da se plašimo Boga i da ga slušamo!

POSTOJI BAR JOŠ JEDAN ZAHTEV DA DOBIJEMO BOŽIJU MOĆ.

Moramo zasigurno znati ko je naš Bog! Pogledajte ponovo stih 11:32 Evanđelja po Danilu, „Ali narod koji poznaje Boga svog ohrabriće se i izvršiće.“ Bog u svojoj mudrosti će osnažiti crkvu koja ne zna **ko je On**. **Bog nije trojstvo**, kao što dve milijarde hrišćana misli. Svevišnji Bog **nije čovek, čovek ne može i nikada neće biti Gospod Bog**.

Ljudi umiru a **Bog ne može da umre!** Svaki čovek dolazi u iskušenja. Bog ne može da dođe u iskušenje (Jakovljeva 1:13-14). „Bog nije čovek“ (4. Mojsijeva 23:19, 1. Samuilova 15:29), „ni sin čovečji“ (4. Mojsijeva 23:19).

U našim umovima, mi smo Isusa proglasili Bogom. Takvo mišljenje je opasno! Kada čovek, antihrist zakorači na svetsku scenu sa lažnim znakovima i čudima i **pažljivo osmišljenom formulom za mir** i izjavi da je on Bog, **ovi ljudi**, pa makar oni bili i hrišćani, **koji veruju da čovek može da bude Bog, neće imati nikakvu šansu!**

„I čudi se **sva zemlja** iza zveri, i **pokloniše se zmiji (Satani)**, koja daje oblast zveri. I **pokloniše se zveri govoreći**: Ko je kao zver? I ko može ratovati s njom? I **pokloniše joj se** svi koji žive

na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta“ (Otkrovenje 13:3-4, 8).

„Ako bude moguće, prevariće oni i same izabrane“ (Isusove reči) (Matej 24:24).

Preko četrnaest vekova, dug niz popova (papa) su sebe proglašavali „sveštenicima Hrista“, „Boga“ i „Svemoćnog Boga“ ovde na zemlji a preko milijardu njihovih sveštenika to tako voli. Oni njega nazivaju „Svetim ocem“ znajući, ili možda ne znajući da je Isus rekao: „I ocem ne zovite nikoga na zemlji; jer je u vas jedan Otac koji je na nebesima“ (Matej 23:9).

Oko 500 godina od Reformacije, drugi najveći segment hrišćanstva, protestanti, prihvatili su katoličku doktrinu koja se tiče Boga: „Trojstvo, Bog u tri Osobe - Otac, Sin i sveti Duh – jednake slave, podjednako večni i veličanstveni.“ **U vreme reformacije, protestantska crkva je preuzela doktrinu Trojstva a da je pri tom nije pažljivo razmotrila.**² Šta to više zasluđuje da bude pažljivo razmotreno od toga ko je naš Bog?“

ČOVEK NE MOŽE BITI BOG!

Baptistički sveštenik koji je pre mnogo godina (1940-ih) počeo je da dobija vizije i doživljava očigledna čuda poput isceljivanja i privukao ogroman broj ljudi, prešao je na modalizam. Ja sam bio tu kada je on iz gomile izvlačio ljude i govorio im ono što niko nije mogao da zna o njima. On je tokom te službe rekao da je svom lekaru ovu sposobnost

objasnio na sledeći način: „Čovekova podsvest zna mnogo toga što svest ne zna.“ On je rekao da su neki ljudi poput njega rođeni sa „preklapanjem“ svesti i podsvesti. Možda su mrtvi dignuti i oživeli, možda su bolesni bili izlečeni, ali njegova poruka je otišla po zlu. On je počeo da zailazi u čudne doktrine poput „semena zmije“, da je Eva imala seksualne odnose sa zmijom i imala potomstvo, što je užasna jeres! Pronašao je sličnost između imena **Abraham**, **Graham** i **Branham**, i odlučio je da su on i Bili Graham (koga poštujem) dva anđela crkve u Laodikeji, slični dvojici anđela koji su otišli da unište Sodomu: Graham je bio anđeo svetu a Branham anđeo crkvi. Njegova služba se tragično završila kada je 1965. godine umro u saobraćajnoj nesreći u Teksasu. Svaka poruka i doktrina rađa plodom, a **greška rađa gorak plod**. Rečeno mi je da su njegovi sledbenici nakon njegove smrti čekali da ga sahrane, očekujući da će vaskrsnuti za 3, 10, 40 dana a zatim i za Uskrs, što se naravno nije desilo, ali to nije mnoge sprečilo da mu se klanjaju. Oni se nazivaju Branhamiti i mogu se naći širom sveta. Neki krste u njegovo ime, pišu pesme i pevaju mu hvale, imaju u svojim kućama, kolima i crkvama svetišta posvećena njemu sa njegovim crno belim portretima veličine 8x10 na kojima je on prikazan kao svetac sa oreolom. Oni održavaju Branham sastanke, klanjaju mu se, slušaju njegove kasete i razmenjuju njegov materijal. Ovo je idolopoklonstvo!

Kada ih optužite za bogohulstvo, kao iz topa odgovaraju: Ti ne znaš ko je on. Ko je on? **Čovek**, koga su proglasili „bogom!“ Sram ga bilo, i njega i njih, neka prime Božiju milost.

BOG OTAC JE LJUBOMORAN PO PITANJU KLANJANJA.

„Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog ljubomorni” (2. Mojsijeva 20:5).

„Jer ne valja da se klanjaš drugom Bogu: jer se Gospod zove Ljubomorni, Bog je ljubomorni.” (2. Mojsijeva 34:14)

„Jer je Gospod Bog tvoj oganj koji spaljuje i Bog koji je ljubomoran” (5. Mojsijeva 4:24).

„Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog ljubomorni” (5. Mojsijeva 5:9).

„(Jer je Gospod tvoj Bog ljubomoran među vama), pa da se ne bi razgnevio Gospod Bog tvoj na te i istrebio te iz zemlje” (sve je citat stiha: 5. Mojsijeva 6:15).

„A Isus reče narodu: Ne možete služiti Gospodu, jer je svet Bog, Bog ljubomoran, neće podnositi vaše nevere i vaše grehe. Kad ostavite Gospoda i stanete služiti tuđim bogovima, okrenuće se i zlo će vam učiniti, i istrebiće vas, pošto vam je dobro činio” (Isus Navin 24:19-20).

„Bog je ljubomoran i Gospod je osvetnik; osvetnik je Gospod i gnevi se; Gospod se sveti protivnicima svojim, i drži gnev prema neprijateljima svojim. Gospod je spor na gnev i velike je moći; ali nikako ne pravda krivca; put je Gospodnji u vihoru i buri, i oblaci su prah od nogu Njegovih. Zaprećuje moru i isušuje ga, i sve reke isušuje, vene Vasan i Karmil, i cvet vasanski vene. Gore se tresu od Njega, i humovi se rastapaju, a zemlja gori pred Njim i vasiljena i sve što živi u njoj. Pred gnevom Njegovim ko će se održati? I ko će se opreti jarosti gneva Njegovog? Jarost se Njegova izliva kao oganj, i stene se

raspadaju pred Njim. **Dobar je Gospod, grad je u nevolji, i poznaje one koji se uzdaju u Nj.** (Naum 1:2-7).

„**Ni srebro njihovo ni zlato njihovo neće ih moći izbaviti u dan gneva Gospodnjeg; i svu će zemlju proždreti oganj ljubomore Njegove;** jer će brzo učiniti kraj svima stanovnicima zemaljskim. Zato čekajte me, govori Gospod, do dana kad ću se podignuti na plen; jer je sud moj da saberem narode i pokupim carstva, da izlijem na njih gnev svoj, svu žestinu jarosti svoje, jer će **oganj ljubomore moje proždreti svu zemlju**“ (Sofonije 1:18, 3:8).

„Jer ja sam Gospod, ja se ne menjam“ (Malahija 3:6).

„**Ti si to činio, ja ćutah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje.** Razumejte ovo koji zaboravljate Boga! Inače ću zgrabiti, pa neće niko izbaviti. **Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu:** i onom koji govori kako treba, Ja ću mu pokazati **spasenje Božije**“ (Psalm 50: 21-23).

Obratite pažnju na dvadeset i prvi stih, „ti pomisli da sam ja kao ti.“ Da li znate ovog Boga, koga je Isus nazvao svojim Bogom i vašim Bogom (Jovan 20:17) i „jedinim pravim Bogom“ (Jovan 17:3)? Isus je rekao da Ga volimo **srcem, dušom i umom** (Matej 22:37). **A Njega je lako voleti!** Isus je rekao i da ga se plašimo:

„Nego ću vam kazati koga da se bojite: bojte se Onog koji ima vlast pošto ubije baciti u pakao; da, kažem vam, **Onog se bojte.**“ (Bog) (Luka 12:5).

KAKO SMO IZGUBILI STRAH OD BOGA?

Šta se desilo sa našim strahom od Boga, sa strahopoštovanjem prema Gospodu Bogu i sa našim crkvama i društvom koje je rađalo bogobojažljive ljude, pristojne i moralne? Pre svega, Čarls Darwin je izneo pogrešnu teoriju evolucije oko 1859. godine i u ljudske umove usadio sumnju da Bog postoji. **Magazin Newsweek je 28. novembra 2005. godine** na naslovnoj strani izbacio reportažu pod nazivom „Pravi Darwin“ u kojoj je rečeno da je on „planirao da stupi u sveštenstvo (zapravo je učio da postane sveštenik), ali njegova otkrića na putovanju u koje se upustio pre 170 godina prodrmala su našu veru i promenila način na koji vidimo poreklo života“ (strana 50). On je nazvan jednim od četvorice „revolucionarnih mislilaca koji su u velikoj meri doprineli oblikovanju intelektualne istorije prošlog veka“ (strana 42). „Za društvo koje je naviklo da **traži istinu na stranicama Biblije**, Darwin je uveo pojam evolucije“ (strana 54). „Svetu koji je naučen da u svakom delu prirode vidi Božiju ruku, on je predložio jednu sasvim drugačiju stvaralačku silu“ (strana 55). „Njegove ideje, koje su dovele do logičnog zaključka, kosile su se sa osnovom hrišćanstva“ (strana 56). Britanski biolog Richard Dawkins, istaknuti pobornik Darvina, napisao je da je evolucija „učinila mogućim da neko postane **intelektualno ispunjen ateista**“ (strana 56). Darwin je na kraju sebe opisao kao „agnostika“ (strana 56). Činilo se mnogima, uključujući i njegovu ženu, da je Darwinova „destinacija pakao“. „**Ema ... se plašila** pomisli da bi oni mogli da **večnost provedu odvojeno**“ (strana 54). Ova demonska učenja su pronašla put do naših umova, teologija, crkava i visokoškolskih institucija. Newsweek postavlja pitanje: „Gde je Bog?“ Zatim, dodaje: „Uprkos svim mrežama, puškama i sočivima, **Darvin nikada nije**

pronašao Boga“ (strana 58) (Kakva sramota za Darvina i za svet.) On je sahranjen u vestminsterskoj opatiji, hiljadu godina staroj crkvi u Londonu, Engleskoj, zajedno sa kraljevima, kraljicama i drugim uvaženim ljudima. Prilikom posete njegovom grobu, zaposleni su me uveravali da na ovom mestu počiva njegovo telo, ali sam se ja plašio da zamislim gde je njegova duša bila u tom datom trenutku. Za **Čarlsa Darvina i sve njegove sledbenike i svima onima u kojima je on uspeo da usadi sumnju**, Bog ima odgovor:

„Reče bezumnik u srcu svom: (ne samo naglas) Nema Boga“
(Psalm 14:1).

ISUS JE „SVEDOK“ BOGA OCA!

Ako nam promakne Bog Otac prilikom proučavanja Isusovog života i učenja, onda za to sigurno nije kriv naš dragoceni Gospod i Spasitelj. Oni koji propovedaju doktrinu Jednine imaju običaj da kažu: „Gospod Bog iz Starog zaveta je Isus Hrist u Novom zavetu.“ To nije istina! Isus je u stihu 1:5 Otkrovenja rekao: „I od Isusa Hrista, koji je **Svedok verni**.“ I ponovo, u stihu 3:14 Otkrovenja on kaže: „I anđelu laodikijske crkve napiši: Tako govori Amin, Svedok Verni i Istiniti, Početak stvorenja Božijeg.“ Dakle, Isus je došao kao Božiji „svedok“. Kako je Jovan krstitelj došao kao svedok (prethodnik) Isusov, tako je i Isus došao kao svedok Boga Oca. Isus je došao i uskoro će ponovo doći da **vlada sa „prestola svoga oca Davida**“ u Jerusalimu, nad celom zemljom, 1000 godina (Luka 1:32, Otkrovenje 3:21, 20:4-6). Ovo su Isus Hrist i njegovi iskupljeni sveci u dvadesetom poglavlju Otkrovenja, vladaju zemljom. Ali pogledajte dvadeset i prvo poglavlje Otkrovenja, **Sam Bog dolazi!**

„I ja Jovan videh **grad sveti**, Jerusolim nov, **gde silazi od Boga s neba**, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svom. **I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe. I reče onaj što sedaše na prestolu: Evo sve novo tvorim. I reče mi: Napiši, jer su ove reči istinite i verne. I reče mi: Svrši se.**

Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode žive za badava. **Koji pobedi, dobiće sve, i biću mu Bog, i on će biti moj sin.** A strašljivima i nevernima i poganima i krvnicima, i kurvarima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svima lažama, njima je deo u jezeru što gori ognjem i sumporom; koje je smrt druga“ (Otkrovenje 21:2-8).

Bog dolazi da vlada i da sa nama živi, i On je poslao Isusa Hrista, svog Princa, kao svog prethodnika da nam to kaže i da nas pripremi. Uporedite peti gore navedeni stih: „ove reči **istinite i verne**“, sa onim što je Isus rekao u stihu 3:14 Otkrovenja: „Ove reči je rekao Amin, **verni i istiniti** svedok.“ Isus je „svedok“ Boga Oca, „Amin.“ Na sve što je Bog rekao u Starom zavetu, Isus je rekao „Amin“ (neka bude tako) u Novom zavetu. Bog je rekao da je „**On stvorio sve**“ u prvom poglavlju Postanja i Isus je na to rekao „Amin“ (Marko 13:19).

- Bog je rekao „Gospod (tvoj) Bog je jedan Gospod“ (5. Mojsijeva 6:4) i Isus je rekao „Amin“ (Marko 12:29).

- Bog je rekao „Volećeš Gospoda tvog Boga svim svojim srcem“ (5. Mojsijeva 6:5, 10:12) – Isus je rekao: „Amin“ (Marko 12:30).
- Bog je dao deset zapovesti (2. Mojsijeva 20:1-17) – Isus je rekao „Amin“ (Marko 10:19, Jovan 15:10).
- Bog je rekao: „Osim mene nema Boga“ (Isaija 44:6) – Isus je rekao: „Amin“ (Marko 10:18, Jovan 17:3)
- „Isus Hristos je bio sluga obrezanja istine radi Božije, da utvrdi obećanje očevima“ (Pavlove reči) (Rimljanima 15:8).

Jasno je da Biblija propoveda da je Isus od ranog detinjstva znao da je Bog njegov Otac. Zapravo, seme Božije koje je bilo u Isusu je upravo njegova svest da je Bog njegov Otac.

U izveštaju koji nam je dao Luka o Isusovom rođenju u Vitlejemu i događajima koji su usledili stoji sledeće:

„I kad dođe vreme da idu na molitvu po zakonu Mojsijevom, doneše Ga u Jerusalim **da Ga metnu pred Gospoda**“ (Boga) (Luka 2:22).

Doneli su ga u hram gde su ga obrezali i prinete su žrtve. Stihovi 25-34:

„I gle, beše u Jerusalimu čovek po imenu Simeun ... koji čekaše utehe Izrailjeve (oslobođenje Izraela od neprijatelja), i Duh Sveti beše u njemu. I njemu (Simenunu) beše Sveti Duh kazao da neće videti smrt dok ne vidi Hrista Gospodnjeg (Božijeg Mesiju). I kaza mu Duh te dođe u crkvu; i kad donesoše roditelji (njegova majka i očuh) dete Isusa ... I on Ga uze na ruke svoje, **i hvali Boga i reče: Gospode**, sad otpuštaš s mirom slugu svog,

Gospode, po reči svojoj; Jer videše oči moje spasenje tvoje (Bog je naš Spasitelj ali on će koristiti Isusa kao svog predstavnika u našem spasenju) koje si **pripremio** pred licem svih naroda, Videlo, **svetlo** da obasja neznabošce, i slavu naroda Tvog Izrailja. I **Josif i mati Njegova čudahu** se tome što se govoraše za njega (Isusa). I blagoslovi ih Simeun, i reče Mariji, materi Njegovoj: Gle, Ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju, i da bude **znak** protiv koga će se govoriti“ (vidi Dela 28:22 i Isaija 7: 14).

Pobožna udovica po imenu Ana je takođe opisala Isusa onakvim kakav je on i bio (stih 38). „I ona u taj čas dođe, i hvaljaše Gospoda (Boga) i govoraše za njega (Isusa) svima koji čekahu spasenja u Jerusalimu.”

Niko od ljudi u Lukinom prikazu Hristovog rođenja u prvom i drugom poglavlju, **Zaharije, Jelisaveta, Marija, Josif, pastiri, Simeon, Ana niti Andeo Gavrilo** nisu verovali da je Isus „Bog sin”, „večni Sin”, „druga osoba tročlanog Boga“ niti Svemoćni Bog; ali su znali da je on bio izraelski Mesija, koga je Gospod Bog obećao ustima svojih svetih proroka.

„I kad svršiše sve po zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju u grad svoj Nazaret (oko 70 milja od Jerusalima) A dete rastijaše i jačaše u duhu, i punjaše se premudrosti, i blagodat Božija beše na Njemu. I roditelji Njegovi idahu svake godine u Jerusalem o prazniku pashe. I kad Mu bi dvanaest godina, dođoše oni u Jerusalem po običaju praznika; I kad dane provedoše i oni se vratiše, osta **dete Isus u Jerusalimu**; i ne znade Josif i mati

Njegova; Nego misleći da je s društvom, otidoše dan hoda, i stadoše Ga tražiti po rodbini i po znancima. I ne našavši Ga vratiše se u Jerusalem da Ga traže. I posle tri dana nađoše Ga u crkvi gde sedi među učiteljima (jevrejskim učiteljima), i **sluša ih**, i **pita ih**, I svi koji Ga slušahu divljahu se Njegovom razumu i odgovorima.“ (Luka 2:39-47).

Ovo nije Bog već dvanaestogodišnji dečak, upoznat sa Starim zavetom, kao što su to bili svi jevrejski dečaci, i od ranog uzrasta upoznat sa izraelskim učenjem (Čuj, o Izraelu, Gospod naš Bog je jedan Gospod), ali sa ovim izuzetkom: Bog je sebe učinio vidljivim za njega i on je počeo da vidi svoju misiju. (Takođe, Isusova majka mu je bez ikakve sumnje rekla o veličanstvenim događajima koji se tiču njegovog rođenja).

„I videvši Ga **začudiše se**, i mati Njegova reče Mu: Sine! Šta učini nama tako? **Evo otac tvoj i ja sa strahom tražismo te**. I reče im: Zašto ste me tražili? Zar ne znate da meni treba u onom biti što je Oca mog? **I oni ne razumeše reči što im reče**. I siđe s njima i dođe u Nazaret; i beše im poslušan. **I mati Njegova čuvashe sve reči ove u srcu svom**. I Isus napredovaše **u premudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi**“ (Luka 2:48-52).

Hajde da govorimo kada Biblija govori a ćutimo kada ona ćuti, mnogo toga možemo iz ovih stihova naučiti. Bez poznavanja Marije i Josifa, izgleda da Bog govori Isusu: možda putem Biblije, možda u snovima a možda je to činio na isti način na koji se obraćao mladom Samuilu, glasovnim putem:

„I viknu Gospod Samuila, a on reče: Evo me. I pritrča k Iliju, i reče mu: Evo me, što si me zvao? A on reče: Nisam te zvao, idi leži. I on otide i leže. A Samuilo još ne poznaše Gospoda, i još mu ne beše javljena reč Gospodnja. A Gospod dođe i stade; i zovnu kao pre: Samuilo! Samuilo! A Samuilo reče: Govori, čuje sluga tvoj.

Iskustvo na putovanju do Jerusalima je izgleda poboljšalo Isusovo shvatanje, na osnovu Lukine izjave u stihu 51: „I siđe s njima i dođe u Nazaret; i beše im poslušan. I mati Njegova čušaše sve reči ove u srcu svom.“ To da je Isusov um ljudski um, **u potpunosti drugačiji od Očevog**, vidi se jasno u Bibliji.

„A o danu tom i času **niko ne zna**, ni anđeli nebeski, do Otac moj sam.“ (Matej 24:36). Obratite pažnju na to da Isus sebe stavlja u kategoriju **ljudi, jer on je i bio čovek**.

„Ali da sednete s desne strane meni i s leve, **nije moje da dam**, nego kome je ugotovio Otac moj“ (Matej 20:23). Obratite pažnju na „**nije moje da dam**.“

„**Otkrivenje Isusa Hrista**, koje **dade Njemu Bog**, da **pokaže slugama svojim** šta će skoro biti, i pokaza, poslavši po anđelu svom sluzi svom Jovanu“ (Otkrovenje 1:1).

Knjiga Otkrovenja je prikazana Jovanu ko nešto za šta on pre nije znao. Ona je otkrivena Isusu, jer **on nije za nju znao!** Mi ne znamo kada je ovo Bog Otac otkrio Isusu, ali on je bio u raju sa Božije desne strane već oko 60 godina kada je Jovan napisao knjigu Otkrovenja.

Dragi čitaocē, moraš znati da sam proplakao mnogo dok sam pisao ovu knjigu, jer sam pre verovao i propovedao da je Isus Bog. Sada se sa radošću slažem sa Isusom i njegovim rečima:

„Moj Otac je veći od svih.“

„Moj Otac je veći od mene.“

I sa Apostolom Pavlom kada je rekao sledeće:

„Onda će se i sam Sin pokoriti Onom (Ocu) koji Mu sve pokori, da bude Bog **sve** u **svemu**“ (I Korinćanima 15:28).

Sve divne stvari koje vidimo u Isusu, njegova saosećajnost, ljubav, milost, pristupačnost, spasenje, sve to proizilazi od Boga njegovog Oca i našeg Oca, koji je **veći** u svemu nabrojanom, što je suština Njegove božanske prirode.

ISUS MNOGO VOLI AL „BOG JE LJUBAV“ (1. JOVANOVA 4:8).

Ovo znači da Bog nije sposoban da učini išta **što ne bi bilo sa ljubavlju. Mi vidimo ljubav čak i kada On sudi zlim ljudima.**

Kada je Bog poslao poplavu u Nojevo vreme, čovečanstvo je postalo toliko zlo i nasilno da trka nije mogla da se nastavi. Poplava je bila **čin Božije milosti** prema narednim generacijama.

Kada je Bog poslao vatru i kamenje da uništi Sodomu i Gomoru, homoseksualnost i seksualni nemoral se proširio do nepodnošljivog stepena. Da Bog nije izbrisao taj nemoralan narod, virus **side** od kog je 25 miliona ljudi umrlo u prethodnih 25 godina na planeti Zemlji, i od kog trenutno umire 40 miliona ljudi, verovatno bi se mnogo ranije pojavio.

Kada je Isus kanapima oterao zelenaše iz hrama Božijeg u Jerusalimu, on je pokazao **ljubav Božiju**. Njih je Bog osudio jer su zaprljali Njegov dom, pa im je Isus učinio **veliku uslugu**.

HAJMO SADA DA SE VRATIMO NA DRUGO POGLAVLJE POSLANICE JEJREJIMA.

Jedanaesti stih nam omogućava da dalje razumemo „**čoveka Isusa Hrista**.“ „Jer i onaj koji osvećuje (Isus), i oni koji se osvećuju (oni među nama koji su u Hristu), **svi su od Jednog**.“ Gore navedena izjava znači da smo mi i Isus od **jedne suštine**, Isus je **čovek koliko i mi**. Reč suština znači, 1. „pravi ili suštinski deo ili element nečega; srž, stvarnost, osnovna stvar“ ili 2. „fizička stvar od koje se sastoji neka druga stvar; materijal.“

Nikejsko učenje iz 325. godine nove ere, kojeg se katolička crkva i mnoge protestantske crkve pridržavaju, objavilo je verovanje u „jednog Gospoda Isusa Hrista, jedinog začetog Sina Božijeg, začetog od strane svog Oca pre svih svetova ... Svetlost Svetlosti, sam Bog od samoga Boga; začet, ne stvoren; **od iste suštine kao i Otac**.“ Mnogo je grešaka u tom učenju, nekima smo se već zabavljali a nekima ćemo tek da se pozabavimo, ali deo koji ćemo sada da razmotrimo je poslednji deo „Od iste suštine kao Otac.“ Ako je Isus bio **od iste suštine kao Otac**, nadahnuti pisac poslanice Jevrejima to nije znao. On u jedanaestom stihu kaže da su Isus („prosvećeni“) i oni koje on prosvećuje „**svi od jednog**.“ To je **jedna suština**. Ukoliko tražite dokaz, pogledajte narednu izjavu, „zbog čega se on (Isus) ne ustručava da ih naziva **braćom**.“ On je **brat po mesu** onima koje spasava (oni su ljudska porodica).

U 22. Psalmu koji počinje „Moj Bože, moj Bože, zašto si me napustio,“ on citira stih 22 „Kazujem ime tvoje (Božije) braći (nama, njegovoj braći); usred skupštine hvaliću te (Boga).“ I ponovo, „uložiću svoje poverenje u njega“ (Boga) (Ps. 18:2, Isaija 12:2). I ponovo, „Vidite mene (Isusa) i decu koju mi je Bog dao“ (Isaija 8:18). Ovo su Isus i njegova „braća.“

Sada pogledajte četrnaesti stih: „Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i on (Isus) uze deo u tome (telo i krv).“ Isus nije došao u božiju porodicu („Postoji jedan Bog Otac,“ 1. Korinćanima 8:6), niti anđeoska porodica (stih 16 „on sebi nije uzeo prirodu anđela.“), već je došao u **ljudsku porodicu** (meso i krv). Uporedite ovo sa izjavom apostola Jovana u stihu 4:3 Prve Jovanove poslanice: „A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kog čujete da će doći, i sad je već na svetu.“ **Gospodu Bogu ne treba pomoć u obavljanju božijih poslova: On je Svemoćni Bog, dovoljan za sve, samo postojeći Bog!** Njemu nije bio potreban još jedan anđeo! Stih 12.22 Poslanice Jevrejima govori o „prisustvu bezbroj anđela.“ Jovan je video „10 000 puta 10 000, i hiljade i hiljade“ (100 miliona) (Otkrovenje 5:11); i Isus je rekao Petru u stihu 26:53 Jevanđelja po Mateju, „Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti Oca svog da mi pošalje više od dvanaest legeona (72000) anđela?“

Ono što je Bogu bilo potrebno da iskupi palog čoveka (Adama) bio je bezgrešni, pravični **čovek** (stih 17) „Zato beše **dužan u svemu** (bilo je neophodno) da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenički pred Bogom, da očisti grehe narodne.“ Proučite malo taj stih.

Bilo je neophodno za Isusa da bude **po svemu nalik na nas. Po svemu.** Mi nismo bogo-ljudi, **ni on nije bio.** Mi nismo večni Sinovi, ni on nije bio. Mi nismo iste suštine kao Bog, **ni on nije bio.** Pogledajte stih 16 „Jer se zaista ne primaju anđeli, nego se prima **seme Avramovo.**“ Svo seme Avramovo su **ljudska bića od krvi i mesa.** Bogu je bio potreban čovek (ne Adam) **da stvori iskupljenje za grehe ljudi.** Zašto? Jer je prvi „Adam“, Adam, zgrešio u vrtu i prouzrokovao smrt čitavoj svojoj lozi. (Fizičku smrt i odvajanje duha na šta ga je Bog upozorio).

„Jer budući da **kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i** vaskrsenje mrtvih. Jer kako po **Adamu** svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti“ (1. Korinćanima 15:21-22). „**kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i** vaskrsenje mrtvih.“ **Kroz čoveka!**

„Tako je i pisano: **Prvi čovek Adam** postade u telesnom životu, a **poslednji Adam** u duhu koji oživljava.“ (1. Korinćanima 15:45).

HAJDE DA POGLEDAMO PRVOG ADAMA.

„Ovo je pleme Adamovo. **Kad Bog stvori čoveka po obličju svom stvori ga.** Muško i žensko stvori ih, i blagoslovi ih, i **nazva ih Adam, kad biše stvoreni.** I požive Adam sto trideset godina, **i rodi sina po obličju svom, kao što je on,** i nadade mu ime **Sit.**“ (1. Mojsijeva 5:1-3).

Bog je duh ali ima oblik, „lik“. Kada ga je prorok video na svom prestolu u prvom poglavlju knjige proroka Jezekilja, njegov izgled je bio poput čovečjeg (stih 26). To je bio „izgled sličan slavi Gospodnjoj“ (stih 28).

Prvi Adam je stvoren od strane Boga, **prema Božijem izgledu**, i kada je njegov sin Set bio rođen kao druga generacija, rečeno je da je Adam „začeo (Seta) **sina nalik sebi i prema svom izgledu**.” Dakle Adam i cela njegova generacija su stoga bili nalik Bogu. Pogledajte kako je Adam stvoren:

„A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa“ (1. Mojsijeva 2:7). **Ovo je bio stvaralački čin.**

Sada pogledajte Lukin prikaz Isusovog krštenja:

„I side na Nj Duh Sveti u telesnom obliku kao golub, i ču se glas s neba govoreći: **Ti si Sin moj ljubazni**, Ti si po mojoj volji“ (Luka 3:22).

(Stih 23) „I taj Isus imaše oko trideset godina kad poče; i beše, kao što se mišljaše, sin Josifa sina Ilijinog.“ I onda počinje serija od 14 stihova koja prati poreklo Isusa od Cara Davida (čime se ustanovljava njegovo pravo da dođe na izraelski presto) i završava se trideset osmim stihom koji kaže: „Sina Enosovog, sina Sitovog, sina **Adamovog, sina Božijeg**.“ Luka želi da se uveri da razumemo da je stvoreni Adam, čije je telo nastalo od prašine sa zemlje, u kome nema ni trunke Božijeg DNK, **takođe bio sin Božiji. To je veoma važno**, i sledi nakon ovog prikaza Isusovog krštenja, gde se Bog sa nebasa obratio rečima: „Ti si moj voljeni Sin, tobom sam veoma zadovoljan“ (stih 22). Luka kaže da je i **Adam bio „sin Božiji**.“

SADA POGLEDAJTE KAKO JE ISUS STVOREN.

„I anđelu laodikijske crkve napiši: Tako govori Amin, Svedok Verni i Istiniti, Početak stvorenja Božijeg“ (1. Mojsijeva 3:14).

„U kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje greha; Koji je **obličje** Boga što se ne vidi, koji je **rođen pre svake tvari**“ (Kološanima 1:14-15).

„Obličje njega (Boga) **koji ga je stvorio**“ (Kološanima 3:10).

„I ja ću ga učiniti **prvencem** (Isusa), višim od careva zemaljskih“ (Psalm 89:27).

„Kazaću naredbu Gospodnju; On reče meni: "Ti si sin moj, ja te **na današnji dan** rodih“ (Isus) (Psalmi 2:7).

Reč slika u stihu 1:15 Poslanice Kološanima se odnosi na Isusovo stvaranje u Adamu, ne na to da on u sebi ima Božiji DNK. Isus je rekao: „Bog je duh“ (Jovan 4:24). Isus je rekao „duh nije od mesa i kostiju, kao što vidite da sam ja“ (Luka 24:39). Bez mesa i kostiju, duh nema seme ni DNK. Samim tim, šta god da je Sveti duh učinio u Marijinoj materici je stvaralački čin. Setite se toga da kada će se sveci „svi pretvoriti. Ujedanput, u trenuću oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi“ (1. Korinćanima 15:54). Naša grešna tela će onda biti „jednaka telu slave Njegove, po sili da može sve sebi pokoriti“ (Filipljanima 3:21). **Ovo su stvaralački činovi Boga stvoritelja.** Adam je napravljen prema Božijoj slici. Hebrejska reč za „sliku“ je „tselem“ i znači „sličnost, reprezentativna figura.“ Adam je napravljen tako da liči na Boga, da predstavlja Njegovu figuru. **Set**, Adamov sin, rođen je da vizuelno predstavlja **Adama i Boga**. Reč „slika“ na grčkom jeziku, na jeziku na kom nam je dat Novi zavet, to je „eikon“ i znači „sličnost,

predstava nečega“. Tako, reč „slika“ u Bibliji ima isto značenje kad se odnosi na **Adama, Seta i Isusa**. Sva trojica su **slika Božija**.

Pogledajte šta Pavle ima da kaže o **svakom muškom potomku** prvog Adama (Adam, čovek) u stihu 11:7 Prve poslanice Korinćanima: „Ali čovek da ne pokriva glavu, jer je obličje i slava Božija.“ Ovo govori o našem stvaranju u Adamu. Pavle u stihovima 17:28-29 Dela apostolskih kaže sledeće:

„Jer smo **rod** Njegov (Božiji). Kad smo dakle **rod** Božji.“

Ovo nije obično srodstvo, ovo je **odnos kroz stvaranje**. Pogledajte Isusovu izjavu u stihu 22:16 Otkrovenja: „Ja sam koren i potomak Davidov.“

Ova reč „**potomak**“ znači da je Isus bio u srodstvu sa Davidom, da je bio njegov sin. „Osana Sinu Davidovom!“ (Matej 21:9).

Isus je Sin Božiji jer je Bog izvršio stvaralački čin u Marijinoj materici:

„A Marija reče anđelu: Kako će to biti kad ja ne znam za muža? I odgovarajući anđeo reče joj: Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; **zato (iz tog razloga)** i ono što će se roditi biće sveto, i **nazvaće se Sin Božji**.“ (Luka 1:34-35).

I Davidovog sina Solomona je Bog zvao svojim sinom. Bog je rekao Davidu u stihovima 7:12-14 2. Samuilove:

„Kad se navršše dani tvoji, i počineš kod otaca svojih, podignuću seme tvoje nakon tebe, koje će izaći iz utrobe tvoje, i utvrdiću carstvo njegovo. On će sazidati dom imenu mom, i utvrdiću presto carstva njegovog doveka. **Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti sin: ako učini šta zlo, karaću ga prutom ljudskim i udarcima sinova čovečijih.**“

Ovo je Davidov „veliki“ sin Solomon koji je nazvan sinom Božijim, **jer je bio usvojen** a u drugom poglavlju Lukinog jevanđelja je prikazan „veći sin“ Isus, Mesija, koji je nazvan sinom Božijim, **jer je izveo stvaralački čin u Marijinoj materici.**

Možda nikad u potpunosti nećemo razumeti kako je ovo postignuto putem Svetog duha. Na primer, kako to reči koje izgovori jedna osoba dospeju kroz uši druge osobe do njenog uma, i navedu taj um da oformi misao. Ovo je viđeno u Bibliji tamo gde David govori o zlima, u stihu 7:14 Psalma, „Gle, bezbožnik začne nepravdu, trudan beše zločinstvom, i rodi sebi prevaru.“ Isaija 59:13 kaže, „Da neveru učinismo i slagasmo Gospodu, i odstupismo od Boga svog, govorismo o nasilju i odmetu, da, sastavljasm o i iznosismo iz srca reči lažne.“ Petar je u stihu 5:4 Dela apostolskih rekao: „Kad je bila u tebe ne beše li tvoja? I kad je prodade ne beše li u tvojoj vlasti? Zašto si dakle takvu stvar metnuo u srce svoje?“

Dakle, um **stvara misao**, što, kako to tvrde naučnici, može da fizički utiče na mozak pa čak i da izmeni njegov oblik. Mi ne shvatamo kako se to događa, ali mi prihvatamo da je to nešto što u nama čini naš Stvoritelj.

Danas kada majušni čovek klonira životinje u laboratorijama, možemo li da verujemo da je Bog, Sveti duh, zasenio devicu i stvorio seme koje je proizvelo dete, drugog Adama, u čijem je telu potekla pravična, bezgrešna krv, neukaljana grehom i smrću Marijinog oca od krvi i mesa, **prvog Adama.**

Obratite pažnju na reči Jovana Krstitelja brojnim nepokajnicima: „I ne mislite i ne govorite u sebi: Imamo oca Avrama; jer vam kažem **da može Bog i od kamenja** ovog podignuti decu Avramu.“ **Od kamenja**, hladnog, mrtvog i beživotnog kamenja, bez krvi ... ali „Bog može ...“ Ovaj veliki prorok je zasigurno znao za **stvaralačku snagu** onog Jednog koji ga je poslao.

Pogledajte stih 1:18 Jevanđelja po Mateju:

„A rođenje Isusa Hrista bilo je ovako.“

Naša reč „rođenje“ u ovom stihu, na grčkom glasi „genesis“ i nosi značenje „napraviti, generisati ili izneti.“ Matej kaže da je ovo **početak** Isusa: Poput prvog Adama koji je imao svoj početak (genesis) u **prvom poglavlju Knjige Postanja**, drugi Adam Isus, bukvalno je svoj život otpočeo („genesis“) u Marijinoj materici, u **prvom poglavlju Jevanđelja po Mateji**. On je bio prva stvaralačka misao (logos) Božija, o njemu se govorilo pre nego što je počelo vreme, pre svega, „i kada je potpunost vremena došla“, što je navelo Svetog duha da učini da on bude primljen u matericu device Marije i da u njoj bude začet. „I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, **kao jedinog začetog od Oca.**“ Bog je prethodno **stvorio** sina (Adama),

usvojio sina (Solomona), ali ovo je prvi i jedini put kada je **izneo** sina iz materice, „jedinog začetog sina.“

Bog je o njemu govorio vekovima.

U stihu 3:15 Prve knjige Mojsijeve on je „seme (potomak) žene.“

U stihu 15:5 Prve knjige Mojsijeve on je „seme Avramovo.“

(Rimljanima 4:18)

U stihu 89:4 Psalma on je „seme Davidovo.“

Mi znamo da je Bog u Marijinoj materici proizveo **bezgrešno ljudsko seme** po tome šta je iz tog semena nastalo. Svako seme **rađa** rod **svoje vrste**. Bog je to zapovedio u Postanju pre nego što je stvorio čoveka.

„Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi **seme**, i **drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama**, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako. **I pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme po svojim vrstama, i drvo, koje rađa rod**, u kome je seme njegovo po **njegovim vrstama**. I vide Bog da je dobro. Potom reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive **po vrstama njihovim**, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske **po vrstama njihovim**. I bi tako. I stvori Bog zveri zemaljske **po vrstama njihovim**, i stoku po vrstama njenim, i sve sitne životinje na zemlji po vrstama njihovim. **I vide Bog da je dobro.**“ (1. Mojsijeva 1:11-12, 24-25).

Ovaj zakon je nepromenljiv i Bog ga je izrekao pri stvaranju, on nikada neće biti oboren. Isus je u stihu 10:35 Jevanđelja po Jovanu rekao: „Biblija ne može biti oborena.“ Tako je Sveti duh stvorio **ljudsko seme** u Marijinoj materici i iz njega je nastao **čovek** a ne Bog!

HAJDE DA RAZMOTRIMO OVE STIHOVE U VEZI ISUSOVE LJUDSKE PRIRODE.

- „**Čovek** bolnik i upoznat sa tugom“ (Isaija 53:3).
- „Jer ovako veli Gospod: Neće nestati Davidu **čoveka** koji bi sedeo na prestolu doma Izrailjevog“ (Jeremija 33:17).
- „Maču, ustani na pastira mog, i na **čoveka** druga mog“ (Zaharija 13:7, Matej 26:31).
- „I **ovaj čovek** će biti mir“ (Mihej 5:5).
- „Ovo je onaj (Jovan Krstitelj) za koga ja rekoh: Za mnom ide čovek koji preda mnom postade, jer pre mene beše“ (Jovan 1:30).
- „Dođi i vidi **čoveka**“ (Jovan 4:29).
- „Nikada nije ni jedan čovek govorio kao ovaj **čovek**“ (Jovan 7:46).
- „Sve što je Jovan rekao o **ovom čoveku** je bilo istinito“ (Jovan 10:41).
- „Isus iz Nazareta, **čovek** odobren od Boga“ (Petar na Duhove) (Dela 2:22).
- „Ali svaki u svom redu: novina Hristos“ (1. Korinćanima 15:23).
- „Kroz ovog **čoveka** vam se propoveda opraštanje grehova“ (Pavle) (Dela 13:38).
- „On (Bog) će suditi svetom ... **čovekom** kog je on odredio“ (Pavle) (Dela 17:31).
- „Dar izli izobilno na mnoge blagodaću jednog **čoveka**, Isusa Hrista“ (Pavle) (Rimljanima 5:15).
- „Pronađen kao čovek“ (Pavle) (Filipljanima 2:8).
- „Ovaj čovek je vredan veće slave od Mojsijeve“ (Jevrejima 3:3).

- „A Ovaj, budući da ostaje vavek, ima večno sveštenstvo” (Jevrejima 7:24).
- „Neophodno je da **ovaj čovek** ima nešto da ponudi” (Jevrejima 8:3).
- „Ali **ovaj čovek** je seo sa desne strane Boga” (Jevrejima 10:12).
- „**Ovaj čovek Hrist Isus**” (1. Timotiju 2:5).

Ne postoji nijedan biblijski stih koji Isusa naziva „**ovim Bogom**” „**tim Bogom**”, „**našim Bogom**” ili „**Gospodom Bogom.**” Dakle, u ovih 20 stihova, mnogi ga nazivaju „**čovekom**”, pa hajde da jednom za svagda kažemo da je Isusa Hrista rodila devica i da je on bezgrešni i pravični **čovek!** Isus je **savršeni čovek, uzvišeni čovek**, ali je ipak samo čovek! Pogledajte ponovo kako je on prikazan u Jevanđeljima. On postavlja pitanje kako bi dobio informacije; On doživljava i izražava iznenađenje; On traži plod na drvetu smokve, a nema ni jednog. Njegova čuda su postignuta verom i snagom Božijom. On ova čuda traži molitvom i prima ih sa zahvalnošću (Mat. 14:19, Marko 7:34, Jovan 6:11, 11:40-42). **On na savršeni način otkriva Boga i on je suđeni vladar sveta;** ali njegov život je bio život čoveka od **krvi i mesa**, izrazito ljudsko postojanje, koje se kretalo u uobičajenim okvirima ljudske duše i volje. ³ Pogledaj sledeća dva primera. Marko 9:16-17, 21:

„I on (Isus) upita književnike: Šta se prepirete s njima (učenicima)? I odgovarajući jedan od naroda reče: Učitelju! Dovedoh k Tebi sina svog u kome je duh nemi. I upita (Isus) oca njegovog: Koliko ima vremena kako mu se to dogodilo? A on reče: Iz detinjstva“ (On je postavljao pitanja da dobije odgovore).

Marko 11:12-13:

„I sutradan kad izadoše iz Vitanije, ogladne. I (Isus) videvši izdaleka smokvu s lišćem dođe ne bi li šta (možda) našao na njoj; i došavši k njoj ništa ne nađe osim lišća; jer još ne beše vreme smokvama“ (Da je on bio Bog, zar on to ne bi znao? Kad je on prokleo drvo smokve i kada je ono uvenulo, on je objasnio svojim učenicima da je to delo vere u Boga, stihovi 21-23).

Njegovo shvatanje i njegova čuda, umesto da dokažu da je on sveznajući i svemogući, dokazivala su da je on pomazan, postavljen, osnažen i poslat od strane Boga, njegovog Oca. On se molio na Lazarevom grobu: „Oče! Hvala Ti što si me uslišio. 42 A ja znadoh da me svagda slušaš; nego rekoh naroda radi koji ovde stoji, da veruju da si me Ti poslao.“(Jovan 11:41-42). Pogledajte stihove 6:3-6 Jevanđelja po Marku i videćete kako je on imao izvesna ograničenja, jer su ljudi u njegovom rodnom gradu iskazivali nevericu:

„I ne mogaše onde **ni jedno čudo da učini**“ (Marko 6:5, 9:23).

KAKO JE ISUS SEBE VIDEO ZASIGURNO ZNAJUĆI ISTINU.

Isus je o sebi govorio kao o **čoveku** u nekoliko navrata. Farisejima je rekao:

„A sad gledate mene da ubijete, **čoveka** koji vam istinu kazah koju čuh od Boga“ (Jovaz 8:40). **Da li čujete Isusa?! „Čovek koji vam je rekao istinu!“**

On je govorio o svojoj dolazećoj smrti i rekao:

„Niko nema veće ljubavi od ove: da **neko položi svoj život** za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji - ako činite što vam ja nalažem“ (Jovan 15:13-14)

On je ponovo rekao u stihu 24:

„Da nisam bio i dela tvorio među njima kojih **niko drugi** ne tvori, ne bi greha imali.“

SIN ČOVEČJI.

Iako je Isus Sin Božiji po tome što je začet u Marijinoj materici, on je sebe najradije nazivao „**Sinom čovečjim**.“ Ovo je titula koja znači „**ljudsko biće**“ i upotrebljavao ju je Bog kako bi se obratio proroku Jezekilju i to oko 90 puta u knjizi koja nosi njegovo ime. „I reče mi: Sine čovečji, ustani na noge da govorim s tobom“ (Jezekilj 2:1). Takođe, to je mesijanska titula preuzeta iz stiha 8:4 Psalma, koja opisuje Isusa onako kako je on viđen i u stihu 7:13 Knjige proroka Danila. U ovom poglavlju, prorok Danilo opisuje vizije koje odgovaraju onima koje vidi apostol Jovan u četvrtom i petom poglavlju Otkrovenja. U sedmom poglavlju Knjige proroka Danila, **onaj jedan** na prestolu, Gospod Bog, se naziva starcem od „drevnih dana.“ „Hiljade i hiljade su mu služile i deset hiljada puta deset hiljada njih je stajalo pred njim,“ kako to Jovan opisuje. Onda, Danilo u stihu 7:13 svoje knjige kaže sledeće:

„Videh u utvarama noćnim, i gle, kao **sin čovečiji** išao sa oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred njim.“

Ovo je slika našeg Gospoda Isusa koji je doveden na prestol našeg Gospoda Boga, što je događaj koji se odigrao najmanje 500 godina nakon Danilovog doba, ali je to događaj koji je čvrsto određen u predznanju i nepromenljivoj svrsi Božijoj. Isus je kao Božiji Mesija prihvatio ovu titulu, „sin čovečji“, i sebe je tako nazivao, što je i zabeleženo oko **84 puta** u jevanđeljima. (Isus je „Sin čovečji“ 32 puta u Evanđelju po Mateju, 26 u Evanđelju po Luki i 12 u Evanđelju po Jovanu).

Činjenica da se o njemu govori kao o „**Sinu Božijem**“ **28 puta** u jevanđeljima, pomaže nam da shvatimo ko je on. (Njega su nazvali „Sinom čovečjim“ tačno 3 puta više nego što su ga nazvali „Sinom Božijim“.) On je govorio da je dete čoveka (Adama) „**ljudsko biće**.“ **Kako nam je to promaklo?** Stefan je rekao svojim mučiteljima u stihu 7:56 Dela apostolskih „I reče: Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovečjeg gde stoji s desne strane Bogu.“ U raj, on je još uvek „**Sin čovečji**.“ Mnogi biblijski stihovi kažu da će se on vratiti kao „Sin čovečji.“

„I tada će ugledati **Sina čovečjeg** gde ide na oblacima sa silom i slavom velikom“ (Marko 13:26, Matej 24:30, Luka 21:27).

„Kažem vam da će ih odbraniti brzo. **Ali Sin čovečji kad dođe** hoće li naći veru na zemlji“ (Luka 18:8)?

SHVATANJE FRAZE „SIĆI S NEBA.“

Nemojte pogrešno shvatiti Isusovu izjavu u stihu 3:13 Evanđelja po Jovanu da „niko se ne pope na nebo osim koji siđe s neba, Sin čovečji koji je na nebu.“ Isus se obraćao Nikodimu, Fariseju, i u prethodnom stihu rekao (stih12): „Kad vam kazah zemaljsko pa ne verujete, kako ćete

verovati ako vam kažem nebesko?“ Fariseji su voleli da stave Isusovu tvrdnju da je Mesija pred izazov, pa je on njima pričao priče, znajući da ga oni neće razumeti. Njegove reči „Sin čovečji koji je na nebesima“ ne treba da budu shvaćene kao da je Isus zapravo na nebesima u isto vreme dok je stajao na zemlji (Isus tek kasnije ide u Raj, vidi Jovan 20:17). To znači da sedmo poglavlje proroka Danila, koje se odnosi na „Sina čovečjeg“, opisuje Isusa u raju; stoga je to već postignuto u Božijoj stvarnosti, iako isto tek treba da se dogodi u Isusovom životu. Isto tako je Isus mogao da kaže Ocu u stihu 17:11 Evanđelja po Jovanu „I više nisam na svetu, a oni su na svetu“ jer je to bilo predodređeno u nepromenljivom Božijem planu.

Kada Isus govori o „silasku sa nebesa“ on ni na koji način ne implicira da je on preegzistirao na nebesima kao osoba pre nego što je bio rođen u Vitlejemu. To ne bi bilo u skladu sa mnogim drugim biblijskim stihovima. Pogledajte stih 6:31 Evanđelja po Jovanu gde sumnjičavi ljudi traže od Isusa da im pokaže znak da je on od Boga. „Očevi naši jedoše mannu u pustinji, kao što je napisano: Hleb s neba dade im da jedu.“ Oni i Isus su znali da hleb (mana), koji je Bog dao njihovim ocima u pustinji, nije pao sa prestola Božijeg, već je to bio **dar poslat od Boga**; stoga, rečeno je „On im je dao hleb **sa nebesa**.“ Fraza „sa nebesa“ znači „od Boga poslato.“ Stih 1:17 Jakovljeve poslanice glasi: „Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, **dolazi od Oca** svetlosti.“ Pogledajte stih 2. Carevima 1:10 gde prorok Ilija poziva da pljušti vatra na njegove neprijatelje, „A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: Ako sam čovek Božji, **neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedesetoricu. I siđe oganj s neba.**“ U stihu 6:33 Evanđelja po Jovanu Isus kaže: „Jer je

hleb Božiji onaj koji silazi s neba (od Njega samog).“ Stih 35, „Ja sam hleb života.“ Stih 38, „Jer siđoh s neba ne da činim volju svoju, nego volju Oca koji me posla.“ Uporedite ove stihove sa onim koje je vaskrsli Isus izgovorio Mariji kraj groba: „ Ne dodiruj me jer se ja još uvek nisam **uspeo** do Oca svog“ (Jovan 20:17).

Pronašao sam 17 biblijskih stihova u kojima je Isus na ovaj način govorio o svom uspeću koje tek treba da se dogodi:

- „Odlazim kod onog koji me je poslao“ (Jovan 7:33).
- „Ja idem“ (Jovan 8:21).
- „Idem da pripremim mesto za vas“ (Jovan 14:2).
- „Idem kod svog Oca“ (Jovan 14:12).
- „Idem kod Oca svog“ (Jovan 16:10).

Nisam pronašao **nijedan** stih gde je Isus rekao „Vraćam se u raj“, „vraćam se Ocu“ ili „vraćam se na nebesa“, što nam čvrsto nalaže da on nije prethodno bio tamo. Nema stih koji govori „idem nazad/vraćam se“ Ocu (gr. *upostrepho*). Isus je rođen na zemlji, **sada je na nebesima sa Ocem** i uskoro će se **vratiti** kako bi „primio na sebe carstvo“ (Luka 19:12).

BOG SADA IMA MNOGO SINOVA.

Da razmotrimo još jednu stvar pre nego što završimo sa ovim Poglavljem. Molim vas da primite i prihvatite ovu biblijsku istinu. U širem smislu, Isus sada nije jedini začeti sin Božiji već je **prvi začet (prvorodni), naš stariji brat**. Reč „začeti“ znači „započeti, ili doneti u život.“

„I opet uvodeći Prvorodnoga u svet govori: i da Mu se poklone svi anđeli Božiji“ (Jevrejima 1:6).

„I od Isusa Hrista, koji je Svedok verni, i **Prvenac** iz mrtvih“ (Otkrovenje 1:5).

„Blagosloven **Bog** i **Otac** Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj prerodi za živu nadu vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih“ (1. Petrova 1:3).

„Znamo da nijedan koji je **začet od Boga**, ne greši, nego koji je rođen od Boga čuva se, i nečastivi ne dohvata se do njega“ (1. Jovanova 5:18).

„Jer nas (Otac) dragovoljno porodi rečju istine, da budemo novina od njegovog stvorenja“ (Jakovljeva 1:18).

„Jer vas ja u Hristu Isusu začeh jevanđeljem“ (1. Korinćanima 4:15).

„Da budu jednaki obličju Sina njegovog, da bi On bio **prvorođeni među mnogom braćom**“ (Rimljanima 8:29).

„A kad smo deca i naslednici smo: **naslednici, dakle Božiji, a sunaslednici Hristovi**: jer s Njim stradamo da se s Njim i proslavimo.“ **Delimo nasledstvo sa Hristom!** Setite se da pod **pravilima** koje je Bog postavio u Starom zavetu, prvorođeni sin je primio pravo po rođenju, **duplu količinu** nasledstva. Dakle, tako je to sa Isusom.

„Jer ne primiste duh ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duh posinački, kojim **vičemo: Ava, Oče!**“ (Rimljanima 8:15).

„Ava“ je Otac na grčkom i to je termin koji Isus koristi u Getsimantskom vrtu.

„I govoraše: **Ava Oče!** Sve je moguće Tebi; pronesi čašu ovu mimo mene“ (Marko 14:36).

Setite se da termin „Sin Božiji“ **ne označava srodstvo već poziciju**, rad Svetog duha koji je začeo Isusa i **začeo nas, njegovu braću, u njemu.**

„I budući da ste **sinovi**, posla Bog **Duha Sina** svog (Svetog duha) u srca vaša, koji viče: **Ava Oče!** Tako već nisi rob, nego sin; **a ako si sin, i naslednik si Božji kroz Isusa Hrista.**“ (Galatima 4:6-7). Mi zovemo Boga kroz Duha Njegovog sina, baš kao što je i Isus činio, **Ava Oče.** (Vidite i Rimljanima 8:15).

„K saboru i **crkvi prvorodnih** (Isusu) koji su napisani na nebesima“ (Jevrejima 12:23).

Isus gradi crkvu ali je gradi prema **Božijem planu**, Božijem **autoritetu.**

„Bogu su poznata **od postanja sveta** sva dela Njegova“ (Dela 15:18).

„Tako dakle više niste tuđi i došljaci, nego živite sa svetima i **domaći ste Bogu**, Nazidani na temelju apostola i proroka, gde je kamen od ugla sam Isus Hristos, **Na kome sva građevina** sastavljena raste za **crkvu svetu** u Gospodu; Na kome ćete se i vi sazidati za **stan Božji** u duhu“ (Efescima 2:19-22).

Obratite pažnju na „**sazidati za stan Božji.**“ **Isus je deo ove građevine kao što smo i mi.**

„Zbog toga što je on takav kakav je, mi smo deo ovog sveta“ (1. Jovanova 4:17).

„Vi ste Božija građevina“ (1. Korinćanima 3:9).

„On koji je sagradio sve ove stvari je Bog” (Jevrejima 3:4).

„Radovi su **završeni još od osnivanja sveta**” (Jevrejima 4:3).

„Vidite kakvu **nam je ljubav dao Otac**, da se **sinovi Božiji** nazovemo i budemo;(„zato i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božji.” Luka 1:35) zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna. Ljubazni! Sad smo **sinovi Božiji**, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jeste“ (1. Jovanova 3: 1-2).

„Bićemo kao on“, ne „**Bogovi**“ već uzdignuti muškarci i žene. (Pre nego što je Isus umro i vaskrsao, stih 7:39 Jevanđelja po Jovanu glasi: „**Isus još uvek nije bio proslavljen**“).

ISUS JE VELIČANSTVEN!

- Isus je „način, istina i život“ (Jovan 14:6).
- Isus je „prolaz“, jedini način da se dođe do Oca (Jovan 10:9).
- Isus ima „ključeve pakla i smrti“ (Otkrovenje 1:18).
- Isusovo ime je samo „ime pod nebesima dato među ljudima, kojim mi moramo biti spaseni“ (Dela 4:12).
- Isus je čovek „postavljen“ od Boga (Jevrejima 32).
- Čovek „pomazan“ od Boga (Dela 10:38).
- Čovek koga je „odredio“ Bog (Dela 17:31).
- Čovek koga je „odobrio“ Bog (Dela 2:22).
- Čovek koga je „odabrao“ Bog (1. Petrova 2:4).

I on je mnogo više od toga, **ali on nije Bog. On je, Čovek Hrist Isus!**

(Doktrina Trojstva je) „neshvatljivi predlog Platonovog misticizma da je tri jednako jedan i da je jedan jednako tri, a opet jedan nije tri i tri nije jedan. Nikada nisam imao dovoljno razuma da razumem Trojstvo i uvek sam mislio da da bi se složio sa istim, isto moram i da razumem“ ... (To je udaljavanje od istinite) „**religije Isusove**, osnovane na uniji Boga, pretvorene u neshvatljivi politeizam“ ... (trijadološki hrišćani) „preuzeli su na sebe da na osnovu ovog tumačenja stvore drugo preegzistentno biće, i da pripišu njemu, a ne Bogu, stvaranje univerzuma. Svet je stvorilo Vrhovno inteligentno biće ... Trijadološka ideja je odnela pobedu među crkvenim učenjima, ne silom razuma već svetom ...Atanasija i ušla u krvotok hiljada i hiljada mučenika.“ (Želim) „da razjasnim neshvatljivi žargon trijadološke aritmetike po kojoj je tri jednako jedan i jedan jednako tri, kao i da oborim veštačke skele podignute da zaklone Isusovu doktrinu“ (tako da ljudi mogu da budu),,**istinski i zaslužno Njegovi učenici.**“⁴

Tomas Džeferson

Treći predsednik Sjedinjenih Američkih Država

Autor Deklaracije nezavisnosti

5. Koje je Božije ime?

„Zato, evo, ja ću ih naučiti sada, pokazaću im ruku svoju i silu svoju, da poznadu da **mi je ime Gospod**.“ (Jeremija 16:21).

„Ko je izašao na nebo i opet sišao? Ko je skupio vetar u pregršti svoje? Ko je svezao vode u plašt svoj? Ko je utvrdio sve krajeve zemlji? **Kako Mu je ime? I kako je ime Sinu Njegovom? Znaš li?**“ (Priče 30:4).

Pišem kao neko ko je odgajen da veruje u modalizam. U ranoj mladosti sam bio pozivan da propovedam i mnogo godina sam bio sveštenik tog ubeđenja. Mnogo volim ljude koji se pridržavaju te doktrine, oni su moja braća; ali sada shvatam da je to doktrina koju Biblija ne podržava. Međutim, ja još uvek verujem da svi koji prihvataju hrišćansku veru treba da budu kršteni u ime Isusa: „jer ne postoji nijedno drugo ime pod nebesima dato ljudima, kojim mi moramo biti spaseni“ (Dela 4:12). I u svakom prikazu krštenja u Bibliji nakon Duhova, svi su bili kršteni u „**ime Isusa Hrista**“ (Dela 2:38), „**Gospoda Isusa**“ (Dela 8:16), „**u ime Gospoda**“ (Dela 10:48), „**u ime Gospoda Isusa**“ (Dela 19:5). Istorijske beleške govore isto. Enciklopedija Britanika kaže: „Tročlana formula i trojstvo nisu bili u upotrebi od početka trećeg veka, krštenje u ime Isusa, samo Isusa, je bilo rasprostranjeno ...“ (Formula za krštenje je promenjena od strane rimokatoličke crkve). „Rimska formula glasi: Krstim te u ime Oca, Sina i Svetog duha.“¹ Dok tragamo za istinom, **molim vas da ovo prihvatite**. Što shvatam na osnovu Biblije, ja ne bih krstio preobraćenika vodom a da ne krstim u Isusovo ime.

Međutim, doktrinu o Isusu kao Gospodu Bogu Svemoćnom, jedinom pravom Bogu, Biblija ne podržava. On je onakav kakvim ga opisuju pisci Novog zaveta, rodila ga je devica i on je bezgrešan Sin Božiji. Trenutno ni u jednoj crkvi nisam sveštenik, niti pripadam ikakvom posebnom opredeljenju, pa nemam doktrinalni stav koji bi podržavao, niti versku izjavu koju bih branio. Ja želim samo istinu onakvu kakva je zaista iskazana u Reči Božijoj. Zakoračio sam putem svog sadašnjeg shvatanja Božanstva dok sam čitao četvrto poglavlje Dela apostolskih. Ljudi koji se zalažu za verovanje u Jedninu čvrsto se oslanjaju na knjigu Dela apostolskih, ali kada sam bliže pogledao ovo poglavlje, ostao sam zapanjen.

Braća koja se zalažu za Jedninu pravilno shvataju jednu stvar: ne postoje tri jednake i jednako večne osobe u Božanstvu; **Bog nije trojstvo**. Postoji previše biblijskih stihova koji se ne uklapaju u ovo verovanje.

Stih 6:4 Pete knjige Mojsijeve glasi:

„Čuj, O Izraele: Gospod naš Bog je **jedan Gospod**.“⁷

Isaija 44:6 glasi:

„Ovako govori Gospod Car Izrailjev i Izbavitelj njegov, Gospod nad vojskama: ja sam prvi i ja sam poslednji, i **osim mene nema Boga**.“

Isaija 45:11-12 glasi:

„Ovako veli Gospod **Svetac** Izrailjev i Tvorac njegov: Pitajte me šta će biti; za sinove moje i za delo ruku mojih naređujte mi. Ja sam načinio zemlju i čoveka na njoj stvorio, ja sam razapeo nebesa svojim rukama, i svoj vojski njihovoj dao zapovest.“

Isus je u stihu 19:17 Jevanđelja po Mateju rekao sledeće:

„Zašto me zovete blagim? Niko nije blag sem **jednog, a to je Bog.**“

On u molitvi upućenoj Ocu u stihu 17:3 Jevanđelja po Jovanu kaže:

„A ovo je život večni da poznaju Tebe **jedinog istinitog Boga**, i koga si poslao Isusa Hrista.“

Ima ih još mnogo, ali ovi su dovoljni. Postoji još čvrstih nebiblijskih dokaza protiv doktrine trojstva. Nova međunarodna enciklopedija o trojstvu kaže sledeće, „Katolička vera je: Mi se klanjamo jednom trojstvu, ali postoji jedna osoba – Otac, druga – Sin, i treća – Sveti duh. **Slava je jednaka; Veličanstvo jednako večno.** Doktrina se ne može naći u Bibliji, u svom potpuno razvijenom obliku. Savremena teologija ne pokušava da je pronađe u Starom zavetu. U vreme Reformacije, **protestantska crkva je preuzela doktrinu Trojstva a da je pre toga nije ozbiljno ispitala.**“²

Kada je „ozbiljno ispitana“ ranih devedesetih godina, ta braća koja su odbila doktrinu Trojstva, odveli su je do drugog ekstrema, nebiblijskog stava, da je Isus sve, „Samo Isus“, verovanja pod nazivom „Jednina“. Ova podela je ostala sve do dana današnjeg u vidu dve pentekostalne grupe: Božija skupina kao najveća trijadološka organizacija i sjedinjena pentekostalna crkva kao najveća organizacija opredeljena za „Jedninu.“ Mi služimo sa ljudima oba verovanja i među njima, i njih ubrajamo u drage prijatelje. Oni su dragoceni i ja želim da u ovoj knjizi pokažem obema stranama i svim hrišćanima da postoji drugi način, biblijski način posmatranja Boga i Njegovog sina Isusa Hrista. Sada da se vratimo na

moje udaljšavanje od Jednine (Samo Isus). U trećem poglavlju Dela apostolskih, hromi čovek je sedeo kraj kapije hrama pod nazivom Lepota, kada su Petar i Jovan otišli tamo da se mole, a Petar ga je podigao u ime Isusa Hrista. Njegovo isceljivanje je prouzrokovalo pometnju u Jerusalimu i 5000 novih vernika je došlo u crkvu. Petar je preneo moćnu poruku brojnim ljudima o raspeću i vaskrsnuću Isusovom, koja se završava stihom 26:

„Vama najpre **Bog podiže Sina svog Isusa**, i posla Ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojih.”

Ova propoved je dovela do toga da budu uhapšeni i zarobljeni preko noći, i naredni dan su dovedeni pred sabor sačinjen od visokog sveštenika Kajafa i nekoliko njegovih rođaka. Petar je ostavio još jednu moćnu poruku (Dela 4:8-12); i nakon što je sabor potvrdio da je proterao Petra i Jovana uz pretnje, upozorivši ih da ne propovedaju više u Isusovo ime. Stihovi 23-26 glase:

„A kad ih otpustiše, dođoše k svojim, i javiše im šta rekoše glavari sveštencički i starešine. A oni kad čuše, jednodušno podigoše **glas k Bogu i rekoše: Gospode Bože**, Ti koji si stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima; Koji ustima Davida sluge svog reče: Zašto se bune neznabošci, i narodi izmišljaju prazne reči? Sastaše se carevi zemaljski, i knezovi se sabraše ujedno **protiv Gospoda i Hrista Njegovog.**”

Prvo sam video da ovi apostoli koji su upravo videli Isusa kako se uspinje do raja i koji su boravili u Jerusalimu sve do izlivanja Svetog duha na Duhove (Drugo poglavlje Dela), sada se u četvrtom poglavlju

bave ovom veoma hitnom molitvom „Gospodu Bogu, **koji je napravio raj i zemlju**.“ U ovom molitvi su se osvrnuli na drugo poglavlje Psalma, a ja sam znao da je to proročanski Psalm Davidov, napisan oko 1000 godina p.n.e., koji govori o tome kako je Bog uzdigao svog sina, svog pomazanog Mesiju, „svog Hrista.“ Nije izgledalo da je u njihovim umovima Isus bio „**Bog**“ ili „**Gospod Bog**“, dakle, oni se nisu zalagali za „Jedinstvo“, kao ja. Ovo je učinilo da se hvatam za slamke, ali su me stihovi 27-30 totalno oduvali.

„Zaista se sabraše u ovom gradu na **svetog deteta Tvog Isusa**, kog si pomazao, Irod i pontijski Pilat s neznabošcima i s narodom Izrailjevim, Da učine šta ruka Tvoja i savet Tvoj napred odredi da bude. I sad **Gospode!** Pogledaj na njihove pretnje, i daj slugama svojim da govore sa svakom slobodom reč Tvoju; I pružaj ruku svoju na isceljivanje i da znaci i čudesa budu **imenom svetog deteta Tvog Isusa**.“

Ovaj put je jasno da je Isus bio u raju ali oni su se molili „Gospodu“ (Bogu) u vezi „**tvog svetog deteta Isusa**“ i „**imenom svetog deteta Isusa**.“ Ovo nije zvučalo kao nešto o čemu sam propovedao ili što sam čuo da se propoveda tokom svih godina provedenih u pentekostalnim crkvama Jedinstva. Zapravo, upotreba takve terminologije može dovesti do toga da vas iz nekih crkava izbace ili bar do toga da vas više ne pozovu da dođete. Nas su učili da je Isus **bio** „Gospod Bog“, pošto je Isus bio Bog, Njega bi trebalo oslovljavati imenom „Isus“ i upotreba reči „Bog“ je bila ograničena. Bogu se nikada nismo molili „u ime tvog svetog deteta Isusa.“ Nešto očigledno nije bilo u redu sa mojom

doktrinom i shvatanjem toga **ko je Bog**. Zašto to ranije nisam video? I Božiji odgovor na ovu molitvu je zabeležen u stihu 31:

„I pošto se oni pomoliše Bogu **zatrese se mesto** gde behu sabrani, **i napuniše se svi Duha Svetog**, i govorahu reč Božju sa slobodom.“

Jasno je da je Bog bio zadovoljan njihovom molitvom i njihovim shvatanjem Njega i Njegovog odnosa sa svojim sinom Isusom; i on je to pokazao time što je protresao kuću i ispunio ih Svetim duhom. Na kratko vreme, nakon što sam došao do ovog shvatanja, ponovo sam pogledao Trijadološku poruku, ali ona se jednostavno nije uklapala sa Božijom reči koju sam poznavao. Jasno je da je ona nebiblijska. Stoga sam učinio ono što verujem da je mnogo njih učinilo, u svom umu sam ovu doktrinu o Božanstvu stavio u kutiju pod nazivom „Ja ovo ne razumem“ i nastavio da volim i da pokušavam da radim za Gospoda. Ovo je toliko neprijatna tačka, kako možemo da se klanjamo Bogu „u duhu i **istini**“, kako je Isus rekao da moramo da se klanjamo Ocu (Jovan 4:23-24), ako ne znamo istinu o tome ko je On? Znao sam da je Apostol Pavle u stihovima 1:19-20 Poslanice Rimljanima rekao sledeće:

„Jer šta se može **doznati za Boga** poznato je njima: jer im **je Bog javio**; Jer šta se na Njemu ne može videti, od postanja sveta moglo se **poznati i videti** na stvorenjima, i Njegova večna sila i **božanstvo**, da nemaju izgovora.“

Sledeće pitanje je bilo, da li sam ja iz iskrene želje da uzdignem Isusa Sina Božijeg, davši mu mesto u mom srcu, umu koje je bilo rezervisano samo za Gospoda Boga i klanjajući se njemu umesto Isusovom i mom

Ocu (Jovan 20:17)? Ja sam nastavio da se molim i Bogu i Isusu, misleći da tako treba i svoje molitve završavao Isusovim imenom, što sam znao da je ispravno.

1986. godine sam iskusio slom, koji bi bio fatalan da mi Gospod nije nekoliko nedelja slao čoveka, kog je upotrebio kao proroka, koji me je spasio od propasti. Oporavak se osetio kako u mojoj porodici, tako i u sveštentičkoj dužnosti i on je objavljen u magazinu Charisma jula 1988. godine u članku pod nazivom „Oporavak porodice.“

Kada mi se Bog obratio kroz ovog proroka, On je sebe identifikovao kao „Bog Avrama, Isaka, Jakova, Boga tvog oca i tvoj Bog.“ On je sebe nazvao „Gospod Bog nad moćnim vojskama.“ On je rekao da ja treba da znam da je „Elohim svoj pogled okrenuo ka mojoj putanji.“ On je kroz ovog proroka, koji se takođe zalagao za „Jedninu“, i koji je bio isto toliko zapanjen i očaran koliko i ja time što je rečeno, rekao: „Zovite me Gospode i ja sam On, recite mi Isuse i ja vas čujem.“ Molim vas da obratite pažnju na to da on nije rekao „Ja sam Isus.“ Bog mi je rekao: „Kada me zovete Oče i prihvatite me kao Oca, Ja ću zauzvrat vas prihvatiti i nazvati Sinom.“ Ovo je jasno izjavio Bog u Starom zavetu.

Bio sam neizmerno zahvalan Bogu, jer se umešao u moj život i spasio me, pridržavao sam se svake reči koju je izgovorio. Takođe sam shvatio da je Bog govorio koristeći termine koje sam smatrao starozavetnim i imena za koja sam znao da potiču iz Starog zaveta. Moramo da shvatimo da podela u našim Biblijama, nazvanim Stari i Novi zavet, je veštačka podela koju su postavili prevodioci i ona može a i ne mora da nam

pomogne da shvatimo šta nam to Bog danas govori. Neki ljudi u svom umu imaju zid iza kog kriju svoju predstavu toga šta je „Stari zavet“ i jednostavno tamo ne zalaze. Lično sam čuo kada je jedan veoma istaknuti propovednik pre nekoliko godina rekao: „Ne znam zašto imamo Stari zavet u Bibliji. On nije namenjen nama danas i ja ga ne čitam.“ Da, postojao je Stari zavet (savez) dat Mojsiju koji je sadržao „krv bikova i koza“, ali **on sadrži i mnogo toga drugog**; i Novi zavet, (savez) kog je Isus nazvao „novi zavet u mojoj krvi, koja je izgubljena za vas“ (Luka 22:20, 1. Korinćanima 11:25). Poslanica Jevrejima nam govori da je Isusov zavet „bolji zavet“ (Jevrejima 7:22) ali u Bibliji svakako postoji preklapanje i vi ne možete da shvatite jedan bez drugog. Sigurno je to da mi ne možemo nikada shvatiti Božanstvo osim ako ne proučimo i ne volimo oba, jer je u pitanju isti Bog, On se nije promenio. Kao što je neko sa pravom rekao: „Stari zavet je skriveni Novi zavet, a Novi zavet je otkriveni Stari zavet.“ Pavle je rekao Timotiju:

„Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, Da bude savršen čovek Božji, za svako dobro delo pripravljen“ (II Timotiju 3:16-17).

U danima i mesecima koji su usledili, dosta vremena sam proveo hraneći se Božijim rečima koje je on meni izgovorio i takođe sam se osvrtao na imena kojima je On sam sebe oslovljavao.

Pošto obično ljude oslovljavamo imenima kojima se oni nama predstave, ja sam počeo da proučavam Božija imena u Bibliji i da ih koristim prilikom molitvi, uvek mu prilazeći putem Isusove krvi i moleći mu se u Isusovo ime. Drugim rečima, prizivao sam Isusovu pravičnost u svoje

ime, i kroz Isusa tražio ono za šta sam znao da je on za mene osvojio, kada je umro na krstu. Pronašao sam nešto veoma zanimljivo u trećem poglavlju Druge Mojsijeve. Kada se Bog pojavio Mojsiju u užarenom grmu u pustinji, On je rekao:

„Ja sam Bog oca tvog, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev. A Mojsije zakloni lice svoje, jer ga strah beše gledati u Boga.“ (stih 6).

Stih 15 glasi:

„I opet reče Bog Mojsiju: Ovako kaži sinovima Izrailjevim: **Gospod Bog** otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev, posla me k vama; **to je ime moje doveka, i to je spomen moj od kolena na koleno.**“

Bog reče „Ovo je moje ime zauvek.“ To je bilo oko 4000 godina pre, ali ako je danas još uvek deo večnosti, Božije ime je i dalje: „Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev.“ Lepo je u Prvoj knjizi Mojsijevoj pročitati kako je Bog nazvao ovu trojicu da mu služe i odabrao da oni budu deo njegovog večnog predstavljanja. Kada je Avram bio 90 godina star, Bog mu se javio ponovo i promenio mu ime, pa nije bio više Avram već Abraham (otac nacija) rekavši u Stihu 17:1 Prve knjige Mojsijeve, „Ja sam Svemoćni Bog, hodajte ispred mene i budite savršeni.“ On je sebe učinio poznatim Isaku, Avramovom sinu u stihu 26:24 Prve knjige Mojsijeve rekavši:

„I istu noć javi mu se Gospod, i reče: **Ja sam Bog Avrama oca tvog.** Ne boj se, jer sam ja s tobom, i blagosloviću te i umnožiću seme tvoje Avrama radi sluge svog.“

Bog se javio Jakovu u snu o anđelima, na merdevinama koje vode do raja, u stihu 28:13 Prve knjige Mojsijeve:

„I gle, **na vrhu stajаше Gospod**, i reče: **Ja sam Gospod Bog Avrama oca tvog i Bog Isakov**; tu zemlju na kojoj spavaš tebi ću dati i semenu tvom.“

Vidite li kako je ovo napredovalo? Bog je na ovaj način oslovljen još nekoliko puta u Bibliji, najmanje tri puta ga je Isus oslovio tako, kako su to citirali pisci Jevanđelja. Nije ni čudo, jer je on Mojsiju rekao: „Ovo (ime) je moja uspomena **za sve generacije**.“ U stihu 7:9 Pete knjige Mojsijeve Bog govori o očuvanju njegovog zaveta i milosti za hiljadu narednih generacija sa onima koji Ga vole. To znači bar 30.000 godina, dakle još 25.000 godina nakon hiljadugodišnjeg Milenijuma, Božije ime će još uvek biti „Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev.“

U vezi imena koje mi je Bog rekao 1986. Godine, „Gospod Bog nad vojskama“: niti ja, niti čovek kroz kog mi je on to rekao, nismo znali koliko je puta Bog na taj način oslovljen u Bibliji. On je nazvan „Bog nad vojskama“ 11 puta uključujući stih 5:27 Proroka Amosa:

„Zato ću vas preseliti iza Damaska, govori **Gospod, kome je ime Bog nad vojskama**.“

Bog je nazvan „**Gospod Bog nad vojskama**“ nekoliko puta u Starom zavetu. Pronašao sam čak 230 mesta gde se on naziva „Gospodom nad vojskama“, uključujući i ništa manje do 12 puta gde se izričito kaže da je Njegovo **ime** „Gospod nad vojskama.“ Najbolji zaključak koji na osnovu

ovoga mogu da izvedem je taj da to ima značenje „Gospod Bog rajskih armija anđela.“

„Ko je Kralj slave? **Gospod nad vojskama**, on je Kralj Slave“
(Psalm 24:10).

Što se tiče „Elohim“, to je hebrejsko ime za Boga i On je tako nazvan 2700 puta u Bibliji. Ova reč se često prevodi našom rečju „Bog.“ Ova reč nije u **množini**, kao što neki pokušavaju da protumače, već je u **jednini**, jer je naš Elohim, Bog „jedan Gospod“ (5. Mojsijeva 6:4). Kada se upotrebljava za jednog Boga, ona **uvek** zahteva **glagol u jednini**.

Da li smo odbacili Stari zavet u našim srcima i umovima i sa njim i ova moćna Božija imena? Imena kojima su drevni heroji:

„Koji verom pobediše carstva, učiniše pravdu, dobiše obećanja, zatvoriše usta lavovima, Ugasiše silu ognjenu, pobegoše od oštrica mača, ojačaše od nemoći, postaše jaki u bitkama, rasteraše vojske tuđe; Žene primiše svoje mrtve iz vaskrsenja; a drugi biše pobijeni, ne primivši izbavljenje, da dobiju bolje vaskrsenje“ (Jevrejima 11:33-35).

Oneness Pentekostalci veruju i propovedaju da je Božije novozavetno ime Isus. Hajde da pogledamo Božiju Bibliju i proverimo da li je to istina? Moram reći da mnogo volim ime Isus. To je prelepo ime, divno i moćno. To je ime kojim sam ja spasen i kojim sam kršten vodom kada sam imao deset godina, o tom imenu sam napisao pesme i tom imenu se pokorno klanjam. Sa radošću dajem čast, hvalu i slavu imenu Isusa

Hrista, mog Gospoda i Spasitelja. Ali, ovo nije ime Gospoda Boga, Svevišnjeg Boga! Pogledajte stihove 1:30-35 Jevanđelja po Luki:

„I reče joj anđeo: Ne boj se, Marija! Jer si našla **milost u Boga**. I evo zatrudnećeš, i rodićeš Sina, i nadeni Mu ime Isus. On će biti veliki, i nazvaće se Sin Najvišega, i daće Mu **Gospod Bog** presto **David** **oca Njegovog**; I carovaće u domu Jakovljevom vavek, i carstvu Njegovom neće biti kraja. A Marija reče anđelu: Kako će to biti kad ja ne znam za muža? I odgovarajući anđeo reče joj: Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; **zato i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božji.**”

Anđeo Gavriilo je devici Mariji govorio o Bogu, Gospodu Bogu i Isusu koji će se zvati Sinom Božijim, ali joj nije dao nikakvu naznaku da su oni jedno isto. Pogledajte šta je anđeo rekao u stihu 35, „Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; zato (**što znači iz tog razloga**) i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božji.“ Obratite pažnju na to da je „**Gospod Bog**“ Starog zaveta i dalje „**Gospod Bog**“ Novog zaveta. Marijin odgovor je zabeležen u stihovima 46-47:

„I reče Marija: Veliča duša moja **Gospoda**; I obradova se duh moj **Bogu Spasu mom.**“

Ona veliča Gospoda Boga i raduje se „Bogu Spasu mom.“ Ni na koji način ova draga jevrejkinja nije bila navedena da veruje, **niti je ikada poverovala**, da je Bog, jedini Svetac Izraela, ušao u njenu matericu, niti da će ona roditi Boga Sina, drugu osobu tročlanog Božanstva, preegzistentno biće.

Anđeo Gospodnji je došao do Josifa, kako je zabeleženo u stihovima 1:20-21 Jevanđelja po Mateju, i rekao:

„Ne boj se uzeti Marije žene svoje; jer **ono što se u njoj začelo od Duha je Svetog**. Pa će roditi Sina, i **nadeni Mu ime Isus**; jer će On izbaviti svoj narod od greha njihovih.“

Anđeo nije izgovorio ime „Isus“ Josifu, kako ono glasi na našem jeziku, već „Yeshua“, koje je hebrejskog porekla. (U hebrejskom ne postoji slovo J). Ime „Yeshua“ znači „Jehova je postao naš spas,“ **i isto je kao ime Joshua u Starom zavetu**. Ovde bi trebalo biti navedeno da ime „Jehova“ nije priznato od strane Jevrejskih proučavalaca Biblije, ali je došlo u hrišćansku upotrebu oko 1520. godine. To je transkripcija „Tetragramatona“, četiri konsonanta svetog imena, „YHWH“ i oznaka za samoglasnike reči „Adonai“ (Gospod). U ovoj knjizi sam ga upotrebio, jer je ono u širokoj upotrebi na engleskom govornom području. U našim Biblijama ova reč je prevedena rečju „GOSPOD.“

Pogledajte šta je anđeo Gospodnji rekao čobanima na polju u stihovima 2:11-12 Evanđelja po Luki:

„Jer vam se danas rodi **spas**, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovom.“

Oni su odmah otišli u Vitlejem očekujući da vide, i videli su, ne Boga, već „Spasitelja, Mesiju Gospoda.“

„I ujedanput postade s anđelom mnoštvo vojnika nebeskih, koji **hvaljahu Boga** govoreći: **Slava na visini Bogu**, i na zemlji mir, među ljudima dobra volja“ (Luka 2:13-14).

Bog je i dalje bio „svevišnji“, ali ljudi i anđeli su se radovali, jer je jedini sin Gospoda Boga, Isus, Gospod Mesija, rođen u Vitlejemu. I u štali dok je Marija držala ovu dragocenu bebu i ljubila njene obraze, ona je znala i nije ni malo sumnjala u to da ona ne ljubi „**Božije lice**“, kako to stoji u jednoj popularnoj hrišćanskoj pesmi. Ona je bila jevrejkinja, odgajena da veruje u „Šemu“ Izraela, Božiju veliku zapovest, koja glasi: „Čuj, O Izrael, Gospod tvoj Bog je jedan Gospod.“ Ona bi bila prestravljena da je znala da će se jednog dana u budućnosti milioni hrišćana moliti njoj i zvati je „Majkom Božijom.“ (Ove stvari moraju jasno biti rečene, jer su se toliko pomešale u našim umovima.)

Ko je bila ova beba? Hajde da se osvrnemo na to šta su proroci rekli da će ta beba biti. Drugi Psalm, veliki mesijanski, sadrži jedan veoma važan ključ. Drugi stih kaže da kraljevi i vladari na zemlji „prave sabore zajedno protiv Gospoda (Boga) i **protiv pomazanog** (Mesije),“ Setite se molitve učenika u stihu 4:27 Dela apostolskih koji je rekao da je ovo „protiv tvog svetog deteta Isusa, kog si pomazao.“ Sada pogledajte stih 2:7 Psalama:

„Kazaću naredbu Gospodnju; On reče meni: "**Ti si sin moj, ja te sad začeh.**"

Dakle, **Isus je začet na određeni dan**, a ne u večnoj prošlosti. **Bog nema početak. On je večan.** Isus ima početak! Isus je sam to rekao u stihu 3:14 Otkrovenja: „Tako govori Amin, Svedok Verni i Istiniti, **Početak stvorenja Božijeg.**“ Molim vas da ovo shvatite baš tako kako je on to rekao, „Ja sam početak stvaranja Božijeg.“ Pavle je to potvrdio stihom 1:15 Poslanice Kološanima kada je govorio o Isusu i rekao da je on

„slika nevidljivog Boga, prvorodeni pre svega stvorenog,“ i stihom 3:10 kada je rekao da ga je Bog stvorio. Bog je o svom sinu Isusu govorio **pre nama poznatog vremena**, da će on biti začet i iznesen **na vreme**, stvoren od strane Svetog duha u Marijinoj materici. Reči „začet“ ili „ovaploćen“ znače „postati otac tome, ili doneti u život.“ Isus je „započet“ od strane svog Oca Boga u materici device Marije, kada je nju zasenio „Sveti duh,“ zato Pavle u stihu 4:4 Poslanice Galatima kaže sledeće:

„**A kad se navrší vreme**, posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je **rođen od žene** i pokoren zakonu.“

Jevrejima 9:26 glasi:

„A sad **jednom na svršetku veka javi** se da svojom žrtvom satre greh.“

Stihovi 1:1-2 Poslanice Jevrejima glase:

„Bog koji je nekada mnogo puta i različitim načinom govorio očevima preko proroka, **govori i nama u posledak dana ovih preko Sina.**“

Molim vas da shvatite zašto Bog nije govorio „ocima“ preko Isusa, već preko proroka. **Isus nije bio tu** u našoj stvarnosti. On se pojavio „u ove zadnje dane“ u Vitlejemu. Stih 1:6 Poslanice Jevrejima glasi: „I opet uvodeći Prvorodnoga u svet govori: i da Mu se poklone svi anđeli Božiji.“ Kada je Bog naredio da Isusu treba da se klanjaju anđeli Božiji? Ne u večnoj prošlosti, **on tad nije bio tamo**, već su se „prvom začetom“ klanjali anđeli i ljudi kada ga je Bog doneo „na svet.“ Isus je bio početak Božije stvaralačke misli, i u umu i planu Božijem on je postojao samo

kao logos („reč“) iz stiha 1:1 Jevanđelja po Jovanu, u Božijoj stvarnosti, **pre svog stvaranja**. Ali u našoj stvarnosti, on je došao na „vreme“, začet i rođen iz devičine materice oko drugog ili trećeg veka pre nove ere. Obratite pažnju na to da Jovan **nije rekao** „U početku beše Sin i Sin beše sa Bogom.“ U stihu 4:17 Poslanice Rimljanima, Pavle nam pokazuje razliku između Božije stvarnosti i naše, kada kaže: „Bog ... **zove ono što nije kao ono što jeste**.“ Kada **mi** govorimo o namerama, one se mogu a i ne moraju dogoditi, ali kada Bog iznese svoju nameru, ona je **obavljena**. Zato, stih 13:8 Otkrovenja može da nazove Isusa „jagnjetom koje je zaklano pre osnivanja sveta,“ jer je to urađeno u Božijem planu i Njegovoj svrsi (Njegovoj stvarnosti), ali se to u našoj stvarnosti dogodilo oko 32. godine nove ere. (Više o ovoj važnoj tematici ćete pročitati u narednom poglavlju.)

Pogledajte Isusovu molitvu Ocu u sedamnaestom poglavlju Jovanovog Evanđelja:

„I sad proslavi Ti mene, Oče, u Tebe samog slavom koju imadoh u Tebe **pre nego svet postade**“ (stih 5).

„Jer si imao ljubav k meni **pre postanja sveta**“ (stih 24).

Nijedan od ovih stihova ne kaže „od večne prošlosti“, jer Isus nije bio tad tu, već je njegova slava izgovorena i on je voljen pre „osnivanja sveta.“ Prilikom zatvaranja ovog poglavlja, hajde da odgovorimo na još jedno pitanje. Kada je Isus rekao u stihu 5:43 Jevanđelja po Jovanu „Dolazim u Očevo ime,“ da li on pod tim podrazumeva Jedninu, da je ime Boga Oca Isus Hrist (Mesija)? Nikako! Isus je u stihu 10:25 Jevanđelja po Jovanu rekao „dela koja obavljam, obavljam u ime svog Oca.“ Pogledajte stih

17:45 Prve Samuilove poslanice gde je David rekao divu „dolazim k tebi u ime Gospoda,“ i zapitajte se da li to znači da je Gospodovo ime David? Naravno da nije! **To znači da je David došao na vlast i dobio autoritet Gospoda isto kao što je Isus došao na zemlju i dobio autoritet Oca.** Da je Isus želeo da mi verujemo u takvu istinu koja bi unela i te kakvu pometnju, da je „ime Boga Oca Isus,“ on bi nam to jednostavno rekao u jednom stihu ili nekoliko njih. Isus je u stihu 17:11 Jevanđelja po Jovanu rekao: „ Oče Sveti! Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao.“ Bog Otac ima **sopstveno ime** a to ime nije Isus Hrist.

Pogledajte šesnaesto poglavlje 1. Dnevnika gde David donosi kovčeg zaveta u Jerusalim. Četvrti stih glasi:

„Potom postavi pred kovčegom Gospodnjim sluge među Levitima da pominju i slave i hvale Gospoda Boga (Jehovah Elohim) Izrailjevog.“

Stih 29 glasi:

„Dajte Gospodu **slavu prema imenu Njegovom.**“

Kom imenu? **Gospod Bog Izraela!** Isus nije Gospod Bog Izraela, već je on njihov Mesija (pomazani), njega je „Gospod Bog“ poslao njima. Sada pogledajte stihove 35 i 36:

„I recite: Spasi nas, Bože spasenja našeg, i skupi nas i izbavi nas od naroda da slavimo **sveto ime Tvoje**, da se hvalimo Tvojom slavom. **Blagosloven Gospod Bog Izrailjev** od veka i do veka.“

Ponovo bacite pogled na stihove 34:5-6 Druge knjige Mojsijeve gde je Bog rekao svoje ime Mojsiju:

„A Gospod siđe u oblaku, i stade onde s njim, i povika po **imenu: Gospod**. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: **Gospod, Gospod Bog.**“

Koje je Božije ime? „**Gospod**“, „**Gospod Bog**“. Može da bude i Gospod Bog nad vojskama, Gospod Bog Izraela, Gospod Bog Avrama, Isaka i Jakova ali je uvek „**Gospod Bog**“.

David još dva puta kaže „Dajte slavu Gospodu zbog njegovog imena“ (Psalam 29:2, 96:8). To pokazuje važnost istog. Mi moramo da prestanemo da dajemo slavu Isusu koja je namenjena jedino Bogu, njegovom Ocu. Gospod Bog Starog zaveta je još uvek Gospod Bog Novog zaveta. Petar je to rekao u stihu 3:13 Dela apostolskih:

„Bog Avrama, Isaka i Jakova, **Bog naših otaca**, proslavio je svog sina Isusa.“

On ponovo kaže u stihu 5:30 Dela apostolskih:

„**Bog otaca** naših podiže Isusa, kog vi ubiste obesivši na drvo. Ovog Bog desnicom svojom uzvisi za **poglavara i spasa.**“

Nakon svega što je iskusio na putu za Damask, Pavle citira Ananiju kako mu govori:

„**Bog otaca naših** izabra te da poznaš volju njegovu, i da vidiš pravednika (Isusa), i da čuješ glas iz usta Njegovih“ (Dela 22:14). „Zar ja nisam video Isusa Hrista“ (Pavle) (1.

Korinćanima 9:1)? (Obratite pažnju na to da on nije rekao da je video Boga).

Molim vas da ovo imate na umu dok proučavate Boga Biblije. Oko 1300 puta u Novom zavetu termin „Bog” jasno označava Boga Oca. U Pavlovim rukopisima, termin „theos” (grčki termin za Boga) javlja se više od 500 puta i nijednom se ona ne odnosi na Isusa, a to se može i dokazati. Pavle uvek pravi razliku između ove dvojice. To sve govori!

Blagosloven bio Gospod Bog Izraela!

Jovan 5:44-45 (Isusove reči):

„Kako vi možete vjerovati kad primete slavu jedan od drugoga, a slave koja je **od jedinoga Boga** ne tražite?

6. Gde je Isus sada?

„Reče Gospod Gospodu mom: Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim“ (Izraelski Car David) (Psalm 110:1).

„A Gospod, pošto im izgovori, uze se na nebo, i **sede Bogu s desne strane.**“ (Marko, pisac Jevanđelja) (Marko 16:19).

Smatra se da postoji čak 33 citata i aluzije na Psalam 110 u celom Novom zavetu, što ovaj stih čini najviše citiranim stihom u Novom zavetu.¹ Ovo nam daje jaku naznaku da je ovaj stih od velike važnosti ako želimo da imamo jasno shvatanje toga ko je Isus u odnosu na Boga svog Oca, koga on oslovljava sa „moj Bože“ mnogo puta u Novom zavetu (Matej 27:46, Jovan 20:17, Otkrovenje 3:12). Isus citira ovaj Psalm u stihovima 22:42-45 Jevanđelja po Mateju kada je odgovarao kritičarima koji mu nisu verovali kada se on predstavio kao Hrist, sin Davidov. U stihu 45 on ih pita, „Ako ga David naziva Gospodom, kako je on njegov sin?“ Isus nije ostavio nikakvu sumnju da je on sin Davidov, ali isto tako da je on Davidov Gospod, drugi Gospod pomenut u Psalmu 110:1. Obratite pažnju na: „Gospod reče mom Gospodu.“ Veoma je važno znati da ponekad kada Biblija koristi termin „Gospod“, u pitanju može biti reč Adonai, koja se koristi samo samo za Gospoda Boga i nikada za ljude, ili reč Adoni, „gospodar“, koja je upotrebljena 195 puta tako da se odnosi na čoveka od časti, gospodara, vlasnika ili osobu na superiornom položaju. Stih kada je na pravi način preveden sa hebrejskog glasi: „Gospod (Adonai – Svemoćni Bog) reče mom Gospodu (Adoni – Gospodar) dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim.”

Sledi pitanje, da li se to dogodilo? Da li je Isus Sin Božiji položen i danas sedi sa desne strane Boga svog Oca, Vrhovnog Boga? Hajde pre svega da odredimo neke stvari u vezi Boga Oca. On je duh. Isus je rekao, „Bog je duh“ (Jovan 4:24). Duh nije od krvi i mesa (Luka 24:39). Ali Bog ima formu, oblik. Stih 1:27 Prve knjige Mojsijeve glasi: „I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga.“ Stih 9:6 Prve knjige Mojsijeve glasi: „Ko prolije krv čovečiju, njegovu će krv prolići čovek; jer je Bog po svom obličju stvorio čoveka.“ Stih 5:1 iste knjige glasi: „Ovo je pleme Adamovo. Kad Bog stvori čoveka po obličju svom stvori ga.“ Kako bismo bili sigurni da znamo šta je „obličje Božije“ i šta znači „ličiti na Boga“, treći stih glasi: „I požive Adam sto trideset godina, i rodi sina po obličju svom, kao što je on, i nadede mu ime Sit.“ Dakle, Set je ličio na Adama a Adama na Boga. Ovo je jednostavna biblijska istina i ove stihove ne bi trebalo tumačiti ni na koji drugi način. Nijedan čovek nije video Boga **u svojoj punoj i veličanstvenoj slavi**. „Nijedan čovek nikada nije video Boga“ (Jovan 1:18, 1 Jovanova 4:12). Isus je rekao Jevrejima koji su ga slušali i posmatrali, što je dokaz da **on nije** Bog Otac, „i sam Otac, koji me je poslao, je od mene načinio svedoka. **Vi nikada niste čuli njegov glas niti videli njegovo obličje**.“ Naravno, Bog se vekovima javljao ljudima koristeći različite oblike, a kao Bog, On ima slobodu da čini šta želi. Bog se javio Adamu i Evi u nekom obliku u Rajskom vrtu kako bi se sa njima zbližio i kako bi sa njima razgovarao (Prva Mojsijeva, 2. i 3. Poglavlje). Bog je zajedno sa dva anđela posetio Avrama i Saru u njihovom šatoru u Mamreu, na putu da uništi Sodomu, i oni su videli Gospoda u ljudskom obliku (stih 2) i spremili su obrok da On (Gospod) i anđeli jedu. (Ovo može da vam zvuči čudno ali shvatite reč Božiju onako kako ona glasi). Stefan je u stihu 7:2 Dela apostolskih

rekao da se „Bog slave“ (očigledno prikriiven), javio Avramu. Bog se javio Mojsiju u obliku užarenog žbuna (2. Mojsijeva 3:4). Boga su videla i izraelska deca „u stubu oblaka i u stubu vatre“ (2. Mojsijeva 13:21). Stih 11:25 Četvrte knjige Mojsijeve kaže da je „Bog sišao u oblaku.“ Stihovi 24:6-11 Druge knjige Mojsijeve daje izvanredan prikaz Boga kako posećuje ljude, u nekom obliku koji bi ti ljudi mogli da vide. Nakon prskanja krvlju i čitanja zaveta, stihovi 9-11 navode sledeće:

„Potom otide gore Mojsije i Aron, Nadav i Avijud, **i sedamdeset starešina Izrailjevih**. I videše Boga Izrailjevog, i pod nogama Njegovim kao delo od kamena safira i kao nebo kad je vedro. I ne pruži ruke svoje na izabrane između sinova Izrailjevih, nego **videše Boga, pa jedoše i piše.**“

Prorok Isaija je video Gospoda Boga u nekom veličanstvenom obliku, što je i opisano stihovima 6:1 i 5 njegove knjige. Obratite pažnju da Isaija nije rekao da je imao viziju.

„Godine koje umre car Ozija **videh Gospoda** gde sedi na prestolu visokom i izdignutom, i skut Mu ispunjavaše crkvu. I rekoh: Jao meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, **jer Cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima.**“

Postoji mnogo drugih primera, ali ovi i još jedan će biti sasvim dovoljni:

„A kad se krsti sav narod, i Isus pošto se krsti **i moljaše se Bogu, otvori se nebo**, I siđe na Nj Duh Sveti **u telesnom obliku kao golub**, i ču se **glas s neba** govoreći: Ti si Sin moj ljubazni, Ti si po mojoj volji.“ (Luka 3:21-22)

Ovo **nije bio** Sveti duh u položaju krstitelja, „obećanje Očevo“, o čemu im je Isus govorio:

„A ovo reče za Duha kog posle primiše oni koji veruju u ime Njegovo: **jer Duh Sveti još ne beše na njima**, jer Isus još ne beše proslavljen“ (Jovan 7:49).

Naravno, Sveti duh i Duh Božiji su ista osoba, jer postoji „jedan duh“ (I Korinćanima 12:4-11, 2. Korinćanima 3:17, Efescima 2:18, 4:4), kog pisac Poslanice Jevrejima naziva „večnim duhom“ (Jevrejima 9:14). Stih 3:16 Jevanđelja po Mateju kaže da se

„**Duh Božiji** spustio poput goluba“ na Isusa. Ovo, naravno, ne znači da je Bog golub, već da je uzeo „**telesni oblik goluba**“ kako bi se pojavio u ovoj posebnoj prilici kada je kršten Njegov jedinorođni Sin.

U Duhu, Bog je svuda u univerzumu, sveprisutan, svuda i stalno. **Ali Bog može da bude prisutan!**

- „Sakriše se Adam i žena od prisustva Gospoda Boga među drveta u vrtu“ (1. Mojsijeva 3:8).
- „I otide Kain od prisustva Gospoda“ (1. Mojsijeva 4:16).
- David se molio da ga Gospod „udalji iz svog prisustva“ (Ps. 51:11).
- „Sam Sinaj se udalji od prisustva Boga, Boga Izraela“ (Psalam 68:8).
- Kaže Bog: „Svi ljudi na zemlji će se tresti pred mojim prisustvom“ (Jezekilj 38:20).
- Božije prisustvo je viđeno (u hramu) (2. Dnevnika 5:13-14).
- Božije prisustvo se moglo osetiti (Jov 4:14-17).
- Božije prisustvo se moglo čuti (Dela 2:2).

- Božije prisustvo donosi isceljenje. „Snaga Gospoda je bila prisutna da ih izleči“ (Luka 5:17).
- Božije prisustvo donosi radost. „U tvom prisustvu je potpuna radost“ (Ps 16:11).

Da, Svevišnji, Gospod Bog nad moćnim vojskama (nebeskom armijom anđela), večni duh, ispunjava nebesa i zemlju i toliko je veličanstven da se ne može rečima opisati. Ali hajde da ne zaboravimo da je On osoba, da ima ličnost, osećanja i brižnu i božansku prirodu. Oni koji zanemaruju i ne proučavaju Stari zavet ne mogu da shvate Njegovu milost, trpeljivost, strpljenje i opraštanje, koje on ispoljava prilikom svog brižljivog ophođenja prema ljudima. Na primer:

- Zamislite Boga samog u Rajskom vrtu, dan nakon što je bio primoran da s pravičnošću protera svoju decu, Adama i Evu, jer On **ne može da bude u kontaktu sa grehom**.
- Zamislite Boga kako ubija dragocene životinje koje je stvorio i voleo kako bi ih odrao i njihovu kožu upotrebio kako bi prikrio golotinju ovih grešnika (1. Mojsijeva 3:21).
- Zamislite Boga kako žali nad palim čovečanstvom u danima pred poplavu, u Nojevo doba, jer je čovek postao „nasilan“ i „zao“ i „sve misli srca njihovog svagda samo zle, Pokaja se Gospod što je stvorio čoveka na zemlji, **i bi mu žao u srcu**“ (1. Mojsijeva 6:5-6). Ovaj poslednji deo znači „**njegovo srce je bilo ispunjeno bolom**.“
- Čujte Boga kako kaže Izraelu, u kome je On boravio: „Nemoj kuvati jagnjeta u mleku majke njegove,“ jer to ne bi bilo prikladno i Bog je nežnog srca pa to ne želi da gleda (2. Mojsijeva 23:19, 34:26, 5. Mojsijeva 14:21).

- Čujte Božije reči upozorenja koje se tiču uznemiravanja majke ptice u gnezdu sa njenim ptićima, i osetite sažaljenje u Njegovom srcu (5. Mojsijeva 22:6-7). Sada ponovo pročitajte Zlatan tekst čitave Biblije, **stih 3:16 Jevandolja po Jovanu.**

Samo jedan čovek, osim Njegovog jedinog začetog Sina je zamalo video Svemoćnog Boga na zemlji u Njegovoj slavi. Mojsije, veliki Jahvin prorok, koga stih 4. Mojsijeve 12:2 naziva najposlušnijim čovekom „na kugli zemaljskoj“ i koji je bio prototip Isusa, imao je teškoća prilikom predvođenja Izraelita do obećane zemlje. Bog ga je hrabrio ovim rečima iz stiha 33:14 2. Mojsijeve: „I reče Gospod: Moje će lice ići napred, i daću ti odmor.“ Ali Mojsije je želeo više, i u osamnaestom stihu je rekao: „Molim Te, pokaži mi slavu svoju.“ I Gospod je rekao:

„Učiniću da prođe **sve dobro** moje ispred tebe, i povikaću po **imenu: Gospod** pred tobom. Smilovaću se kome se smilujem, i požaliću koga požalim. I reče: **Ali nećeš moći videti lice moje, jer ne može čovek mene videti i ostati živ.** I reče Gospod: Evo mesto kod mene, pa stani na stenu. **I kad stane prolaziti slava moja, metnuću te u raselinu kamenu, i zakloniću te rukom svojom dok ne prođem.** Potom ću dignuti ruku svoju, i videćeš me s leđa, a lice se moje ne može videti“ (2. Mojsijeva 33:19-23).

Iz ovih stihova vidimo da je Bog Starog zaveta imao „lice“, „ruku“ i „leđa.“ Bog je dao uputstva Mojsiju da iskleše dve kamene ploče na kojima bi napisao 10 zapovesti, i da se sledeće jutro popne na planinu Sinaj, što je on i učinio:

„A Gospod siđe u oblaku, i stade onde s njim, i povika po **imenu: Gospod**. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: **Gospod, Gospod Bog** milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom. Koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga, i pohodi grehe otačke na sinovima i na unucima do trećeg i četvrtog kolena.“ (2. Mojsijeva 34:5-8).

Kada je Mojsije sišao sa planine sa dva isklesana kamena, nakon što je na kratko ugledao Božija „leđa“, on je znao da koža njegovog lica sija toliko jako da „sinovi Izrailjevi nemagoše pogledati na lice Mojsijevo od slave lica njegovog koja prestaje“ (2. Korinćanima 3:7).

Pogledajte 34. Poglavlje 2. Knjige Mojsijeve, stihove 30, 31, 33 i 35:

„I vide Aron i svi sinovi Izrailjevi Mojsija, **a to mu se svetli koža na licu, i ne smeše** pristupiti k njemu. Ali ih zovnu Mojsije, i vratiše se k njemu Aron i svi glavari u zboru, i govori s njima Mojsije A kad im Mojsije izgovori, **zastre lice svoje velom**. Tada viđahu sinovi Izrailjevi lice Mojsijevo, gde se svetli koža na licu njegovom, te Mojsije opet zastiraše pokrivalom lice svoje dokle ne bi opet ušao da govori s Njim (Bogom).“

Mojsije i deca Izraela su se susreli sa Elohimom koji ih je ostavio u sumnji da je On **jedan i jedini Gospod Bog** univerzuma, **a Bog se postarao da je to tako**. Pogledajte ovaj susret koji je opisan u poglavljima 19 i 20 Druge knjige Mojsijeve:

„A treći dan kad bi ujutru, **gromovi zagrmeše i munje zasevaše**, i posta **gust oblak** na gori, i **zatrubi truba** veoma jako, da **zadrhta** sav narod koji beše u logoru. **Tada Mojsije izvede narod iz logora pred Boga**, i stadoše ispod gore. A gora se sinajska sva dimiše, jer **side na nju Gospod** u ognju; i dim se iz nje podizaše kao dim iz peći, i **sva se gora tresla veoma**. I truba sve jače **trubljaše**, i Mojsije govoraše a **Bog mu odgovaraše glasom**.“ (2. Mojsijeva 19:16-19).

„I sav narod vide **grom i munju** i trubu gde trubi i **goru** gde se **dimi**; i narod videvši to uzmače se i stade izdaleka, I rekoše Mojsiju: Govori nam ti, i slušaćemo; **a neka nam ne govori Bog, da ne pomremo**. A Mojsije reče narodu: Ne bojte se, jer Bog dođe da vas iskuša i **da vam pred očima bude strah Njegov da ne biste grešili**. I narod stajaše izdaleka, a Mojsije pristupi k mraku u kome beše Bog. I Gospod reče Mojsiju: Ovako kaži sinovima Izrailjevim: **videli ste gde vam s neba govori**. Ne gradite uza me bogove srebrne, ni bogove zlatne ne gradite sebi“ (2. Mojsijeva 20:18-23).

Bog je znao da ovaj poseban narod, koga je On odredio da bude Njegov i sa kojima je napravio večni zavet na Sinajskoj planini, ljudi putem kojih bi On dao čitavom čovečanstvu 10 Zapovesti i Mesiju, bili su i uvek će biti izloženi mnogim lažnim bogovima: **On nikada nije želeo da oni zaborave ovaj dan!** U njihovim umovima su bila sveža sećanja na mnoge bogove Egipćana. Štaviše, oni će se uskoro susresti sa idolopokloničkom kananitskom nacijom, čiji su brojni bogovi zahtevali grozne običaje u hramu, poput prostitucije i žrtvovanja dece, da je On

želeo da im očita lekciju. „**Ja sam jedan, i nema Boga osim mene.** Ja sam Svemoćni, nisam bezlična sila božija, Ja sam Bog koji **zna sve i govori sa nebesa moćnim glasom koji drma svet!**“ I to je dovelo do zdravog straha od Boga, toliko da su svi Izraelci, čak i Božiji čovek, Mojsije „strahovali i drhtali“ (Jevrejima 12:21). Šta se desilo pa danas hrišćani ne strahuju toliko od Boga, pa čak ni neki sveštenici (propovednici na televiziji i radiju, oni se ponašaju kao da im je Bog nekakav drugar, neko koga mogu da mole da im obavi ovo ili ono? Deo odgovora na ovo pitanje leži u sledećem: Mi smo u našim umovima sveli Boga na čoveka visokog 180cm, pukog Nazarećanina, a šta vidimo toga se ne plašimo! Isus nikada nije rekao da ga se plašimo, već nam je dao ozbiljno upozorenje koje se tiče Vrhovnog Boga koji „nakon što ubije ima moć da baci u pakao, da, kažem vam, **Plašite se njega**“ (Luka 12:5).

Ako Bog vlada nad svima, gde je onda Njegov presto? Ako možemo da odgovorimo na ovo pitanje iz Biblije, onda ćemo odgovoriti i na pitanje sa početka ovog poglavlja, **Gde je Isus sada?**

U Božijoj sveprisutnosti, „raj je njegov presto a zemlja mu je pod nogama“ (Isaija 66:1). Ali Biblija jasno propoveda da, u veoma realnom smislu, postoji geografsko mesto koje se zove „Raj“, gde je pravi hram Božiji i gde Bog Svemoćni sedi na prestolu u raju koji se nalazi iznad tog mesta. Kada je Isus nahranio brojne ljude, Biblija je rekla sledeće:

„Onda je uzeo pet vekni i dve ribe i **gledajući u raj** blagoslovio ih (Luka 9:16; Matej 14:19).

Car David u stihu 11:4 Psalma kaže sledeće: „Gospod je u svom svetom hramu, **Gospodov presto je u raju.**“ Prorok Božiji, Mihej, opisao je na sledeći način presto:

„A on reče: Zato čuj reč Gospodnju; **videh Gospoda gde sedi na prestolu svom**, a sva vojska nebeska **stajaše mu s desne i s leve strane.** I reče Gospod: Ko će prevariti Ahava da otide i padne kod Ramota galadskog? I jedan reče ovo a drugi ono. Tada iziđe jedan duh i stavši pred Gospoda reče: Ja ću ga prevariti. A Gospod mu reče: Kako? Odgovori: Izaći ću i biću lažljiv duh u ustima svih proroka njegovih. A Gospod mu reče: Prevarićeš ga i nadvladaćeš; idi i učini tako” (1. Carevima 22:19-22).

Božiji presto je mesto gde Njemu služi vojska anđela, gde On prima i šalje svoje glasnike i gde Satana dolazi da optuži braću. (Vidi i Mat. 5:34, 18:10, Marko 13:32, Jov 1:6-7, 2:1, Otk. 12:5, 7-10). Isus je u stihu 18:10 Jevanđelja po Mateju rekao sledeće u vezi male dece:

„Gledajte da ne prezrete jednog od malih ovih; jer vam kažem da anđeli njihovi **na nebesima jednako gledaju lice Oca mog nebeskog.**”

Kada je anđeo Gavriilo bio poslat kod Zaharija da objavi dolazak rođenja njegovog sina Jovana, koji će biti prethodnik Isusa, rekao je: „Ja sam Gavriilo, koji stoji u prisustvu Boga, i ja sam poslat da pričam sa tobom.“ (Luka 1:19). Šest meseci kasnije, kada je Gavriilo bio poslat do device Marije da objavi začće Isusa u njenoj materici, Gavriilo je znao da on **ne govori Mariji o dolazećem rođenju Boga, čije prisustvo** je on ostavio u raju i **čije lice** će uvek biti tamo (Matej 18:10), već **o sinu**

Božijem. „I anđeo joj je odgovorio, Sveti duh će sići na tebe, moć svevišnjeg će te zaseniti: stoga (iz tog razloga) to sveto što ćeš roditi biće zvano Sinom Božijim.“ Gavrilo je najavio Isusa, Mesiju, koji će kasnije stupiti u raj sam, i pojaviti se u **prisustvu Boga za nas**“ (kao naš Visoki sveštenik) (Jevrejima 9:24).

Božiji presto je mesto neizrecive raskoši gde Bog sedi i prima obožavanje i gde Isus sedi, kako kaže stih 3:21 Otkrovenja.

„Koji pobeđi daću mu da sedne sa mnom **na prestolu mom**, kao i ja što pobeđih i sedoh **s Ocem svojim na prestolu Njegovom**.“

Pisac Jevanđelja, Marko, opisuje Isusovo udaljavanje od zemlje i dolazak u raj na sledeći način:

„A Gospod, pošto im izgovori, uze se na nebo, i **sede Bogu s desne strane**“ (Marko 16:19).

David je prorekao 1000 godina ranije, u stihu 110:1 Psalma, da će on doći baš tamo. Da li ovo može da bude bukvalno shvaćeno? Oni koji propovedaju takozvanu „Jedninu Božanstva“ tvrde da ova fraza „postavljen sa Božije desne strane (uz Njegovu desnu ruku)“ nema bukvalno već simboličko značenje; kao što bismo mi rekli za savetnika u Beloj kući, „On je desna ruka predsednika.“ Posedujem jedan traktat ovog učenja („Jednine“), koji je distribuiran širom sveta od strane tog pokreta, i on nosi naziv „Istina o Bogu.“ Na petoj strani stoji: „termin desna ruka ne znači da je u pitanju **druga osoba** Božanstva. To je simbol za **moć i autoritet** Boga.“² Naravno, oni moraju da kažu to jer propovedaju da je Isus došao na zemlju kao Bog i čovek, „Bogočovek“ u

svojoj „dvostrukoj prirodi“ i da je Sin Božiji zapravo Bog Svemoćni, Otac. Kako bi podržali ovu tvrdnju, oni kažu da je Isus zapravo postavljen na presto Boga iznad, i da „desna ruka“ samo izražava naklonost Duha. Da li je ovo Biblijska doktrina? Može li ovo Biblija podržati? Hajde da vidimo.

Stih 1:3 Poslanice Jevrejima kaže sledeće:

„Koji budući sjajnost njegove **slave** i obličje **bića njegovog**, i noseći sve u reči sile svoje, učinivši sobom očišćenje greha naših, **sede s desne strane prestola veličine na visini.**“

Prvo „njegove“ u ovom stihu, „sjajnost njegove slave“ je napisano kurzivom u Bibliji Kralja Džejmsa, i ono znači da je ubačeno od strane prevodilaca i da nije postojalo u originalu.

Stih 8:1 Poslanice Jevrejima glasi:

„A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takvog Poglavara sveštениčkog koji **sedi s desne strane prestola Veličine na nebesima.**“

Stihovi 10:12-13 Poslanice Jevrejima glase:

„A **ovaj čovek** prinesavši jedinu žrtvu za grehe **sedi svagda s desne strane Bogu.** Čekajući dalje dok se polože neprijatelji Njegovi podnožje nogama Njegovim.“

Ovo je Isus, Božiji jedini začeti Sin, Mesija i Davidov Adoni (Gospod) koji očekuje ono što mu je bilo prореčeno u stihu 110:1 Psalma. Mogu li ponizno da kažem da Bog Otac ne „očekuje“ ništa, već jednostavno kaže

nešto i to je urađeno. Isus Njegov Sin, ima pravo da **očekuje** ono što mu je Otac obećao.

Stih 12:2 Poslanice Jevrejima glasi:

„Gledajući na Načelnika vere i Svršitelja Isusa, koji mesto određene sebi radosti pretrpe krst, ne mareći za sramotu, i **sede s desne strane prestola Božijeg.**“

Stihovi 2:32-36 Dela apostolskih glase: (Petar govori na Duhove) Ovo je važno!

„Ovog Isusa vaskrse Bog, čemu smo mi svi svedoci. **Desnicom dakle Božjom podiže se, i obećanje Svetog Duha primivši od Oca, izli ovo što vi sad vidite i čujete. Jer David ne izide na nebesa, nego sam govori: Reče Gospod Gospodu mom: Sedi meni s desne strane, Dok položim neprijatelje Tvoje podnožje nogama Tvojim. Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom** Bog učinio ovog Isusa koga vi raspeste.“ (Gospod, Adoni, Gospodar i Mesija).

U šestom poglavlju Dela apostolskih, Biblija govori o Stefanu, jednom od sedam đakona jerusalimske crkve, koji je „pun vere i moći, činio velika dela i čuda među narodom“ (Dela 6:8). Bilo je sumnjičavih Jevreja koji su se raspravljali sa Stefanom oko hrišćanske poruke:

„I ne mogahu protivu stati premudrosti i Duhu kojim govoraše. Tada podgovoriše ljude te kazaše: Čusmo ga gde huli na Mojsija i na Boga. I pobuniše narod i starešine i književnike, i napadoše i uhvatiše ga, i dovedoše ga na sabor“ (Dela 6:10-12).

Kada je Stefanu bilo dozvoljeno da govori, on je održao jednu od najvećih službi zabeleženih na stranicama Biblije. On je počeo od Avrama i ispričao priču o Božijim delima oko Izraela sve do nedavnog Isusovog raspeća.

„Kad ovo čuše, rasrdiše se vrlo u srcima svojim, i škrgutahu zubima na nj. A Stefan budući pun **Duha Svetog** pogleda na nebo i **vide slavu Božju i Isusa gde stoji s desne strane Boga**; I reče: Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovečijeg **gde stoji s desne strane Boga**“ (Dela 7:54-56).

Ovo su reči kome sledi smrtna presuda, čoveka koji umire. Reči čoveka na samrti su danas prihvatljive na sudu, jer se veruje da čovek u trenutku pred smrt nema razloga da ne kaže istinu. Ovo je ipak bio čovek „pun Svetog duha.“

Stefan je video ovaj prizor i rekao šta je video. Ovo je stvarno i sigurno nije „simbolično“ kako mnogi propovedaju. Obratite pažnju na to da je Stefan video Isusa kako „stoji“, možda da pruži dobrodošlicu svom vernom slugi, koji je postao prvi od mnogih mučenika, zarad istine.

Postoji još jedna stvar koju treba da primetimo u vezi ovog prikaza kako bismo dalje ustanovili istinu. Stih 59 koriste mnogi koji propovedaju da je Isus Svemoćni Bog. On glasi:

„I kamenovaše Stefana, koji pozvaše Boga, govoreći, Gospode Isuse, primite moj duh.“

Njihova tvrdnja je ta da kada je Stefan rekao „Gospode Isuse primite moj duh“, on je „pozivao Boga“ i samim tim su oni jedno isto. Ovaj argument je pogrešan na nekoliko nivoa. Prvo, reč „Bog“ je napisana kurzivom u Verziji Kralja Džejmsa, što znači da su je dodali prevodioci. To je slab argument da su Isus i Bog jedna osoba. Zaista je moguće da je on pozivao obojicu, jer je rekao da je video i Boga i Isusa i sasvim je opravdano to što je on pozivao obojicu jer je trenutak bio takav. On se verovatno molio Bogu a svoj duh predao Gospodu Isusu.

Ovo bi bilo dovoljno da se dokaže gde je Isus sada, ali postoji još dokaza. Stih 8:34 Poslanice Rimljanima kaže:

„Ko će osuditi? Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s **desne strane** Bogu, i moli za nas?“

Dakle, Apostol Pavle nam u ovom stihu govori ne samo gde je Isus već i koja je njegova svrha tamo. On je tamo kao **posrednik**, naš **zastupnik**. Reč posrednik podrazumeva tri strane: onog koji šalje informacije, onog koji prenosi informacije i onog koji prima informacije. Zato stih 7:25 Poslanice Jevrejima glasi:

„Zato i može vavek **spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da može posredovati za njih.**“

Stih 56:16 Proroka Isaije nam govori o periodu 700 godina pre Hrista, da Bog „vide gde **nema čoveka**, i začudi se što nema **posrednika**.“ Dakle, hvala Bogu da je podario život jednom u materici device Marije, svom pravičnom Sinu „**čoveku Hristu Isusu.**“

Stih 2:1 Prve Jovanove glasi:

„Dečice moja! Ovo vam pišem da ne grešite; i **ako ko sagreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika**“

Poslanica Jevrejima ide do detalja u prvih 10 poglavlja kako bi nama objasnila Isusovu službu. U trećem poglavlju, prvom stihu, on naziva Isusa Hrista „apostolom i Visokim Sveštenikom naše profesije.“ Visoki sveštenik pod Mojsijevim zakonom otišao je najsvetiji Tabernakul ili Hram da predstavi Bogu, za sebe i ljude, krvnu žrtvu kako bi dobio iskupljenje za grehove. Ovo je ukazalo na Isusa koji će u istinskom tabernakulu na nebesima Bogu predstaviti „jednom za svagda“ **svoju krv** prolivenu na krstu za **grehove čitavog čovečanstva**. Molim vas da shvatite ovu biblijsku činjenicu. Nama Isus nije prestao da služi kada je otišao u raj. Pogledajte stihove 8:1-2 Poslanice Jevrejima:

„**Imamo** takvog Poglavaru sveštetičkog koji sedi s desne strane prestola Veličine na nebesima; Koji je **sveštenik** svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod (Bog), a ne čovek“ (u raju).

Poslanica Jevrejima je napisana oko 32 godine nakon što se Isus uspeo, ali je za nadahnutog pisca Isus i dalje bio „sveštenik.“ Šesti stih glasi:

„**A sad** dobi bolju **službu**, kao što je i posrednik boljeg zaveta, koji se na boljim obećanjima utvrdi.“

Isus, koji je sveštenik koji služi Bogu, **ne može biti Bog**, i njegova služba kao sveštenika će trajati zauvek.

„Ti si sveštenik zauvek“ (Jevrejima 5:6).

„Isus, načinjen visokim sveštenikom **zauvek**“ (Jevrejima 6:20).

„Jer On (Bog) svedoči, ti (Isus) si sveštenik **zauvek** ... Ti si sveštenik **zauvek**“ (Jevrejima 7:17, 21).

„Sin, koji je osveštan (visoki sveštenik) **za uvek**“ (Jevrejima 7:28).

„Ali ovaj čovek. (Hrist) ... ima nepromenljivu sveštenu službu“ (Jevrejima 7:24).

Pavle govori o Božijoj moći u stihu 1:19 Efescima i u dvadesetom stihu kaže: „Koji učini u Hristu, kad Ga podiže iz mrtvih i **posadi sebi s desne strane na nebeskim mestima.**“ Ovde je reč „mestima“ napisana kurzivom. Ona se ne nalazi u originalnom tekstu već su je dodali prevodioci i to može, ali i ne mora da dodaje značenje onom što je Pavle želeo da kaže. Mi kao hrišćani smo postavljeni na „nebeska mesta“ (Efescima 2:6), ali Bog i Isus su postavljeni na **nebeskom mestu**. Vidi stih Isaije 57:15 kada Bog kaže: „Ja boravim na visokom i svetom mestu.“

„Ako dakle vaskrsnute s Hristom, tražite ono što je **gore gde Hristos sedi s desne strane Boga.**“ (Kološanima 3:1)

„Isusa Hrista, Koji je s desne strane Boga, otišavši na nebo, i slušaju Ga anđeli i vlasti i sile“ (1. Petrova 3:21-22).

„Nakon ovoga ćete videti Sina čovečijeg gde **sedi s desne strane sile** i ide na oblacima nebeskim“ (Isusove reči) (Matej 26:64).

Zašto se toliki broj stihova bavi ovom temom? Očigledno Bog otac nije želeo da mi sumnjamo u vezi odgovora na ovo veoma važno pitanje: Gde je Isus sada? I gde je bio 2000 godina pre svog drugog dolaska? **Sedeo je u raju sa desne strane Boga.** Dve osobe, Svemoćni Bog i Njegov bezgrešni Sin, kog je rodila devica, o kom je bilo reči pre osnivanja sveta („reč“), začet i donesen **u vreme**.

(Inkarnacija) se odnosi na hrišćansku doktrinu da je preegzistentni Sin Božiji postao čovek u Isusu. Nijedan od ovih pisaca (Matej, Marko, Luka) se ne bavi pitanjem Isusove preegzistencije. Pavle se ne bavi direktno pitanjem inkarnacije...**Tek sa crkvenim ocima trećeg i četvrtog veka, potpuno formirana teorija inkarnacije se javlja.**

Upotreba reči „postavljen“ u stihu 1:4 Poslanice Rimljanima ukazuje na to da je u ovom stadijumu istorije hrišćanska misao pod nazivom „**Sin Božiji**“ označavala položaj ili funkciju u istoriji spasenja, a ne metafizičku karakteristiku kao što je to slučaj u kasnijoj dogmatici. Ova upotreba je u skladu sa **starozavetnim jevrejskim mišljenjem**. (Rođenje naracija Mateje i Luke) „**ne podrazumeva hristologiju preegzistencije – inkarnacije** ili božansko sinstvo u metafizičkom smislu, već, ona podrazumeva Isusovu **predodređenost** za mesijansku ulogu u istoriji spasenja, još dok je bio u materici. Funkcionalno značenje božanskog sinstva je jasno razjašnjeno (Luka 1:32-33). Uglavnom je priznata činjenica da je crkveni otac Tertulijan (145-220 n.e.) ili sastavio termin (trojstvo) ili ga je prvi upotrebio u vezi Boga. Eksplicitna **doktrina** je samim tim formulisana u **poslebiblijskom periodu** ... Pokušaji da se poreklo iste smesti u period pre starozavetne književnosti ne mogu biti podržani od strane istorijsko-kritičkih proučavalaca Biblije. **Formalna doktrina Trojstva, kakvu su definisali crkveni sabori četvrtog i petog veka, ne može se pronaći u Novom zavetu.**

Harper-Collins Bible Dictionary, 1996
(str. 452-453, 1052-1053, 1178-1179)

7. Ja i moj Otac smo dvojica

„I ako sudim ja, sud je moj prav: **jer nisam sam, nego ja i Otac koji me posla**. A i u zakonu vašem stoji napisano da je **svedočanstvo dvojice ljudi** istinito. Ja sam koji svedočim sam za **sebe**, i **svedoči** za mene Otac koji me posla“ (Jovan 8:16-18).

„Sve je vaše; A vi ste Hristovi, a Hristos Božji“ (1. Korinćanima 3:22-23).

Postaviću pitanje koje će se nekima učiniti čudnim, ali za mene je to jedno veoma tužno pitanje, **kako smo mi izgubili Boga?** Ako živimo u svetu koji je On stvorio, čitamo Njegovu knjigu, Svetu Bibliju, gde Njegovi proroci, Njegovi apostoli, i što je najvažnije, Njegov Sin Isus, toliko govore o Njemu, kako smo uspjeli da izgubimo **Gospoda Boga, jedinog Sveca izraelskog?** Velika većina hrišćana danas nema istinsku biblijsku predstavu toga ko je On. Najveći deo hrišćanstva ga je podelio na tri osobe, „trojstvo“, „Jednake slave, jednako večnog veličanstva.“ Još jedno opredeljenje, Jednina, je u umovima i srcima pobožnih zauzelo mesto koje bi trebalo da bude rezervisano samo za Gospoda Boga, „jedini pravi Bog“ (Jovan 17:3), a dato je Njegovom Sinu, „Isusu Hristu kog si poslao“ (Jovan 17:3). Da li je Bog sačinjen od tri osobe, komiteta? Biblijski odgovor je ne! Preko 10.000 puta u Bibliji, zamenice i glagoli u **jednini** se koriste kada se govori o Bogu. Preko 1300 puta u Novom zavetu, termin „Bog“ se jasno odnosi na Boga Oca. U Pavlovim rukopisima on govori o „Bogu“ (Grčki - theos) 500 puta i ni u jednom slučaju se ne može reći da se ta reč odnosi na Isusa.

Bog je **jedna osoba**! Da li je Isus **jedna** osoba? Ponovo, biblijski odgovor je **ne**. Pisac Poslanice Jevrejima kaže da je „Sin (Isus) slika i prilika Njegove (Božije) **osobe**“ (Jevrejima 1:2-3). Dakle, za Boga u Bibliji se kaže da je osoba. To čini jednu osobu, Boga. Pilat je u stihu 27:24 Jevanđelja po Mateju rekao: „Ja nisam kriv u krvi ove pravedne osobe.“ Dakle, i Isus je „osoba.“ To čini **dve osobe, jedna** je Gospod Bog, „jedini pravi Bog“ a **jedna** je Gospod Mesija, „Isus Hrist koga si poslao“ (Jovan 17:3).

Kada se o Bogu govori u Bibliji kao o osobi, pod tim se ne podrazumeva nikakva ljudska odlika. Pod tim se misli da On nije samo sila, „Božija sila“ već da je entitet, božansko biće, da postoji, ima um, ličnost, emocije i volju. Da li Bog, kako je zamišljeno u Bibliji, poseduje kvalitete koji dovode do toga da se o Njemu misli kao o nekakvoj posebnoj „osobi“? Vratite se na prvo poglavlje Prve knjige Mojsijeve, kako bismo videli šta sve možemo da naučimo o Bogu. Prvi stih nas uči da On stvara, On je Stvoritelj, on je **jedan „Bog“**, u jednini. Drugi stih nas uči da se **On kreće**, „Duh Božiji se pomerio.“ Treći stih nas uči da **Bog govori**, „I Bog reče.“ Četvrti stih nas uči da **Bog ima osećanja**, „I Bog je video svetlost da je to bilo dobro.“ Bog se dobro osećao zbog svetlosti koju je stvorio u trećem stihu. Stih 26 nas uči da **„Bog ima oblik“**, „po našoj slici, da liči na nas.“ Ne dajte da vas „naš“ i „nas“ u ovom stihu zbuni, pa da zaboravite šta ste naučili iz prvog stiha, **da je Bog jedan**. Sa kim je Bog pričao ako ne sa drugim bogom ili drugim članom božanstva? U stihovima Jov 28:47, Bog govori Jovu da kada je postavio „temelje zemlje“, **anđeli** (Sinovi Božiji) su bili tu i uskliknuli su od radosti.“ Dakle, anđeli su bili tu i mi smo stvoreni po **njihovoj slici** kao i **Božijoj**.

Zato, većina anđela koji se javljaju u Bibliji izgledaju kao ljudi. Oni koji su došli do Avramovog šatora i posetili ga u osamnaestom poglavlju Prve Mojsijeve ličili su na ljude. Dvojica koji su otišli u Sodomu u devetnaestom poglavlju su ličili na ljude koje su ti zli ljudi pokušali da zlostavljaju. Anđeli su toliko ličili na ljude da stih 13:2 Poslanice Jevrejima kaže da ih neki ljudi „primiše ne znajući.“

Dvadeset i sedmi stih nas uči da **i mi ličimo na Boga**, „Dakle, Bog je stvorio ljude po svom izgledu“ (Vidi i 1. Korinćanima 11:7). Stih 5:1 Prve knjige Mojsijeve kaže: „slični Bogu.“ Dvadeset i osmi stih nas uči da Bog **blagoslovljava**, „I Bog ih blagoslovi.“ **On izdaje naredenja**, „Budite plodni i množite se.“ On takođe **delegira autoritet**, „Vladajte nad ribama i morem, nad živinom i svakim bićem koje se kreće zemljom.“

Sedamnaesti stih drugog poglavlja nas uči da **Bog ima pravila**, „ali sa drveta znanja o dobrom i zlom ne smete jesti.“ **I nepoštovanje Njegovih pravila nosi posledice**, „Umrećete.“ Dakle, **Bog može da oduzme život** koji je On sam dao. Stih 23 nas uči da **Bog nije jedini koji govori**, „I Adam reče“. Drugi stih trećeg poglavlja, „I žena reče.“ Četvrti stih, „I zmija reče“, i on se protivreči Bogu, „vi nećete umreti.“ Oni su poslušali pogrešan glas i zgrešili Bogu, izbačeni su i umrli duhovno taj dan, a fizički na taj dan 1000 godine. „Hiljadu godina je kao jedan dan sa Gospodom“ (2. Petrova 3:8). „Zato, kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagrešiše. Nego carova smrt od Adama ...“ (Rimljanima 5:12, 14).

Ali Bog je imao plan! Iako Isus nije bio zaista prisutan u prvom, drugom ni trećem poglavlju Prve knjige Mojsijeve (u onome što je nama poznato kao stvarno vreme), mi na osnovu Biblije shvatamo da je Bog već, pre nego što je stvorio sve ostalo, izneo svoju nameru da ima Sina. On je o svom Sinu govorio pre svega ostalog! O njemu se govorilo **pre vremena**, on je začet i doveden u **vreme**, od strane device. **Isus**, „početak stvaranja Božijeg“ (Otkrovenje 3:14). **Isus**, „prvorođeni od svakog stvorenja“ (Kološanima 1:15). On nije stvoren u našoj realnosti; **Bogu nije bila potrebna pomoć**.

„Ovako govori Gospod, Izbavitelj tvoj, koji **te** je saznao od utrobe materine: ja Gospod načinih sve: **razapeh nebo sam**, rasprostreh zemlju **sam**“ (Isaija 44:24).

„Ovako veli Gospod Svetac **jedini** Izrailjev i tvorac njegov: **Ja** sam načinio zemlju i čoveka na njoj stvorio, **ja** sam razapeo nebesa svojim rukama, i svoj vojski njihovoj dao zapovest.“ (Isaija 45: 11-12).

„Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, **i duhom usta Njegovih** sva vojska njihova.“ (Ps. 33:6).

„Zar nemamo svi **jednog oca**? Zar nas **jedan Bog** nije stvorio“ (Malahija 2:10)?

Ko je stvorio sve? Bog Otac, sam!

„O dubino bogatstva i premudrosti i razuma **Božijeg**! Jer je **od Njega i kroz Njega** i u Njemu sve. Njemu slava vavek. Amin.“ (Rimljanima 11: 33, 36).

Koja je to pokretačka sila bila iza svih stvaralačkih dela Boga Oca, nakon što je pomenuo svog Sina? Odgovor se može pronaći u stihovima 8:38-39 Poslanice Rimljanima:

„Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti **od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.**”

On ga je pomenuo **pre vremena** a doneo **u vreme**.

„A kad **se navrší vreme**, posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene“ (Galatima 4:4).

„Ne postidi se, dakle, svedočanstva Gospoda našeg Isusa Hrista, ni mene sužnja Njegovog; nego postradaj s jevanđeljem Hristovim po sili **Boga, Koji nas spase** i prizva zvanjem svetim, ne po delima našim, **nego po svojoj naredbi i blagodati**, koja nam je **dana u Hristu Isusu pre vremena večnih; A sad se pokaza** u dolasku Spasitelja našeg Isusa Hrista, koji raskopa smrt, i obasja život i neraspadljivost jevanđeljem.“ (2. Timotejevu 1:8-10).

Da, Bog je obećao sebi sina. Samo stotinu godina kasnije On je svom prijatelju Avramu obećao sina, kada je Avram imao 75 godina a njegova žena je bila neplodna. Avram je imao puno stoke, srebra i zlata, a njegov nećak Lot je živio sa njim, ali to mu ništa nije značilo jer nije imao sina. Godinama mu se Bog javljao i stalno se sećao Svog sina (semena), i dao mu je ime Isak. Ali, Avram i njegova žena Sara su postali nestrpljivi pa su usvojili omiljenog slugu, dečaka, a Avram je dete, Izmaela, napravio

služkinji po imenu Hagar. (Potomci Izmaela danas uzrokuju veliku muku i patnju). Za svo to vreme, Avramov brat Nahor je dobio dvanaest sinova, 8 od svoje žene a 4 od ljubavnice, što je samo doprinosilo Adamovoj patnji. Kada se Bog javio Avramu u stihu 17:5 Postanja, rekao mu je:

„Zato se više nećeš zvati Avram nego će ti ime biti Avraam, jer sam te učinio **ocem mnogih naroda**.“

Zašto je Bog promenio svoje ime u Avraam (Abraham) (otac nacija) i rekao „**ocem mnogih nacija sam te učinio**,“ kada njegov obećani sin još uvek nije bio rođen? Jer je Bog „zove ono što nije kao ono što jeste“ (Rimljanima 4:17). U Božijem umu to je učinjeno! U Avramovom umu je to još uvek u pripremi.

„I Gospod pohodi Saru, kao što beše rekao i učini Gospod Sari kao što beše kazao. Jer zatrudne i rodi Sara Avramu sina u starosti njegovoj u isto vreme kad kaza Gospod. I Avram nadede ime sinu koji mu se rodi, kog mu rodi Sara, Isak. A Avramu beše sto godina kad mu se rodi sin Isak. A Sara reče: Bog mi učini smeh; ko god čuje, smejaće mi se.“ (1. Mojsijeva 21:1-3, 5-6).

Koliko su samo Avram i Sara voleli ovog dečaka!

„A kad dete doraste da se odbije od sise, učini Avram veliku gozbu onaj dan kad odbiše Isaka od sise“ (1. Mojsijeva 21:8).

Međutim, putem svog voljenog sina, obećanog, o kome je govorio, sanjao i planirao dugo pre nego što se rodio, Avram je stavljen pred ozbiljna iskušenja. Kada je dečak imao oko 17 godina, Bog se obratio njegovom ocu:

„I reče mu Bog: Uzmi sada **sina svog, jedinca svog** milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati. Tada reče Isak Avramu ocu svom: Oče! A on reče: Šta je, sine! I reče Isak: Eto ognja i drva, a gde je jagnje za žrtvu? A Avram odgovori: Bog će se, sinko, **postarati za jagnje sebi na žrtvu**. I idahu obojica zajedno. A kad **dodoše na mesto koje mu Bog kaza**, Avram načini onde žrtvenik, i metnu drva na nj, i svezavši Isaka sina svog metnu ga na žrtvenik vrh drva; **I izmahnu Avram rukom svojom i uze nož da zakolje sina svog**. Ali anđeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: Avrame! Avrame! A on reče: Evo me. A anđeo reče: Ne diži ruku svoju na dete, i ne čini mu ništa; jer sada poznah da se bojiš Boga, **kad nisi požalio sina svog, jedinca svog, mene radi**. I Avram podigavši oči svoje pogleda; i gle, ovan iza njega zapleo se u česti rogovima; i otišavši Avram uze ovna i spali ga na žrtvu mesto sina svog. **I nazva Avram ono mesto Gospod će pružiti. Zato se i danas kaže: Na brdu, gde će se Gospod postarati** (1. Mojsijeva 22:2-3, 7-14).

Jahveh-Jireh, „Gospod će pružiti.“ Avram je izrekao proročanstvo u trenutku kada je Bog poštedeo njegovog sina Isaka, „Na planini Gospodnjoj će se videti.“ Ali Avram nije znao ono što je Bog znao, da će oko 1900 godina kasnije Božije obećanje, koje je on strpljivo iščekivao, o kom je On (Bog) često govorio (Mojsiju, Davidu, Isaiji, i skrivenim rečima samom Avramu), majka roditi (Marija), koja će se takođe radovati. I Bog njegov Otac će poslati u raj anđele da razglase njegovo rođenje i čak će okačiti svetlucavu zvezdu kako bi rekli: **Dečak je!** A

onda, 33 godine star, Božiji jedini rođeni sin će istom ovom planinom Morijom, kao što je Avramov jedini sin to činio pre, doći do mesta pod nazivom Golgota, **gde će umreti**. Ali ovaj put neće biti jagnjeta u grmlju. **On je bio Jagnje, ubijen je!** „I Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinog rođenog Sina kako svi oni koji veruju u njega neće stradati, već će živeti večno“ (Jovan 3:16). Ne, on nije preegzistirao, ali je svakako bio predodređen! Zato su Petar i Jovan Otkrovitelj nazvali Isusa „Jagnjetom ubijenim od osnivanja sveta.“ „U knjizi o životu Jagnje je ubijeno od osnivanja sveta“ (Otkrovenje 13:8).

„Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnog svog življenja, koje ste videli od otaca; Nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlenog i prečistog **jagnjeta**; Koji je **određen još pre postanja sveta**, a javio se u poslednja vremena vas radi.“ (1 Petrova 1:18-20).

U našoj stvarnosti to se tada nije dogodilo, ali u Božijoj jeste! Čak i kada je Isus propovedao pričama, Matej je rekao da je Isus ispunio reči koje je prorok davno izrekao, rekavši: „Ja ću vam pričati priče: Izgovoriću stvari koje sam držao u tajnosti od osnivanja sveta“ (Matej 13:35). Ne mešajte reči „predodređen“ i „preegzistentan.“

Isus je sebe smatrao posebnim „bićem“ ili „osobom“, on je smatrao da je odvojen od Oca. Moja braća, koja se zalažu za Jedninu, izvrću reči koje je Isus izgovorio u stihu 10:30 Jovanovog jevanđelja, „Ja i moj otac smo jedno.“ Da li nam Isus govori u ovom jednom stihu ono što bi za nas bilo impozantno otkrovenje, da li kaže:

„Ja i moj Otac smo jedna osoba, entitet, Bog,“ ili kaže da su oni jedno u duhu, jedinstvu, ljubavi, da su združeni itd? Odgovor na ovo pitanje, na koji način su njih dvojica **jedno**, može se pronaći u Jovanovom jevanđelju (17:11), kada se Isus moli: „I više nisam na svetu, a oni su na svetu, a ja idem k Tebi. Oče Sveti! Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao, da budu jedno kao i mi.“ Ne **jedna osoba!** On ponavlja to u stihu 22: „Da oni budu jedno, **kao što smo mi jedno.**“

ISUS JE REKAO DA SU ON I OTAC DVA SVEDOKA (Jovan 8:18).

Ovom prilikom, njegovi kritičari, pisari i Fariseji, iskušavali su ga i tražili nešto za šta bi ga optužili. Fariseji su u stihu 13 rekli: „Tada Mu rekoše fariseji: Ti sam za sebe svedočiš: svedočanstvo tvoje nije istinito.“ Njegov odgovor je bio: „Ja nisam sam, to smo ja i Otac koji me je poslao“ (stih 16). Onda ih podseća da je po njihovom zakonu (Mojsijevom), „na rečima dva ili tri svedoka da ostaje stvar“ (5. Mojsijeva 19:15). Ako su Isus i njegov Otac jedna osoba, onda on u svojoj mudrosti ne bi rekao ovako nešto. Stih 18: „Ja sam onaj koji svedoči o sebi. A Otac koji me je poslao svedoči o meni.“ Isus jasno govori: „Ja i moj Otac smo dvojica, dva svedoka.“

Pisac Poslanice Jevrejima jasno pokazuje razliku između Boga i Isusa kada navodi gde su sve vernici došli:

„Nego, pristupiste k sionskoj gori, i ka gradu Boga Živoga, Jerusalimu nebeskom, i mnogim hiljadama anđela“ (Jevrejima 12:22).

„I **Bogu** sudiji nad svima ...“ (stih 23).

„I **Isusu**, posredniku novog zaveta“ (stih 24).

Za njega, oni nisu isto.

Kada u stihu 14:9 Jevanđelja po Jovanu Isus kaže: „Filipe, koji vide mene, vide Oca,“ da li on govori Filipu i nama da su on i Bog Otac ista osoba. Ne, jer pisac ovog Evanđelja, voljeni učenik Jovan, u svojim rukopisima kaže da ni jedan čovek nikada nije video Boga (Jovan 1:18, I Jovanova 4:12). Isus je pre toga, u stihu 5:37 Jevanđelja po Jovanu rekao, „Sam Otac koji me je poslao, svedoči o meni. Niti ste čuli njegov glas niti ste videli njegov oblik.“ Mi gledamo i slušamo Isusa, ali nikada nismo čuli ni videli Oca. Biblija ne protivreči sebi, ali se mora pravilno protumačiti (2. Timotiju 2:15).

Isus i Bog Otac su dva „Gospoda.“ Znam da se ovo ne uklapa u doktrine mnogih čiji umovi odmah idu ka stihu 4:5 Poslanice Efescima koji kaže: „Jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje,“ ali u našim umovima mi smo stavili tačku kada u Božijoj Bibliji postoji zarez. (Setite se da tragamo za istinom.) To je ono što nije u redu sa našom teologijom i ono što prouzrokuje toliko podela među hrišćanima. Uzeli smo delove Biblije, nepotpune stihove, i osmislili doktrine koje su bez ikakvih osnova. Nema tačke posle reči „krštenje“, koja bi označavala završenu misao, već postoji **zarez**, koji znači da izjava uključuje ovu misao, da, **pored** „Jednog Gospoda, jedne vere i jednog krštenja“ postoji i „Jedan Bog i Otac svih.“ Ovo se uklapa sa Isusovom izjavom: „Moj otac je veći od mene.“ Jedno pitanje samo, ako je Isus zaista Bog Otac, kako on onda može biti veći od sebe? Nemojte da padnete u zamku u koju su upali mnogi koji se zalažu za „Jedninu“, i da kada u Bibliji pročitate reči „Bog“ ili „Otac“ odmah pomislite i na „Duha“ a kada vidite Isusovo ime, odmah to protumačite kao „telo.“ Bog je Duh, Sveti duh, ali on je „osoba“, a Isus nije samo „telo“, on je osoba, „čovek Hrist Isus“ (1.

Timotiju 2:5). Sada vidimo šta je Pavle mislio kada je u stihu 8:6 1. Korinćanima rekao: „Ali mi imamo samo jednog Boga Oca, **od kog je** sve, i mi u Njemu, i jednog Gospoda Isusa Hrista, **kroz kog je** sve, i mi **kroza** Nj.“ Apostol Pavle nije govorio samo o Isusu, već je govorio o **Gospodu Bogu Ocu i Gospodu Isusu Hristu**. Molim da obratite pažnju na to da kada Pavle govori o Bogu (gr. *theos*) na 500 mesta u svom rukopisu, ni jednom se ne može dokazati da on govori o Gospodu Isusu.

**Jasno je da se u Bibliji pominju dva Gospoda,
Gospod (ADONAI) Bog i njegov sin, Gospod (Adoni) Isus.**

Kako biste videli još dokaza da Biblija propoveda o dva Gospoda, pogledajte Psalam 110:1. David proročanski govori kada kaže: „Reče GOSPOD (ADONAI) Gospodu (Adoni) mom: Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim.“ David u četvrtom stihu daje pojašnjenje toga ko je prvi Gospod: „Gospod se zakleo i neće se pokajati: ti si sveštenik dovek po redu Melhisedekovom.“ U stihovima 22:42-44 Jevanđelja po Mateju, Isus potvrđuje da je on Davidov sin, drugi Gospod o kome govori stih Psalam 110:1. Dakle, Davidov Gospod Bog je rekao svom sinu Gospodu Isusu:

„Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim.“ Sada pogledajte sa mnom stih 3:1 proroka Malahije i vidite dva Gospoda.

„Evo, ja ću poslati **glasnika svog**, koji će pripremiti put preda mnom, i iznenada će doći u crkvu **svoju Gospod, kog vi tražite**, i **glasnik zavetni**, kog vi želite, evo doći će, veli **Gospod nad vojskama**.“

Ovo je obećanje Jovana Krstitelja („moj glasnik“) i Isusa Mesije, „glasnika zaveta.“ „Gospod koga tražite“ je Gospod Isus i „Gospod nad vojskama“ je Gospod Bog koji ih je poslao. U stihu 11:10 Evanđelja po Mateju, Isus govori o Jovanu i kaže:

„Jer je ovo onaj za koga je pisano: Eto, ja šaljem **glasnika svog** pred **licem Tvojim**, koji će pripremiti **put Tvoj** pred Tobom.“

Samim tim **Gospod Bog** je poslao Jovana da utaba put za **Gospoda Isusa**. I Petar je rekao da će **Gospod Bog** poslati ponovo Gospoda Isusa.

„Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica **Gospodnjeg**, I da pošalje unapred narečenog vam Hrista Isusa, Kog valja dakle nebo da primi do onog vremena kad se sve popravi“ (Dela 3:19-21).

Molim da se složite sa mnom oko toga da Biblija jasno govori o dvojici Gospoda, **jednom** Gospodu Bogu Svemoćnom i **jednom** Gospodu Isusu Hristu, Njegovom sinu. Od sada kada vidite reč „Gospod“ u starozavetnom proročanstvu, a posebno u Novom zavetu, zapitajte se da li se radi o Gospodu Bogu ili Gospodu Isusu. Na primer, u stihu 1:43 Jevanđelja po Luki, Jovan Krstitelj se okrenuo u materici svoje majke Elizabete i ona je rekla Mariji: „I otkud meni ovo da dođe mati Gospoda mog (**ne njen Gospod Bog već njen Gospod Mesija**) k meni?“ Marija nije majka Elizabetinog Gospoda Boga! Ona u stihu 45 kaže „I blago onoj koja verova (Mariji), jer će se izvršiti šta joj kaza Gospod (Bog).“ I nakon Jovanovog rođenja „I Zarija otac njegov napuni se Duha Svetog, i prorokova govoreći: Blagosloven Gospod Bog Jakovljevi što pohodi i izbavi narod svoj“ (**Gospod Isus**).

Ovaj Lukin stih nas dovodi do sledeće tačke, da u Bibliji postoje dva Spasitelja. Anđeo je govorio o „Spasitelju koji je Hrist Gospod.” U stihovima 1:46-47 Jevanđelja po Luki, device Marija kaže: „ I reče Marija: Veliča duša moja Gospoda; I obradova se duh moj Bogu Spasu mom.” Ovo je „Bog moj Spasitelj.” U stihu 43:3 Proroka Isaije Bog kaže: „Ja sam Gospod tvoj Bog, Svetac Izraelski, tvoj Spasitelj.“ U stihu 11 On kaže: „Ja sam, ja sam Gospod, i osim mene nema Spasitelja.“ Ovo se ne suprotstavlja stihovima 13:4-5 2. Carevima koji glase: „Ali se Joahaz pomoli Gospodu, i Gospod ga usliši, jer vide nevolju Izrailjevu, kako ih muči car sirski. I dade Gospod Izrailju **izbavitelja**, te se oprostiše ruke sirske.“ To znači da je Bog, **jedini pravi Izbavitelj Izraela**, poslao čoveka da ga spase od Sirijaca, „**spasitelja**.“ Stih 9:27 Proroka Nemije nam govori da je Bog poslao Izraelu mnogo „**spasitelja**“ , „koji su ih izbacili iz ruku neprijatelja.“ **Bog** ih je spasio, ali je za to upotrebio **čoveka**, „**spasitelja**.“ (I spasitelji će doći na planinu Sion“Avdija 1:21). Samim tim, mi shvatamo zašto se Isus naziva **našim Spasiteljem**. Bog Svemoćni, jedini pravi Spasitelj, poslao je svog Sina Isusa, čije ime, Yeshua na hebrejskom znači: „Bog je postao moje spasenje,“ **kako bi nas spasio**, i Božiji anđeo Gavriilo je rekao, „Zovite ga Isus (Spasitelj) jer će **spasiti** svoje ljude od grehova“ (Matej 1:21). Tako je Bog naš Spasitelj poslao svog sina Isusa u svet da postupa kao Njegov **isključivi predstavnik** u spasenju. Stih 1:1 2. Petrove govori o obojici kada kaže: „Bog i naš Spasitelj Isus Hrist.“ Zato, Bog i Njegov sin Isus se u celom Novom zavetu nazivaju „Spasiteljima“. (Vidi Titu 1:4, 2:10, 2. Petrova 2:20, Judina 25).

Ovo ne bi trebalo da bude teško. Samo pogledajte kontekst kako biste videli o kome je reč, a Sveti duh je tu da pomogne. Imajte jednu stvar na umu, Bog je „to što je.“ On je „nedeljiv.“ On je samopostojeći. Sve što nam je Gospod i Spasitelj Isus Hrist dao ili će nam ikada dati, „potiče“ od Boga njegovog Oca i našeg Oca.

ŠTA JE BOG DAO ISUSU?

- Dela koja treba da obavi. „Dela koja mi je Otac dao da dovršim“ (Jovan 5:36).
- Moć da oprostí grehove (Matej 9:1-8). „Oni su se čudili i divili Bogu koji je takvu moć dao ljudima“ (Matej 9:8).
- Moć da diže iz mrtvih (Jovan 5:19-28). „I to je volja **onog koji me je poslao...** i ja ću ga podići na zadnji dan“ (vernike) (Jovan 6:40).
- Presto. „Gospod Bog će mu dati presto njegovog oca Davida“ (Luka 1:32).
- Moć da donese presudu. Otac „mu je dao (Isusu) i autoritet da donese presudu“ (Jovan 5:27).

Pomislite na Sunce i Mesec. Pavle u stihu 15:41 1. Korinćanima kaže da „sunce ima jednu slavu, mesec drugu a zvezde treću.“ Kada ugledate Mesec u vedroj noći, ta slava je zapravo odraz Sunčeve slave, jer Mesec sija jer ga Sunce obasjava. Bog Otac je svetlost. Ovo je svetlost o kojoj govori stih 1. Jovanove 1:7: „Ako li u videlu hodimo, kao što je On sam u videlu, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv **Isusa Hrista, Sina Njegovog**, očišćava nas od svakog greha.“ Bogu neka je Slava!

8. Da li Isus ima Boga?

„Moj Bože, moj Bože, zašto si me napustio“ (Isusove reči) (Matej 27:46).

„A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji među hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći koji će biti Gospodar u Izrailju, kome su izlasci od početka, od večnih vremena. I stajaće i pašće ih silom Gospodnjom, veličanstvom imena Gospoda Boga svog“ (Mihej 5:2, 4).

Molim da shvatite dve stvari o ovim gore navedenim stihovima. Bog se kroz proroka Miheja obraća malom gradu Vitlejemu: „iz tebe će mi **izaći**“. Obratite pažnju koliko je puta fraza sa značenjem „**izneti, roditi**“ upotrebljena kada se govori o Isusu. Matej 1:25 kaže: „I on (Josif) je nije poznavao dok nije **rodila** svog prvorodenog sina.“ Anđeo Božiji je Josifu u snu rekao: „I ona će **roditi** sina i vi ćete ga zvati po imenu Isus.“ Dakle, kada je Isus došao u Vitlejem, on ne samo da je bio rođen, on je **rođen** Bogu njegovom Ocu. O njemu je Bog govorio pre vremena kao o svojoj prvoj stvaralačkoj misli (logosu), ali sada, kao što je prorok rekao, „On će **meni** doći.“ On nije bio sa Bogom u raju kao posebna osoba, već je „rođen“ Bogu u vremenu, stvoren u materici device, od strane Svetog duha. Ali kada se vreme navršilo „posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene i pokoren zakonu“ (Galatima 4:4). „Slanje“ Isusa i „dolazak“ Isusa su jedno te isto. „I opet uvodeći Prvorodnoga u svet govori: i da Mu se poklone svi anđeli Božiji“ (Jevrejima 1:6). Kako bismo se postarali da razumemo šta Biblija podrazumeva pod tim kada

kaže da je Bog poslao Isusa na svet, pogledajte 17. Poglavlje Evandjelja po Jovanu:

„Jer reči koje si dao meni dadoh im; i oni primiše, i poznadoše istinito da od Tebe iziđoh, i verovaše da si me Ti poslao“ (stih 8).
 „Kao što si Ti mene **poslao u svet, i ja njih poslah u svet**“ (stih 18).

Isus je svoje učenike poslao u svet, baš tako kao što je Bog poslao Isusa na svet, odabranog, pomazanog i osnaženog.

„Beše čovek poslat od Boga, čije ime beše Jovan“ (Krstitelj) (Jovan 1:6).

Dan kada je Isus rođen je jedan od najvećih dana u istoriji sveta, dan koji je Bog od večnosti strpljivo čekao, rođenje Njegovog Sina, „Njegovog jedinog začetog.“ Nije ni čudo što je On zapovedio anđelima da mu se klanjaju i da okače zvezdu da najavi da je **dečak**. „A sad jednom na svršetku veka javi se da svojom žrtvom satre greh“ (Jevrejima 9:26). Što se tiče reči „začet“, molim da shvatite da je u pitanju čin očinstva i znači „biti otac“. Ako ste se ikada pitali zašto se reč „začet“ javlja na toliko mesta u Bibliji, Bog je tu reč upotrebljavao toliko često da bi mi jednom za svagda shvatili da kada je On „rodio“ Isusa i nazvao ga svojim „jedinim začetim sinom“, On je pod tim podrazumevao da je Isus jedino dete došlo iz materice majke, device Marije, kome je On „otac“. Ovo znatno pridodaje raspeću, jer iako je Bog imao mnogo „stvorenih“ Sinova, On je poslao svog jedinog sina, kome je on zaista bio otac, na krst da umre za naše grehe.

Druga stvar koju možemo da vidimo u stihu 5:4 Proroka Miheja je fraza: „U veličanstvu imena Gospoda njegovog Boga“. Da li Isus ima Boga? Biblijski odgovor na ovo pitanje treba da razjasni konfuziju koja je nastala među vernicima u vezi odnosa između Večnog Boga i Njegovog sina Isusa. Čujte ponovo Isusov jecaj sa krsta kakav je zabeležen u stihu 27:46 Evandjelja po Mateju i stihu 15:34 Evandjelja po Marku:

„I u devetom satu povika Isus glasno govoreći: Eloi! Eloi! Lama savahtani? Koje znači: **Bože moj! Bože moj!** Zašto si me ostavio?“

Vaskrsli Isus je rekao Mariji pored groba u stihu 20:17 Jevandjelja po Jovanu:

„Idi k braći mojoj, i kaži im: Vraćam se k **Ocu svom i Ocu vašem, i Bogu svom i Bogu vašem.**“

Pavle u stihu 1:3 Poslanice Efescima kaže: „Blagosloven bio Bog Otac i naš Gospod Isus Hrist“ i ponovo u stihu 17:

„Da **Bog Gospoda našeg Isusa Hrista, Otac slave**, dade vam Duha premudrosti i otkrivenja **da Ga poznate.**“

Pisac Poslanice Jevrejima o Sinu kaže sledeće:

„Omilela Ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza Te, Bože, **Bog Tvoj** uljem radosti većma od drugova Tvojih“ (Jevrejima 1:9). Ovo je citat iz Mesijanskog psalma Davidovog (Ps. 45:7).

Petar svoju prvu poslanicu počinje rečima:

„Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista“ (1. Petrova 1:3). Petar i Pavle su verovali u isto! Obratite pažnju na to da se Isus uzdigao i da je bio na nebesima sa Ocem onda kada su Pavle, Petar i autor poslanice Jevrejima pisali, ali za njih **Isus je još uvek imao Boga!**

Uzdignuti Isus u stihu 3:12 Otkrovenja kaže:

„Koji pobeđi učiniću ga stubom u crkvi Boga svog, i više neće izići napolje; i napisaću na njemu ime Boga svog, i ime novog Jerusalima, grada Boga mog, koji silazi s neba od Boga mog“ (Jedan ne može da bude Vrhovni Bog i da ima Boga u isto vreme).

Dakle, biblijski odgovor na pitanje: „Da li Isus ima Boga?“ je jedno odlučno „da“. Kako bismo priznali Svevišnjeg, Stvoritelja kao našeg „Boga“, mi moramo reći da je On naša „svevišnja moć“, kome se klanjamo, koga se plašimo, koga slušamo i volimo, i kome se predajemo. **Da li se Isus klanjao Bogu?** Da, pogledajte stihove 4:21-23 Evandjelja po Jovanu gde Isus kaže ženi kraj bunara:

„Reče joj Isus: Ženo! Veruj mi da ide vreme kad se nećete **moliti Ocu** ni na ovoj gori ni u Jerusalimu. Vi **ne znate čemu se molite**; a mi znamo čemu se molimo: jer je spasenje od Jevreja. Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se **pravi bogomoljci moliti Ocu** duhom i istinom, jer Otac hoće takve bogomoljce“ (Bog).

Dakle, Isus kaže „klanjamo se Ocu“ (njegovom Bogu i našem Bogu). Poslednja stvar koju je Isus uradio sa svojim učenicima na „poslednjoj večeri“, pre nego što je otišao u Getsimanski vrt, zabeležena je u stihu 26:30 Evanđelja po Mateju i stihu 14:26 Evanđelja po Marku:

„I kada su oni otpevali himnu, oni su otišli na planinu Maslina.“

Himna je pesma u kojoj se Bogu upućuje **molitva** i hvala. Jovan Otkrovitelj je video svece kako stoje na „moru stakla pomešanom sa vatrom“, kako drže harfe i pevaju Bogu pesmu Mojsijevu u **Jagnjetovu** (Isusovu). A kako je pesma Jagnjeta o klanjanju Ocu glasila?

„Velika su i divna dela Tvoja, **Gospode Bože Svedržitelju**, pravedni su i istiniti putevi Tvoji, **Care svetih**. Ko se neće pobožati Tebe, Gospode, i proslaviti ime Tvoje? Jer si Ti jedan svet; jer će svi neznabošci doći i **pokloniti se pred Tobom**; jer se sudovi Tvoji javiše“ (Otkrovenje 15:3-4).

U stihu 15:9 Poslanice Rimljanima, Pavle citira stih 18:49 Psalma, velikog mesijanskog psalma i govori o tome kako Isus Bogu svom Ocu kaže: „Zato ću Te hvaliti među neznabošcima, Gospode, i **pevaću ime Tvoje**.“

Pisac Poslanice Jevrejima u drugom poglavlju, dvanaestom stihu citira Psalm 22 i kaže kako se Isus obraća Bogu: „U sred crkve ja ću tebi pevati hvalu.“ Isus nam se pridružuje u pesmama hvale upućenim Bogu.

Da li se Isus plašio svog Boga? Da. Isaija, nadahnut Svetim duhom, zabeležio je jedno od najvećih starozavetnih proročanstava koje govori o dolasku Mesije Izraelskog (Isusa) u stihovima 11:1-5 Proroka Isaije:

„Ali će izaći šibljika **iz stabla Jesejevog**, i izdanak iz korena njegovog izniknuće. I na Njemu će počivati Duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja i **straha od Gospoda** (Boga). I mirisanje će Mu biti u strahu Gospodnjem, a neće suditi po viđenju svojih očiju, niti će po čuvenju svojih ušiju karati. Nego će po pravdi suditi siromasima i po pravici karati krotke u zemlji, i udariće zemlju prutom usta svojih, i duhom usana svojih ubiće bezbožnika. I pravda će Mu biti pojas po bedrima, i istina pojas po bocima.“

Pogledaj u stih 5:7 Poslanice Jevrejima i vidi kako se Isus molio:

„On je u dane tijela svojega prošnje i ponizne molitve k onome, koji ga je mogao izbaviti od smrti, s velikom vikom i suzama prinosio, **i bio je saslušan za ono čega se plašio.**“

Uporedite ovo sa stihovima 1:12-13 Jevanđelja po Marku i shvatićete koliko je Isus strahovao od svog nebeskog Oca:

„Odmah **ga Duh izvede u pustinju**. Četrdeset dana ostao je u pustinji i bio je kušan od sotone, živio je sa životinjama divljim; a služili su mu anđeli.“

Isusov strah od Boga, „Gospoda“ (Isaija 11:2-3) nije kukavički strah već strahopoštovanje koje je Car David uporedio sa strahom poslušnog deteta od dobrog oca (Ps. 103: 13). Ovo je strah koji i mi treba da imamo od

Boga, strah koji dovodi do poslušnosti. To što je Isus hodao „u strahu od Gospoda“ bilo je u skladu sa onim što je o njemu prorečeno, jer „strah od Gospoda je mudrost“ (Jov 28:28) i „strah od Gospoda je početak znanja“ (Izreke 1:7). Kada je u prisustvu Svemoćnog Boga, Mojsije, Isusov prototip (5. Mojsijeva 18:18, Dela 3:22) je rekao „Uplašio sam se i drhćem“ (Jevrejima 12:21).

Sada se vratite na Poslasticu Jevrejima gde njen autor, najverovatnije Pavle, iznosi ovu veličanstvenu izjavu u vezi Isusa:

„Iako i beše Sin Božji, ali od onog što postrada nauči se poslušanju. I svršivši sve, postade svima koji Ga poslušаше uzrok spasenja večnog“ (Jevrejima 5:8-9).

Bog ne mora ništa da nauči, a kamoli da bude poslušan, ali Isus „se nauči poslušanju.“ Stih 2:18 Poslanice Jevrejima kaže:

„Jer u čemu **postrada i iskušan** bi u onome može pomoći („pomoći i olakšati u teškoći ili patnji“) i onima koji se iskušavaju.“

Poslanica Jevrejima očigledno nije govorila o tome kako je Isus patio na krstu, nakon koje se naučio poslušanju, jer ga je ovo „naučeno“ poštovanje **dovelo do krsta**. Pavle u stihovima 2: 8-9 Flipljanima kaže:

„Ponizio sam sebe postavši **poslušan do same smrti**, a smrti krstove. **Zato** i Bog Njega povisi, i darova Mu ime koje je veće od svakog imena.“

Stoga, patnja o kojoj stih 5:8 Poslanice Jevrejima govori mora da je životno iskustvo kroz koje ga je Otac proveo a koje ga je dovelo do ove konačne tačke poslušnog žrtvovanja i pobeđe. Ja znam da ovo nije poruka koju mnogi propovedaju, ali je ovo poruka Biblije!

Da li je Isus voleo svog Boga i Oca? Da. U stihu 14:15 Poslanice Jovanu, Isus svojim sledbenicima govori da dokažu svoju ljubav prema njemu time što će se pridržavati njegovih zapovesti. On ovo kaže u vezi ljubavi koju gaji prema Ocu:

„Nego da vidi svet da imam ljubav k Ocu, i kao što mi zapovedi Otac onako tvorim“ (stih 31).

Na kraju, **da li se Isus predao volji „svog Boga“?** Jeste. Evo nekoliko biblijskih stihova koji to dokazuju. U stihovima Isaije 52:13, 53:11 i stihu Zaharije 3:8, Bog naziva dolazećeg Mesiju (Isusa) svojim „**slugom**“:

„Gle, **sluga moj**, koga sam izabrao, ljubazni moj, koji je po **volji duše moje**: metnuću duh svoj na Njega, i sud neznabošcima javiće.“ (Mateju 12:18)

Isto tako, Avram, Mojsije, Pavle, Jakov i Jovan su nazvani „slugama“ Božijim. Isus ne može u isto vreme biti Svevišnji Bog i **sluga** Božiji!

„A Isus odgovarajući reče im: Zaista, zaista vam kažem: Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego šta vidi da Otac čini; jer šta On čini ono i Sin čini onako. **Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe**; kako čujem onako sudim, i sud je moj pravedan; jer **ne tražim volje svoje nego volju Oca** koji me je poslao.“ (Jovan 5:19, 30)

U stihu 10:7 Poslanice Jevrejima, citirano je starozavetno proročanstvo o Isusu u kome on kaže:

„Tada rekoh: Evo dođoh, u početku knjige pisano je za mene, **da učinim volju Tvoju, Bože.**“

Isus, kao osoba, jeste imao sopstvenu volju, ali je uvek ona bila podređena volji njegovog Oca. Najveća borba sa svojom voljom, koja je bila drugačija od Božije i sa kojom se Isus suočio ovde na zemlji, može se pronaći u 26. poglavlju Jevanđelja po Mateju, 14. poglavlju Jevanđelja po Marku i 22. poglavlju Jevanđelja po Luki. Matej u stihovima 39, 42-44 Jevanđelja po Mateju kaže sledeće:

„I otišavši malo pade na lice svoje moleći se i govoreći: **Oče moj!** Ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet **ne kako ja hoću nego kako Ti.** Opet po **drugi put** otide i pomoli se govoreći: **Oče moj!** Ako me ne može čaša ova mimoići da je ne pijem, neka bude **volja Tvoja.** I ostavivši ih otide opet i **treći put te se pomoli** govoreći one **iste reči.**“

Stih 14:36 Evanđelja po Marku takođe donosi pojašnjenje:

„I govoraše: Ava Oče! Sve je moguće Tebi; **pronesi čašu ovu mimo mene;** ali opet **ne kako ja hoću, nego kako Ti**“ (Njihove volje definitivno nisu iste u ovom trenutku).

Isus je tokom celog svog života i tokom čitave svoje službe znao da je Očeva volja da on umre na krstu zbog grehova čovečanstva. Kako se trenutak približavao, borba u Isusu je postajala sve jača, do toga da je nekoliko dana pre smrti Petar izgovorio obeshrabrujuće reči i prekorio

Isusa, jer je rekao da će umreti, Isus je tad pomislio da Satana koristi Petra. (Obratite pažnju na to da ako Satana ne može da dopre do Vas, on će iskoristiti nekoga bliskog Vama.) Isus je rekao Petru: „Idi od mene sotonu; ti si mi sablazan; jer ne misliš šta je Božje nego ljudsko“ (Matej 16:23).

Oko 24 sata pre nego što je bio zarobljen, Isusov unutrašnji bol je postao očigledan u molitvi koju je on uputio Ocu (Jovan 12:27):

„Sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oče! **Sačuvaj me od ovog časa**; ali za to dođoh na čas ovaj.“

Ali u svojim poslednjim trenucima, on se još više povukao zbog bola, sramote i udaljenosti od Oca. To je dovelo do borbe unutar Isusa koja se izrazila tri puta u njegovoj molitvi, kada se molio: „pronesi čašu ovu mimo mene“ i „ne kako ja hoću, nego kako Ti“. Borba dve volje ... i predaja, borba toliko jaka da je prouzrokovala krvne sudove koji su čuvali njegovu dragocenu, bezgrešnu krv, da pucaju i da se mešaju sa znojem njegovih žlezdi.

„I **budući u agoniji, moljaše se bolje**; znoj pak Njegov beše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju“ (Luka 22:44).

Ove stihove je jako mukotrpno čitati, ali oni nam pomažu da vidimo kako je Isus Hrist, naš Gospod, „žrtvovan od osnivanja sveta“ (Otkrovenje 13:8), u Božijoj stvarnosti iako je zaista žrtvovan 32. godine nove ere u našoj stvarnosti, **i kako je kupio naše večno spasenje**. Ne kao Bog već kao **savršeni čovek**, „bezgrešno jagnje Božije.“ Prorok Isaija je o ovome pisao oko 700 godina pre toga (Isaija 53:11). „On (Bog Otac) videće trud

duše njegove (Isusove) i nasitiće se; **pravedni sluga moj** (Isus) opravdaće mnoge svojim poznanjem, i sam će nositi bezakonja njihova.“

Hvala Bogu, naš dug u grehovima je isplaćen!

Sada ponovo pogledajte Isusove reči u stihu 20: 17 Jevanđelja po Jovanu:

„Uspinjem se mom Ocu, i tvom Ocu, i mom Bogu i tvom Bogu.“

Da li Isus ima Boga? **Ima!** Sada, postaviću Vam pitanje: „Da li je **Isus** Vaš Bog, ili je Isusov Bog Vaš Bog? **Bog čeka da odgovorite na ovo pitanje!**

Doktrina Trojstva je poslebiblijski pokušaj da se različita mišljenja o Bogu sjedinjene u jednu celinu... Za Božić se jedan Bog javio u onome što su oni nazvali trostrukom „ekonomijom“. Katolička i protestantska teologija je pokušavala na različite načine da učini **doktrinu iskazanu na Nikejskom saboru razumljivom**. U religijskoj misli Prosvetiteljstva (17. i 18. vek) postojalo je protivljenje trijadologiji kao „ortodoksnoj“ misteriji bez osnova u iskustvu i razumu.

Akadska međunarodna enciklopedija

Lexion Publications (1992) str. 300-301

9. Kada su se Isusu poklonili

„Tada pristupi k Njemu mati sinova Zevedejevih sa svojim sinovima klanjajući Mu se i moleći Ga za nešto“ (Matej 20:20).

Jovanova i Jakovljeva majka je dovela svoje sinove Isusu i klanjala mu se, a zatim mu odala svoju tajnu:

„Zapovedi da sedu ova moja dva sina, jedan s desne strane Tebi, a jedan s leve strane Tebi, u carstvu Tvom“ (stih 21).

Budući da je bila Jevrejkinja, ona je znala sve što Jevreji znaju, da nijedan čovek ne može da bude Bog, ali u svom srcu je verovala da onaj koga moli da joj želju usliši jeste Božiji obećani Mesija. Kao takav, on će uskoro dobiti carstvo i ona je želela da njeni sinovi zauzmu dobra mesta u tom carstvu. Isusov odgovor pojašnjava stvari:

„Da sednete s desne strane meni i s leve, **ne mogu ja dati**, nego kome je **ugotovio** Otac moj“ (stih 23).

Njegov odgovor upućen njoj nam dosta toga govori o Isusu. Pre svega, da neko stoji iznad njega, sa većim autoritetom, neko ko mu nije rekao ceo svoj plan (Marko 13:32, Otkrovenje 1:1). Zatim, Bog mu nije sve prepustio. Pogledajte ponovo njegove reči: „**ne mogu ja dati**, nego kome je **ugotovio** Otac moj.“

Ovo se slaže sa onim što je Isus rekao u stihu 1:7 Dela apostolskih kada je odgovorio na pitanje učenika: „Nije vaše znati vremena i leta koje Otac zadrža **u svojoj vlasti**.“

Međutim, on je primio molitve ove majke. Često se kaže da je Isus Bog zato što je on primio ove molitve. Ovo poglavlje će pomoću Biblije dokazati da ova izjava nije istinita.

Dok je Isus boravio na zemlji u Božijoj koristi, njemu su se klanjali, i to sa pravom. Stih 2:11 Evandjelja po Mateju koji govori o mudrim ljudima koji su došli sa istoka prateći zvezdu, kaže sledeće:

„I ušavši u kuću, videše dete s Marijom materom njegovom, i padoše i pokloniše mu se; pa otvoriše dare svoje i darivaše Ga: zlatom, i tamjanom, i smirnom.“

Dosta je takvih događaja zabeleženo u Bibliji.

- Čovek koji je patio od lepre je došao i klanjao mu se i bio izlečen (Matej 8:2).
- Neki vladar koji je želeo da mu ćerka vaskrsne, došao je kod Isusa, molio mu se i ona je vaskrsla. (Matej 9:18)
- Nakon što je Isus hodao morem i smirio oluju, oni koji su bili na brodu su mu se molili. (Matej 14:33)
- Marija Magdalena i još jedna Marija kada su videle vaskrslog Gospoda, došle su, dodirnule mu stopala i počele da mu se klanjaju. (Matej 28:9)
- Čovek koga su demoni zaposeli u Gadari, kada je video Isusa izdaleka, pritrčao mu je i počeo da mu se moli. (Marko 5:6)
- Slep čovek koji je bio isceljen kada je spirao blato sa svojih očiju u Siloamskoj banji, pronašao je Isusa i klanjao mu se. (Jovan 9:38)

Ali, možete se zapitati: Ako Isus nije Svemoćni Bog ili Bog Sin, druga osoba tročlanog Boga, zašto je on dozvoljavao da mu se klanjanju? To je sasvim dobro pitanje i odgovor na isto se može pronaći u stihu 1:6 Poslanice Jevrejima:

„I opet, uvodeći (Bog) Prvorodnoga (Isusa) u svet govori: i da Mu se poklone svi anđeli Božiji.”

Bog je objavio klanjanje Isusu, Njegovom sinu, čak i od strane anđela. Isus je došao kao čovek (Matej 8:20, Luka 9:58, 1. Timotejevu 2:5) i kao takav, on je **stvoren**, kao i svi ljudi, i na nižem je stupnju od anđela (Psalam 8:5; Jevrejima 2:7). Jevrejima 2:9 glasi:

„A Isusa, koji je **učinjen** samo malo manjim od anđela, vidimo zbog smrti, što podnese, ovenčan slavom i časću, da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt.“

Po rođenju, on je Sin Božiji (Luka 1:35) i Otac ga je uzdigao da bude na višoj poziciji od anđela. Pogledajte stihove 1:4-5 Poslanice Jevrejima:

„I toliko bolji posta od anđela, **jer slavnije ime od njihovog dobi nasleđem**. Jer kome od anđela reče kad: Sin moj ti si, ja te danas rodih? I opet: Ja ću Mu biti Otac, i On će mi biti Sin.“

Da, oni su mu se klanjali. Bog je to zapovedio rečima: „Neka mu se svi anđeli Božiji klanjaju“, (Sinu). Ne Bogu Svemoćnom, kome ti anđeli pripadaju, već bezgrešnom Sinu koga je rodila devica, kome je On (Bog) **„dodelio”** vlast nad svetom koji će doći“ (Jevrejima 2:5).

Kako biste razumeli ovu veličanstvenu istinu, morate shvatiti da se u Bibliji nisu klanjali samo Svevišnjem. Kada je Car David, pisac Psalma, počeo da stari, on je jednog dana sedeo u svojoj palati i shvatio da se Kovčeg Velikog Boga Izraelskog nalazi nedaleko od šatora (1. Dnevnika 17:1, 2. Samuilova 7:1-3). On je nazvao Natana, Božijeg proroka, i rekao mu svoju nameru da izgradi prelepu kuću, hram, kako bi tu smestio Božiji kovčeg. Natanova prvobitna reakcija je bila: „Idi, učini sve što ti je u srcu, jer je Gospod sa tobom.“ Međutim, te noći Bog se obratio Natanu u viziji sa porukom za Davida koja je u suštini glasila: „Ne tako brzo!“ Da, počastvovan sam što želiš da mi sagradiš kuću i tvoj će sin posle tebe to sigurno učiniti. Ali ja znam nešto što ti ne znaš: Ja ću ti sagraditi kuću“ (tj. dinastiju) (2. Samuilova 7:4-11, 1. Dnevnika 17:11-15).

„I kad se navršše dani tvoji da otideš k ocima svojim, **podignuću seme tvoje nakon tebe, koje će biti između sinova tvojih, i utvrdiću carstvo njegovo.** Oni će mi sažidati dom, i utvrdiću presto njegov doveka. **Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti sin;** a milosti svoje neću ukloniti od njega kao što sam uklonio od onog koji beše pre tebe. Nego ću ga utvrditi u domu svom i u carstvu svom doveka, i **presto će njegov stajati doveka.** Po svim ovim rečima i po svoj ovoj utvari kaza Natan Davidu. (1 Dnevnika 17:11-15).

Tako je Bog ustanovio svoj zavet sa svojim slugom Carom Davidom „**zauvek**“.

„Nego će tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje doveka pred tobom, i presto će tvoj stajati **doveka**“ (2. Samuilova 7:16).

Pogledajte četiri stvari koje je večni Bog obećao Davidu u ovom zavetu koji se naziva „Davidov zavet.” Bog je Davidu obećao **kuću**, dinastiju, „lozu“, **zauvek**. Stoga, „kuća Davidova“ se javlja i u ostatku Starog zaveta, stotinama godina nakon Davidove smrti. Moramo zapamtiti da „Kuća Davidova“ u Bibliji predstavlja samo jedan deo Judinog plemena i stoga se razlikuje od „Kuća Izraela“ (Jakov) koju sačinjavaju svih 12 plemena. O ovome stih 2:4 Jevanđelja po Luki govori kada kaže da je Josif sa svojom ženom Marijom otišao u Vitlejem, „Davidov grad“ da se upiše (popis), jer je on bio iz „doma i plemena Davidovog.“ Ova dinastija, kuća, tabernakul, je ono na šta su mislili Amos i apostol Jakov kada su govorili o porodici koja će biti uzdignuta u poslednjim danima (Amos 9:11; Dela 15:16).

Zatim, Bog je obećao Davidu **carstvo** i „večni presto“ (1. Dnevnika 17:11-12, 14). Obratite pažnju na to da u četrnaestom stihu Bog ovaj presto naziva svojim prestolom. Zato u stihu 1. Dnevnika 29:23 stoji: „Onda je Solomon seo na presto Gospodnji,“ u Jerusalimu. Ovo je presto o kome je anđeo Gavrilo govorio Mariji:

„I Gospod Bog će mu dati **presto njegovog oca Davida**: i on će vladati nad kućom Jakovljevom dovek; i njegovom carstvu tom nikada neće doći kraj“ (Luka 1:32-33).

Obratite pažnju na to da Isusu nije obećan **Božiji presto u raju** već „presto njegovog oca Davida“ u Jerusalimu. **To je veoma važno!** Treća stvar koju je Bog obećao Davidu, je **milost** prema njegovim potomcima.

„I neću svoju milost oduzeti njemu, kao što sam je oduzeo pre tebe“ (1. Dnevnika 17:13).

Ovo je milost koju je Bog pokazao time što nije uništio Solomona, čak i nakon što je prešao u idolopoklonstvo. Ovo je milost koja je viđena oko 106 godina nakon Davidove smrti tokom žestoke i zle vladavine kralja Jorama.

„Gospod neće uništiti Davidovu kuću zbog zaveta koji je sklopio sa Davidom“ (2. Dnevnika 21:7).

Oko 305 godina nakon Davidove smrti u danima Ezekije, Bog se ovim rečima zakleo da će odbraniti Jerusalem od dolazeće asirske vojske:

„Branicu ovaj grad da ga spasem radi sebe i zarad mog sluga Davida“ (Isaija 37:35).

I na kraju, Bog je obećao Davidu „**seme**“ ili sinove.

„Podići ću tvoje seme nakon tebe, koje će biti od tvojih sinova; i ustanoviću njegovo carstvo“ (1. Dnevnika 17:11).

Ovi Davidovi sinovi, Davidova loza kraljeva, takođe će se zvati „sinovi Božiji.“

„Ja ću **biti** njegov otac a on će **biti** moj sin“ (stih 13).

Kako biste videli da se ovo nije odnosilo samo na Isusa, pogledajte šta piše u stihu 2. Samuilove 7:14:

„Ako učini šta zlo, kazniti ću ga prutom ljudskim i udarcima sinova čovečijih.

Ove reči „njegov otac – moj sin“ izražavaju poseban odnos koji Bog obećava da će zadržati prema naslednicima Davidovim koje će on postavljati na Davidov presto. To ih označava onima koje je Bog odabrao da vladaju u Njegovo ime, kao zvanični predstavnici Božije vladavine. Kod Isusa (Mesije) ovo obećanje će u potpunosti biti ispunjeno.

„Pleme Isusa Hrista, sina Davida Avramovog sina“ (Matej 1:1).

„I glas dođe s neba: Ti si Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji“ (Marko 1:11).

Sada pogledajte krunisanje cara Solomona u Jerusalamu.

„Potom reče David svemu zboru: Blagoslovite sada Gospoda Boga svog. I sav zbor blagoslovi Gospoda Boga otaca svojih, i savivši se **pokloniše se Gospodu i caru**“ (1. Dnevnika 29:20).

Da, tako piše, „pokloniše se Gospodaru i caru.“ Oni su se klanjali Gospodu kao Bogu i klanjali su se caru, pomazanom vladaru, Božijem sinu i to su činili uz Božiji pristanak i Njegovu naklonost.

„I jedoše i piše **pred Gospodom** onaj dan **veseleći se veoma**. I postaviše drugom Solomuna, sina Davidovog carem, i **pomazaše ga Gospodu** za vođu a Sadoka za sveštenika. I tako **sede Solomun na presto Gospodnji** da caruje mesto Davida oca svog, i beše srećan, i slušaše ga sav Izrailj. I svi knezovi i junaci i svi sinovi cara Davida dadoše ruke da će biti **pokorni caru Solomunu**. I Gospod uzvisi veoma Solomuna pred svim Izrailjem i dade **mu slavu carsku** kakve nijedan car pre njega nije imao u Izrailju. Tako David, sin Jesejev, carova nad svim Izrailjem“ (1. Dnevnika 29:22-26).

Sada da pretpostavimo da je Solomon ili Izrael, nakon što je **izuzetno uveličan takvom carskom slavom i moći**, odlučio da je on zapravo Bog, deo Božanstva. Da li mislite da bi se održala Božija naklonost? Nikako! Pogledajte u Kralja Heroda koji je preuzeo Božiju slavu na sebe.

„A u određeni dan obuče se Irod u carsku haljinu, i sedavši na presto govoraše im; A narod vikaše: **Ovo je glas Božji**, a ne čovečiji. Ali ujedanput udari ga anđeo Gospodnji: jer **ne dade slave Bogu**; i budući izjeden od crvi izdahnu“ (Dela 12:21-23).

Za razliku od Heroda, Solomon je dao Slavu Bogu i njemu su se klanjali kao caru kog je Bog pomazao, Njegovom „sinu“, **uz Božije odobrenje**. Moramo biti oprezni kod „klanjanja“, jer je Bog ljubomoran i ne da nikom svoju slavu (poštovanje), ali u retkim prilikama **On dozvoljava da se drugima klanjaju**. Pogledajte šta Gospod kaže svecima u stihu 3:9 Otkrovenja:

„Evo dajem one iz zbornice Sotonine koji govore da su Jevreji i nisu, nego lažu; **evo ću ih učiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojim**, i da poznadu da te ja ljubim.“

Hoće li se ovi svecima klanjati? Da! Da li će im se klanjati kao Bogu? **Naravno da neće!** Kao božanstvu? **Nikako!** Ali njima će se klanjati kao svecima, jer je Bog tako **naredio**. Imajući ovo u vidu, hajde da vidimo kako su se klanjali Isusu Mesiji. Da li su anđeli Božiji, koji su mu se klanjali kad se rodio (**ne pre rođenja**), mislili da se klanjaju Bogu? Nisu! Oni su videli lice Boga u raju i znali su da ova beba nije Bog već Mesija, Sin Davidov, Sin Božiji (Matej 18:10; Otkrovenje 5: 11-13).

„I on (Bog) opet uvodeći Prvorodnoga (Isusa) u svet (ne pre) govori On (Bog): i da Mu (Isusu) se poklone svi anđeli Božiji (Ovo su Božiji anđeli).“ (Jevrejima 1:6).

Da li su mudraci, koji su pronašli bebu u Vitlejemu „i pali na kolena da mu se klanjaju“, mislili da gledaju u Boga? Ne, oni su došli u Jerusalem pitajući: „Gde je taj rođeni **Kralj Jevreja**“ (Matej 2:2). Kada je Herod naredio pisarima da pretraže Bibliju i vide gde će se Hrist roditi, oni su rekli:

„A oni mu rekoše: U Vitlejemu judejskom; jer je tako prorok napisao: I ti Vitlejeme, zemljo Judina! Ni po čem nisi najmanji u državi Judinoj; jer će iz tebe **izići čelovođa koji će vladati narodom mojim Izraelom**“ (Matej 2:5-6).

Oni nisu tragali za Bogom, već za „Čelovođom“ koga je Bog poslao. A kako su oni znali da će on biti „Kralj Jevreja“? Oni su „videli njegovu zvezdu“, ali nema šanse da su oni sve ovo mogli da pročitaju na osnovu zvezda. Oni se bez ikakve sumnje pročitali vavilonske spise, vekovima pre, Danilo, mudrac i prorok u Vavilonu su dobili vizije i prorekli dolazak izraelskog princa Mesije.

„Zato znaj i razumi: Otkada iziđe reč da se Jerusalem opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdeset i dve“ (69 nedelja -483 godine) (Danilo 9:25). **I on je došao tačno na vreme!**

Da li su učenici koji su se na brodu klanjali Isusu, nakon što je u stihovima 14:32-33 Jevanđelja po Mateju upravljao morem, mislili da mu

se klanjaju kao Bogu? Hajde da vidimo! U stihovima 13:37-41 vidimo da je propovedao razne priče u kojima je on sebe zvao „Sinom čovečjim“, ljudskim bićem. On završava predavanje nazivajući sebe „prorokom“ (Matej 13:57). U četrnaestom poglavlju, Isus dolazi do učenika hodajući po moru i upravljajući istim.

„A koji behu u lađi pristupiše i pokloniše Mu se govoreći: Vaistinu Ti si Sin Božji“ (Matej 14:33).

Dok su se klanjali onom koji je sa njima bio na brodu, da li su oni mislili da se klanjaju „Bogu“ ili „Bogu Sinu“? Ne! Oni su jeli sa njim, spavali sa njim, videli su da se umara i da postaje gladan i da ima iste telesne funkcije kao i oni sami, i znali su da je on **čovek**. Ovom prilikom i u sličnim prilikama su se međusobno pitali „Kakav je ovo čovek kada ga vetar i more slušaju“ (Matej 8:27)! **On je savršeni čovek ali ipak samo čovek**. Ovaj događaj je pomogao njima da shvate da je on zaista Mesija, Sin Božiji, što je i dokazano njegovim vaskrsenjem (Rimljanima 1:4). Saslušajte ponovo njihove reči: „Istinski si Sin Božiji“. Nijedan biblijski stih ne navodi da su se Isusu klanjali kao gospodu Bogu, **i mi ne smemo to činiti!** Postoji nekoliko grčkih reči u Novom zavetu koje su prevedene glagolom „klanjati ili moliti“ i to klanjanje je ponuđeno Bogu, Isusu, svecima Otkrovenja i **nepravilno** anđelima i idolima. Ali nijedna reč „latreuo“ (Strong's Dictionary br. 3000) koja nosi značenje „služiti Bogu – religiozno služiti“ nije u Bibliji pripisana Isusu niti bilo kom drugom osim **Bogu** (Dela 24:14; Filipljanima 3:3; Jevrejima 10:2). Dati Isusu Sinu mesto Boga Oca u našim srcima i našim molitvama predstavlja idolopoklonstvo. „Ne smeš imati nikakve druge Bogove (množina) osim mene (jedinina)“ (2. Mojsijeva 20:3). Isus je svog Oca nazivao „jedinim

pravim Bogom“ u stihu 17:3 Evanđelja po Jovanu i **samo Njemu se treba klanjati kao Bogu**. Važno je obratiti pažnju na to da nigde u Novom zavetu ne stoji da su se ljudi „klanjali“ Isusu nakon vaznesenja, niti nam igde pisac govori da njemu treba da se „klanjamo“. On je sada u prisustvu Boga, postavljen sa desne strane Boga Oca i mi treba da se klanjamo Bogu.

„Da se pokaže sad pred licem Božijim za nas“ (Jevrejima 9:24).

Dva puta u Otkrovenju se javlja scena gde su Bog i Jagnje prisutni i gde obojica primaju hvalu, ali se samo Bogu „klanjaju“ (Otkrovenje 5:12-14; 7:9-11).

Isus nikada nije rekao da je Bog. Zapravo je to poricao (Matej 19:17, Jovan 5:19, 30-31). Da je on bio Bog, on bi nam rekao, ne bi nas ostavio da pitamo u vezi toga, jer je to ozbiljna stvar.

Davidov „veliki sin“ i Božiji „sin“ Solomon je primao molitve uz očevo odobrenje. Davidov „veći sin“ Isus Hrist („Vidite veći od Solomona je ovde“ Matej 12:42) primao je molitve po naređenju Boga njegovog Oca. Isusu su se klanjali kao Spasitelju, Iskupitelju, Mesiji, Sinu Božijem.

„Govoreći glasom velikim: Dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov“ (Otkrovenje 5:12). Molim da obratite pažnju na to da **reč „klanjanje“ nije uključena**.

Ali Isus nam se pridružuje u klanjanju „jedinom pravom Bogu“, **njegovom Bogu i našem Bogu**.

„Mi znamo čemu (kome) se klanjamo“ (Isus) (Jovan 4:22).

„Klanjaćeš se Gospodu tvom Bogu i njemu ćeš služiti“ (Isusove reči) (Luka 4:8).

„Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se **pravi bogomoljci moliti Ocu** duhom i istinom, **jer Otac hoće takve bogomoljce. Bog je Duh**; i koji Mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.“ (Isusove reči) (Jovan 4:23-24). Obratite pažnju na to da „istinski bogomoljci se klanjaju Ocu koji je Duh“. Isus nije duh niti je on Bog Otac, on je čovek (Luka 24:39; Jovan 8:40).

„Neka žena ... **koja se klanjala Bogu**“ (Dela 16: 14).

„I otišavši odande dođe u kuću nekoga po imenu Justa, koji je **obožavatelj Boga**, i kog kuća beše kraj zbornice“ (Dela 18:7).

„Ovaj (Pavle) nagovara ljude da **poštuju Boga**“ (Dela 18:13).

„Tako **služim Bogu** otačkom, verujući sve što je napisano u zakonu i u prorocima, I polažem nadu na Boga ...“ (Pavlove reči) (Dela 24:14-15).

„I dođe kakav nevernik ... i tako padnuvši ničice **pokloniće se Bogu**“ (1. Korinćanima 14:24-25).

„Jer mi smo obrezanje koji duhom **Bogu služimo i hvalimo se Hristom Isusom**, a ne uzdamo se u telo“ (Filipljanima 3:3). Šta nam to ponovo govori Pavle? „Bogu služimo i hvalimo se Hristom Isusom.“

„Ustanite, blagosiljajte **Gospoda Boga** svog od veka do veka: **Ti si sam Gospod; Ti si stvorio nebo, nebesa nad nebesima i svu vojsku njihovu, zemlju i sve što je na njoj, mora i sve što je u njima**, i Ti oživljavaš sve to, **i vojska nebeska Tebi se klanja**. I sišao si na goru sinajsku i **govorio s njima s neba**, i dao im

sudove prave i zakone istinite... po velikoj milosti svojoj davao si im izbavitelje, koji ih **izbavljahu** iz ruku neprijatelja njihovih“ (Nemija 9:5-6, 13, 27).

„I govoraše velikim glasom: **Bojte se Boga, i podajte Mu slavu**, jer dođe čas suda Njegovog; i **poklonite se** Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene“ (Otkrovenje 14:7).

„Klanjajte se Bogu“ (Otkrovenje 21:10; 22:9)

(Solarni sistem je jedino mogao da nastane) „iz promisli i pod upravom nekog inteligentnog i moćnog bića,“ (i univerzum zvezda) „sve mora da bude pod upravom Jednog ... Ovo Biće vlada svim stvarima, ne kao duša sveta, već kao Gospod nad svima: i budući da vlada nad svima običaj je da se to biće naziva Gospodom Bogom... Otac je od davnina i u sebi sadrži život prvobitno suštinski i nezavisno od vajkada, i dao je sinu život u sebi Jovan 5:26. Otac ima znanje i prednauku (predznanje) u sebi i komunicira znanje u prisustvu sina ... Mi možemo da damo imena Bogova drugim bićima kao što se često čini u pismu. Anđeli i Prinčevi, koji imaju moć i koji vladaju nad nama, mogu se zvati bogovima, ali **„mi ne treba da imamo druge bogove kojima se klanjamo osim njega za koga se u četvrtoj zapovesti kaže da je napravio „nebo i zemlju; što je ličnost Boga Oca. Razlog zašto je Sin u Novom zavetu ponekad prikazan kao Bog nije njegova metafizička supstanca, on nije božanstvo, već on ima relativne attribute i božanski autoritet nad nama.“**¹

Ser Isak Njutn (1642-1727)

10. Kako se Pavle molio

*„Ali vas molim, braćo, zaradi Gospoda našeg Isusa Hrista, i zaradi ljubavi Duha, pomozite mi u **molitvama** za me k **Bogu**“ (Rimljanima 15:30).*

„Toga radi priklanjam kolena svoja pred Ocem Gospoda našeg Isusa Hrista“ (Efescima 3:14).

U našem pokušaju da shvatimo Boga Oca i Njegov odnos sa našim gospodom Isusom Hristom i saznamo kome naše molitve treba da budu upućene, pomoći će nam pažljivo proučavanje molitvi velikog apostola Pavla. On je bio čovek kome je Bog podario tu moć da bude „*Isusov apostol*“ (2. Korinćanima 1:1), „*apostol nejevrejskog naroda*“ (Rimljanima 11:13), „*ni u čemu nisam manji od prevelikih apostola*“ (2. Korinćanima 11:5), i „*da bi odnesen u raj, i ču neiskazane reči kojih čoveku nije slobodno govoriti*“ (2. Korinćanima 12:4). On je čovek koji je veoma kvalifikovan da piše na temu molitve i njegov primer mi možemo da pratimo.

KAKO JE PAVLE REKAO DA SE MOLİ

Pre svega, hajde da pogledamo Pavlov rukopis kako bi smo videli kome je on rekao da se on moli.

*„Toga radi priklanjam kolena svoja pred **Ocem Gospoda našeg Isusa Hrista**“ (Efescima 3:14).*

*„Zahvaljujem **Bogu** svom kad se god opomenem vas, Svagda u **svakoj molitvi svojoj** za sve vas s radošću **moleći se**“ (Filipljanima 1:3-4).*

*„Zahvaljujemo **Bogu i Ocu** Gospoda svog Isusa Hrista, moleći se svagda za vas“ (Kološanima 1:3).*

*„Jer kakvu hvalu možemo dati **Bogu** za vas, za svaku radost kojom se radujemo vas radi **pred Bogom svojim**“ (1. Solunjanima 3:9).*

*„Da se u svemu obogatite za svaku prostotu koja kroz nas čini hvalu **Bogu**“ (2. Korinćanima 9:11).*

*„Zahvaljujem **Bogu svom** spominjući te svagda **u molitvama svojim**“ (Filemon 1:4).*

Dakle, Pavle je u šest gore navedenih stihova rekao da se molio **Bogu Ocu**. Mi zasigurno znamo da je on to rekao, a to je i praktikovao. Pronašao sam 34 mesta, gde se Pavle moli u Delima i njegovim poslanicama a pogledaćemo te stihove.

U devetom poglavlju Dela apostolskih, Pavle (Savle) je bio na putu do Damaska da tuži crkvu kada se susreo sa Isusom, što ga je ostavilo slepog. Njega su prijatelji vodili do Damaska. Iako je bio slep, on je nastavio put. Niti je jeo niti pio tri dana. Gospod Isus se obratio učeniku iz tog grada po imenu Ananija i rekao mu gde da nađe Savla i da se moli da mu se vrati vid. Gospod je rekao Ananiji da se moli ali nema nikakve naznake kome on treba da uputi svoje molitve. Ali, kada se u 22. poglavlju Dela apostolskih priseća svog preobraćanja, Savle navodi ovaj Ananijin citat:

*„**Bog otaca naših** izabra te da poznaš **volju Njegovu**, i da vidiš **pravednika** (Isusa), i da čuješ glas iz usta Njegovih“ (Dela 22:14).*

„Bog naših očeva“ je hebrejski Bog Starog zaveta kome se on verovatno molio, ali pošto nigde ne piše kome se to tačno Savle molio, stavićemo znak pitanja pored molitvi u vreme njegovog preobraženja sve dok ne budemo jasno mogli da kažemo kome se on molio.

Mi znamo koja je Pavlova **prva služba** bila posle njegovog preobraženja, jer stih 9:20 Dela apostolskih kaže *„I odmah po zbornicama propovedaše Isusa da je On Sin Božji.“* Obratite pažnju na to da on nije Bog, druga osoba tročlanog božanstva već „Sin Božji.“ Ovo je poruka koja je nastavila da bude propovedana tokom čitave njegove službe.

Sada, za drugi biblijski prikaz Pavla za vreme molitve, pogledajte šesnaesto poglavlje Dela apostolskih gde su Pavle i Sila pretučeni i okovani u grčkom gradu po imenu Filipi, i bačeni u tamnicu.

*„I u ponoć su se **Pavle i Sila molili i pevali hvale Bogu**, i zatvorenici su ih čuli“ (Dela 16:25)* Dakle, pevali su i molili se **Bogu**.

Kasnije, u 27. poglavlju Dela apostolskih, Pavle je bio zatvorenik na brodu za Rim, kada ga je zadesila žestoka oluja i niko na brodu nije jeo 14 dana. Pavla je posetio anđeo Gospodnji i rekao mu da nijedan život neće biti izgubljen. Pavle je ohrabrivao svoje saputnike a 35. stih glasi:

*„I rekavši ovo uze hleb, i **dade hvalu Bogu pred svima**, i prelomivši stade jesti“ (Dela 27:35).* Ponovo „**Bogu**“.

Kada su se Pavle i njegovi saputnici domogli kopna, nastavili su putovanje do Rima. Stih 28:15 Dela apostolskih glasi:

*„I odande čuvši braća za nas iziđoše nam na susret sve do Apijeve pazara i tri krčme. I kad ih vide Pavle, **dade hvalu Bogu, i oslobodi se**“ (Dela 28:15).*

Sada ćemo pogledati sve prikaze Pavlovih molitvi, zabeleženih u poslanicama, od Poslanice Rimljanima do Filimonu. (*Pošto se ne zna tačno ko je autor poslanice Jevrejima, o toj poslanici ćemo diskutovati u drugom poglavlju*). Pošto ih ukupno ima 30, navešćemo samo spisak stihova u kojima se svaka molitva pominje i navesti kome je ta molitva upućena.¹

Stih u kome se molitva navodi	Kome je upućena
Rimljanima 1:9-10	„Bogu“
Rimljanima 10:1	„Bogu“
Rimljanima 15 :5-6	„Bogu“
Rimljanima 15:13	„Bogu“
Rimljanima 15:30	„Bogu“
Rimljanima 16:25-27	„Bogu“
1. Korinćanima 1:4-9	„Bogu“
2. Korinćanima 1:3-5	„Bogu Ocu“
2. Korinćanima 2:14	„Bogu“
2. Korinćanima 9: 12-15	„Bogu“
2. Korinćanima 13 :7-9	„Bogu“
Efescima 1:15-23	„Bogu“
Efescima 3:14-21	"Ocu našega Gospoda Isusa Hrista"
Filipljanima 1:9-11	„Bogu“
Filipljanima 4:20	„Bogu našem Ocu"

Kološanima 1:9-12	„Ocu“
1. Solunjanima 1:2-4	„Bogu“
1. Solunjanima 2:13	„Bogu“
1. Solunjanima 3:11-13	„Bogu“
1. Solunjanima 5:23-24	„Bogu“
2. Solunjanima 1:11-12	„Bogu“
2. Solunjanima 2:13-17	„Bogu“
2. Solunjanima 3:5	„Gospodu ... Bogu“
1. Solunjanima 3:16	„Gospodu mira“
1. Timotiju 1: 17	„Bogu“
1. Timotiju 6:13-17	„Bogu koga nijedan čovek nije video“
2. Timotiju 1:3	„Bogu“
2. Timotiju 1:16-18	„Gospodu“ (Bogu)
2. Timotiju 4:14-18	„Bogu“
Filemonu 4-6	„Bogu“

Sve vam postaje jasno kada pogledate u ovih 30 molitvi i vidite da je svaka upućena **Bogu Ocu**. Ja ne mogu da pronađem nijedno mesto gde se Pavle jasno moli Gospodu Isusu; njegove molitve su uvek upućene Bogu. Niti sam pronašao igde da se neki drugi apostol molio Isusu nakon njegovog uznesenja, niti nam je ijedan pisac Novog zaveta rekao da naše molitve uputimo Isusu. Najbliže tome što se u Pavlovim rukopisima može pronaći, a da se odnosi na molitvu Isusu, su stihovi 1:11-12 Prve poslanice Timotiju:

*„Po jevanđelju slave blaženog Boga, koje je meni povereno. I zahvaljujem **Hristu Isusu, Gospodu našem**, koji mi daje moć, što me za vernog primi i postavi me u službu.“*

Da li je ovo molitva ili hvala od srca? Prosudite sami. Pogledajte sedamnaesti stih **istog poglavlja**:

„A Caru večnom, Neraspadljivom, koji se ne vidi, jedinom premudrom Bogu čast i slava va vek veka. Amin.“

„Car večni, besmrtni i nevidljivi“ nije niko drugi do Bog, Otac, kog Pavle naziva „jedinim premudrim Bogom.“

Sada pogledajte šta je Pavle rekao o našim molitvama:

*„Ne brinite se nizašta nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem **da se javljaju Bogu iskanja vaša**. I mir Božji, koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu“ (Filipljanima 4:6-7).*

*„Molim, dakle, pre svega da se **čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja** za sve ljude, Za careve, i za sve koji su u vlasti, da tihi i mirni život poživimo u svakoj pobožnosti i poštenju. Jer je ovo dobro i prijatno pred Spasiteljem našim Bogom; **Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus**“ (1. Timotiju 2:1-3, 5).*

*„Svedočeći i Jevrejima i Grcima **pokajanje k Bogu** i veru u Gospoda našeg Isusa Hrista“ (Dela 20:21).*

Molim da obratite pažnju na to da je naša vera usmerena ka našem Gospodu Isusu Hristu (*zbog svega što je učinio na krstu*), ali naše **pokajanje je usmereno ka Bogu**.

*„Sami među sobom sudite je li lepo da se žena gologlava (bez kose) moli **Bogu**?“ (1. Korinćanima 11:13).*

*„Moleći se i za nas ujedno **da nam Bog** otvori vrata reči, da propovedamo tajnu Hristovu, za koju sam i svezan“ (Kološanima 4:3).*

*„Ali vas molim, braćo, zaradi Gospoda našeg Isusa Hrista, i zaradi ljubavi Duha, pomozite mi u **molitvama** za me **k Bogu**“ (Rimljanima 15:30).*

*„Koji jede, Gospodu jede: jer **hvali Boga**; i koji ne jede, Gospodu ne jede, i **hvali Boga**“ (Rimljanima 14:6).*

*„Jer je pisano: Tako mi života, govori Gospod, **pokloniće mi se** svako koleno, i svaki jezik **slaviće Boga**. Tako će, dakle, svaki od nas dati **Bogu** odgovor za sebe“ (Rimljanima 14:11-12).*

Gospod kome će se „svako koleno pokloniti“ je **Gospod Bog**. Pavle citira stih 45:23 Proroka Isaije, ali pogledajte stihove 22 i 23 kako biste videli ko govori:

*„**Pogledajte u mene**, i spašćete se svi krajevi zemaljski; **jer sam ja Bog, i nema drugog**. Sobom se zakleh; izađe iz usta mojih reč pravedna, i neće se poreći, **da će mi se pokloniti svako koleno, i zaklinjati se svaki jezik**“*

I da, jednog dana će se svako koleno pokloniti Božijem sinu, Isusu.

„Zato i Bog Njega povisi, i darova Mu ime koje je veće od svakog imena. Da se u ime Isusovo pokloni svako koleno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca.“ (Filipljanima 2:9-11). „Slavi Boga Oca“ jer je On onaj jedan koji je ovu čast dodelio svom Sinu.

Pogledajte četrnaesto poglavlje 1. Korinćanima i vidite da je i na stranom jeziku moguće moliti se Bogu i hvaliti Ga.

*„Jer koji govori jezike, **ne govori ljudima nego Bogu**: jer niko ne sluša, a on duhom govori tajne“ (stih 2).*

*„Jer ako se **jezikom molim Bogu**, moj se duh moli, a um je moj bez ploda“ (stih 14).*

*„Šta će se dakle činiti? **Moliću se Bogu duhom, a moliću se i umom**“ (stih 15).*

*„Ti dobro **zahvaljuješ**, ali se drugi ne popravlja“ (stih 17).*

*„Ako li ne bude nikoga da kazuje, neka ćuti u crkvi, a sebi neka govori i **Bogu**“ (stih 28).*

Kao što se autor Dela apostolskih slaže:

*„Jer ih **slušahu gde govorahu jezike, i veličahu Boga**“ (dela 10:46).*

Moram priznati da sam tek pre nekoliko nedelja spoznao ovu istinu u vezi toga kome treba da se molimo. Pre nekoliko meseci sam se molio Bogu ocu i Isusu. Sve do pre nekoliko godina sam se molio Isusu, verujući da je on zapravo Bog Otac. Ja sam nekada verovao u „Jedninu“ ili „samo u Isusa“. U nekom drugom poglavlju sam pomenuo da sam pronašao molitvu apostola upućenu **Bogu Ocu** u četvrtom poglavlju Dela apostolskih, „u ime **tvog svetog deteta Isusa**“ (stihovi 27 i 30). To mi je otvorilo oči.

Moram reći da smo moja porodica i ja mnogo molitvi upućivali Isusu i da su nam se one ostvarivale. Mi smo to iskreno činili i Bog je bio darežljiv.

Tokom naše službe koja traje od 1959.godine, videli smo da su molitvom izlečene mnoge bolesti poput raka, astme, Kronove bolesti, zoster i raznih drugih. U našoj porodici, videli smo mrtve kako se u život vraćaju pozivanjem Isusovog imena. Mi smo videli brakove kako se obnavljaju molitvama upućenim Isusu. Ali možda bi efekat bio bolji da smo pristupili Bogu na način na koji je on to prepisao u svojoj Reči. U prethodnih nekoliko nedelja sam počeo da shvatam kako su se Pavle i drugi apostoli molili i počeo sam da obraćam veću pažnju na to kako se moje kolege sveštenici mole. U toku jedne službe, jedan sveštenik je čitavu jednu molitvu uputio Isusu. Tri večeri kasnije, jedan sveštenik je svoju službu započeo molitvom Bogu a završio molitvom Isusu. U još jednoj divnoj službi, jedan sveštenik je započeo svoju molitvu moleći se „našem Gospodu Bogu“ a kasnije ga je nazvao Isusom i zahvalio mu se što je umro na krstu. Molitvu je završio Isusovim imenom. Naravno, naš „Gospod Bog“ nije umro na krstu, već je to bio naš Gospod Isus Mesija. Ali mi učimo. Verujem da će Bog Otac zahtevati od nas da mu pristupimo na odgovarajući način, kako bi naše molitve bile uslišene. Postoji protokol koji treba ispoštovati prilikom pristupanja Bogu. On je **Veliki Car**. Mi kroz njegove kapije prolazimo sa zahvalnošću a njegovom sudu pristupamo sa hvalom. Onda smelo stupamo na Njegov prestol milosti u **ime Njegovog sina Isusa**. *(U Isusovoj pravičnoj vrlini, tražeći ono što je on nama obezbedio na Golgoti, Isaija 53:5).*

Ako vam je ikada molitva bila uslišena, **Bog ju je uslišio!**

„A Bog moj ispunit će svaku potrebu vašu po bogatstvu svojem, u slavi, u Kristu Isusu“ (Pavle) (Filipljanima 4:19)

„Svaki dobri dar i svaki savršeni poklon odozgo je, silazeći od Oca svjetlosti, u kojega nema promjene ni sjene mijene“ (Jakovljeva 1:17).

Isus se uvek molio Bogu Ocu, a to nije bila samo formalnost niti pružanje dobrog primera.

*„U rano jutro, kad je još bilo posve tamno, ustade on, otide van na samotno mjesto, i **ondje se je molio**“ (Marko 1:35).*

*„A on je odlazio na samotna mjesta **i molio se**“ (Luka 5:16).*

*„U one dane otide on na goru, da se **pomoli**. Svu noć provede s **Bogom u molitvi**“ (Luka 6:12). (Isus se molio „Bogu“).*

*„Jedno osam dana iza ovih govora uze Petra, Ivana i Jakova sobom i uzađe na goru, da se pomoli. **Dok se on molio**, promijeni se lice njegovo, i odjeća njegova postade sjajnobijela“ (Luka 9:28-29).*

„Kad je bio otpustio narod, popne se na goru sam, da se moli“ (Matej 14:23).

*„Tada mu donesoše decu, **da stavi ruke na njih i da se pomoli**“ (Matej 19:13).*

*„Tada dođe Isus s njima u selo koje se zove Getsimanija, i reče učenicima: Sedite tu **dok ja idem tamo da se pomolim Bogu**“ (Matej 26:36).*

„I budući u borenju, moljaše se bolje; znoj pak Njegov beše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju“ (Luka 22:44).

*„On u dane tela **svog moljenja i molitve k Onome (Bogu) koji Ga može izbaviti od smrti s vikom velikom i sa suzama prinošaše**, i bi utešen po svojoj pobožnosti“ (Jevrejima 5:7).*

Isus se molio onom za koga je u stihu 20:17 Jevanđelja po Jovanu rekao da je „*moj Otac i tvoj Otac, moj Bog i tvoj Bog.*“ Molitva je izjava zavisnosti od Boga i Isus se uvek molio. Pogledajte šta je on naučio svoje učenike u vezi molitve u poslednjim danima svoje zemaljske službe;

*„Još vam kažem zaista: ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, zašto se uzmore, daće im **Otac moj** koji je na nebesima“ (Matej 18:19).*

*„Kad dakle vi, zli budući, umete dobre dare davati deci svojoj, koliko će više Otac nebeski **dati Duha Svetog onima koji ištu u Njega**“ (Luka 11:13)? Obratite pažnju na „*koji ištu od Njega.*“*

*„**I šta god zaištete u Oca u ime moje**, ono ću vam učiniti, da se proslavi Otac u Sinu. **I ako šta zaištete u ime moje**, ja ću učiniti. Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite. **I ja ću umoliti Oca**, i daće vam drugog utešitelja da bude s vama vavek“ (Jovan 14:13-16).*

Obratite pažnju na to da Isus nije rekao „pitajte mene“ već je rekao „tražite u moje ime.“ „To ću učiniti,“ znači da će on, Isus, biti posrednik između Vas i Oca koji će Vam uslišiti molitvu. U devetom poglavlju Jevanđelja po Mateju, Isus je video brojne ovce bez pastira i sažalio se na njih. On je rekao svojim učenicima:

*„Molite se, dakle, Gospodaru od žetve (ne njemu samom) da **on** izvede poslenike na žetvu **svoju**“ (Matej 9:38).*

On u suštini kaže:

„Molite se Bogu o ovom problemu.“ (Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar, Jovan 15:1).

„I u onaj dan nećete me pitati nizašta. Zaista, zaista vam kažem da šta god uzistete u Oca u ime moje, daće vam“ (Jovan 16:23).

„Dosle ne iskaste ništa u ime moje; istite i primićete, da radost vaša bude ispunjena“ (Jovan 16:24). Isus nije uključio svoje ime u molitvu, prethodno ih je naučio kako da se mole i molitvu nazvao „Božijom molitvom“ (Matej 6:9-13).

„Ovo vam govorih u pričama; ali će doći vreme kad vam više neću govoriti u pričama, nego ću vam upravo javiti za Oca“ (Jovan 16:25). Isus ih podučava nečim novim.

„U onaj ćete dan u ime moje zaiskati, i ne velim vam da ću ja umoliti Oca za vas“ (Jovan 16:26).

Obratite pažnju na reči „u taj dan“ i shvatite **da je ovo bilo nakon što je Isus otišao do Oca.** Isus se u raju moli („zahteva, preklinje, moli“) za nas. „Ja ću se moliti za vas.“ Pogledajte Poslanicu Jevrejima 7:25:

*„Zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može **moliti za njih.**“*

*„Ko će osuditi? Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i **moli za nas**“ (Rimljanima 8:34).*

Isusovi najbliži prijatelji su znali da se on za vreme svog boravka na zemlji molio Bogu za njihove potrebe. Pogledajte šta je Marta rekla dok je stajala kraj groba svog brata Lazara:

„Onda reče Marta Isusu: Gospode! Da si Ti bio ovde ne bi moj brat umro. A i sad znam da šta zaišteš u Boga daće ti Bog“ (Jovan 11:21-22).

Braćo, moramo naučiti lekciju koju nam je Isus preneo u šesnaestom poglavlju Jevanđelja po Jovanu. Bog želi da nam usliši molitve, ali mi pre svega **moramo da se molimo Bogu Ocu, u Isusovo ime**. Da ponovimo, „na taj dan nećete ništa od mene tražiti.“ Ovo podrazumeva molitvu. Mi smo svi izgubili voljene, imamo prijatelje koji pate od kojekakvih bolesti i živimo u svetu koji umire, a Izrael još uvek ne može da vidi ko je njegov Mesija. **Naše molitve moraju biti uslišene!**

„Ako ko poštuje Boga i volju Njegovu tvori, onog sluša“ (u molitvi) (Jovan 9:31). Mi moramo da znamo kome se klanjamo!

„Jer Otac hoće takve bogomoljce“ (Jovan 4:23).

*„Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u **Boga** koji daje svakome bez razlike ... i daće mu se“ (Jakovljeva 1:5).*

Jakov ponovo kaže (bez obzira na kom jeziku):

„Stoga blagoslovimo Boga, Oca“ (Jakovljeva 3:9).

„I ako se obratite Ocu...“ (1. Petrova 1:17).

„Takođe prinesite duhovne žrtve, koje će Bog prihvatiti od Isusa Hrista“ (1. Petrova 2:5).

*„Zahvaljujući za svašta u **ime Gospoda našeg Isusa Hrista Bogu i Ocu**“ (Pavle) (Efescima 5:20).*

ŠTA JE SA NAŠIM OBIČAJEM DA OD ISUSA TRAŽIMO DA DOĐE U NAŠA SRCA?

Hajde da vidimo šta Pavle kaže:

*„I budući da ste sinovi, **posla Bog Duha Sina svog u srca vaša, koji viče: Ava Oče!**“ (Galatima 4:6).*

*„Toga radi **priklanjam kolena svoja pred Ocem** Gospoda našeg Isusa Hrista ... Da se Hristos useli **verom u srca vaša**, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni“ (Efescima 3:14, 17).*

*„A **Bog je** koji nas utvrdi s vama u Hristu, i pomaza nas, Koji nas i zapečati, i dade залог Duha **u srca naša**“ (2. Korinćanima 1:21-22).*

Dok ovo poglavlje privodimo kraju, hajde da pogledamo šta Pavle kaže u stihu 4:19 Poslanice Filipljanima:

*„A **Bog moj** da ispuní svaku potrebu vašu **po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu.**“*

KO JE BIO PAVLOV BOG KOJI NAM SVIMA ISPUNJAVA POTREBE POMOĆU HRISTA ISUSA?

Stih 20 glasi:

*„Sada neka je Bogu našem Ocu slava va vek veka. Amin“
(„**Jedan** je tvoj **Otac**, koji je u raju“ - „Ni jedan čovek nije video Oca“ - „Ja se uspinjem **svom Ocu i tvom Ocu, svom Bogu i tvom Bogu**“) (Isusove reči) (Matej 23:9; Jovan 6:46; 20:17).*

„I sve šta god činite rečju ili delom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleći Boga i Oca kroza Nj“ (Kološanima 3:17).

Hajde da se u Isusovo ime molimo Bogu Ocu, jer je i Pavle to činio.

11. Drugi Isus

*„Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim tako i razumi vaši da se ne odvrte od prostote koja je u Hristu. Jer ako onaj koji dolazi **drugog Isusa propoveda kog mi ne propovedasmo**, ili drugog Duha primite kog ne primiste, ili drugo jevanđelje koje ne primiste, dobro biste potrpeli“ (2. Korinćanima 11:3-4).*

Pustite nas da primimo, verujemo i jasno shvatimo ono što Biblija govori o Isusu. On je **čovек**. Za Petra u stihu 2:22 Dela apostolskih, on je „Isus Nazarećanin, **odobren od Boga**.“ Za Jovana Krstitelja on je „Jagnje Božije ... **čovек koji je preda mnom**.“ Sam Isus kaže da je „**čovек koji je rekao istinu**.“ On sebe najradije naziva „Sinom čovečjim“, (*ljudskim bićem*) kako stoji u stihu 8:4 Psalma i stihovima 2:6-9 Poslanice Jevrejima. Pavle u stihovima 2:3-6 Prve Timotiju kaže sledeće:

*„Jer je ovo dobro i prijatno pred Spasiteljem našim Bogom, Koji hoće da se svi ljudi spasu, i da dođu u poznanje istine. Jer je **jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, човек Hristos Isus**, Koji sebe daje u otkup za sve, za svedočanstvo u svoje vreme.“*

A Isus će uvek biti **čovек koji je učinjen svetim**.

„Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek.“ (Jevrejima 13.8).

Molim da prihvatite i shvatite istinu: Večno spasenje koje je Isus Mesija nama obezbedio onda kada je umro na krstu, on je to obezbedio kao bezgrešni **čovек**, ne „Bogočovек“ koji je mogao da postane Bog onda kada je bio u iskušenju ili onda kada je situacija postala teška. **Bog ne može biti iskušán** (Jakovljeva 1:13)! Isusa je „*iskšavao Đavo*“ (Matej

4:1), „*on je trpeo iskušenja*“ (Jevrejima 2:18), i „*bio je pod iskušenjima kao i svi mi, ali nije zgrešio*“ (Jevrejima 4:15). **Bog ne može da umre!** On je „*večni car, besmrtni, nevidljivi i jedini mudri Bog*“ (1. Timotiju 1:17). On „*ima besmrtnost, boravi u svetlosti kojoj nijedan čovek ne može da pristupi i koju n jedan čovek nije video niti može da vidi*“ (1. Timotiju 6:16). Isus nije bio besmrtn; **on je umro!** Ali to su dobre vesti, to je Jevanđelje, da je Isus čovek, savršeni čovek, slika i prilika Boga (2. Korinćanima 3:18, 4:4), „*oličje*“ Boga kao osobe, razapet ali se digao iz mrtvih tri dana kasnije, pobedio smrt, pakao i izašao iz groba. On je sve to učinio kao „**čovek**“ koga je osnažio Bog. On je u stihovima 10:17-18 Jevanđelja po Jovanu rekao sledeće:

„Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovest primio od Oca svog.“

„*On je okusio smrt za svakog čoveka*“ (Jevrejima 2:9). On „*pobedi smrt, i unese život i neraspadljivost jevanđeljem*“ (2. Timotiju 1: 10). Zato što on živi zauvek, mi ćemo živeti zauvek! On je izašao iz groba „*sa ključevima pakla i smrti*“ (Otkrovenje 1:18). On je to učinio kao čovek (ljudsko biće) „*od krvi i mesa*“ (Efescima 2:15). Pavle je to rekao u stihovima 15:20-23 1. Korinćanima:

*„Ali Hristos usta iz mrtvih, i bi novina **onima koji umreše**. Jer budući da **kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i vaskrsenje mrtvih**. Jer kako **po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti**. Ali **svaki u svom redu: novina Hristos; a potom oni koji verovaše Hristu o Njegovom dolasku.**“*

Naše savremeno religijsko učenje nije zasnovano na starozavetnom konceptu Boga, već je ukaljeno poslebiblijskom grčkom filozofijom. **Bogu smo ukrali njegov status Bog** („*Bog nije čovek ...*“ 4. Mojsijeva 23: 19, 1 Sam. 1 5:29) i Isusu smo oduzeli njegovu čovečju prirodu (*milijardu katolika Mariju naziva „majkom Božijom“*). Grci su verovali da ljudi postaju bogovi a bogovi postaju ljudi. **Čovek ne može biti Bog**. N. L. Goudge je u svom delu pod nazivom „*Poziv Jevreja*“ rekao sledeće: „Kada su grčki i rimski umovi zavladaali crkvom umesto jevrejskog uma, desila se **katastrofa** od koje se crkva nikada nije oporavila, ni po pitanju doktrine ni po pitanju prakse.“¹ Ovo je učenje koje će uskoro zavarati svet i dovesti ga do uništenja, jer će se klanjati **čoveku koji tvrdi da je Bog**.

„Da vas niko ne prevari nikakvim načinom; jer neće doći dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog. Ne pamтите li da sam vam ovo kazivao još kad sam kod vas bio? I sad znate šta zadržava da se ne javi u svoje vreme. Jer se već radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava. Pa će se onda javiti bezakonik, kog će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska svog; Kog je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, I sa svakom prevarom nepravde među onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu prevare, da veruju laži; Da prime sud svi koji ne verovaše istini, nego voleše nepravdu.“

(2. Solunjanima 2: 3-12).

Budimo pravični i nemojmo praviti grešku! I Pavle svoju diskusiju na ovu temu završava stihovima 15 i 16:

*„Tako dakle, braćo, stojte i držite uredbe kojima se naučiste ili rečju ili iz poslanice naše (ne od ljudi). A sam **Gospod naš Isus Hristos**, i **Bog i Otac naš**, kome omilesmo i dade nam utehu večnu i nadu dobru u blagodati, Da uteši srca vaša i da vas utvrdi u svakoj reči i delu dobrom.“*

Braćo, mi ovo moramo razumeti na pravi način! Jovan, voljeni apostol, u stihovima 6 i 7 Druge Jovanove kaže:

*„I ova je ljubav da živimo po zapovestima Njegovim. **Ova je zapovest, kao što čuste ispočetka, da u njoj živite. Jer mnoge varalice iziđoše na svet koji ne priznaju Isusa Hrista da je došao u telu; ovo je varalica i antihrist.**“*

Možda je Jovan čuo da su neki uzeli njegove rukopise o „Reči“, „logosu“, u predgovoru Jevanđelja po Jovanu i počeli da propovedaju da je Isus bio preegzistentno božanstvo, inkarnacija Boga u Marijinoj materici. U njegovom umu je zacrtano da je „*Isus Hrist došao u telu*“, što znači da je on **čovjek, ljudsko biće**. (On to pominje 3 puta). U stihovima 4:2-3 Prve Jovanove On kaže:

„Po ovom poznajte Duha Božijeg, i duha lažnog; svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u telu došao, od Boga je; A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kog čuste da će doći, i sad je već na svetu.“

Ovi lažni učitelji **nisu poricali da je Isus Hrist došao**, već da je „**Isus Hrist došao u telu**“ (kao čovek). Jovan je tako nazvao duha antihrista i rekao da je on „već u svetu“, obavlja svoj posao, u svoje vreme. Ako pogledamo pažljivo, danas možemo videti njegov uticaj, čak i u načinu na koji su Biblije prevedene. Bog je čuvar Njegove Reči i dao nam je sve što nam je potrebno u Svetoj Bibliji. Ja verujem da je Verzija Kralja Džejmsa iz 1611. godine najbolja, ali je moramo pročitati sa razumevanjem. Njeni prevodioci su bili po opredeljenju trijadolozi a taj uticaj se ogleda u rečima koje su oni napisali kurzivom. Ove reči napisane kurzivom se ne nalaze u originalnom tekstu i one mogu da promene istinsko značenje teksta. Uzmite, na primer, stih 3:16 Prve Jovanove poslanice: „Po tom poznamo ljubav *Božiju*, jer on za nas dušu svoju položi.“ Reč *Božiju* je napisana kurzivom a nije „*Bog*“ bio taj koji je umro za nas. Bog ne može da umre! Prevodioci greše. Jovan je bio tu, video je raspeće i čuo je Isusa kako jeca: „*Bože moj, Bože moj, zašto si me napustio*“, i on je znao da nije „*Bog*“ taj koji je umro, već bezgrešni Sin Božiji kog je rodila devica, „**čovek**“! Jovan je u stihu 2:22 Prve Jovanove poslanice rekao sledeće:

„Ko je lažljivac osim onog koji odriče da Isus nije Hristos? Ovo je antihrist, koji se odriče Oca i Sina.“

Da li vidite šta Jovan govori? „On je antihrist koji je poricao Oca i Sina.“ Reč „i“ predstavlja veznik i znači „pored toga“, pa Jovan kaže da je on antihrist koji poriče Oca **pored** Sina. (*Ovo je Božija reč a ne moja*). Sin nije Bog Otac o kome Isus toliko govori („... *anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mog nebeskog*“ *Matej 18:10*) niti je Bog Otac Isus, iako je On bio u njemu, jer je bio ispunjen Njegovim Duhom.

Pogledajte stih 2:23 Prve Jovanove poslanice:

„Ko god da poriče Sina, isti nema Oca: *ali onaj koji priznaje Sina ima i Oca.*“

Prvi deo ovog stiha je istinit, Reč Božija, ali je poslednji deo napisan kurzivom, „*Ali on koji priznaje Sina ima i Oca*“, Jovan nije napisao i može ali i ne mora biti istinit. Mnogi priznaju Sina danas ali u isto vreme **poriču** „Oca“. Biblija nas uči da imamo jednog oca, **Boga**. „*Zar nemamo svi jednog Oca? Zar nas nije jedan Bog stvorio*“ (Malahija 2:10)? Isus je u stihu 23:9 rekao: „*I nemojte nijednog čoveka nazvati svojim ocem na zemlji, jer samo je jedan vaš Otac, koji je u raju*“ (Dok je Isus bio na zemlji, Bog je bio u raju.) (Mat. 5:45, 22:30, Marko 11:26, Luka 11:2).

Zašto se tokom toliko dugog vremenskog perioda ulaže ogroman trud da se Isus uzdigne na mesto Boga? Pre svega, Jovan kaže da je taj trud pokrenuo „duh“, duh Lucifera, onog koji je prvi pokušao da zauzme Božije mesto, onog kog je Pavle nazvao „*tajnom bezakonja*“ (2. Solunjanima 2:7).

Ovo je duh Lucifera o kom nam je Bog govorio kroz proroka Isaiju:

„*Kako pade s neba, O Luciferu sinu zore? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim. A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu.*“ (Isaija 14:12-15).

Ako pravilno razumem Bibliju, Lucifer je stvoren kao anđeo („pomazan heruvim“ *Jezekilj 28:14*), pored svih drugih anđela koji se nazivaju sinovima Božijim, i oni su bili prisutni kada je Bog završavao svoj stvaralački posao. Bog je rekao Jovu da ovi stvoreni „sinovi Božiji viču od radosti“ dok On stvara (*Jov 38:7*). Ali **Bog nije stvorio greh**. Ovim sinovima Božijim je data određena doza „slobodne volje“ i greh se stvorio u srcu Lucifera, iz ponosa i pobune. Molim vas da obratite pažnju na to da je **Bog stvorio mogućnost da se stvori greh**, slobodnu volju. Ali kada neko biće ima volju, postoji mogućnost da se ta volja razlikuje od Božije. To nije Božije delo i On se ne može kriviti za to. Bog je pravičan, **on nije stvorio greh!** Kada je Bog u stihu 45:7 Knjige proroka Isaije rekao „*Staram svetlost i tamu: Stvaram mir i zlo*“, on ne govori o „grehu“. Bog govori da stvara svetlost i njenu suprotnost, tamu. On stvara mir i njegovu suprotnost, nevolju. U Bibliji „zlo“ često znači „nevolja“. U stihu 12:1 Propovednika, Solomon staro doba naziva „zlim danima“ a ne danima greha već danima nevolje. Neki ljudi pogrešno propovedaju da su Satana i greh jedine mračne strane Božije. **Bog nema mračne strane!** „*Bog je svetlost i On nije nikakva tama*“ (*1. Jovanova 1.5*). Bog se obratio proroku Jezekilju u vezi kneza tirkog u stihovima 28:2, 5-6, 9 Proroka Jezekilja, koji mora da je bio veoma ponosan čovek.

„Sine čovečji, reci knezu tirkom: Ovako veli Gospod Bog: Što se ponese srce tvoje, te veliš: Ja sam Bog, sedim na prestolu Božjem usred mora; a čovek si a ne Bog, i izjednačuješ srce svoje sa srcem Božjim; Veličinom mudrosti svoje u trgovini svojoj umnožio si blago svoje, te se ponese srce tvoje blagom tvojim; Zato ovako veli Gospod BOG: Što izjednačuješ srce

***svoje sa srcem Božjim. Hoćeš li pred krvnikom svojim kazati:
Ja sam Bog, kad si čovek, a ne Bog u ruci onog koji će te ubiti? “***

Bog se ponovo obraća knezu tirskom u stihovima 12-17 ali očigledno govori o knezu zla, Luciferu, koji je toliko ponosan i ohol:

„Sine čovečji, nariči za carem tirskim, i reci mu: Ovako veli Gospod Bog: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti, i sasvim si lep. Bio si u Edemu, vrtu Božjem; pokrivalo te je svako drago kamenje: sarad, topaz, dijamant, hrisolit, onih, jaspis, safir, karbunkul, smaragd i zlato; onaj dan kad si se rodio načinjeni ti biše bubnji tvoji i svirale. Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš; i ja te postavih; ti beše na svetoj gori Božijoj, hodaše posred kamenja ognjenog. Savršen beše na putevima svojim od dana kad se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi. Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i grešio si; zato ću te baciti kao nečistotu s gore Božje, i zatrću te između kamenja ognjenog, heruvime zaklanjaču! Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom; baciću te na zemlju, pred careve ću te položiti da te gledaju. “

Mnogo toga možemo da naučimo iz ovih stihova u vezi onog kog Isus naziva „đavolom“ (Jovan 8:44), „Satanom“ (Luka 22:31), „ubicom“ i „ocem laži“ (Jovan 8:44) i onog kog Biblija označava kao „uništitelja“ (Otkrovenje 9:11), „anđela ponora bez dna“ (Otkrovenje 9:11), „princa ovog sveta“ (Jovan 12:31), „princa tame“ (Efescima 6:12), „neprijatelja“ i „razjarenog lava“ (1. Petrova 5:8), „Belzebubom“ (Matej 12:24), „tužioca naše braće“(Otkrovenje 12:10), „zmaja“

(Otkrovenje 12:7), „zmiju“ (Otkrovenje 20:2) i „boga ovog sveta“ (2. Korinćanima 4:4).

Ovo biće je bilo u Rajskom vrtu (stih 13) i Bog ga je stvorio (stih 13), bilo je na planini Božijoj (stih 14), bilo je lepo (stih 17), bilo je savršeno na svoj način u vreme nakon stvaranja (stih 15), njegovo srce je bilo uzdignuto sa ponosom (stih 17) i grešnost se u njemu nalazila (stih 15), on je pokvario svoju mudrost (stih 17) i **Bog je izgovorio njegovo uništenje** (stih 17).

Ono što se u ovim biblijskim stihovima ne može pronaći jeste to da je Lucifer nekad bio vođa u raju kom su se svi klanjali, kao što to mnogi tvrde. Jedino što mogu zasigurno da tvrdim je ono što Biblija govori i nikada ne bi mogao da kažem nešto čime bi pokazao naklonost đavolu. Kada je on pao, on je druge „pale anđele“ naveo da se pobune protiv Boga, možda jednu trećinu raja, i od tog trenutka on je prouzrokovao svako ubistvo, silovanje, zlostavljanje deteta, zločin, bol u srcu, suze i smrt, sve loše stvari koje su se dogodile na planeti Zemlji. Njega treba da mrze svi koji vole Boga i svi oni treba da mu se usprotive.

Zmija, „otac laži“, je u stihovima 3:4-5 Postanja opisana kako obavlja svoja zla dela:

„A zmija reče ženi: Nećete vi umreti; Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo.“

Ovo je jedan od njegovih omiljenih trikova, da utiče na ponos i ego ljudi i da učini da **ljudi pomisle da mogu da budu „bogovi.“** Ponekad je on u tome uspevao, kao što je uspeo kod Eve. Uspeo je da utiče i na Nabukodonosora (Danilo 4:30), faraone, Cezara, Aleksandra (koji je sebe nazvao „Velikim“), Iroda i brojne kraljeve i vladare tokom svih ovih vekova. U slučaju Iroda, to je dovelo do momentalnog uništenja:

„A u određeni dan obuče se Irod u carsku haljinu, i sedavši na presto govoraše im; A narod vikaše: Ovo je glas Božji, a ne čovečiji. Ali ujedanput udari ga anđeo Gospodnji: jer ne dade slave Bogu; i budući izjeden od crvi izdahnu. A reč Božija rastijaše i množaše se“ (Dela 12:21-24).

Uspeo je da utiče na brojne sveštenike, od kojih su neki bili jako zli i bezbožni (*uključujući i žene*), u poslednjih 1600 godina, koji su se usudili da sebe nazovu „Isusom Hristom na zemlji“ pa čak i „Bogom na zemlji.“² Papa Leo XIII, u svom encikličnom delu, Ponovno ujedinjenje hrišćanstva (1885), rekao je: „Papa na zemlji ima ulogu Boga Svemoćnog.“³

Uspeo je da utiče i na **antihrista** (što je termin koji označava nekog ko je protiv Hrista ali u isto vreme na Hristovom mestu). On će doneti smrt, uništenje, propast planeti zemlji u neviđenoj meri (Matej 24:21-22). On nije lažni Buda ili lažni Muhamed, već je **lažni Hrist**.

„Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane“ (Isus govori) (Matej 24:24).

„I zmaj (Satana) dade njemu svoju moć i svoj položaj i veliki autoritet“ (Otkrovenje 13:2). „Kog je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, I sa svakom prevarom nepravde među onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli“ (2. Solunjinima 2:9-10).

„Tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog“ (2. Solunjanima 2:4). „Sila će mu biti jaka, ali ne od njegove jačine, i čudesno će pustošiti, i biće srećan i svršivaće, i gubiće silne i narod sveti. I lukavstvom njegovim napredovaće prevara u njegovoj ruci, i podignuće se u srcu svom, i u miru će pogubiti mnoge, i ustaće na Kneza nad knezovima, ali će se potrti bez ruke. A rečena utvara o danu i noći istina je; zato ti zapečati utvaru, jer je za mnogo vremena. **Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vreme;** posle ustah i vrših poslove careve; i čudih se utvari, ali niko ne dozna“ (Danilo 8:24-27).

„Pa će se onda javiti bezakonik, kog će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska svog“ (2. Sol 2:8).

„I on će piti od vina **gneva Božijeg**, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i **pred Jagnjetom**. I dim mučenja njihovog izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njenoj, i koji primaju žig imena njenog. **Ovde je strpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.**“ (Otkrovenje 14:10-12)

„I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, **gde je zver i lažni prorok;** i biće mučeni dan i noć **va vek veka.**“ (Otkrovenje 20:1)

Ali Satanina „velika laž“ nikada nije i nikada neće uspeti kod Isusa, jedinog začetog Sina Božijeg, „*koji, budući da je bio obličja* (gr. morphi - „spoljašnji izgled osobe ili stvari koji zapada za oko“) *Božijeg, nije ni pomišljao da pokrade Boga i bude jednak njemu*“ (Fil 2:6), odraz Boga (2Kor 3:18), jer je seme stvorio Bog u Marijinoj materici (Matej 1:20, Luka 1:35) i zato što u njegovim venama nije protekla krv opterećena izvornim grehom (Dela 20:28), „*Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje slugе, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove*“ (Filipljanima 2:7-8). Kada su ga neprijatelji optužili da tvrdi da je Bog, on je to porekao rečima: „*Rekao sam da sam Sin Božiji*“ (Jovan 10:36). On je rekao: „*Moj Otac je veći od mene*“ (Jovan 14:28), On zna stvari koje ja ne znam (Marko 13:32), bez Oca „*moje svedočenje nije istinito*“ (Jovan 5:31). „*Ja sam ne mogu ništa ... ne postupam po sopstvenoj volji*“ (Jovan 5:30), i „*Ja ...i Otac*“ smo dva (svedoka) (Jovan 8:17-18). On je rekao da „*nijedan čovek nije video Oca* (Jovan 6:46)“, „*vi nikada niste čuli njegov glas niti ste videli njegov oblik*“ (Jovan 5:37), ali „*blagosloveni su oni čistog srca, jer će oni videti Boga*“ (Matej 5:8). Moleći se svom Ocu, on je rekao: „*I ovo je život večni da upoznaju tebe jedinog pravog Boga, i Isusa Hrista, koga si poslao*“ (Jovan 17:3) i rekao je njegovim sledbenicima pre nego što je napustio ovu zemlju: „*Penjem se mom Ocu i vašem Ocu, Bogu svom i vašem Bogu*“ (Jovan 20:17). Uzdignuti Isus se obratio svom apostolu Jovanu i rekao: „*Ove stvari je rekao Amin, verni i pravi sluga, početak stvaranja Božijeg*“ (Otkrovenje 3:14).

Isus ni u jednom trenutku nije posegao niti će posegnuti za Božijom slavom već je sasvim zadovoljan svojom, koju mu je dao Otac kao svom jedinom začetom Sinu (Jovan 17:22, Jovan 1:14, Matej 24:30).

Pogledajte ponovo Pavlovo upozorenje:

„Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim tako i razumi vaši da se ne odvrte od prostote koja je u Hristu. Jer ako onaj koji dolazi drugog Isusa propoveda kog mi ne propovedasmo... mogli biste ga dobro podneti (primiti ili prihvatiti).“ (2. Korinćanima 11:3-4)

Obratite pažnju na to da je Pavle rekao: „**drugog Isusa** o kom mi ne propovedamo.“ Isus o kome je Pavle propovedao je bio čovek. „Kroz ovog čoveka vam se propoveda oproštaj grehova“ (Dela 13:38) i Bog će „suditi svetom ... pomoću **tog čoveka** kog je postavio (odredio)“ (Dela 17:31). On je rekao da Isus spada u grupu „stvorenja“, da je „prvorođeni od svakog **stvorenja**“ (Kološanima 1:15) i da ga je „stvorio“ Bog (Kološanima 3:10). Za Pavla, Isus je Božiji podanik, „glava Hrista je Bog“ (1. Korinćanima 11:3) i pripada Bogu, „Hrist je Božiji“ (1. Korinćanima 3:23). Pavle nije propovedao o Isusu na način na koji to čine kojekakva pogrešna učenja već oko 1700 godina, da je on „istinski Bog od istinskog Boga, začet **a ne stvoren**, od jedne suštine kao Otac.“ Da, Isus je bio začet (doveden u postojanje) u materici device, ali za Pavla je on takođe bio „napravljen“ (stvoren) od strane Boga.

„O njegovom Sinu Isusu Hristu našem gospodu, koji je napravljen od semena Davidovog“ (Rimljanima 1:3).

*„Poslednji Adam (Hrist) je bio **učinjen** duhom koji oživljuje“ (1. Korinćanima 15:45).*

*„Bog posla svog Sina, kog je **napravila** žena, koji je napravljen po zakonu“ (Galatima 4:4).*

*Hrist Isus je „**napravljen** po uzoru na ljude“ (Filipljanima 2:7).*

Ovi biblijski stihovi ponovo dokazuju da je Nikejski sabor došao do pogrešnih zaključaka i da je hrišćanska crkva pogrešila što se oslonila na te zaključke.

Pavle kaže, sa Psalmom 110:1 na umu, da na kraju, nakon što Isus bude 1000 godina vladao na zemlji, on (Isus) će **zauvek** odgovarati Ocu:

*„Onda svršetak, kad (Isus) preda kraljevstvo Bogu i Ocu, i kad dokine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu. Jer njemu (Isusu) valja kraljevati, dok on (Bog) ne podloži sve neprijatelje pod noge njegove (Isusove). "Jer je on (Bog) sve pokorio pod noge njegove." A kad veli (David u Psalmu 8:6), da je sve njemu (Isusu) pokoreno, jasno je, da je osim onoga (Boga), koji je njemu (Isusu) sve pokorio. A kad mu (Isusu) bude sve pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome (Bogu), koji mu je sve pokorio, **da bude Bog sve u svemu**“ (1. Korinćanima 15:24-25, 27-28).*

Pavle u stihu 8:6 Prve poslanice Korinćanima kaže: „*Za nas postoji samo jedan Bog Otac i jedan Gospod Isus Hrist*“ koji nije Bog. **Ovo je Isus o kom Biblija govori.**

„Kada su grčki i rimski umovi, umesto hebrejskog, zavladali crkvom, desila se propast od koje se crkva nikada nije oporavila, ni po pitanju doktrine, ni po pitanju prakse.“

H. L. Goudge - Istoričar

12. Bog i Isus u knjizi Otkrovenja

Važno je prelistati Knjigu otkrovenja i videti odnos između Svemoćnog Boga i Njegovog sina Isusa Hrista. Ja verujem da, shvativši poglavlja Apokalipse kroz maglu, nekada pomislimo da se Isus sin pretvara u Gospoda Boga. Do detalja sam proučio ovu knjigu i mogu da vas uverim da **to ovde nije slučaj**.

Reč „apokalipsa“ znači „otkriti“ ili „razjasniti“:

„Otkrivenje Isusa Hrista, koje daje Njemu Bog, da pokaže slugama svojim šta će skoro biti, i pokaza, poslavši po anđelu svom služi svom Jovanu.“ (Otkrovenje 1:1)

Molim vas da shvatite šta Jovan apostol govori u gore navedenom stihu da biste na pravi način razumeli ovu knjigu. **Bog je ovo otkrovenje dao Isusu Hristu**. Nešto je otkriveno ili razjašnjeno nekome, jer taj neko to nije razumeo kako treba. Jovan nije znao za događaje opisane u ovoj knjizi sve dok mu ih anđeo nije otkrio; sedam azijskih crkava nije znalo za ovo sve dok Jovan to nije napisao u svojoj knjizi i poslao im (stih11): a Isus nije znao događaje Otkrovenja sve dok mu ih Bog Otac nije otkrio. Zapravo, Isus je verovatno napustio ovu zemlju i otišao kod svog Oca u raj znajući da će se jednog dana vratiti da vlada ali ne znajući **kada** će to biti (Marko 13:32). Definitivno ovde postoje dva uma. Jedan **zna sve**.

*„Bogu su poznata od postanja sveta sva dela Njegova“
(Dela 15:18).*

„A On im reče: Nije vaše znati vremena i leta koje Otac zadrža u svojoj vlasti“ (Isusove reči).

I jedan zna samo ono što mu Bog njegov Otac otkrije ili pojasni:

„Kao što me je Otac naučio, ja govorim ove stvari“ (Jovan 8:28).

„Ja govorim ono što sam video sa mojim Ocem“ (Jovan 8:38).

„Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe; kako čujem onako sudim, i sud je moj pravedan; jer ne tražim volje svoje nego volju Oca koji me je poslao. Ako ja svedočim za sebe, svedočanstvo moje nije istinito“ (Jovan 5:30-31).

Isus je bio razapet, digao se iz mrtvih i uspeo na nebo oko 32. ili 33. Godine nove ere. Prema James Ussher-u, autoritetu po pitanju biblijske hronologije, Otkrovenje je napisano oko 96. godine nove ere. Moguće je da je Isus bio u raj u sa desne strane Boga preko 60 godina kada mu je Otac otkrio događaje iz ove knjige. Molim da to imate na umu dok čitate dalje.

*„Od Jovana na sedam crkava koje su u Aziji: blagodat vam i mir od **onoga koji jest, i koji bješe, i koji će doći**; i od sedam duhova koji su pred prijestolom njegovijem; i od Isusa Hrista, koji je svjedok vjerni, i prvenac iz mrtvih, i knez nad carevima zemaljskima, koji nas ljubi, i umi nas od grijeha našijeh krvlju svojom; I učini nas careve i sveštenike Bogu i ocu svojem; tome slava i država va vijek vijeka. Amin. Eno, ide s oblacima, i ugledaće ga svako oko, i koji ga probodoše; i zaplakaće za njim sva koljena zemaljska. Da, zaista. **Ja sam alfa i omega, početak i svršetak, govori Gospod, koji jest, i koji bješe, i koji će doći, svedržitelj.**“ (Otkrovenje 1:4-8)*

Alfa i omega su početno i krajnje slovo grčkog alfabeta a ovo govori Svemoćni. Fraza, „alfa i omega“ može se pronaći 4 puta u knjizi Otkrovenja i svaki put je izgovara Svemoćni Bog. To se ne menja! Reč „Svemoćni“ je na hebrejskom El Shaddai i Gospod Bog je izgovara 56 puta u Bibliji, uključujući i 8 puta u Otkrovenju. **Isus nikada nije nazvan „Svemoćnim“ u Bibliji.** On je „moćni“ ali samo Bog Otac je „svemoćni“ (vidi Isaija 9:6). „**Koji će doći**“. Pogledajte stih 4:8 Otkrovenja i vidite da je Gospod Bog Svemoćni taj koji je to bio, koji jeste i koji će biti.

Obratite pažnju na to da Jovan razdvaja Boga od Isusa Hrista, i to čini uvek i svuda u celoj ovoj knjizi.

„Ja Jovan ... išao sam na ostrvo Patmos, po reč Božiju, i po svedočenje Isusa Hrista.“ (Otkrovenje 1:9)

Bog vam je podario dovoljno pameti da pogledate u kontekst i vidite ko govori. Ako govori Gospod Bog ili Bog Svemoćni, onda to ne izgovara Isus. On nije ni jedno od ova dva već je Mesija, Spasitelj, Iskupitelj, **čovjek Hrist Isus.** Jovan je čuo „veliki glas, kao trubu.“ Hajde da identifikujemo glas trube. U stihu 4:1 Otkrovenja, glas trube kaže: „*Dodđi ovamo gore*“, u raj. Kada je Jovan odveden gore, on je video jedan presto, „**jedan je sedeo na prestolu**“ i to je bio „*Gospod Bog Svemoćni*“ (stih 8). Kada se Bog iz raja obratio deci Izraela u stihu 2.Mojsijeve 19:16, Biblija kaže: „*Glas trube je bio toliko glasan da su svi u selu drhtali*“ (vidi Jevrejima 12:19). Dakle, glas trube je bio **glas Božiji.**

*„Ja sam čuo iza sebe **veliki glas**, kao trubu, koji govori, Ja sam Alfa i Omega, prvi i poslednji.“ (Otkrovenje 1:10-11)*

„Sin čovečji“ znači ljudsko biće. Bog je nazvao proroka Jezekilja „sinom čovečjim“ 90 puta u knjizi ovog proroka, a Isusa „Sinom čovečjim“ 84 puta u četiri Evanđelja, **ljudskim bićem**.

„kao Sina čovečijeg.“ (Otkrovenje 1:13)

Jovan vidi Gospoda Isusa u „*njegovoj sopstvenoj slavi*“ (Luka 9:26, 32), njegovoj „*velikoj slavi*“ (Matej 24:30, Marko 13:26), i slavi koju mu je dao Bog njegov Otac (Jovan 17:22).

*„I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo **slavu njegovu**, slavu, kao Jedinstvenoga od Oca“ (Jovan 1:14).*

Kako bismo zasigurno znali da ovi stihovi ne govore o Bogu, već o Njegovom sinu, pogledajte drugo poglavlje, stih 18:

„I anđelu tijatirske crkve napiši: Tako govori Sin Božji, koji ima oči svoje kao plamen ognjeni, i noge Njegove kao bronza“ (Otkrovenje 2:18).

Obratite pažnju na to da njegov glas nije „veliki glas kao zvuk trube“, već drugačiji glas, „*kao zvuk brojnih voda*.“ Vidite stihove 14:1-2 gde je glas poput „*brojnih voda*“ ponovo povezan sa Jagnjetom.

*„A glava Njegova i kosa beše bela kao bela vuna, kao sneg; **i oči Njegove kao plamen** ognjeni **I noge Njegove kao bronza** kad se rastopi u peći; i glas Njegov kao huka voda mnogih... i lice Njegovo beše kao što sunce sija u sili svojoj“ (Otkrovenje 1:14)*

„I Živi: i bejah mrtav i evo sam živ va vek veka, amin. I imam ključeve od pakla i od smrti.” (Otkrovenje 1:18)

To je Isus, „koji je bio mrtav“. To nikako ne može biti „Svemoćni.“ Ako Svemoćni Bog može da umre, univerzum i čovek su u mnogo većoj nevolji nego što iko može i da zamisli. Bog je **besmrtn** što znači da ne može da umre. „Smrtan“ znači da će u nekom trenutku umreti. Isus je bio smrtan. Stihovi 9:27-28 Poslanice Jevrejima **govori o Isusu** kada kaže: „*I kao što je ljudima suđeno da jednom umru ... tako je i Hristu jednom bilo.*“ Isus je bio čovek, stoga je bio smrtan i bilo mu je suđeno da umre.

„A Caru večnom, Neraspadljivom, koji se ne vidi, jedinom premudrom Bogu čast i slava va vek veka. Amin“ (1. Tim. 1:17).

Večni Bog koji je **nevidljiv za ljude** je „jedini mudri Bog“ i On „jedini ima besmrtnost“ (1. Timotiju 6:16). Ali „naš Spasitelj Isus Hrist“ je „*umro i bio vraćen u život i besmrtnost da osvetli jevanđelje*“ (2. Timotiju 1:10).

Ovo su Isusove reči i on naziva raj „**rajem Božijim**.“

„Drvo života, koje je u sred raja Božijeg.” (Otkrovenje 2:7)

Isus je od svog Oca primio moć da vlada nacijama, kao što će **njegova braća** imati moć da vladaju nacijama sa njim („*onaj koji će pobediti*“).

„I koji pobedi i održi dela moja do kraja, daću mu vlast nad nacijama; I pašće ih gvozdenom palicom, i oni će se razdrobiti kao sudovi lončarski; kao i ja što primih od Oca svog.” (Otkrovenje 2:26-27)

Isus je još uvek Sin i on zove Boga svojim Ocem.

„Koji pobedi ... i priznaću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima Njegovim.“ (Otkrovenje 3:5)

Isus je bio u raju, postavljen sa desne strane Boga kada je ovo bilo napisano i on još uvek Boga zove „svojim Bogom.“ Isus ima Boga, nekoga ko je na višoj poziciji od njega samog, koga se on plaši, kome se klanja i koga sluša.

*„Koji pobedi učiniću ga stubom u crkvi **Boga svog**, i više neće izići napolje; i napisaću na njemu ime **Boga svog**, i ime novog Jerusalima, grada **Boga mog**, koji silazi s neba od Boga mog, i **ime moje novo**.“ (Otkrovenje 3:12)*

„Moj Bože, moj Bože, zašto si me napustio?“ (Psalam 22:1, Matej 27:46).

„Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 11:31, Efescima 1:3, 1. Petrova 1:3).

Postaviću vam jedno dobro pitanje. Da li je Isus vaš Bog, ili je Isusov Bog vaš Bog? Neki od nas su **čoveka** proglasili svojim Bogom, a to je ozbiljna greška. Isus je znao ko je njegov Bog, a da li vi znate?

„Vi ne znate čemu se klanjate: mi znamo čemu se klanjamo“ (Isusove reči) (Jovan 4:22).

*„Ovo je rekao Amin, verni i pravi svedok, **početak stvaranja Božijeg**.“ (Otkrovenje 3:14)*

Da li čujete šta Isus govori, ja nisam Bog, ja sam „početak stvaranja Božijeg?“ Reč „početak“ je na grčkom „arhe“ (Strong #746) i znači „započeti (po vremenskom redosledu).“ On kaže, Ja sam stvoreno biće, stvoren sam od strane Boga prvi po vremenskom redosledu. Ako nećete da verujete Isusu, onda verovatno nikom drugom nećete ni poverovati išta u vezi ovoga, ali hajde da ovu tvrdnju potkrepimo Pavlovim rečima:

*„**Koji je obličje** Boga („istovetan lik“) što se ne vidi, koji je rođen pre svake tvari“ (Kološanima 1:15).*

*„I obucite novog čoveka (Hrista), koje se obnavlja za poznanje **po obličju** Onog (Boga) koji ga je sazdao“ (Kološanima 3:10).*

Saslušajte Petra:

*„Nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlenog i prečistog jagnjeta; **Koji je određen još pre postanja sveta, a javio se u poslednja vremena** vas radi“ (1. Petrova 1:19-20).*

Ne radi se o preegzistentnom „Bogu Sinu“ ili „večnom Sinu“, ovo je Isus Mesija „koji je određen pre postanja sveta.“

*„U početku (Bog nema početak, ovo je početak stvaranja –**Isusa**) beše Reč (**logos** - misao, nešto rečeno, namera, motiv), i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca“ (Jovan 1:1, 14).*

Bog je govorio o Isusu **pre početka vremena**, ali je on začet u materici device, **u vremenu** (Matej 1:18). Nakon što je bio pomenut, on je bio **motiv** za dalja Božija stvaralačka dela.

*„**Koji pobedi** daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s **Ocem svojim na prestolu Njegovom.**”*
(Otkrovenje 3:21)

Kada budemo vladali sa Hristom 1000 godina na ovoj planeti, da li ćemo ikada preuzeti njegov presto? Ne! Niti će Isus ikada oteti Očev presto u raju. On je rekao da će sedeti sa svojim Ocem na Njegovom prestolu, na način na koji će „onaj koji pobedi“ sedeti sa Njim na prestolu. Isusu nikada nije obećan presto Njegovog oca, već će mu „*Gospod Bog dati presto njegovog oca Davida*“ u Jerusalimu (Gavriilo Mariji) (Luka 1:32).

Isus nema sopstveni presto u raju.

*„I odmah bih u duhu; i gle, **presto stajaše na nebu, i na prestolu seđaše neko.** I Onaj što seđaše beše po viđenju kao kamen jaspis i sard; i oko prestola beše duga po viđenju kao smaragd“*
(***Svemoćni Bog na svom prestolu.***) (Otkrovenje 4:2-3)

*„I svaka od četiri životinje imaše po šest krila naokolo, i unutra puna očiju, i mira ne imaju dan i noć govoreći: **Svet, svet, svet Gospod Bog Svedržitelj,** Koji beše, i koji jeste, i koji će doći. I kad daše životinje slavu i čast i hvalu **onome što seđaše na prestolu,** što živi va vek veka, Padoše dvadeset i četiri starešine pred onim **što seđaše na prestolu, i pokloniše se onome što živi va vek veka, i metnuše krune svoje pred prestolom govoreći: Dostojan si, Gospode, da primiš slavu i čast i silu; jer si Ti sazdao sve, i po volji tvojoj jeste i stvoreno je.**”* (Otkrovenje 4:8-11)

Jovan je video jedan presto, jedan je „**sedeo na prestolu**” i to je bio Stvoritelj, „Gospod Bog Svemoćni.” Drugi su videli Gospoda Boga na Njegovom prestolu i pre Jovana.

„Videh Gospoda gde sedi na prestolu svom, a sva vojska nebeska stajaše mu s desne i s leve strane (ruke)” (prorok Mihej) (1. Carevima 22:19). Obratite pažnju na to da je Bog imao levu i desnu ruku.

*„Videh Gospoda gde sedi na prestolu visokom i izdignutom, i skut Mu ispunjavaše crkvu ... jer Cara **Gospoda nad vojskama** videh svojim očima“* (prorok Isaija) (Isaija 6:1:5).

*„Otvoriše se nebesa, i **videh utvare Božje**. I ozgo na onom nebu što im beše nad glavama (stvorenjima), beše kao presto, po viđenju kao kamen safir, i na prestolu beše **po obličju kao čovek**. Kao duga u oblaku kad je kiša, takva na oči beše svetlost unaokolo. **To beše viđenje slave Božje na očima**; i kad videh, padoh na lice svoje, i čuh glas Nekoga koji govoraše. I reče mi: Sine čovečji, ustani na noge da govorim s tobom. K sinovima tvrdog obraza i upornog srca šaljem te ja, pa im reci: **Tako veli Gospod**.“* (Prorok Jezekilj) (Jezekilj 1:1, 26, 28, 2:1, 4).

Jezekilj je video Boga na svom prestolu i On je ličio na čoveka. Da li treba da nas iznenadi to da je Bog ličio na čoveka, kada je čovek napravljen po Njegovom liku (1. Mojsijeva 1:27, 5:1, 9:6, 1. Korinćanima 11:7)? Bog zasigurno želi da mi to znamo. Pogledajte stih 1:3 Poslanice Jevrejima:

„Koји budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog.“

Ovo je Isus, „*obličje*“ Boga kao „osobe“. Ova reč „osoba“ je na grčkom „hupostasis“ i znači „suština“ ili „supstanca“. Bog nije samo „sila“, mitski duh kao što neki od nas veruju, već On ima suštinu, supstancu i oblik. Božija slava ispunjava univerzum i On je nevidljiv za ljude. (*I reče: Ali nećeš moći videti lice moje, jer ne može čovek mene videti i ostati živ“ Druga Mojsijeva 33:20*) ali „***videćeš me od pozadi***“ (2. Mojsijeva 33:23). Bog je za svog slugu Mojsija u stihu 12:8 Četvrte knjige Mojsijeve rekao: „*Njemu govorim iz usta k ustima, i on me gleda doista, a ne u tami niti u kakvoj prilici Gospodnjoj.*“ Jevrejima 11:27 glasi: „*On (Mojsije) izdržaše, videvši onog ko je nevidljiv.*“ Oni koji kažu da večni Bog nema „oblik ni lik“, ne razumeju dovoljno dobro Bibliju. Oni u raju i anđeli vide Njegovo lice.

„Gledajte da ne prezrete jednog od malih ovih; jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mog nebeskog“ (Isusove reči) (Matej 18:10).

„I videh u desnici Onog što sedaše na prestolu knjigu napisanu iznutra i spolja, zapečaćenu sa sedam pečata. I videh anđela jakog gde propoveda glasom velikim: Ko je dostojan da otvori knjigu i da razlomi pečate njene? I niko ne mogaše ni na nebu ni na zemlji, ni pod zemljom da otvori knjige ni da zagleda u nju. I ja plakah mnogo što se niko ne nađe dostojan da otvori i da pročitá knjigu, niti da zagleda u nju. I jedan od starešina reče mi: Ne plači, evo je nadvladao lav, koji je od kolena Judinog, koren Davidov, da otvori knjigu i razlomi sedam pečata njenih.“ (Otkrovenje 5:1-3)

Svemoćni Bog, koji je sedeo na prestolu, imao je knjigu u svojoj ruci koju **nijedan čovek** nije vredan da otvori. Obratite pažnju da je pokrenuta potraga za čovekom koji će otvoriti tu knjigu a Isus je taj **čovek**. Morao je to da bude bezgrešni čovek!

*„I ja plakah mnogo što se **nijedan čovek** ne nađe dostojan da otvori i da pročita knjigu, niti da zagleda u nju. I jedan od starešina reče mi: Ne plači, evo je nadvladao lav, koji je od kolena Judinog, koren Davidov, da otvori knjigu i razlomi sedam pečata njenih. **I videh, i gle, nasred prestola i četiri životinje, i posred starešina Jagnje stajaše** kao zaklano, i imaše sedam rogova, i sedam očiju, koje su sedam duhova Božijih poslanih po svemu svetu. **I dođe i uze knjigu iz desnice Onog što sedaše na prestolu. I kad uze knjigu, četiri životinje i dvadeset i četiri starešine padoše pred Jagnjetom, imajući svaki gusle, i zlatne čaše pune tamjana, koje su molitve svetih. I pevahu pesmu novu govoreći: Dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš pečate njene; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom** od svakog kolena i jezika i naroda i plemena, I učinio si nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji. I videh, i čuh glas anđela mnogih oko prestola i životinja i starešina, i beše broj njihov hiljada. Govoreći glasom velikim: **Dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov. I svako stvorenje, što je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i što je na moru, i što je u njima, sve čuh gde govore: Onome što sedi na prestolu, i Jagnjetu blagoslov i čast i slava i država va vek veka.**“ (Otkrovenje 5:4-13)*

Isus Hrist Jagnje (čovek) „stajao“ je i uzeo knjigu „iz desne ruke onog koji je **sedeo** na prestolu“, rajom se oglasila dobro zaslužena hvala, „*jer ti si zaklan i iskupio si nas kod Boga svojom krvlju.*“

„A sutradan vide Jovan Isusa gde ide k njemu, i reče: Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta“ (Jovan Krstitelj) (Jovan 1:29).

Jagnje je bilo Isus.

„Ovi će se pobiti s Jagnjetom i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima“ (Otkrovenje 17:14).

Obratite pažnju na to da se vojska iz raja nije „klanjala“ Jagnjetu (koje je bilo prisutno), već se klanjala onom **jednom** koji je sedeo na prestolu, Gospodu Bogu Svemoćnom (Otkrovenje 4:10-11).

*„I četiri životinje govorahu: Amin. I dvadeset i četiri starešine padoše i **pokloniše se Onome što živi va vek veka.**“ (Otkrovenje 5:14)*

Prorok Danilo je imao viziju veoma sličnu ovoj koju je i Jovan imao, u sedmom poglavlju svoje knjige:

„Gledah dokle se postaviše prestoli, i starac sede, na kome beše odelo belo kao sneg, i kosa na glavi kao čista vuna, presto Mu beše kao plamen ognjeni, točkovi Mu kao oganj razgoreo. Reka ognjena izlažaše i tečaše ispred Njega, hiljada služaše Mu, i deset hiljada po deset hiljada stajahu pred Njim; sud sede, i knjige se otvoriše.“ (Danilo 7:9-10).

Ovo je Gospod Bog koji je na najvišoj poziciji na svom prestolu, „*hiljadu hiljada ga je služilo, deset hiljada puta deset hiljada je stajalo pred njim*“ (vidi stihove 22, 25, 27). Ovo je tačan broj onih oko „Gospoda Boga Svemoćnog“ koji se pominje u stihu 5: 11 Otkrovenja:

„Videh u utvarama noćnim, i gle, kao Sin čovečiji išaše sa oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred njim. I dade Mu se vlast i slava i carstvo da Mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast večna, koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti“ (Danilo 7:13-14).

Dakle, u Danilovoj viziji „onaj poput Sina čovečjeg“, Isus Hrist naš Gospod, je doveden pred Boga svog Oca i data mu je vlast, slava i carstvo kako bi vladao na zemlji.

*„I onda sam video kada je Jagnje otvorilo jedno od pečata.“
(Otkrovenje 6:1)*

Isus Jagnje otvara pečate sedam zapečaćenih knjiga koje je uzeo iz Božije desne ruke. Sada počinju deset poglavlja gneva Božijeg prema zlima, koji su odbili Hrista.

*„I govoriše gorama i kamenju: Padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onog što sedi na prestolu (Boga), i od gneva Jagnjetovog.“
(Otkrovenje 6:16)*

Bog i Jagnje su prisutni i hvaljeni u stihu 10, **ali samo se Bogu „klanjaju“** u stihu 11.

*„I povikaše glasom velikim govoreći: Spasenje **Bogu našem, koji sedi na prestolu, i Jagnjetu.** I svi anđeli stajahu oko prestola i starešine i četiri životinje, i padoše na lice pred prestolom, i **pokloniše se Bogu.** Govoreći: Amin; blagoslov i slava i premudrost i hvala i čast i sila i jačina **Bogu našem va vek veka.** Amin.” (Otkrovenje 7:10-12)*

Ovi sveci su isprani u krvi Jagnjetovoj (Isusovoj) i „*onaj što sedi na prestolu useliće se u njih.*” Ovo će se jasno videti u dvadeset prvom poglavlju i to je ispunjenje obećanja koje nam je Isus dao u stihu 5:8 Jevandelja po Mateju: „*Blagosloveni su čisti u srcu jer će videti Boga.*” Većina onih kojima je Isus ovo rekao su ga već videli.

*„I rekoh mu: Gospodaru! Ti znaš. I reče mi: Ovo su koji dodoše od nevolje velike, i oprawe haljine svoje i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj. **Zato su pred prestolom Božijim, i služe mu dan i noć u crkvi njegovoj; i onaj što sedi na prestolu useliće se u njih.**” (Otkrovenje 7:14-15)*

*„Jer Jagnje, koje je nasred prestola, pašće ih, i uputiće ih na izvore žive vode; **i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih.**“ (Otkrovenje 7:17)*

Nigde u Bibliji ne stoji da su molitve upućivane Isusu (Jagnjetu) nakon što je otišao u raj. Molitve su uvek upućene Bogu u Isusovo ime; samim tim dim kađenja, koji je došao sa molitvama, se uspeo „**pred Boga.**“

*„I dim od kađenja u molitvama svetih iziđe od ruke anđelove **pred Boga.**“ (Otkrovenje 8:4)*

Na Gospoda Boga se ova dva stiha fokusiraju.

*„I reče im se da ne ude travi zemaljskoj niti ikakvoj zeleni, niti ikakvom drvetu, nego samo ljudima koji **nemaju pečat Božji** na čelima svojim.“ (Otkrovenje 9:4)*

„...zlatnog oltara koji je pred Bogom.“ (Otkrovenje 9:13)

Pažnja je usmerena na Boga.

„Onda će se svršiti tajna Božija.“ (Otkrovenje 10:7)

„Ustani i izmeri crkvu Božiju.“ (Otkrovenje 11:1)

*„Dva žiška što stoje pred Gospodarem zemaljskim.“
(Otkrovenje 11:4)*

*„I posle tri dana i po duh života od Boga uđe u njih.“
(Otkrovenje 11:11)*

*„I ostali se uplašiše, i daše slavu Bogu nebeskom.“
(Otkrovenje 11:13)*

„Carstva sveta postadoše Gospoda našeg (Boga) i Hrista Njegovog (Isusa).“ (Otkrovenje 11:15) „Hrist je Božiji“ (1. Korinćanima 3:23).

*„I dvadeset i četiri starešine koje sedahu **pred Bogom** na prestolima svojim, **padoše na lica svoja i pokloniše se Bogu.***

*Govoreći: Hvalimo Te, **Gospode Bože Svedržitelju**, koji jesi, i beše, i bićeš.“ (Otkrovenje 11:16-17)*

„I otvori se crkva Božija na nebu.“ (Otkrovenje 11:19)

„I rodi muško, sina (ljudsko dete) ... i dete njeno bi uzeto k Bogu i prestolu njegovom.“ (Otkrovenje 12:5)

*„I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo **Boga našeg**, i oblast **Hrista Njegovog**; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć. I oni ga pobediše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svog, i ne mariše za život svoj do same smrti.“ (Otkrovenje 12:10-11)*

*„I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži **zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista**.“ (Otkrovenje 12:17)*

Obratite pažnju na to kako svuda u ovoj knjizi Jovan pravi razliku između Boga i Isusa Hrista, Jagnjeta. Antihrist će huliti Boga ali i Hrista.

„I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli na ime Njegovo, i na kuću Njegovu, i na one koji žive na nebu.“ (Otkrovenje 13:6)

„I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta.“ (Otkrovenje 13:8)

Kako je Bog još od osnivanja sveta **odredio** Isusa Jagnjeta i kako je to jagnje **tad bilo zaklano**, u predznanju Božijem (vidi 2:23).

*„I videh, i gle, Jagnje stajaše na gori sionskoj, i s Njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu **ime Oca Njegovog** napisano na čelima svojim.“ (Otkrovenje 14:1)*

„Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su devstvenici, oni idu za Jagnjetom kud god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi, prvenci Bogu i Jagnjetu. I u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom Božijim.“ (Otkrovenje 14:4-5)

*„I videh drugog anđela gde leti posred neba, **koji imaše večno jevandjelje da objavi onima koji žive na zemlji**, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. **I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.**“ (Otkrovenje 14:6-7)*

Anđeo je imao večno jevandjelje da propoveda onima koji borave na zemlji („svakoj naciji“). I šta su rekli „gromkim glasom“? „**Plašite se Boga i dajte mu slavu.**“ U ustima anđela to je bila **zapovest**, ali u ovoj knjizi koju sam ja napisao to je **čvrsta preporuka** od vašeg brata i nekog ko prolazi kroz isto što i vi. **Dajte slavu Bogu!** Prestanite da dajete Njegovu slavu (čast – divljenje – poštovanje – molitve) drugima pa čak i njegovom visoko uzdignutom Sinu. „*Bog ga je takođe visoko uzdignuo* (Isusa)“ (Filipljanima 2:9).

Kada čast koja samo pripada **Bogu** oduzmemo i damo drugom, mi smo lopovi i pljačkaši i Bog će od nas istu tražiti. To smo radili u prošlosti i Bog je bio strpljiv i milostiv ali ako nastavimo to da radimo i nakon što saznamo istinu, to će biti idolopoklonstvo. „*I ne pokajaše se da Mu daju slavu*“ (Otkrovenje 16:9).

Moramo shvatiti šta nam je prorok Isaija rekao o **Božijoj** slavi.

„*Ja sam Gospod, to je moje ime i svoju slavu neću drugom dati*“ (Isaija 42:8). Ovo je u kontekstu toga što je Bog obećao Mesiju, Isusa, kog će on „dati.“

„*Evo **sluge mog**, koga podupirem, izabranika mog, koji je mio duši mojoj; metnuću Duh svoj na njega, sud narodima javljaće. Ja Gospod dozvah te u pravdi, i držaću te za ruku, i čuvaću te, i **daću** te da budeš zavet narodu, videlo narodima*“ (Isaija 42:1,6).

Ko je ovaj koji kaže: „*Svoju slavu neću nikom dati*?“

„*Vi ste moji svedoci, veli Gospod, i sluga moj koga izabrah, da biste **znali i verovali** mi i **razumeli** da sam ja; **pre mene nije bilo Boga niti će posle mene biti***“ (Isaija 43:10).

Da li Boga čine više osoba? Ne!

„*Ovako govori Gospod Izbavitelj vaš, Svetac Izrailjev, vaš Car*“ (Isaija 43:14).

I on ponovo kaže: „*Ja svoju slavu neću drugom dati*“ (Isaija 48:11).

*„I on će piti od vina gneva Božijeg...pred Jagnjetom.“
(Otkrovenje 14:10)*

*„Evo ih oni koji se drže Božijih zapovesti i Isusove vere.“
(Otkrovenje 14:12)*

„Obra vinograd zemaljski, i metnu u kacu velikog gneva Božijeg.“ (Otkrovenje 14:19)

Jovan nastavlja da pravi razliku između Isusa Hrista Jagnjeta i Boga njegovog oca. **U ovoj knjizi oni nisu jedno!**

„Gnev Božiji ... harfe Božije“. (Otkrovenje 15:1-2)

*„I pevahu pesmu Mojsija, sluge Božijeg, i pesmu Jagnjetovu, govoreći: Velika su i divna dela Tvoja, **Gospode Bože Svedržitelju**, pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetih. Ko se neće pobožati Tebe, Gospode, i proslaviti ime Tvoje? Jer si Ti jedan svet; **jer će sve nacije doći i pokloniti se pred Tobom**; jer se sudovi Tvoji javiše.“ (Otkrovenje 15:3-4)*

Pesma Mojsija, Isusovog prototipa, pesma Jagnjeta (Isusa), je pesma hvale „Gospoda Boga Svemoćnog.“ Jevrejima 2:12 citira Psalm 22, mesijanski psalm Isusov, koji počinje: „*Moj Bože, moj Bože, zašto si me napustio? Takođe stih 22 prikazuje kako Isus govori Bogu „u sred službe ja ću ti pevati pesmu hvale.“* **Isus se pridružio svim nacijama u molitvama njegovom Bogu.**

*„I crkva beše ispunjena dimom **slave Božije**.“ (Otkrovenje 15:8)*

*„I videh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih.“
(Otkrovenje 17:6)*

*„**Ovi će se pobiti s Jagnjetom i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima; i koji su s Njim, jesu pozvani i izabrani i verni.**“ (Otkrovenje 15:14)*

Deset kraljeva iz ovog Poglavlja se neće pobiti sa Bogom, jer je On u raju već će se pobiti sa Jagnjetom, ono je na zemlji. Ono će pobediti ove kraljeve, jer je on Kralj nad kraljevima. Prorok Danilo je rekao Nabukodonosoru: „*Ti si kralj nad kraljevima*“, što znači da vlada drugim kraljevima na zemlji, ali ne i da je Kralj raja (Danilo 2:37). Stih 4:37 Proroka Danila kaže da je Svevišnji Bog „Kralj raja.“

*„Jer je Bog dao u srca njihova da učine volju Njegovu.“ .“
(Otkrovenje 15:17)*

Ni u jednom trenutku u čitavoj Bibliji Isus nije nazvan „Gospodom Bogom“ (JHVH Elohim)!

„Bog se seti nepravde njene (Vavilonske)...jer je jak Gospod Bog koji joj sudi.“ (Otkrovenje 18:5-6)

Aleluja znači „hvaliti ye Jah“ (starozavetno ime za Boga) i uvek se koristi kada se hvali Bog, a nikada kada se hvala upućuje Mesiji. Ova fraza znači: „Bože budi hvaljen.“

*„I posle ovog čuh glas veliki naroda mnogog na nebu gde govori: **Aliluja! Spasenje i slava i čast i sila Gospodu našem.**“*
(Otkrovenje 19:1)

*„I padoše dvadeset i četiri starešine, i četiri životinje, i pokloniše se Bogu koji seđaše na prestolu, govoreći: **Amin, aleluja!** I glas iziđe od prestola koji govori: Hvalite Boga našeg sve sluge Njegove, i koji Ga se bojite, i mali i veliki. I čuh kao glas naroda mnogog, i kao glas voda mnogih, i kao glas gromova jakih, koji govore: **Aleluja! Jer caruje Gospod Bog Svedržitelj.**“* (Otkrovenje 19:4-6)

Svedržitelj je isto što i Svemoćni.

*„Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu njemu; **jer dođe svadba Jagnjetova**, i žena njegova pripremila se.“*
(Otkrovenje 19:7)

U ovom poglavlju, Jagnje, Isus Hrist, dolazi da vlada zemljom sa svojim svecima oko 1000 godina.

*„On će biti veliki, i nazvaće se **Sin Najvišega, i daće Mu Gospod Bog presto Davida oca Njegovog** (u Jerusalimu)“* (Luka 1:32).
Jer Njemu valja carovati dokle ne položi sve neprijatelje svoje pod noge svoje“ (1. Korinćanima 15:25).

*„Reče Gospod Gospodu mom: **Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim**“* (Psalm 110:1).

„A ovaj čovek prinesavši jedinu žrtvu za grehe sedi svagda s desne strane Bogu. Čekajući dalje dok se polože neprijatelji njegovi podnožje nogama njegovim“ (Jevrejima 10:12-13).

Mogu ponizno da kažem da Bog nije „čekao“ ništa, ali Isus Hrist Njegov Sin ima pravo da **očekuje** Boga da za njega uradi ono što je rekao da će uraditi.

*„I reče mi: Napiši: Blago onima koji su pozvani na večeru svadbe Jagnjetove. I reče mi: **Ove su reči istinite Božije. I padnuvši pred nogama njegovim poklonih mu se; i reče mi: Gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni; jer je svedočanstvo Isusovo Duh Proroštva. I videh nebo otvoreno, i gle, **konj beo, i koji sedaše na njemu zove se Veran i Istinit**, i sudi po pravdi i vojuje. A oči su Mu kao plamen ognjeni, i na glavi Njegovoj krune mnoge, i imaše ime napisano, **kog niko ne zna do On sam**. I beše obučen u haljinu crvenu od krvi, i ime se Njegovo zove: Reč Božija. I vojske nebeske idahu za Njim na konjima belim, obučene u svilu belu i čistu. I iz usta Njegovih iziđe mač oštar, da njime pobije neznabošce; i On će ih pasti s palicom gvozdеноm; i On gazi kacu vina i srdnje i gneva Boga Svedržitelja. I ima na haljini i na stegnu svom ime napisano: **Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima**.“ (Otkrovenje 19:9-16)***

Ovo je Isus, dolazi **moćan i u velikoj slavi**, zovu ga „**Vernim i Istinitim**.“ Pogledajte Poglavlje 3, četrnaesti stih, gde Isus kaže: „*Ovo je rekao Amin, **verni i pravi sluga**, početak stvaranja Božijeg.*“ Ovo **nije Bog** na belom konju, već je u pitanju Njegov „verni i istiniti sluga.“

Pogledajte gore navedeni dvanaesti stih. „*Ime mu je bilo zapisano, ime za koga niko nije znao osim njega samog.*“ Isus će promeniti ime kao što je to učinio Abraham, Jakov, i Savle. Pogledajte stih 3:12 Otkrovenja gde Isus govori onom koji pobeđuje: „*Ja ću na njemu napisati **moje novo ime**.*“ Ovo je misterija, ali „novo ime“ neće promeniti to ko je on zapravo, naš Gospod i Spasitelj, **jedini put** do Boga Oca. Uporedite ovo sa onim što je izraelski Bog rekao Mojsiju kraj užarenog grma:

„*Tako ćeš reći deci izraelskoj, **Gospod Bog**, tvojih otaca, Bog Avrama, Bog Isaka i Bog Jakova, poslao me vama: ovo je moje ime zauvek i ovo je moje sećanje za sve generacije*“ (2. Mojsijeva 3:15).

Pogledaj stih 7:9 Pete knjige Mojsijeve i shvati da „za sve generacije“ znači najmanje 30.000 godina. **Božije ime se nikada neće promeniti!**

„*I videh anđela gde silazi s neba, koji imaše ključ od bezdana i verige velike u ruci svojoj. **I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina**, I u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne prelašćuje narode, dok se ne navrši hiljadu godina; i potom valja da bude odrešena na malo vremena. I videh prestole, i sedahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božiju, koji*

*se ne pokloniše zveri ni ikoni njenoj, i ne primiše žig na čelima svojim i ruci svojoj; i oživeše **i carovaše s Hristom hiljadu godina.** A ostali mrtvac i ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. **Ovo je prvo vaskrsenje.** Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju; nad njima druga smrt nema oblasti, **nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s Njim hiljadu godina.**“ (Otkrovenje 20:1-6)*

Prorok Danilo je opisao ovo vreme Hristove vladavine na zemlji sa svojim svecima u stihu 7:27:

*„A carstvo i vlast **i veličanstvo carsko pod svim nebom** daće se narodu svetaca Višnjeg; Njegovo će carstvo biti večno carstvo, i sve će vlasti Njemu služiti i slušati Ga.“*

„Oni su živeli i vladali sa Hristom (Mesijom) hiljadu godina.“ Prorok Isaija je predvideo ovo veličanstveno vreme mira i odmora kada će Isus Hrist, Davidov sin, vladati kao kralj na ovoj zemlji.

*„Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejevog, i izdanak iz korena njegovog izniknuće. **I na njemu će počivati Duh Gospodnji,** duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja **i straha od Gospoda.** I mirisanje će Mu biti **u strahu od Gospoda,** a neće suditi po viđenju svojih očiju, niti će po čuvenju svojih ušiju karati. Nego će po pravdi suditi siromasima i po pravici karati krotke u zemlji, i udariće zemlju prutom usta svojih, i duhom usana svojih ubiće bezbožnika. **I pravičnost** će Mu biti pojas po bedrima, i **vernost** pojas po bocima. I vuk će boraviti s jagnjetom, i ris će ležati s jaretom, tele i lavić i ugojeno živinče*

*biće zajedno, i malo dete vodiće ih. I krava i medvedica zajedno će pasti, mlad njihova ležaće zajedno, i lav će jesti slamu kao vo. I dete koje sisa igraće se nad rupom aspidinom, i dete odbijeno od sise zavlaiće ruku svoju u rupu zmije vasilinske. Neće uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjeg kao more vode što je puno. I u to će vreme za **koren Jesejev**, koji će biti zastava narodima, raspitivati narodi, i **počivalište njegovo biće slavno**.” (Isaija 11:1-10).*

Sada pogledajte Isusove reči:

*„A kad dođe **Sin čovečiji u slavi svojoj** i svi sveti anđeli s njime, onda će sesti na prestolu **slave svoje**. I sabraće se pred njim svi narodi, i razlučiće ih između sebe kao pastir što razlučuje ovce od jaraca. I postaviće ovce s desne strane sebi, a jarce s leve. Tada će reći car onima što mu stoje s desne strane: **hodite blagosloveni Oca mog**; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta“ (u nepromenljivom planu i predznanju Božijem) (Matej 25:31-34).*

*„I reče mu: Dobro, dobri slugo; kad si mi u malom bio veran evo ti **vlast nad deset gradova**. I dođe drugi govoreći: Gospodaru! Kesa tvoja donese pet kesa. A on reče i onome: **i ti budi nad pet gradova**“ (Luka 19:17-19).*

*„A kad smo deca i naslednici smo: **naslednici, dakle Božiji**, a sunaslednici Hristovi: jer s njim stradamo da se s njim i **proslavimo**. Jer mislim da stradanja sadašnjeg vremena nisu ništa prema **slavi koja će nam se javiti**.” (Pavlove reči) (Rimljanima 8:17-18).*

„*Ako patimo, sa njim ćemo i vladati*“ (Pavlove reči)
(2. Timotiju 2:12).

Ali nevolja dolazi na kratko na kraju hiljadu godina!

„I kad se svrši hiljadu godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, I izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pesak morski. I iziđoše na širinu zemlje, i opkoliše logor svetih, i grad ljubazni (Jerusalim).“ (Otkrovenje 20:7-9a)

Molim vas da zamislite ovaj prizor. Isus Hrist se vraća na zemlju, osvaja nacije i vlada sa svojim svecima u miru 1000 godina. Na kraju ovog milenijuma, Satana koji je zarobljen dole u tamnici za duhove svo ovo vreme, biće oslobođen. Prema Knjizi otkrovenja, polovinu od 6 milijardi ljudi će ubiti kuga i katastrofalni događaji onda kada se Božiji gnev prolije (Otkrovenje 6:8, 9:15, 18). Onima koji ostanu, čak i onima koji ne budu spaseni, će vladati Hrist sopstvenim gvozdenim štapom (Otkrovenje 2:27, 19:15). Kada Satana bude oslobođen, on će sa nekima od ovih ljudi pokrenuti pobunu i okružiti „grad svetaca“ i grad Jerusalim. **Ali čudo će se javiti i doći će do oslobođenja!**

„I side oganj od Boga s neba, i pojede ih. I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, gde je zver i lažni prorok; i biće mučeni dan i noć va vek veka.“ (Otkrovenje 20:9b-10)

Isus vlada zemljom iz Jerusalima i Bog je još uvek u raju. **I Bog Otac priskaće u pomoć.** „Side oganj od Boga sa neba i pojede ih.“ Zver i

lažni prorok su „bačeni u jezero ognjeno i sumporito“ početkom tih hiljadu godina, i sada im se Satana (đavo) pridružuje „zauvek.“ Pavle u 1. Korinćanima 15:26 kaže : „*poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt.*“ Samim tim, **Bog** će završiti svoj posao postavljanja svih neprijatelja pod Mesijina stopala, kao što je i rekao da će to učiniti i Isus to od njega i „očekuje“ da uradi (Psalam 110:1; Jevrejima 10:13).

Sada, sam Bog dolazi!

„I videh veliki beo presto, i Onog što sedaše na njemu, od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace; i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.“ (Otkrovenje 20:11-15)

Ovo je presuda „velikog belog prestola“ i **onaj na prestolu beše Bog**. Bog nam je u stihovima 1:8 i 4:8 Otkrovenja rekao da **On dolazi!**

„Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak, govori Gospod, Koji jeste, i koji beše, i koji će doći, Svedržitelj“ (Otkrovenje 1:8).

Pavle je u stihu 17:31 Dela apostolskih rekao da će **Bog suditi svetom**.

„Jer je postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru vaskrsnuvši Ga iz mrtvih.“

Hrist predstavljaće standard prema kome će svim ljudima biti suđeno. Da bi neko prošao taj sud, on mora biti pravičan kao Isus (što je nemoguće) ili da bude učesnik u njegovoj pravičnosti.

Poslušajte stihove 15:21-24 Prve Korinćanima:

„Jer budući da kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i vaskrsenje mrtvih. Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti. Ali svaki u svom redu: novina Hristos; a potom oni koji verovali su Hristu o Njegovom dolasku; Onda kraj, kad preda carstvo Bogu i Ocu, i kad ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu.“

Isus Mesija je postavljen, pomazan i osnažen da sagradi carstvo. Ali, šta će on učiniti sa ovim carstvom? **On će ga osloboditi „Bogu Ocu“** Stih 25 (1. Korinćanima 15) kaže: „Jer on (Hrist) mora vladati dok on (Bog) ne položi sve neprijatelje pod njegove (Hristove) noge.“ (Setite se stiha 110:1 Psalma: „Gospod reče Gospodu mom, sedi sa moje desne strane, dok ti pod noge ne položim tvoje neprijatelje,“ i Jevrejima 1:13: „A kome od anđela reče kad: Sedi meni s desne strane dok položim neprijatelje Tvoje podnožje nogama Tvojim?“) „Poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt“ (1. Korinćanima 15:26).

To će se desiti na kraju milenijuma kada „smrt i pakao budu bačeni u užareno jezero.“

„Jer on (Bog) sve pokori pod noge njegove (Isusove). Ali kad on (David) veli da je sve njemu (Isusu – Mesiji) pokoreno, pokazuje se (očigledno je) da je on (Bog) izuzet, koji Mu (Isusu) pokori sve.“ (Pavlove reči) (1. Korinćanima 15:27).

Ne dajte da vas ovo zbuni. Pavle želi da kaže da kada je David rekao u stihu 8:6 Psalma da su sve stvari pokorene Hristu, **postoji jedan izuzetak** - Bog, koji je sve pokorio Hristu, nije ispod njega. **Bog nije ispod Hrista, Hrist je pod Bogom.**

„Glava Hrista je Bog“ (1. Korinćanima 11:3).

*„A kad mu sve pokori, **onda će se i sam Sin pokoriti onom koji mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu**“ (1. Korinćanima 15:28).*

Apostol Pavle kaže **da je Bog sve** a mnogi tvrde da je Isus sve.

*„I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim nov, gde **silazi od Boga s neba**, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svom. I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, **i živeće s njima**, i oni će biti narod Njegov, **i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih**, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo **prođe**. I reče Onaj što sedaše na prestolu: Evo sve novo tvorim. I reče mi: Napiši, jer su ove reči istinite i verne. I reče mi: Svrši se. Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode žive za badava. Koji pobedi, dobiće sve, **i biću mu Bog, i on će biti moj sin**.“ (Otkrovenje 21:2-7).*

Obratite pažnju na: „**Biću mu Bog**“

Živećemo i vladati sa Isusom Jagnjetom 1000 godina na zemlji i to će biti veličanstveno, tom danu smo se dugo nadali. **Ali to će biti kraj! Bog će „boraviti“ sa nama, „sam Bog“ će biti sa nama i „Bog će obrisati sve suze“** iz naših očiju. Obratite pažnju na peti i šesti stih: „*I reče Onaj što*

*se*daše na prestolu: *Evo sve novo tvorim. I reče mi: **Svrši se.***“ Sve stvari su učinjene novim u nepromenljivom planu i svrsi Božijoj. U našoj stvarnosti, **to još uvek nije učinjeno**, ali u „predznanju Božijem“ jeste! Bog „zove ono što nije kao ono što jeste“ (Rimljanima 4:17). Samim tim, takvo je bilo rođenje Isusovo. Kada je Bog govorio pre vremena o tom rođenju, **ono se dogodilo**, ali je Isus došao **u vreme**, iz materice device.

„I odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi grad veliki, sveti Jerusalim, gde silazi s neba od Boga, I imaše slavu Božiju; i svetlost njegova beše kao dragi kamen, kao kamen jaspis svetli.“ (Otkrovenje 21:10-11).

Setite se da je Isus u stihu 3:12 Otkrovenja za ovaj grad rekao da je „**grad mog Boga** koji je novi Jerusalim, koji dolazi iz raja od **mog Boga**.“ Nije ni čudo što je Isus u stihu 5:35 Jevandelja po Mateju rekao sledeće:

„... ni Jerusalimom, jer je grad velikog Cara.“

*„Ja sam **veliki Car**, rekao je Gospod nad vojskama“ (Malahija 1:14).*

*„Jer je **Gospod svevišnji** strašan, on je **veliki Car** nad zemljom“ (Ps. 47:2).*

*„Jer je Gospod veliki Bog, i **veliki Car** iznad svih bogova“ (Ps. 95:3).*

*„I crkve ne videh u njemu: **jer je njemu crkva Gospod Bog Svedržitelj, i Jagnje.** I grad ne potrebuje ni sunce ni mesec da svetle u njemu; **jer ga slava Božija prosvetli, i žižak je njegov Jagnje.**“ (Otkrovenje 21:22-23).*

Jovan o Gospodu Bogu Svemoćnom i Jagnjetu govori kao o dvema različitim osobama. To se vidi u rečima koje su upotrebljene da bi se opisala svetlost koja sija iz njih. Reč „osvetliti“ u frazi: „*slava Božija je to osvetlila*“ je na grčkom „**photizo**“ (#5461 Strong) i ona znači „**baciti zrake, obasjati**.“ Ovo su zraci Božije slave u koju ne možemo da imamo uvid sve dok ne preuzmemo nova prosvećena tela. Reč „svetlost“ u frazi, „*Jagnje je svetlost*“ je na grčkom „**luchnos**“ (#3088 Strong) i ona znači „prenosiva lampa ili sveća.“ Ovo nije moja istina, ovo je Reč Božija, ali postoji velika razlika između „zraka slave“ i „prenosive lampe.“

„Pokaza mi čistu reku vode života, bistru kao kristal, koja izlažaše od prestola Božijeg i Jagnjetovog. I više neće biti nikakve prokletinje; i presto Božji i Jagnjetov biće u njemu; i sluge njegove posluživaće Ga. I gledaće lice njegovo (Božije), i ime njegovo biće na čelima njihovim. I noći tamo neće biti, i neće potrebovati videla od žiška, ni videla sunčanog, jer će ih obasjavati Gospod Bog („photizo“ – zrakovi slave), i carovaće va vek veka. I reče mi: Ovo su reči verne i istinite, i Gospod Bog svetih proroka posla anđela svog da pokaže slugama svojim šta će biti skoro.“ (Otkrovenje 22:1, 3-6).

„Presto Božiji i Jagnjetov.“ Setite se Isusovih reči u stihu 3:21 Otkrovenja: „...kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom.“

„Klanjajte se Bogu.“ (Otkrovenje 22:9).

Nijednom se u knjizi Otkrovenja ne pominje da se treba klanjati Isusu Hristu, Jagnjetu. Ne kažem da Isus ne treba da kao Sin Božiji prima molitve, već kažem da to ne stoji u ovoj knjizi. „*Oni će videti njegovo lice.*“ **Gospod Bog ima lice** i mi ćemo ga videti. „Gospod Bog im je dao svetlost“ (ponovo *photizo* – *zruci Božije slave*).

*„Ja Isus poslah anđela svog da vam ovo posvedoči u crkvama. **Ja sam koren i rod Davidov**, i sjajna zvezda Danica. I Duh i nevesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava. Jer svedočim svakome koji čuje reči proroštva knjige ove; ako ko dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj; I ako ko oduzme od reči knjige proroštva ovog, Bog će oduzeti njegov deo od knjige života, i od grada svetog, i od onog što je napisano u knjizi ovoj. Govori Onaj koji svedoči ovo: Da, doći ću skoro! Amin. Da, dođi, Gospode Isuse. Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa svima vama. Amin.“* (Otkrovenje 22:16-21).

U Knjizi Otkrovenja „Bog“ se pominje 99 puta. Isus se pominje 14 puta a Jagnje (*Isus*) se pominje 29 puta. ***Bogu neka je slava!***

Naši suparnici ponekad tvrde da se ne treba ni jedno verovanje prihvatiti kao dogmatsko ako se ono ne pominje u Bibliji ... ali protestantske crkve su prihvatile dogme poput Trojstva koja nije zasnovana na Bibliji. “

katolički učenjak *Graham Greene*

(13. poglavlje, 19 beleška)

13. Katoličke bajke

*„I odgovarajući Isus reče im: Čuvajte se da vas ko ne **prevari**. Jer će mnogi doći u ime moje govoreći: Ja sam Hristos. I mnoge će **prevariti**. I izići će mnogi lažni proroci i **prevariće** mnoge. Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesne da bi **prevarili**, ako bude moguće, i izabrane“ (Isus) (Matej 24:4-5, 11, 24).*

*„Niti da gledaju na laži i na **priče**“ (Pavle) (1. Timotejeva 1:4). „Jer će doći vreme kad zdrave nauke neće slušati... odvratite uši od istine, i okrenuće se ka **gatalicama**“ (Pavle) (2. Tim. 4:3-4).*

Budući da ova knjiga govori o slavi jednog svetog Boga Izraela i budući da smo u potrazi za Njegovom istinom i da smo spremni da istražimo svaku grešku koja Mu oduzima slavu, moramo posvetiti pažnju nekim pričama koje obmanjuju srca i umove savremenog čoveka i vide milione u propast. Isus je četiri puta upotrebio reč „**prevariti**“ u Matej pogl. 24 u kome se nalaze najveća zabeležena učenja našeg Gospoda o događajima u poslednja vremena. Učenici su prišli Isusu dok je sedeo na Maslinskoj gori, iznad Jerusalima, i pitali ga, „*I kakav je znak Tvog dolaska i kraja veka?*“ (st. 3). Isus je svoj počeo upozorenjem „*Čuvajte se da vas ko ne **prevari***“ (st. 4). Iz ove česte upotrebe reči „prevariti“ zaključujemo da će obmana biti karakteristika doba pre njegovog povratka. Obmana je podmukla i javlja se tamo gde je najmanje očekujemo. **Dobri ljudi postaju žrtve obmane. Ljudi sa dobrim namerama postaju žrtve obmane.** Zapravo, Isus je rekao da će u ta poslednja vremena obmane postati tako lukave da će prevariti „*ako bude moguće, i izabrane*“.

Apostole našeg Gospoda je uznemiravala obmana koja se javljala u njihovo vreme. Jovan je već video duh antihrista na delu u svoje vreme i napisao „*i sad mnogi antihristi postaše; po tom poznajemo da je poslednji čas*“ (1 Jovanova 2:18). Imajte na umu da izraz „anti-hrist“ ne znači samo „**protiv**“ Hrista, već i „**umesto**“ Hrista.

Pavle se u dosta svojih poslanica bavio obmanama. Jedan istaknuti primer se nalazi u Pavlovoj poslanici Timotiju. U 1 Tim. 1:19-20 on piše „**Imajući veru i dobru savest, koju neki odbacivši otpadoše od vere; Među kojima su Imenej i Aleksandar koje predadoh sotonu da se nauče ne huliti**“. Ti ljudi su bili hrišćanska braća i oni su **hulili**, ali kako? Da li su proklinjali Boga? Da li su uzimali Njegovo ime uzalud? Ne, oni su propovedali **pogrešnu doktrinu**. Pavle rasvetljava tu situaciju gde kaže:

„Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stideti, i pravo upravlja rečju istine. A poganih praznih razgovora kloni se; jer najviše pomažu u bezbožnosti, I reč njihova kao živina toči: među kojima je Imenej i Filit, Koji u istini pogrešiše govoreći da je vaskrsenje već bilo; i smetaju veru nekih“ (2. Timotejeva 2:15-18).

Ovi citati nam pomažu da shvatimo kako „Bog istine“ gleda na lažna učenja. Oni koji uzmu Bibliju kako bi učili i propovedali, imaju ogromnu odgovornost pred Bogom da od Njega zatraže da ih usmerava Svetim Duhom, „duhom istine“ kako bismo mogli da „ispravno prepoznamo reč istine“. To što su ti ljudi propovedali „da je vaskrsenje već bilo“, deluje bezazleno u poređenju sa nekim stvarima koje se danas propovedaju pod oznakom „hrišćanske doktrine“.

Veliki apostol Pavle je, nadahnut Svetim Duhom, pogledao kroz teleskop vremena i pisao o vremenu u kome živimo:

*„Jer će doći vreme kad zdrave nauke neće slušati, nego će po svojim željama nakupiti **sebi učitelje**, kao što ih uši svrbe, I odvrtiće uši od istine, i okrenuće se ka gatalicama“ (2 Timotejeva 4:3-4).*

Božji čovek, apostol Petar, takođe govori o **pričama** u 2 Petrovoj 1:16:

*„Nismo slušali **mudro smišljene pripovetke**“.*

Šta je pripovetka? Webster's dictionary daje sledeće definicije, #1 – „**izmišljena priča** koja za cilj ima **izvlačenje moralne pouke**: likovi su obično **životinje koje govore**“. #2 – „**mit ili legenda**“. #3 – „**priča koja nije istinita; neistina**“. Sa ovim definicijama na umu, pogledajmo neke od najvećih obmana u današnjem svetu kako bismo razumeli kako je Sotona, najveći prevarant, iskoristio „mudro smišljene pripovetke“ kako bi milione ljudi, od kojih mnogi imaju dobre namere, poveo putem u pakao.

BAJKAA POD NAZIVOM KATOLICIZAM

Jedna od lažnih religija koja danas poseduje preko milijardu pristalica je Rimokatolička crkva. Počeci Rimokatolicizma sežu u vreme kada je rimski car Konstantin navodno postao hrišćanin 313. godine, kada je crkva Isusa Hrista, uspostavljena u prvom veku, počela da naginje svetovnosti i lažnim učenjima. Prelazak u hrišćanstvo je bio pametan politički potez za Konstantina, koji je želeo da stabilizuje svoju vlast, a za hrišćane je to značilo kraj progona i muka. 325. godine Konstantin je

sazvao sabor u Nikeji, u današnjoj Turskoj, odredio njegov cilj, održao uvodni govor i predsedavao njime sa uzvišenog položaja na zlatnom prestolu. Sa ovog sabora potiču počeci doktrine Trojstva kojom smo se detaljno bavili u ovoj knjizi. Istorijski podaci jasno govore da je Konstantin nastavio da učestvuje na paganskim proslavama i da podržava paganske hramove, čak i dok je gradio hrišćanske crkve. Kao paganski poglavar, on je bio *Pontifex Maximus*, ali kao poglavar hrišćana se nazivao *Vicarius Christi*, Hristov vikar. To znači da je on delovao kao „drugi Hrist“ i svakako predstavlja prototip anti-hrista (*umesto Hrista*), koga će svet uskoro početi da obožava. Na taj način je crkva povezana sa Rimom, a hrišćanstvo sa paganizmom, što je u mračno doba dovelo do pojave Svetog Rimskog carstva pod rimskim papom. Božji ljudi su vekovima govorili da je Rimokatolička crkva bludnica koja jaše grimiznu zver iz 17. i 18. poglavlja Otkrovenja. Tu činjenicu su besramno priznali katolički poglavari i apologete u katoličkoj literaturi, i zapanjujuće je da su svi gresi tog bezbožnog sistema otvoreno priznati u *Enciklopediji katolicizma* i drugim katoličkim publikacijama. Tih grehova je mnogo. Od otvorene kupovine papstva novcem i uslugama, preko ratova između pretendenata, navodnog „prestola svetog Petra“, prodaja oprosta (*prava na greh*), do ćutanja pape Pija XII, dok su Hitler i nacisti ubijali 6 miliona nedužnih Jevreja u koncentracionim logorima tokom Drugog svetskog rata.

Pogledajmo je kako ju je Jovan video u Otkrovenju 17:3-6:

„I uvede me duh u pusto mesto; i videh ženu gde sedi na zveri crvenoj koja beše puna imena hulnih i imашe sedam glava i deset rogova. I žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena

zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svog; I na čelu njenom napisano ime: TAJNA, VAVILON VELIKI, MATI KURVAMA I MRZOSTIMA ZEMALJSKIM. I videh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih; i začudih se čudom velikim kad je videh.“

Anđeo onda objašnjava Jovanu i nama ovu neobičnu viziju. Pogledajmo stih 18.

*„I žena, koju si video, jeste **grad veliki**, koji ima **carstvo nad carstvima zemaljskim**“ (Otkrovenje 17:18).* U Jovanovo vreme (96. godina n.e.) ovo se moglo odnositi samo na jedan grad, **Rim**.

„I govoreći: Jaoh! Jaoh! Grade veliki, obučeni u svilu i porfiru i skerlet, i nakićeni zlatom i kamenjem dragim i biserom“ (18:16)!
*„I vikahu, videvši dim gorenja njenog, i govorahu: Ko je bio kao ovaj **grad veliki**?“ (18:18).*

Biblijska činjenica br. 1

Ova bludnica je **grad, veliki grad!** Pogledajmo sada Otkrovenje 17:9:

*„Ovde je um, koji ima mudrost. Sedam glava, to su **sedam gora na kojima žena sedi**“.*

Biblijska činjenica br. 2

Ova bludnica je veliki grad na sedam gora. Koji veliki grad u sadašnjem svetu je izgrađen na „sedam brda“. Nijedan osim Rima u Italiji, za koji legenda kaže da su ga sagradili Romul i Rem. On se nalazi na **sedam planina (brda)** i naziva se „grad na sedam brda“. *Enciklopedija*

katoličanstva kaže, „U Rimu, **gradu na sedam brda**, se danas nalazi čitava teritorija Vatikana“.¹ To je Rim, veliko sedište pape, dom grada Vatikana, koji je 1929. godine dobio status samostalne države aktom italijanskog diktatora Musolinija. Pogledajmo dalje.

„I reče mi (anđeo): Vode, što si video, gde sedi kurva, ono su ljudi i narodi, i plemena i jezici“ (Otkr. 17:15).

Dakle bludnica, Rim, takođe sedi na vodama koje predstavljaju ljude (*različite rase*), narode (*mase*), plemena i jezike (*ljude koji govore različitim jezicima*). Ona ima još **šokantnih karakteristika**. „*I žena beše obučena u porfiru i skerlet*“ (17:4). To su boje Rimske crkve, koje nose biskupi i kardinali, **porfira** je boja **biskupa** i drugih prelata, a **skerlet kardinala**. Ona je „*nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom*“ (17:4). Ta žena je veoma bogata. Ima li „bogatije“ institucije na zemlji od Vatikana, koji poseduje nekretnine širom sveta, umetnička blaga i slike, zlato, raspeća ukrašena dijamantima, itd. čime sramoti ime Hrista koji nije imao mesto da položi glavu i koji je sahranjen u pozajmljenoj grobnici. A da farsa bude još veća, oni su se pretvarali da su siromašni dok su prekoraivali druge, (*čak i u SAD*) što ne čine dovoljno za siromašne. Pogledajmo sada 6. stih u 17. poglavlju:

„I videh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih“.

Činjenica da je Rimokatolička crkva ubila milione ljudi kroz inkvizicije protiv takozvanih „jeretika“, u vekovima koji su se nazivali „mračno doba“, je deo istorije za koji neću odvajati vremena da ga opet dokumentujem u ovoj knjizi. Dobar izvor informacija na tu temu je knjiga koju je napisao John Foxe (1516-1587.), engleski protestantski

sveštenik, pod nazivom „*Foxe's Book of Martyrs*“ i koja sadrži potpune priče engleskih protestantskih mučenika. Foxe je imao pristup zvaničnim arhivama i strahote koje dokumentuje je bolno čitati. Ova knjiga, koja nikada nije bila osporena, je bila veoma popularna u kolonijalna vremena u Americi i pomogla je u oblikovanju stavova naših osnivača, koji su nam podarili vladu oslobođenu religijske represije. Katolička crkva se opirala osnivanju Sjedinjenih Američkih država na osnovama slobode pojedinca, konceptu kome se ona suprotstavljala kroz vekove svog postojanja. Knjiga gospodina Foxe-a, zajedno sa drugim delima, čak i katolički materijali koji potvrđuju ove užase, se nalaze u knjižarama.²⁰

Sadašnji papa Benedikt XVI, bivši kardinal Joseph Ratzinger, je prikazan u *Newsweek* magazinu, u članku pod nazivom „Benedikt XVI, šta on znači za američke katolike“. Evo nekoliko zanimljivih citata, „Prošle nedelje, pošto je Ratzinger izabran da nasledi Jovana Pavla II, kao naslednika prestola svetog Petra...“ (*Ako je Petar i imao presto, to se ne pominje u Bibliji, a sigurno je da nije*). „Danas sedamdesetmogodišnji pontif upravlja mnogo većim carstvom Rimokatoličke crkve, kojoj pripada 1,1 milijarda vernika – njenom dogmom i doktrinom, harizmom i komunikacijom, ritualima i imovinom, bogoslovijama i budućim svecima“. *Newsweek* nastavlja, „1981. godine, Jovan Pavle II ga je imenovao perfektom za doktrinu vere, položajem koji se pre nazivao Veliki inkvizitor. U **Ratzingerovo vreme**, naravno, **mučenje nije deo agende**. Ali kada je reč o idejama, **Ratzinger je nemilosrdan**.“² (moje isticanje) Obratite pažnju da funkcija „Veliki inkvizitor“ nije ukinuta, već joj je samo promenjeno ime.

Još jedan članak u istom izdanju *Newsweek-a* pod naslovom „Pravi Benedikt“, počinje šokantnom izjavom, „Sudeći po histeriji u nekim oblastima posle njegovog izbora, moglo bi se pomisliti da je papa Benedikt XVI naručio nove sprave za mučenje da budu isporučene u prostorije Doktrine vere („...prethodno poznate pod nazivom Inkvizicija...“ njihov citat) dok trenutno izdaje naređenje da se **zardala giljotina**, koja je služila u Papskim državama u 19. veku, iznese iz skladišta i ponovo sklopi.“³ (*Setite se da je nju Jovan video „pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih“*). Neka se Bog smiluje čovečanstvu ako Rim ikada ponovo dobije apsolutnu vlast. To nije Božja institucija, a to nisu Božji ljudi. **To svakako nije crkva koju je osnovao Isus Hrist.**

*„I (anđeo) povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta **stan đavolima**, i tamnica svakom **duhu nečistom**, i tamnica svih **ptica nečistih i mrskih**“ (Otkrovenje 18:2).*

Gresi Rimokatoličke crkve su dobro dokumentovani u istoriji, ali anđeo više da je ona „postala“ nešto više „**stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih**“ (18:2). Tu se odvijaju demonske aktivnosti i nečiste radnje koje Bog **dobro vidi**, ali su jedva vidljive vama i meni. Ali smo u poslednje vreme videli dovoljno da se šokiramo i zapitamo se šta se događa sa Katoličkom crkvom. Na primer, u novinama *The Tennessean* se pojavio članak pod velikim naslovom: „**Istraživanje pokazalo: 40% kaluđerica u SAD pati od seksualnih trauma**“. „St. Louis – već potresena skandalom u vezi seksualnog zlostavljanja koji traje godinu dana, Rimokatolička crkva se

mora suočiti sa još jednim ozbiljnim izazovom – kako pomoći hiljadama kaluđerica koje kažu da su bile seksualno zlostavljane. Istraživanje na nivou države, koje je završeno 1996. godine, **ali smišljeno nikada objavljeno**, pokazuje da je „najmanje“ 34000 katoličkih kaluđerica, oko 40% od svih kaluđerica u SAD, pretrpelo neki oblik seksualne traume. Izveštaj kaže da su neka od tih seksualnih zlostavljanja počinili sveštenici i druge kaluđerice iz crkve“. Članak se nastavlja, „Mnoge kaluđerice kažu da imaju osećaj besa, sramote, anksioznosti i depresije. Neke kažu da ih je to nateralo da razmišljaju o napuštanju života u manastiru, a nekoliko je reklo da su pokušale samoubistvo“. Jedan od ispitivača u okviru studije, Ann Wolfe, kaže, „Biskupi izgleda da samo primećuju pitanje seksualnog zlostavljanja **dece**, ali problem je još veći“. Te kaluđerice, su obrazovane žene, „više od 90% kaluđerica koje su popunile upitnike, imaju fakultetsko obrazovanje“. ⁴ **Velika sramota!**

Pogledajte ovaj članak u novinama *USA Today* pod velikim naslovom, **„Odgovor na nasilje različit po episkopijama“**. Podnaslov glasi, *„Struktura katoličke crkve komplikuje napore za sprovođenje reformi“*. „Boston – Iz godine u godinu, posle 1985. katoličke episkopije širom države su prinuđene da istupe sa istim ružnim priznanjima. Neki sveštenici su počinili dela pedofilije. **Još gore, crkveni velikodostojnici su za to znali, ali nisu učinili mnogo da to spreče**“. Članak se nastavlja, „Mnoge od 194 episkopije u državi se sa mukom mire sa kulturološkim promenama u odnosu na vremena kada su **slučajevi pedofilije rešavani privatno**“. ⁵

Članak iz novina *The Tennesian* pod naslovom „**Istraživanje stavilo biskupe pod još veći pritisak**“ i podnaslovom „*Dve trećine zadržalo optužene sveštenike na položajima*“. Članak glasi: „Dallas – **skoro dve trećine katoličkih velikodostojnika je dozvoljavalo sveštenicima optuženim za seksualno zlostavljanje da nastave da rade**, što je praksa koja traje decenijama i **nastavlja se i danas**. Crkveni portparoli nisu osporili rezultate istraživanja“. Još jedna izjava, „Neki predstavnici Vatikana...govore da u SAD crkveni poglavari **ne sarađuju u potpunosti** sa državnim vlastima“. ⁶

Još jedan veliki članak u *USA Today* pod naslovom „**Mogu li tužbe da obore crkvu?**“ piše „Američki pravni sistem se zahuktava da kazni Katoličku crkvu zbog seksualnih delikata njenih sveštenika kroz višemilionske tužbe“. ⁷

Time i *Newsweek* magazini su opširno pisali o seks-skandalu, ali ću citirati samo dva pasusa. *Newsweek* je na naslovnoj strani prikazao sliku kardinala Lawa iz bostonske episkopije i veliki naslov, „**Seks, sramota i Katolička crkva**“, a zatim sitnijim slovima, „*80 sveštenika je optuženo za zlostavljanje dece u Bostonu i new soul searching širom Amerike*“. Evo nekoliko zanimljivih odlomaka iz prilično velikog članka.

„Slučajevi sa kojima se crkva sada suočava uključuju dva fenomena koja su psihološki različiti, ali su spojeni za potrebe pravnog i moralnog razmatranja: pedofilija, definisana kao intenzivni i stalni seksualni afinitet prema deci i seksualni napadi na polno zrele, ali maloletne, dečake i devojčice“. Članak se nastavlja, „Neki istraživači smatraju da

sveštenečki poziv može imati opasnu privlačnost za pedofile“. A zatim dolazi uznemirujuće pitanje, „Da li neuspeh crkve da se suoči sa ovim problemom **potiče iz njenog središta?**“ *Newsweek* nastavlja, „Tajnovitost i ćutanje su oduvek bili osobine Katoličke crkve, a u mnogim od ovih slučajeva crkva čini sve što je u njenoj moći da spreči da optužbe izađu na svetlo dana – ponekad to čak i **pisanjem pretećih pisama sveštenicima koji govore**, ili sugerisanjem da inkriminišuća dokumenta treba poslati van jurisdikcije SAD“. Jedan od autoriteta po pitanju sveštenika i seksualnog zlostavljanja kaže, „Po standardima Vatikana, najgora stvar koju biskup može da uradi je da bude **javno povezan** sa skandalom.“⁸

U *Time* magazinu, članak pod naslovom „**Cena pokajanja**“, „*Kako odrediti cenu seksualnog zlostavljanja?*“ počinje pasusom: „Srednjevekovna Rimokatolička crkva je prodavala oproste grešnicima koji su **mislili da se novcem** može kupiti odlazak u raj. Danas je crkva ta koja daje novac u nadi da će **kupiti oproštaj**. Skandal u vezi seksualnog zlostavljanja od strane sveštenika se pokazao finansijski zahtevnim za crkvu i štetnim za veru, budući da katoličke biskupije širom zemlje daju ogromne sume novca žrtvama kao kompenzaciju za bol i kako bi ćutali“.⁹

Ta bludnica, za koju Bog kaže da se „*kurvaše carevi zemaljski, i koji žive na zemlji opiše se vinom kurvarstva njena*“ (ona se duhovno prostituisala u Hristovo ime) pominje Jovan u Otkrovenju 17:3:

„*videh ženu gde sedi na zveri crvenoj koja beše **puna imena hulnih***“

Jovan povezuje ovu ženu sa „**huljenjem**“. Da li je ona hulila? Da, i nastavlja to da čini. Huljenje je reći da je Marija, Isusova majka, „co-redemptrix“ (*iskupitelj*) sa Hristom i da sva Božja milost, koja se izliva na čoveka, dolazi kroz Mariju, kao što je to učinio pokojni Jovan Pavle II. *Soul Magazine*, zvanična publikacija „The Blue Army of our Lady of Fatima“ u SAD i Kanadi (sa 22 miliona članova) piše, „*Marija je tako savršeno sjedinjena sa Svetim Duhom da on deluje samo kroz svoju suprugu* (Mariju)...*ceo naš život, svaka misao, reč i delo je u Njenim rukama...u svakom trenutku, ona sama mora posavetovati, voditi i transformisati svakoga od nas u Sebe, tako da umesto nas Ona živi u nama, kao što Isus živi u Njoj, a Otac u Sinu*“.¹⁰ Govoriti o Mariji kao „**supruzi**“ Svetog Duha je huljenje.

Marija se u katoličkoj literaturi naziva „nebeskom caricom“, i pokojni Jovan Pavle II ju je često nazivao tim imenom. *The Encyclopedia of Catholicism* kaže, „Nebeska carica je Marijina titula koja je vezana za verovanje da je, posle uzdizanja, Marija krunisana za nebesku caricu“¹¹ (još jedna katolička bajka).

Časopis *Time* kaže da „*po savremenim papama*“ Marija predstavlja „*Caricu univerzuma, nebesku caricu, caricu mudrosti*...“¹²

U svom govoru u Litvaniji, 1993. godine, Jovan Pavle II je govorio o Mariji kao o „Majci crkve, carici apostola, mestu počivanja Trojstva!“ On je rekao da „sveštenici i oni koji to žele da postanu, kao i svi vernici treba da se ugledate na Mariju...Mariji vas sve poveravam“.¹³ Izraz „nebeska carica“ se pojavljuje samo na jednom mestu u Bibliji, u 44. poglavlju Jeremije, i odnosi se na pagansku boginju kojoj su otpadnuti

Izraelci palili tamjan. Bog je kroz proroka Jeremiju osudio to obožavanje i u stihu 22 rekao:

„I ne može Gospod više podnositi zloću dela vaših i gadove koje činiste, te zemlja vaša posta pustoš i čudo i prokletstvo, da niko ne živi u njoj, kako se vidi danas“

Oni je nazivaju „nebeska carica“, ali pokušavaju da je učine Bogom. Pogledajte **titule** koje su pape prisvojile za sebe i uočite koliko oni bogohule. (*Reč bogohuljenje znači „prisvajanje onoga što je namenjeno Bogu“, odnosno, **uzimanje Božje slave***). Papa je katolicima poznat pod imenom „Sveti Otac“, što je titula koju su čak i protestantski sveštenici koristili kada su govorili o Jovanu Pavlu II u vreme njegove smrti. Jedino mesto gde se titula „Sveti Otac“ može pronaći na stranicama Biblije je Isusova velika molitva Bogu Ocu u Jovanu 17:11:

*„**Oče Sveti!** Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao, da budu jedno kao i mi.“*

Uporedite to sa onim što Isus kaže:

*„I ocem ne zovite **nikoga** na zemlji; jer je u vas **jedan Otac** koji je na nebesima“.* (Matej 23:9)

Pape su se povremeno nazivale, ili su ih drugi nazivali „**Bog**“.

Papa Inoćentije III (1198-1216.) je izjavio, „Papa zauzima položaj **istinitog Boga**“. Lateranski sabor (1123.) je opisao papu kao „**Princa univerzuma**“ a papa Nikola (858-867) se hvalio, „šta možete reći o meni, osim da sam **Bog**?“ Ferrar's (*rimokatolički*) *AN ECCLESIASTICAL DICTIONARY* kaže:

„Papa ima takvo dostojanstvo i veličanstvo da on nije samo čovek već, **kao da je, Bog i vikar** (*predstavnik*) **Boga**... papina ekselencija u moći je ne samo iznad nebeskih, zemaljskih i đavoljih stvari, već takođe i iznad anđela...On ima tako veliko dostojanstvo i moć da deli **isti tribunal sa Hristom**...papa je kao **Bog na zemlji**...papa je tako veliki autoritet da ima moć da menja, proglašava ili tumači božanski zakon“.¹⁴

Papa Lav XIII, u svojoj, enciklici, *The Reunion of Christendom* (1885.), izjavljuje da „papa na ovoj zemlji ima status **Svemoćnog Boga**“.

The New York Catechism kaže:

„Papa na zemlji ima položaj Isusa Hrista...On je nepogrešivi vladar, osnivač dogmi, on saziva i sudi na saborima, univerzalni vladar istine, svetski sudija, vrhovni sudija neba i zemlje, sudija svima, a njemu može suditi **samo Bog**“.¹⁵

Dragi čitaocē, svo ovo nasilje, razvrat, duhovna izopačenost i huljenje, koje za cilj ima uzimanje slave **svetog imena** Božjeg, se zasniva na dve glavne priče. Prva je da je kada je Isus apostolu Petru dao ključeve carstva u Mat. 16:19, da mu je takođe dao i apsolutnu vlast („*primat*“) u odnosu na druge apostole i da je otišao u Rim da postane biskup, prvi rimski papa. Odatle potiče tvrdnja da papa sedi na prestolu svetog Petra. Vatikanski Koncil II kaže, „Jer Božji jedinorodni Sin...koji je blago militantne crkve...poverio blagoslovenom Petru, **ključonoši nebeskom**, i njegovim naslednicima koji su Hristovi vikari na zemlji, kako ga mogu deliti vernicima za spasenje.“¹⁶ **To je fikcija, priča**. Prvo, „ključevi

carstva“, o kojima govori Isus, se odnose na činjenicu da će Petar izreći dve propovedi koje će Bog upotrebiti da otvori vrata spasenja za Jevreje, a takođe i za pagane. Na dan pentekosta, kada se izlio Sveti Duh na one koji su čekali u gornjoj sobi, oko 120 ljudi je ispunjeno „i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu“.

„A kad postade ovaj glas, skupi se narod, i smete se: jer svaki od njih slušaše gde oni govore njegovim jezikom“ (Dela 2:6).

„A Petar stade sa jedanaesticom i podiže glas svoj“ (Dela 2:14) i propovedao im je Isusa i tog dana im je prišlo oko tri hiljade preobraćenika (st. 41). To je bilo zapanjujuće. Nekoliko godina kasnije, kada je po Božjem planu došlo vreme da pagani uđu u crkvu, Kornelije, rimski centurion koji je komandovao grupom vojnika u Cezareji, se iskreno molio. Bog je poslao anđela da mu kaže da pošalje Jopu po **Simona Petra**, i *„on će ti kazati reči kojima ćeš se spasti ti i sav dom tvoj“ (Dela 10:6)*. Dakle, Petar je propovedao i Kornelijevoj kući što je Bog iskoristio da otvori vrata spasenju pagana. Važnost koju je Bog pridavao ovome je istakao Petar na skupu apostola i starešina u Jerusalmu, nekoliko godina kasnije.

„I po mnogom većanju usta Petar i reče: Ljudi braćo! Vi znate da Bog od prvih dana izabra između nas da iz mojih usta čuju neznabošci reč jevanđelja i da veruju“ (Dela 15:7).

Budući da *„bila je Božija volja da ludošću poučenja spase one koji veruju“ (1. Korinćanima 1:21)*, Petar je propovedanjem u ove dve značajne prilike upotrebio „ključeve carstva“, **ali ni u kom slučaju nije stvorio „presto svetog Petra“**.

Svezivanje i razrešavanje greha, po kojima Isus takođe govori u Mat. 16:19, se ne odnose samo na Petra, već su dati svim dvanaest apostola u Mat. 18:18 i Jovanu 20:23. Uprkos činjenici da je Katolička crkva tvrdila da je pronašla kosti svetog Petra ispod bazilike svetog Petra u Rimu, ne postoje dokazi, kako u Bibliji tako i van nje, da je on ikada bio u tom gradu. Pavle je proveo dosta vremena u Rimu, u zatvoru zbog jevanđelja, iako u svojim poslanicama pominje imena mnoge braće (*24 u Rimljanima 16*). Petar se nigde ne pominje. Izgleda jasno da on nije bio tamo.

Druga velika priča koju Rim koristi da vlada svojim podanicima je **doktrina čistilišta**. Izraz „čistilište“, koji je izveden iz reči „čistiti“, se odnosi na treće mesto na koje, po njima, mrtvi idu na određeno vreme kako bi kroz mučenje bili „očišćeni“ od greha od kojih se nisu očistili na zemlji. Ta lažna doktrina se pojavila u četrnaestom veku i koristi se za uzimanje novca od ožalošćene rodbine na zemlji koja se plaši da pokojnik pati na nekom od mnogih nivoa čistilišta. Njima se govori da molitve sveštenika mogu pomoći da se pokojnih premesti na **manje bolan nivo**, ili da pomognu da se on **pošalje u raj**. Izjave 2. Vatikanskog Koncila, održanog u Rimu 1962-1965. godine pokazuju da oni još uvek propovedaju jeres:

„Božanski otkrivena istina je da grehe prati kazna. Nju sprovede Božja svetost i pravednost. To se **može učiniti ovde na zemlji kroz patnje** i iskušenja u ovom životu i, pre svega, **kroz smrt. U suprotnom se iskupljenje mora dobiti u sledećem životu** kroz vatru i muke **kazne za očišćenje. Razlog njihove primene je taj što naše duše moraju biti očišćene**, svetost moralnog uređenja

mora biti uspostavljena i Božja slava mora biti obnovljena u punom sjaju“.¹⁷

„Ukoliko neko kaže da je posle **prijema milosti iskupljenja krivica toliko umanjena i dug večne kazne toliko smanjen** za svakog grešnika koji se pokajao, **da nijedan dug privremene kazne ne ostaje bilo u ovom svetu ili u čistilištu** pre nego što se otvore vrata raja, **neka je anatemisan (proklet)**“ (Tridentski koncil).¹⁸

Zašto ljudi i dalje pristaju da budu potčinjeni ovom jarmu kada je Isus rekao:

„Naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako“ (Matej 11:29-30).

Katolicizam propoveda da postoje dva izvora istine i doktrina, Biblija i tradicija. Neki od najistaknutijih katoličkih apologeta danas priznaju da se mnoge od njihovih primarnih doktrina ne mogu naći u Bibliji; **Trojstvo, molitve Mariji i čistilište**. Kako bi odbranili dogmu Marijinog uznesenja, katolički učenjak Graham Greene kaže: „Naši protivnici ponekad kažu da se dogmatski ne treba pridržavati nijednog verovanja, koje nije eksplicitno navedeno u Svetom Pismu...ali PROTESTANTSKE CRKVE su same prihvatile dogme TROJSTVA, koje se NE MOGU PRONAĆI U JEVANĐELJIMA“.¹⁹ Isus je pisare i Fariseje u Mat. 15:3 pitao, „Zašto i vi prestupate zapovest Božju **za običaje svoje?**“ Božja reč u Marku 7:7 glasi, „No zaludu me poštuju učeći naukama, zapovestima ljudskim“.

Lažna crkva koja je vekovima propovedala da je smrtni greh jesti meso petkom i govorila milionima putnika da je sveti Kristofer njihov svetac zaštitnik, a zatim potezom pera uklonila te laži, se ne usuđuje da se odrekne doktrine čistilišta. Kada bi to učinila odrekla bi se **moći koja potiče od straha** kojim Rim kontroliše svoje podanike, čak i kraljeve i careve, koji misle da jedina nada da izbegnu strahote čistilišta leži u rukama crkve. Obratite pažnju na ono što anđeo govori Jovanu u Otkrovenju 17:18, „*I žena, koju si video, jeste grad veliki, koji ima carstvo nad carstvima zemaljskim*“. Čistilište se ni jednom ne pominje u Bibliji koja nas ne uči da postoji bilo kakvo „čišćenje“ od greha **posle** smrti. Jevrejima 1:3 kaže i Isusu, „*učinivši sobom očišćenje greha naših, sede s desne strane prestola veličine na visini*“. Jovan u I Jovanovoj 1:7 kaže, „*krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, očišćava nas od svakog greha*“. On takođe u stihu 9 kaže, „*Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od svake nepravde*“.

Ukoliko napustite ovaj svet ne primivši krv Isusa kao **potpunu nadoknadu za vaše grehe**, ne postoji vreme provedeno u čistilištu koje će vam doneti oprostaj. Bog ne traži „iskupljenje“ već „pokajanje“, i ako verujemo i pokajemo se, krv Isusa Hrista je više nego dovoljna da nas očisti. Propovedati bilo šta drugo nije ništa drugo nego huljenje. Ne postoji nijedan primer molitve za mrtve u Bibliji, niti se taj koncept može naučiti sa njenih stranica. **Doktrina „čistilišta“ je još jedna katolička priča.**

Rim koristi ove lažne doktrine kako bi prigrabio bogatstvo, moć i prestiž i ljude učinio „bogovima“. Ali Svemoćni Bog, „jedini istiniti Bog“ je to video i govorio o njenom uništenju.

„Jer gresi njeni dopreše tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njene“ (Otkrovenje 18:5).

„Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi. I zaplakaće i zajaukati za njom carevi zemaljski koji se s njom kurvaše i besniše, kad vide dim gorenja njenog“ (Otkrovenje 18:8-9).

Ali naš Bog pun ljubavi još jednom odlučno apeluje na one koje su obmanule njene priče:

*„I čuh glas drugi s neba koji govori: **Izidite iz nje, narode moj,** da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena“ (Otkrovenje 18:4).*

Bog ne kažnjava katolike u 17. i 18. poglavlju Otkrovenja, ali upozorava „**svoj narod**“ koji je možda nevoljno podlegao toj idolopokloničkoj obmani, **da se okrenu Njemu za istinito spasenje i zaštitu.**

14. Islamske bajke

Dok se rimokatolička priča obrazovala na zapadu, još jedna priča pod nazivom islam se rađala na istoku. Priču o njenom rađanju u razvitku su dobro ispratili mnogi, uključujući i medije, zbog skorašnje pojave i širenja islamističkog terorizma, a posebno posle strahota koje su se dogodile 11. septembra. Kratko ćemo pogledati tu priču, a zatim konsultovati Bibliju kako bismo uhvatili smisao onoga što gledamo.

Muhamed, osnivač i prorok islama, je rođen u Meki, u Saudi Arabiji, 570. godine n.e. Otac mu je umro pre nego što se on rodio i odgajala ga je majka, kao svoje jedino dete, sve do svoje smrti kada je njemu bilo šest godina. Zatim je otišao da živi sa svojim dedom sa očeve strane, čovekom koji se starao o glavnom mestu obožavanja u Meki, pod nazivom Al-Kaba, hramom ispunjenim idolima različitih paganskih božanstava. Kada je Muhamedov deda umro, dok je on još bio u ranoj mladosti, briga o hramu je prešla na njegovog strica, Abu Taliba. Zbog činjenice da se njegova porodica starala o hramu, mladi Muhamed je često boravio tu i video je kako se ljudi klanjaju idolima i kako ljudi koji ih prodaju zarađuju na njima.

Navodno je Muhamed bio zgađen onim što je video i u jednom trenutku je odlučio da se više neće klanjati idolima. Postoje dve činjenice o Muhamedovom detinjstvu koje mogu pomoći da se baci svetlo na njegov ishod. Prvo je priča koja se često pominje na muslimanskim službama da kada je Muhamed bio dečak, jednog dana se igrao sa svojim drugovima kada je anđeo Gavriilo došao, položio ga na zemlju i otvorio mu grudi.

Anđeo je navodno gurnuo ruku unutra, izvadio ugrušak koji je bio u njegovom srcu u rekao: „To je bio deo Sotone u tebi“. Anđeo ga je zatim oprao i zacelio mu grudi. Njegovi uplašeni prijatelji, koji su pomislili da je ubijen, su otrčali kod učiteljice, a kada su se vratili on je bio potresen ali mu je bilo dobro.

Druga priča govori o putovanju na koje je Muhamed išao sa svojim stricem Abu Talibom u karavanu od Meke do Sirije, kada je imao 12 godina. U Siriji je stupio u kontakt sa kaluđerom Nestorijanske sekte, grupom koja je sebe nazivala hrišćanima, ali poricala da je Isus Sin Božji. Istorija islama tvrdi da se monah zainteresovao za mladog Muhameda i prorokovao njegovom stricu da će on „biti poslednji prorok na našem svetu“.

Kao mlad muškarac, Muhamed je postao vođa karavana ka Siriji i, kada je imao 25 godina, oženio se bogatom vlasnicom karavana, ženom iz Meke pod imenom Kadija, koja je bila 15 godina starija od njega. Venčao ih je njen rođak Varaka ibn Nevfel, sveštenik velike „hrišćanske“ crkve u Meki, koja je pripadala sekti pod nazivom ebioniti, koji su kao i nestorijanci poricali da je Isus Sin Božji. Na taj način je Muhamed upoznao hrišćanske doktrine i učenja u godinama neposredno posle toga, ali je to bila iskvorena poruka.

Muhamed je nastavio da vodi karavane i povremeno je išao u pećine u okolini Meke da meditira. 610. godine n.e. kada je imao četrdeset godina, imao je iskustvo koje ga je preplašilo. Dok je meditirao u pećini Hira, po njegovim rečima anđeo Gavrilo mu se javio i zahtevao da „čita!“

Muhamed je odgovorio „Ne znam šta da čitam“. Anđeo ga je zgrabio, jako ga stegao i opet rekao „Čitaj!“ Na to je Muhamed opet odgovorio „Ne znam šta da čitam“. Anđeo ga je zatim pustio i rekao: „Čitaj! U ime tvog Gospoda koji je sve stvorio. On te je stvorio iz praha. Čitaj! A tvoj Gospod je najvelikodušniji“. To su prvi redovi u Kuranu i zabeleženi su u Suri (poglavlju) 96:1-3. Muhamed je otrčao preplašen kući kod svoje žene vičući „Pokrij me! Pokrij me!“ Pokrili su ga dok ga strah nije prošao. Tada je rekao svojoj ženi, „Kadija, šta nije u redu sa mnom? Šta mi se događa? Plašim se za sebe“. Ispričao joj je šta se dogodilo i ona ga je utešila.¹ Neko vreme uplašeni Muhamed nije znao da li je imao susret sa Božjim anđelom **ili sa đavolom**.

Kada je Muhamed otišao kod Kadijinog rođaka, zavedenog hrišćanskog sveštenika Varage po savet, on se zakleo nad njim i rekao, „U ime Boga koji kontroliše moj život, ti si prorok ove arapske nacije i primićeš velike znakove od Boga koji se javljao Mojsiju u davna vremena. Ljudi će te se odricati i progoniti te i izbaciti te iz tvog grada i napadaće te, a ako budem živ kada to vreme dođe, ja ću braniti Alaha na način koji niko ne zna osim samog Alaha“. Varaga, taj zaslepljeni lažni prorok, neće biti od velike pomoći, budući da je umro nedugo posle toga.²

U nedeljama koje su usledile, sa ohrabrujućim proročanstvom i podrškom svoje žene, Muhamed se vraćao u pećinu Hira i dobijao otkrovenja koja su danas zabeležena kao Kuran. Budući da Muhamed nije znao da čita i piše, otkrovenja je pričao ljudima oko sebe koji su ih zapisivali na bilo čemu što je bilo dostupno, uključujući kamenje i lišće palmi. Otkrovenja su u početku zvučala prijateljski prema jevrejima i

hrišćanima, ali u narednim godinama, kako su i jedni i drugi odbacili njegovu religiju, Sure su počele da zvuče sve više neprijateljski. Otkrovenja su mu dolazila u periodu od 16 godina, ali su sakupljena u jednu knjigu tek više godina posle njegove smrti. Muhamed je oženio još 12 drugih žena tokom godina koje je proveo u Meki i Medini, najmlađa od njih, Ajša, njegova miljenica je imala devet godina kada je brak konzumiran. On je umro 632. godine (o uzroku njegove smrti se raspravlja) sa 62 godine, posle života punog greha, nasilja i zabluda. On je do kraja verovao da ga je posetio jedini pravi Bog, koga on i milijardu njegovih sledbenika zovu Alah.

Ali da li se to dogodilo? Isus u Mateju 7:15-20 kaže:

*„Čuvajte se od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi. Po rodovima njihovim poznaćete ih. Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a **zlo drvo rodove zle rađa**. Ne može drvo dobro rodova zlih rađati, ni drvo zlo rodova dobrih rađati. **Svako dakle drvo koje ne rađa rod dobar, seku i u oganj bacaju. I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih.**“*

Isus je u vezi **lažnih proroka** rekao, „*po rodovima njihovim poznaćete ih*“. Pisac Poslanice Jevrejima o onima koje pratimo kaže sledeće, „*gledajte na **svršetak njihovog življenja***“. Nije važno samo ono što govore, već koje plodove njihova učenja stvaraju. Kako mi danas, 13 vekova pošto je duh govorio sa Muhamedom, možemo znati da li je to

bio Božji Duh ili zli duh. Na svetu ima toliko glasova, kako da znamo koji je Božji? Prvo, po **onome što govore**.

„I ako vam kažu: Pitajte vrače i gatare, koji šapću i mrmljaju, recite: Ne treba li narod da pita Boga svog? Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore“ (Isaija 8:19-20).

O onome što se govori moramo suditi pomoću Božje Biblije, a onda kao što je Isus rekao, poznajte ih po plodovima koje daju njihove poruke. Šta Kuran, reč Alaha kaže? Kupio sam ga u lokalnoj knjižari za oko 7\$, pažljivo ga pročitao i moram reći da je fascinant. Svakako ga je „nadahnuo“ neko drugi, a ne nepismeni vođa karavana u arabijskoj pustinji iz 7. veka. Takođe sam otkrio da je i knjiga neistina. Biblija i Kuran ne mogu biti u isto vreme u pravu, budući da su po duhu i poruci dramatično suprotstavljeni. Bog iz Biblije je dobar, pun ljubavi i pristupačan. Bog iz Kurana je pun mržnje, kapriciozan i nepredvidiv. Bog iz Biblije je stabilan, a bog iz Kurana nepouzdan. Bog iz Biblije je iskoristio 40 svetih ljudi da napišu Njegovu knjigu i u njoj ne postoji nijedna kontradikcija. Bog iz Kurana je upotrebio jednog čoveka punog mana da prenese njegovu knjigu, a ta poruka nije pravolinijska i puna je kontradikcija. Oni jednostavno ne mogu biti jedno isto biće. Bog Alah nije Najviši Bog Izraela.

U Kuranu postoji mnogo neistina, ali hajde da se pozabavimo sa nekoliko najuočljivijih.

1.) Biblija kaže da je Avram ponudio da žrtvuje svog sina Isaka Bogu na planini Moriji (*1. Mojsijeva 22:2,9*).

Kuran kaže da je Avram (Ibrahim) ponudio svog sina Išmaela (Ismaila) kao žrtvu, Sura 37:100-109. Stihovi 103-104 to opisuju na ovaj način: „I njih dvojica poslušашe, i kad ga on čelom prema zemlji položi, Mi ga zovnusmo: O Ibrahimе!“³

Dakle, ko je u pravu? Biblija je u pravu, a Kuran govori neistinu.

2.) Biblija jasno govori da Bog ima sina. „*Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinstvenog dao*“ (*Jovan 3:16*). „*Zato i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božji*“ (*Luka 1:35*). „*I ću se glas s neba govoreći: Ti si Sin moj ljubazni*“ (*Luka 3:22*).

Kuran veoma jasno na nekoliko mesta kaže da **Alah nema sina**. Sura 112:2-3, „Alah je Utočište svakom! **Nije rodio** i rođen nije.“ „O sljedbenici Knjige (*Biblije*), ne zastranjujte u svome verovanju i o Allahu govorite samo istinu! Mesih, Isa (*Isus*), sin Merjemin (*Marijin*), samo je Alahov poslanik... Allah je samo jedan Bog – hvaljen neka je On! – **zar On da ima dete?!**“ (Sura 4:171).

„Da, Mi im Istinu donosimo, a oni su zaista lažljivci: **Alah nije uzео Sebi sina**“ (Sura 23:90-91).

„Vi, doista, nešto odvratno govorite! što Milostivom pripisuju dijete. Nezamislivo je da Milostivi ima dijete“ (Sura 19:89,91,92). Postoji još mnogo primera, ali je ovo dovoljno da se dokaže da Kuran ne govori istinu.

3.) Božja Biblija kaže da je Isus umro na krstu.

„A Isus opet povika glasno i ispusti dušu“ (Matej 27:50).

„A Isus povika glasno, i izdahnu“ (Mark 15:37).

„On (Josif iz Arimateje) pristupivši k Pilatu zaiska telo Isusovo“ (Luka 23:52). „I Živi: i bejah mrtav“ (Otkr. 1:18)

Kuran kaže da Isus nije umro, već da je to samo tako izgledalo. (Surah 4:157) „I zbog reči njihovih: Mi smo ubili Mesiha, Isaa (*Isusa*), sina Merjemina (*Marijinog*), Alahova poslanika! A nisu ga ni ubili ni raspeli, već im se pričinilo... a sigurno je da ga nisu ubili, već ga je Alah uzdigao Sebi.“ Kuran kaže da Isus nije umro i da nije stvarno razapet već da se uzdigao direktno do Alaha. Sura 5:110 kaže, da je Isus doživeo duboku starost. To je neistina! I koliko ljudi veruje u tu neistinu? **Preko milijardu!**

4.) Biblija kaže da je napravio neraskidiv zavet sa potomcima Avrama, Isaka i Jakova, koji se odnosi na zemlju, presto i Mesiju.

*„Grehe njihove neću više pominjati. **Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svetli danju, i uredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji raskida more i buče vali njegovi, kome je ime Gospod nad vojskama: Ako tih uredbi nestane ispred mene, govori Gospod, i seme će Izrailjevo prestati biti narod preda mnom na vek“ (Jeremija 31:34-36).***

*„Jer u taj dan, govori Gospod nad vojskama, **slomiću jaram njegov s vrata tvog, i sveze tvoje pokidaću; i neće ga više tuđini nagoniti da im služi. Nego će služiti Gospodu Bogu svom i Davidu caru svom, kog ću im podignuti. Ti se dakle ne boj,***

*Jakove slugo moj, govori Gospod, i ne plaši se, Izrailju; jer, **evo, ja ću te izbaviti iz daleke zemlje, i seme tvoje iz zemlje ropstva tvog, i Jakov će se vratiti i počivati, i biće miran, i niko ga neće plašiti.** Jer sam ja s tobom, govori Gospod, da te izbavim; i učiniću kraj svim narodima, među koje sam te rasejao“ (Jeremija 30:8-11).*

*„Govorim, dakle: **eda li Bog odbaci narod svoj?** Bože sačuvaj! Jer sam i ja Izrailjac od semena Avraamovog, od kolena Venijaminovog. **Ne odbaci Bog narod svoj,** koji napred pozna....Jer vam, braćo, neću zatajiti tajnu ovu (da ne budete ponositi), **slepoća Izrailju pade u deo dokle ne uđe neznabožaca koliko treba.** I tako će se spasti sav Izrailj, kao što je napisano: Doći će od Siona Izbavitelj i odvratit će bezbožnost od Jakova“ (Rimljanima 11:1-2, 25-26).*

Da, Izrael je posrtao kroz neverovanje, ali njihov neuspeh nije konačan. Budući da Jevreji nisu prepoznali svog Mesiju i insistirali da ga Rimljani razapnu, vrata milosti su otvorena neznabošcima, „dokle ne uđe neznabožaca koliko treba“. **Isus gradi svoju crkvu.**

*„Na ovom kamenu **sazidaću crkvu svoju,** i vrata paklena neće je nadvladati“ (Matej 16:18).*

*„Muževi! Ljubite svoje žene kao što i **Hristos ljubi crkvu,** i sebe predade za nju... Da je metne preda se slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine, ili takvog čega...“ (Efescima 5:25, 27).*

Da, Bog je dao obećanja Izraelu i Bog je dao obećanja svojoj crkvi, i ona nikada neće biti prekršena.

*„Jer se Bog neće raskajati za svoje darove i zvanje“
(Rimljanima 11:29).*

*„Šta (Bog) kaže neće li učiniti, i šta reče neće li izvršiti“ (4.
Mojsijeva 23:19).*

Uskoro će Bog spojiti te dve struje, „jednog novog čoveka“ u Hristu (*Efescima 2:15*), kako bi načinio moćnu reku koja će rušiti sve prepreke pred sobom.

Ali šta Kuran kaže?

Sura 5:12-14, „Alah je **prihvatio zavet sinova Israilovih** – a između njih bili smo postavili dvanaest starešina – i Alah je rekao: Ja sam s vama! Ako budete molitvu obavljali i milostinju davali, i ako budete u poslanike Moje verovali, pomagali im i drage volje zajam Alahu davali, sigurno ću preći preko rđavih postupaka vaših... **Ali, zato što su zavet svoj prekršili, Mi smo ih prokleli** i srca njihova okrutnim učinili... **Mi smo zavet prihvatili i od onih koji govore: Mi smo hrišćani** – ali su i oni **dobar deo onoga čime su bili opominjani zaboravili, zato smo među njih neprijateljstvo i mržnju do Sudnjega dana ubacili**; a Alah će ih, sigurno, obavijestiti o onome što su radili“.

Sura 5:51, „O vernici, **ne uzimajte za zaštitnike Jevreje i hrišćane!** Oni su sami sebi zaštitnici! **A njihov je onaj među vama koji ih za zaštitnike prihvati; Alah uistinu neće ukazati na Pravi put ljudima koji sami sebi nepravdu čine**“.

Sura 23:41, „**I zaslužen**o bi ih **pogodio strašan glas**, i Mi bismo ih kao što je **nanos rečni** učinili – **stradao bi narod nasilnički!**“ Stih 44 „Daleko bili ljudi koji nisu verovali!“

Sura 9:30, „**Jevreji govore: Uzejr je – Alahov sin, a hrišćani kažu: Mesih je – Alahov sin. Ubio ih Alah!**“

Postoje mnoge takve Sure, uključujući i one koje kažu da su Jevreji postali majmuni i svinje (2:65, 5:60, 7:166), i da su prokleti (2:87, 4:46, 5:78, 9:30). Neke Sure su smešne, kao što je Sura 11:42-43 koja kaže da je Noje imao još jednog sina koji je odbio da se popne na brod i udavio se u potopu. Ili Sura 19:17-34 koja kaže da je Marija, Isusova majka, Mojsijeva i Aronova sestra i da je rodila Isusa pod palmom. Sura 5:6, „O vernici, kad hoćete molitvu obaviti... a ako ste bolesni ili na putu ili ako ste izvršili prirodnu potrebu ili ako ste se sastajali sa ženama, a ne nađete vode, onda rukama svojim čistu zemlju dotaknite i njima preko lica svojih i ruku svojih pređite“. (Ovakav stih se ne može naći u Bibliji).

Duh koji je nadahnuo Kuran koje nije samo duh koji govori neistinu, već i duh koji Muhameda i njegove sledbenike navodi na nasilje, krađu i ubistvo. U Surama se nalaze izjave koje zagovaraju borbu i nasilje koje će islam doneti svetu. Na primer:

Sura 8:12, „U srca nevernika Ja ću strah uliti, pa ih vi po šijama udarite, i udarite ih po prstima.“

Sura 9:5, „Kada prođu sveti meseci, ubijajte mnogobošce gde god ih nađete, zarobljavajte ih, opsedajte i na svakome prolazu dočekujte!“

Sura 9:73, „O Verniče, bori se protiv nevernika i licemera i budi prema njima strog! Prebivalište njihovo biće Džehennem, a grozno je on boravište.“

Sura 9:123, „O vernici, borite se protiv nevernika koji su u blizini vašoj i neka oni osete vašu strogost!“

Sura 8:65-67, „O Verniče, bodri vernike na borbu! Nijednom verniku nije dopušteno da drži sužnje dok ne izvojuje pobjedu na Zemlji.“

Muhamedove reči na samrti su navodno bile, „Neka Alah baci kletvu na Hrišćane i Jevreje!“⁴

Istorija beleži da je islamski prorok finansirao građevine svoje vere kroz pljačkaške pohode u kojima su nevini ljudi bili ubijani, a njihova dobra uzimana kao plen. Tako je počela duga istorija nasilja prilikom širenja islama, koji je preobraćao ljude na oštrici mača povikom „preobrati se ili umri“. Njegovu nasilnu istoriju su dobro dokumentovali, čak i muslimanski istoričari i dovoljno je reći da ona predstavlja more krvi. Kao izgovor pred javnim mnjenjem oni ističu surovost krstaša kao primer za strašno nasilje koje su počinili hrišćani.

Postoji jedna velika razlika, oni koji su ubijali tokom krstaških ratova su to činili potpuno **protiv** primera i učenja našeg Gospoda Isusa Hrista, a oni koji su kroz vekove ubijali u ime islama su to činili kao dobri muslimani koji su pratili zapovesti i primer svog proroka Muhameda. Vođa napada 11. septembra, Muhamed Ata, je posećivao džamiju u Hamburgu u Nemačkoj u kojoj je imam pričao da „hrišćanima i Jevrejima treba prerezati grla“.⁵

Te stvari nisu inspirisane Bogom iz Biblije koji kaže, „*Gospod ispituje pravednoga; a bezbožnoga i kome je milo činiti zlo nenavidi duša Njegova*“ (Psalm 11:5).

Pitanje koje nas najviše zanima u ovom poglavlju je „ko je Alah?“ Odgovor možemo dobiti ako postavimo drugo pitanje. Koje **duhovno biće** bi nadahnulo knjigu laži i motivisati svog proroka i sledbenike da pljačkaju, ubijaju i budu nasilni? Odgovor je jasan: Lucifer, Sotona, đavo. Alah ne može biti niko drugi osim Sotone. Pogledajmo Bibliju kako bismo pronašli dokaz.

- Bog iz Biblije ne može da laže (*Titu 1:2*).
- „Za Boga je nemoguće da laže“ (Jevrejima 6:18).

Ko je lažov?

„Zašto ne razumete govor moj? Jer ne možete reći moje da slušate. Vaš je otac đavo... on je krvnik ljudski od početka, i **ne stoji na istini**; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: **jer je laža i otac laži**“ (govori Isus) (*Jovan 8:43-44*).

„Nikakva laž nije od istine. **Ko je lažljivac** osim onog koji odriče da **Isus nije Hristos**? Ovo je antihrist, koji se **odriče Oca i Sina**“ (*I Jovanova 2:21-22*).

Ko je lopov?

„**Lupež ne** (Sotona) **dolazi nizašta drugo, nego da ukrade i ubije i pogubi**; ja dodoh da imaju život i izobilje“ (Isus) (*Jovan 10:10*).

„Svi koliko ih god dođe pre mene lupeži su i hajduci; ali ih ovce ne poslušашe“ (Isus) (Jovan 10:8).

Ko je ubica?

„Kad biste vi bili deca Avraamova, činili biste dela Avraamova. A sad gledate mene da ubijete...Tako Avraam nije činio. Vi činite dela oca svog. Kad bi Bog bio vaš Otac, ljubili biste mene. Vaš je otac đavo; on je krvnik ljudski od početka“ (Isus) (Jovan 8:39-44).

Za još jedan biblijski dokaz da Alah, bog islama, nije niko drugi nego Lucifer, ili Sotona, pogledajmo zajedno Isaiju 14:12-13:

„Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj“.

Šta ovi stihovi prikazuju? Ovo je Lucifer koju kaže da će zbaciti Boga i zameniti ga na nebu. Naravno da **on to nikada neće uraditi!** Ali stihovi 13 i 14 treba da posluže kao podsetnik:

„Sešću na gori zornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim“

Gde se nalazi ovo **mesto**, „gora zborna na strani severnoj“ na kojoj Lucifer kaže da će takođe sedeti? Pogledajmo Psalm 48:1-2:

„Velik je Gospod i slavan veoma u gradu Boga našeg, na svetoj gori svojoj. Prekrasna je visina, uteha svoj zemlji gora Sion, na severnoj strani njenoj grad cara velikog“.

To je mesto na planeti Zemlji i Lucifer kaže da će sedeti na njemu. Psalm 48 je Davidov Psalm koji se peva u mnogim hrišćanskim crkvama danas, odnosi se na Jerusalim koji se naziva planina Sion na severnoj strani Morije. Primetite da ga u drugom stihu David naziva „**grad cara velikog**“. Isus u Mateju 5:34 kaže, „*Ne kunite se nikako: ni neбом, jer je presto Božji*“ (setite se da je Lucifer rekao, „*Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim*“), „**ni Jerusalimom, jer je grad velikog Cara**“.

Ko je taj veliki Car iz Jerusalima?

„*Jer je Višnji Gospod strašan, car veliki nad svom zemljom*“
(Psalm 47:2).

„*Jer je Gospod velik Bog i velik Car nad svim bogovima*“
(Psalam 95:3).

Dakle, veliki Car je Gospod Bog, a Jerusalim je njegov izabrani grad. U Bibliji se više od 50 puta Jerusalim, uključujući i Hramovnu Goru, naziva **Božji presto na zemlji**.

„*Sede Solomun na presto Gospodnji*“ (u Jerusalimu)
(1. Dnevnika 29:23).

„*U to će se vreme Jerusalim zvati presto Gospodnji, i svi će se narodi sabrati u nj, k imenu Gospodnjem u Jerusalimu*“
(Jeremija 3:17).

„*Potoci vesele grad Božji (Jerusalim), sveti stan Višnjeg. **Bog je usred njega***“ (Psalam 46:4-5).

„*Pojte **Gospodu, koji živi na Sionu***“ (Psalam 78:68).

„*Jer je izabrao Gospod Sion, i omile Mu živeti na njemu*“
(Psalam 132:13).

„Tada će se doneti dar Gospodu..., k mestu imena Gospoda nad vojskama, ka gori sionskoj“ (Isaija 18:7).

„Ustanite, da idemo na Sion, ka Gospodu Bogu svom“ (Jeremija 31:6).

Vratimo se sada na Psalm 48:9 kako bismo videli da je Sion Hramovna gora.

„Kazujemo, Bože, milost Tvoju usred hrama Tvojega“

To je mesto koje je Bog izabrao, pošto je Car David zgrešio i prebrojao Izraelce, a Bog izrekao svoju kaznu.

„I tako pusti Gospod pomor na Izrailja, te pade Izrailja sedamdeset hiljada ljudi. I posla Gospod anđela u Jerusalim da ga ubija; i kad ubijaše, pogleda Gospod i sažali mu se sa zla; i reče anđelu koji ubijaše: Dosta, spusti ruku svoju. A anđeo Gospodnji stajaše kod gumna Ornana Jevusejina. Tada anđeo Gospodnji reče Gadu da kaže Davidu da izađe gore i načini oltar Gospodu na gumnu Ornana Jevusejina“ (1. Dnevnika 21:14-15, 18).

Bog je anđelovu ruku zaustavio na gumnu Ornana Jevusejina i zapovedio Davidu da tu napravi žrtveni oltar. Zato je David kupio zemlju i gumno od Ornana:

„I onde načini David oltar Gospodu, i prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne; i prizva Gospoda, i usliši ga spustivši oganj s neba na oltar žrtve paljenice. I zapovedi Gospod anđelu, te vrati mač svoj u korice. U ono vreme videvši David da ga Gospod

usliši na gumnu Ornana Jevusejina, prinošaše žrtve onde“ (1 Dnevnika 21:26-28).

Do tog trenutka mesto gde su Gospodu Izraelci prinosili žrtve i gde su bili postavljeni Mojsijev šator i oltar, je bio u Gibeonu. Žrtve su mogle biti prinošene samo na mestima koje je izabrao Bog.

*„I reče David: **Ovo je kuća Gospoda Boga i ovo je oltar za žrtvu paljenicu Izrailju**“ (1. Dnevnika 22:1).*

Od tog trenutka David i Izraelci vrše službu i prinosе žrtve na tom mestu. To je mesto na kome se nalazio Solomonov hram i drugi hram, koji se zvao Zerubabelov ili Irodov hram, koji su posećivali Isus i Pavle.

Ali Lucifer je rekao, „*Sešću na gori zbornoj na strani severnoj*“ (Isa. 14:13). Ali zašto je govorio o „gori zbornoj“? Kada je David izveo Solomona pred Izrael **na Hramovnoj gori**, kako bi ga krunisao za cara, svi okupljeni i ljudi su nazvani „**zbor**“ pet puta. „*Pred svim Izrailjem, zborom Gospodnjim*“ (1. Dnevnika 28:8). Kada je Solomon posvećivao **hram na toj gori** u 5. i 6. poglavlju 2. Dnevnika, kada je izrekao tu divnu molitvu i kada se slava Gospoda spustila, oni koji su se okupili u molitvi su nazvani „**zbor**“ šest puta. Dakle **Hramovna gora** je „**gora zborna**“. Lucifer je oko 700. godine p.n.e. rekao, „**Sešću na gori zbornoj (Hramovnoj gori) na strani severnoj (Jerusalim)**“. Ali kako je to moglo da se desi?

Kada je Izrael odbacio Isusa, svog Mesiju, on je prorekao uništenje hrama.

*„I izišavši Isus išaše od crkve, i pristupiše k Njemu učenici Njegovi da Mu pokaži **građevinu crkvenu**. A Isus reče im: Ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: **neće ostati ovde ni kamen na kamenu koji se neće razmetnuti**“ (Matej 24:1-2).*

I 70. godine n.e. nekih 38 godina pošto je Isus dao to proročanstvo, ono se ispunilo kada je rimski general Titus sa svojim legijama osvojio Jerusalem, spalio ga i potpuno uništio hram. Bog je upozorio Izrael da će se to desiti zbog njihovih greha.

*„Ovako veli Gospod nad vojskama: **Sion će se preorati kao njiva i grad će Jerusalem biti gomila kamenja, i gora ovog doma visoka šuma**“ (Jer. 26:18).*

To je Sion, „gora doma (hrama)“, a proroci su nekih 600 godina pre nego što će se to dogoditi, rekli **da će se Hramovna gora „preorati kao njiva“** (Mihej 3:12). Sledećih 600 godina, posle 70. godine, to mesto je pretvarano u farmu, bilo je nekoliko neuspešnih pokušaja da se sagradi hram i tu je postojala hrišćanska crkva. Ali je uglavnom to mesto bilo pusto. Kontrola nad njim se menjala nekoliko puta, sve do 638. godine kada je, dok je bio pod vlašću Vizantije, Jerusalem opseo i osvojio Kalif (islamski vrhovni poglavar) Umar. On je očistio Hramovnu goru i možda čak i izgradio privremenu džamiju. Ali je tek njegov naslednik Abd al-Malik sagradio Hram na steni 691. godine. Njegov sin, al-Valid je u blizini sagradio džamiju pod imenom al-Aksa oko 705. godine.

O motivima ta dva čoveka, Abd al-Malika i al-Valida, naučnici još uvek raspravljaju, čak i muslimanski naučnici. Zašto je to osvajanje i izgradnja

bilo od tolikog značaja? Jerusalim se nijednom ne pominje u Kuranu i Muhamed verovatno nikada nije bio u tom gradu. Postoji neutemeljena legenda da je u viziji Muhamed posetio „udaljenu džamiju“, na svom konju al-Burak (*Munja*), i popeo se na nebo sa stene na kojoj je izgrađen Hram na steni. To je još jedna islamska priča.

Prava motivacija se može naći na natpisu koji je urezan sa unutrašnje strane zida hrama, „Hvaljen neka je Alah, koji Sebi nije uzeo deteta i koji u vlasti nema ortaka“. ⁶ Postoje takođe drugi natpisi koji upozoravaju Jevreje na greške u njihovim verovanjima. Hram na steni sedi tu kao hram Sotone, pod imenom Alah, koji **prkosi** Gospodu Bogu Izraela, koji ga naziva, „*sveta gora moja u Jerusalmu*“ (*Isa. 66:20*). Veliki uzurpator prisvaja mesto, koje je bilo izabrano od Boga 1300 godina u svetovnoj građevini, i **objavljuje svetu** i Bogu koji „je toliko voleo svet da mu je podario svog jedinorodnog Sina“ da „**Bog nema sina!**“

Ovo nam pomaže da sukob na Bliskom Istoku razumemo malo bolje. Ima više slojeva, kao luk, i veoma je kompleksan, ali:

1. U najuprošćenijem obliku je to sukob između Jevreja i Palestinaca oko malog komada zemlje koji i jedni i drugi prisvajaju.
2. Sa druge strane, to je porodični sukob, rat među braćom, Ismail protiv Isaka. Predsednik Klinton je donekle shvatio tu činjenicu 1993. godine u Beloj Kući kada je potpisan mirovni sporazum iz Osla. Kada su se Arafat i Rabin rukovali on je rekao, „Deca Avrama, potomci Isaka i Ismaila, su hrabro krenuli na put. Danas im želimo mir“. Naravno, to je kratko trajalo.

3. Na najsloženijem nivou, sukob na Bliskom Istoku je duhovna borba. Pogledajte sledeće činjenice.
 - a. U svetu postoji 47 muslimanskih nacija. Samo 3 **priznaju pravo Izraela da postoji.** (Jordan, Turska i Egipat).
 - b. Četrdeset i četiri muslimanske nacije **poriču pravo Izraelu da postoji.** Od tih 44 nacija, samo je 25% arapskih država.
 - c. Sedamdeset i pet procenata od tih 44 su muslimani, **ali ne i Arapi.** Na primer, Iran, Indonezija, Pakistan i Avganistan su muslimanske, ali ne i arapske države.

Dakle islam propoveda da su jevreji zgrešili i da je Bog muslimanima i poslednjem Božjem proroku na zemlji, Muhamedu, dao Svetu Zemlju. Da li vam to zvuči poznato? To je prava „teologija zamene“. Izgleda da neko uvek želi da zameni Izrael u Božjem planu, ali se to neće dogoditi! Ali tokom 1300 godina posle 638. godine, **izgledalo je da je islam u pravu.** Oni su imali kontrolu nad Svetom Zemljom i **njihov hram** je sedeo na Hramovnoj gori. Do početka 20. veka većina sveta je zaboravila da Biblija preko 80 puta kaže **da će se Jevreji vratiti**, ili da **preko 200 puta kaže** da je Bog zapravo „**Bog Izraela**“. Ali oni su počeli da se vraćaju i serijom zapanjujućih događaja nadahnutih Bogom, Izrael je ponovo, posle skoro 2000 godina, ponovo postao država 14. maja 1948. godine. Jevreji i njihovi prijatelji hrišćani, koji su videli vezu sa Biblijom, su se radovali, ali je veći deo muslimanskog sveta pobesneo. Ponovno rođenje Izraela kao države je jasno i glasno pokazalo da je Muhamed **lažni prorok** i da je islam **lažna religija**.⁷

Osama Bin Laden i ostali radikali propovedaju da je **Izrael** Alahova kazna islamu zbog greha. Otvorili su se prema svetu. Dozvolili su američkoj vojsci da uđe i oskrnavi njihovu svetu zemlju, Saudi Arabiju i mesta Meku i Medinu. To je uzrok nasilja usmerenog prema zapadu. **I ne postoji humano rešenje!** Jevreji nikada neće napustiti Svetu Zemlju, a muslimani nikada neće priznati da su njihov prorok i Kuran lažni. Prorok Jezekilj govori o savezu nacija, koje predvode Gog i Magog (*Rusija?*), i uključuju „Persiju (*Iran se zvao Persija do 1935. godine*), Etiopiju, Libiju“, možda Tursku i ostale koji će napasti Izrael u poslednjim danima. Mislim da počinjemo da vidimo kako se to ostvaruje budući da Rusija pomaže Iranu u izradi nuklearnih bombi. Horde napadača će desetkovati Bog u planinama Izraela (*Jezekilj 38-39*). Sprema se pozornica za Grešnika, antihrista da dođe iz Evrope (*Danilo 9:26*) sa mirovnim planom, **planom iz pakla!**

*„podignuće se u srcu svom, i u miru će pogubiti mnoge“
(Danilo 8:25).*

Jevrejski hram će biti obnovljen sedmogodišnjim planom (*Danilo 9:27, 2. Solunjanima 2:4*). Ali će prekršiti dogovor i nastaće kaos (*Danilo 8:23-24, 9:27*). Bog je već napisao poslednje poglavlje ove priče. On Luciferu (Alahu) kaže:

„Pakao dole uskoleba se tebe radi da te sretne kad dođeš, probudi ti mrtvace i sve knezove zemaljske, diže s prestola njihovih sve careve narodne. Svi će progovoriti i reći tebi: i ti li si iznemogao kao mi? Izjednačio se s nama?“ (Isaija 14:9-10)
„A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu. Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te govoreći: To li je onaj koji je tresao zemlju,

koji je drmao carstva, Koji je vasiljenu obraćao u pustinju, i gradove njene raskopavao? Roblje svoje nije otpuštao kući?“ (Isaija 14:15-17)

*„Pripravite pokolj sinovima njegovim za bezakonje otaca njihovih da se ne podignu i ne naslede zemlju i ne napune vasiljenu gradovima. Jer ću ustati na njih, govori Gospod nad vojskama...Zakle se Gospod nad vojskama govoreći: Doista, biće kako sam smislio, i kako sam naumio izvršiće se. **Potrću Asirca u zemlji svojoj, na gorama svojim izgaziću ga; tada će se skinuti s njih jaram njegov, i breme njegovo s pleća njihovih skinuće se.** To je namišljeno svoj zemlji, i to je ruka podignuta na sve narode. Jer je Gospod nad vojskama naumio, ko će razbiti? I Njegovu ruku podignutu ko će odvratiti?“ (Isaija 14:21-22, 24-27)*

Kako Bog vidi ovaj sukob?

*„Jer će biti dan osвете Gospodnje, godina plaćanja, **da bi se osvetio Sion**“ (Isa. 38:8).*

*„Ovako veli Gospod nad vojskama: **Revnujem za Jerusolim i za Sion veoma. I gnevim se silno na narode bezbrižne, jer se malo razgnevih, a oni pomogoše na zlo.** Zato ovako veli Gospod: **Obratih se k Jerusalimu milošću, dom će se moj opet sazidati u njemu,** govori Gospod nad vojskama, i uže će se zategnuti preko Jerusalima. Još viči i reci: Ovako veli Gospod nad vojskama: **Opet će gradovi moji obilovati dobrom, i Gospod će opet utešiti Sion i opet će izabrati Jerusolim**“ (Zaharija 1:14-17).*

„I Gospod...će opet izabrati Jerusalem“ (Zaharija 2:12).

*„I rekoh anđelu koji govoraše sa mnom: Šta je to? A on mi reče: To su rogovi koji razmetnuše Judu, Izrailja i Jerusalem. I rekoh: Šta su ti došli da rade? A on odgovori i reče: Ono su rogovi koji razmetnuše Judu da niko ne podiže glave; a ovi dođoše da ih uplaše, **da odbiju rogove narodima**, koji podigoše rog na zemlju Judinu da je **razmetnu**. I reče mu: Trči. Govori onom mladiću i reci: **Jerusalimljani će se naseliti po selima** radi mnoštva ljudi i stoke što će biti u njemu. I ja ću mu, govori Gospod, biti zid ognjen unaokolo i biću za slavu usred njega“ (Zaharija. 1:19, 21, 2:4-5).*

*„Opet dođe reč Gospoda nad vojskama govoreći: Ovako veli Gospod nad vojskama: Revnujem za Sion **velikom revnošću**, i **velikim gnevom** revnujem za nj. Ovako veli Gospod: **Vratih se u Sion i naselih se usred Jerusalima**, i Jerusalem će se zvati grad istiniti, i gora Gospoda nad vojskama **sveta gora**. Ovako veli Gospod nad vojskama: Evo, ja ću izbaviti svoj narod iz zemlje istočne i zemlje zapadne. I dovešću ih, i oni će nastaviti usred **Jerusalima**, i biće mi narod i ja ću im biti Bog, istinom i pravdom. Tako će doći mnogi narodi i silni narodi da **traže Gospoda nad vojskama u Jerusalemu** i da se mole Gospodu. Ovako veli Gospod nad vojskama: U to će vreme deset ljudi od svih jezika narodnih uhvatiti jednog **Judejca** za skut govoreći:*

Idemo s vama, jer čujemo da je Bog s vama“ (Zaharija 8:1-3, 7-8, 22-23)

*„I Gospod će riknuti sa Siona, i iz **Jerusalima** će pustiti glas svoj, i zatrešće se nebo i zemlja; ali će Gospod biti utočište svom narodu i krepost sinovima Izrailjevim. I poznaćete da sam ja Gospod Bog vaš, koji nastavam u **Sionu, u svetoj gori svojoj**; i **Jerusalim** će biti svet, i **tuđinci neće ići po njemu**“ (Joil 3:16-17).*

*„I pašće od oštrica mača, i odvešće se u ropstvo po svim narodima; i **Jerusalim** će gaziti neznabošci dok se ne izvrše vremena neznabožaca“ (Isus) (Luka 21:24).*

Dakle, ovo je konflikt između Boga iz Biblije i Alaha, boga iz Kurana. Ali Bog nema ništa protiv Arapa ili muslimana. On je protiv lažne religije koja drži milijardu muslimana u duhovnom mraku. Zapad je izašao iz mračnog doba kada je Biblija počela masovno da se štampa i kada su ljudi videli svetlo Božje istine. Muslimanski svet je još uvek u mračnom dobu zato što **islam jeste mrak**. Duhovni mrak je najgora vrsta mraka.

„Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svetlost, a od svetlosti mrak“ (Isa. 5:20).

Franklin Graham je bio u pravu kada je skoro nazvao islam „**zlom religijom**“.⁸ Islam je svetu doneo neopisive užase, a najgore tek dolazi. Predsednik Buš je 6. oktobra 2005. godine rekao, „Islamski terorizam je danas najveća pretnja slobodnom svetu“. Časopis *Time* je izdao članak pod naslovom „Trgovac zlom“, „Kako je A.Q. Kahn postao najopasniji

trgovac nuklearnim oružjem u svetu“. Priča je nosila naslov „**Čovek koji je prodao bombu**“, „Kako je A.Q. Kahn iz Pakistana nadmudrio zapadne obaveštajne službe i izgradio globalnu krijumčarsku mrežu koja je svet učinila opasnijim mestom“. Ovaj uznemirujući članak nam govori o gospodinu Kahnu, Pakistancu, koji je svojoj državi pomogao da napravi nuklearni arsenal. Postao je nacionalni heroj i dva puta mu je dodeljena najviše civilno odlikovanje u Pakistanu, orden Hilale-Imtiaz.

Dakle, šta je on uradio sa znanjem koje je stekao? On je napravio mrežu i preneo znanje o pravljenju nuklearnih bombi na pobunjeničke zemlje kao što je Libija, Iran i Severna Koreja. *Time* piše, „Kahn je omogućio da svi režimi, koji žele da naprave **nuklearno oružje** na jednom mestu, dobiju sve što im treba“. A šta je bio njegov motiv? *Time* piše, „postao je religiozniji posle uspešne nuklearne probe 1998. godine... Kahn je tvrdio da prodaje nuklearnu tehnologiju kako bi **unapredio položaj muslimana**. ‘**Mi muslimani** moramo biti ravnopravni i snažni kao sve druge zemlje i zato želim da pomognem nekim državama da postanu snažne’, kako se izvor priseća Khanovih reči.“ Kolege kažu, „on je motivisan snažnom verom i **dubokim verovanjem** da će posedovanje nuklearnog naoružanja **pomoći da islam povрати svoju veličinu**“.

„Pitanje je koliko je zapravo Khan uspeo da proširi tu viziju“, kaže bivši američki obaveštajac, „**to pitanje još uvek ne da mira mnogima od nas**“. *Time* zaključuje, „Iako je čovek možda pao u zaborav, svet tek počinje da shvata njegovo delo“.⁹ **Takođe i Muhamedovo delo!**

„*Jedan grešnik kvari mnoga dobra*“ (*Propovednik 9:18*).

Dozvolite mi da zaključim tako što ću, kao i Franklin Gaham u *Newsweek-u*, reći da ja volim Arape i muslimane. Kroz našu muziku smo propovedali mnogim muslimanima bez sukoba. Videli smo mnoge pripadnike te vere koji su se preobratili i prepoznali Isusa kao Gospoda. Često se molim za one koje je zaslepeo Alah. Među vama je mnogo dobrih ljudi i volim vas dovoljno da bih vam rekao istinu. I ja gajim nadu! Bog Izraela je obećao isceljenje i obnovu Egipta i Asirije u tim poslednjim danima kada će reći „Da je blagosloven moj narod misirski i asirski, delo ruku mojih“.

*„U to će vreme biti pet gradova u zemlji misirskoj koji će govoriti jezikom hananskim i zaklinjati se Gospodom nad vojskama; jedan će se zvati grad Aheres. U to će vreme biti oltar Gospodnji usred zemlje misirske, i spomenik Gospodnji na međi njenoj; I biće znak i svedočanstvo Gospodu nad vojskama, u zemlji misirskoj. Kad stanu vikati ka Gospodu na nasilnike, On će im poslati spasitelja i kneza i izbaviće ih. I biće poznat Gospod Misircima, i poznaće Misirci Gospoda u to vreme, i služiće Mu žrtvama i darovima, i zavetovaće zavete Gospodu, i izvršavaće. Tako će Gospod udariti Misir, i udarivši isceliće, jer će se obratiti ka Gospodu, umoliće Mu se, i isceliće ih. U to će vreme biti put iz Misira u Asirsku, i Asirac će ići u Misir i Misirac u Asirsku, i služiće Gospodu Misirci s Asircima. U to će vreme Izrailj biti treći s Misircima i Asircima, i biće blagoslov posred zemlje. Jer će ih blagosloviti Gospod nad vojskama govoreći: Da je blagosloven moj narod **misirski** i **asirski**, delo ruku mojih, i nasledstvo moje, **Izrailj**“ (Isaija 19:18-25).*

Još jedna završna reč iz Biblije muslimanima:

*„Koji veruje Sina Božijeg ima svedočanstvo u sebi; koji ne veruje Bogu načinio Ga je lažom, jer ne verova svedočanstvu koje svedoči Bog za Sina svog. I ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u Sinu je Njegovom. Ko ima Sina Božijeg ima život; ko nema Sina Božijeg nema život“
(1. Jovanova 5:10-12).*

Molite se, ljudi, molite se!

15. Mormonske bajke

*„Čudim se da se tako odmah odvrćate na **drugo jevanđelje** od Onog koji vas pozva blagodaću Hristovom, Koje nije drugo, samo što neki smetaju vas, i hoće da izvrnu jevanđelje Hristovo. Ali ako i mi, ili **andeo s neba** javi vam jevanđelje drugačije nego što vam javismo, **proklet da bude!** Kao što pre rekosmo i sad opet velim: ako vam ko javi jevanđelje drugačije nego što primiste, **proklet da bude**“ (Galatima 1:6-9).*

*„Jer takvi **lažni apostoli** i prevarljivi poslenici pretvaraju se u apostole Hristove. I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svetla. Nije dakle ništa veliko ako se i **sluge njegove** pretvaraju kao sluge pravde, kojima će svršetak biti po delima njihovim“ (2. Korinćanima 11:13-15).*

Postoji priča o čoveku koji je hodao grobljem i naišao na veliki spomenik na kome je pisalo: „Prijatelju, tu gde si ti, ja sam već bio, ovde gde sam ja, ti ćeš tek biti. Spremi se da me pratiš“. Neko je ispod napisao odgovor, „Neću te pratiti dok ne vidim kojim si pravcem otišao“. Ne prestaje da me iznenađuje činjenica da milioni ljudi prate čudne ljude i lažna učenja i poveravaju im sudbinu svojih večnih duša. Imam novinski članak iz *U.S.A. Today*, 28. avgust 2002. godine, koji kaže da „preko 70.000 Australijanaca, oko 0,37% populacije se identifikuju kao sledbenici vere džedaja, bazirane na filmovima (Star Wars). Veruju u Silu, energiju koja daje snagu džedajima, kao što su Luk Skajvoker i Joda“. „Džedajski pokret“ je počeo „email kampanju kako bi bili priznati kao zvanična religija“.

U SAD je pisac fantastike L. Ron Hubbard stvorio još jedno delo fikcije, priču pod nazivom „Sajentologija“, novu religiju koja tvrdi da ima milione sledbenika. Zavedene javne ličnosti se mogu videti na televiziji kako svedoče o boljitku u životu. To je strašna jeres.

Naše lokalne novine su skoro pisale o rastućoj Elvisovoj religiji, sa najmanje jednom crkvom pod nazivom Prva Prislitarijanska Crkva Elvisa Božanstvenog. Više puta smo putovali u Izrael i jedna od najčudnijih stvari koju smo videli je da u državi u kojoj se sa prekorom gleda na idole postoji svetište za Elvisa. Tamo se nalazi visoki kip „kralja“ ispred velikog restorana i muzeja. Moram reći da je čudan osećaj videti svetište „kralju rokenrola“ u Jerusalimu, gradu Isusa, Cara nad carevima.

Milioni bivaju zavedeni idolopoklonstvom, a moć obmane se u mnogome pojačava ukoliko osnivač kaže da ga je posetio anđeo. Pogledajte islam čiji prorok kaže da je iskvarenu poruku dobio u pećini od anđela Gavrila. I mormonstvo, čiji osnivač Joseph Smith kaže da mu je poruku preneo anđeo Moroni.

Apostol Pavle, koga je sveti Duh nadahnuo da napiše 13 sjajnih poslanica u Novom Zavetu, je bio veoma mudar čovek. U stihovima iz Svetog Pisma, citiranim na početku ovog poglavlja, on nas upozorava na dva glavna oblika obmane. Onu koju propovedaju lažni proroci („*lažni apostoli*“) i one koje prenose demoni i anđeli. Obratite pažnju na njegove reči u Galatima 1:8:

*„Ali **ako i mi**, ili anđeo s neba javi vam jevanđelje drugačije nego što vam javismo, proklet da bude“*

Pavle je i sebe tu uračunao. To je čovek koji je toliko siguran u svoju poruku jevanđelja da kaže, „*Ukoliko se vratim propovedajući vam drugo jevanđelje, proklet da budem*“. Pavle je znao koliko podmukla može biti obmana. On je takođe znao i ono što je pisac stare pesme znao:

Sedi svetac će na kraju pasti, Najsigurniji vodič luralica će biti
Smrt nas samo jače vuče, Ka sjajnoj obali ljubavi...¹

Pavle kaže:

*„Nego morim telo svoje i **trudim** da kako sam drugima propovedajući **izbačen** ne budem“ (1. Korinćanima 9:27).*

Da li ovo znači da je Pavle živio u stalnom strahu od neuspeha? Ne, to samo znači da nije imao poverenja u telo, **čak ni svoje**. On kaže:

„Jer mi ... hvalimo se Hristom Isusom, a ne uzdamo se u telo“ (Filipljanima 3:3).

„A uzdamo se u Gospoda“ (2. Solunjanima 3:4).

*„**Znam kome verovah**, i uveren sam da je **kadar** amanet moj sačuvati za dan onaj“ (2. Timotejevu 1:12).*

Mi smo uvereni da Bog čuva naše duše u sebi do dana poslednjeg iskupljenja. Pavle nas takođe u uvodnim stihovima ozbiljno upozorava u vezi lažnih ili demonskih anđela koji se pretvaraju da su „anđeli sa neba“ ili „anđeli svetla“. To je obmana! Ali je uspevala stalno, 610. godine kod Muhameda i 1823. godine kod Joseph Smith-a, osnivača i proroka

mormonstva. Još jedna stvar koja otkriva obmanu, koju predstavlja branhamizam, su svedočenja po kojima je tokom njegovih propovedi u nekoliko prilika, sve do njegove smrti 1965. godine, biće u belom (*andeo?*) viđeno kako se pojavljuje iza njega.

Pogledajmo Josepha Smitha i crkvu koju je osnovao. 1820. godine, Joseph Smith Jr. je bio četrnaestogodišnji sin farmera koji je živeo u gradu Palmyra u državi Njujork. To je bilo vreme ponovnog buđenja protestantizma i religijskog zanosa i vreme iščekivanja za mladog Josepha i njegovu porodicu. Njegov deda je prorokovao da će jedan član njihove porodice uneti revoluciju u svet religije. Njegov otac je imao seriju „proročkih“ snova o spasenju svoje porodice, a njegova tetka je postala lokalna zvezda tako što je tvrdila da ju je izlečio sam Isus. Joseph se pitao da li treba da se pridruži jednoj od lokalnih crkava, kao što je to učinila njegova majka, ili da se drži van zvanične crkve, kao njegov otac. Jednog dana je Smith otišao u šumarak da se moli i kada je počeo obuzela ga je mračna sila koja ga nije pustila sve dok se, po njegovim rečima, sam Bog nije umešao. „U tom trenutku straha“, kasnije se prisećao Smith, „Video sam stub svetlosti tačno iznad moje glave, sjajniji od sunca, koji se polako spuštao dok se nije spustio na mene“. On kaže da su mu se tada prikazali i Bog i Isus i preneli mu uznemirujuću poruku: On ne bi trebalo da se priključi nijednoj svetskoj crkvi jer su sve odstupile od Hristovog pravog jevanđelja.²

Smithovi sledbenici to iskustvo nazivaju prvom vizijom, koja označava početak onoga što se danas naziva mormonstvo, ili Crkva Isusa Hrista i svetaca poslednjih dana (*LDS*). Ima oko 12 miliona sledbenika širom

sveta i, zahvaljujući aktivnim misionarskim naporima koje je započeo sam Smith, **predstavlja jednu od religija sa najvećim rastom u SAD.** Rodney Stark, sociolog sa Washington univerziteta, predviđa da će, ako se nastavi sadašnji trend rasta, za oko 83 godine broj mormona dostići 260 miliona.³

Tri godine posle te prve vizije Smith je tvrdio da ga je posetio anđeo pod imenom Moroni, antički prorok sa američkog kontinenta, koji mu je rekao da Bog od njega traži da predstavi novo Sveto pismo. To novo Sveto Pismo je navodno napisano na zlatnim tablicama na nepoznatom jeziku pod nazivom „reformisani egipćanski jezik“ i da su zakopane blizu Smihtove kuće. On je tvrdio da je preveo te spise na engleski jezik u *Knjizi Mormona* i pridobio je neke sledbenike, ali još uvek nije imao „crkvu“ koju je želeo. 1829. godine Smith je rekao da su ga posetili vaskrslu proroci i apostoli, uključujući Jovana Krstitelja, Jakova i Jovana i da su mu oni najzad dali ovlašćenje da obnovi Hristovu crkvu na zemlji. 6. aprila 1830 je zvanično osnovao svoju crkvu u gradu Fayette u državi Njujork. Priča o Smithu i njegovoj crkvi, koja je rasla tokom narednih 14 godina, je uznemirujuća.

Misionari, koje je slao u okolne oblasti, su privlačili i pokršćavali preobraćenike, uključujući i kembelitskog sveštenika i oko 100 ljudi iz njegove parohije u Kirtlandu u Ohaju. Tokom 1831. godine, Smith i njegovi sledbenici se sele u okrug Jakson u Misuriju, za koji je on govorio da je biblijsko mesto rajskog vrta i budući Sion. 1831. je takođe godina u kojoj Smith tvrdi da mu je Bog naredio da uzme više žena kao Avram i ostale Starozavetne ličnosti. Tokom sledećih nekoliko godina on

je uzeo oko 30 žena. Tokom sledećih 5 godina, „svece“ iz Misurija su ljuti stanovnici oterali iz okruga Jackson u okrug Clay. Kako je otpor prema njihovoj čudnoj doktrini i poligamiji rastao, guverner Misurija, Lilburn Boggs, je 1838. godine izdao „nalog za istrebljenje“ i mormoni su pobjegli u Nauvoo i Illinoisu. Tu su Smitha, političkog aktivistu, smatrali opasnim. Smith je naredio uništenje štamparske mašine, koja je upotrebljena protiv njega i završio je u zatvoru. 27. juna 1844. godine, rulja je napala zatvor, ubili su Smitha i njegovog brata Hyruma i ranili još dva čoveka iz LDS. Pre nego što je umro, Smith je upucao i ranio trojicu napadača. Imao je 38 godina.

U časopisu *Newsweek*, u članku pod naslovom „Nastanak mormona“ i podnaslovom „Između proročanstva i poligamije: budućnost religije u usponu“, Elise Soukup, sama pripadnica mormonske vere, daje neke zanimljive izjave. Ona kaže, „Njegova crkva je preživela (*najviše zahvaljujući sledbeniku Brigham Youngu koji je većinu preostalih svetaca odveo u Jutu*) i 161 godinu kasnije ona raste – a ipak je još misterija za mnoge“. „Osnovna načela mormonstva su naizgled zbunjujuća – čak i neverovatna – onima koji posmatraju spolja. Anđeo Moroni? Poligamija? Vaskrsli Isus koji posećuje novi svet?“

Soukup nastavlja i kaže, „istorija Smitha vidi kao komplikovanog čoveka. Rani sledbenici crkve su ponekad bili šokirani kada su ga upoznali uživo. Bio je neobrazovan, **lako je gubio kontrolu nad sobom, uživao je u moći**, i njegovi poduhvati su ponekad doživljavali neuspeh. Jednostavno rečeno, nije uvek izgledao kao prorok. Tokom svog života je imao oko 30 žena, veliki dug i stotine neprijatelja“. „Nikad vam nisam

govorio da sam savršen“, rekao je svojim sledbenicima, „Ali nema greške u otkrovenjima koja sam vam preneo“. (kraj citata)⁴

Dve stvari postaju veoma jasne kada se čitaju učenja Joseph Smitha i priča o njegovom životu i tvrdnjama. To nije religija za ljude koji razmišljaju, niti je religija za one koji pažljivo čitaju Bibliju.

NIJE OVO RELIGIJA ZA LJUDE KOJI RAZMIŠLJAJU

Evo nekih primera zašto je neophodno da svoj um ostavite na vratima kada ulazite u svet mormona.

1. Mormonski poglavari tvrde da je Smithova „prva vizija“ osnova crkve, da crkva opstaje ili pada u zavisnosti od autentičnosti tog događaja, i da on opravdava sve što je Smith uradio posle toga. Ali da li se ta „vizija“ zaista dogodila? Postoji najmanje šest različitih verzija priče o toj „prvoj viziji“ koje je Smith zapisao i ispričao do svoje smrti. U nekima su prisutni i Bog i Isus, u nekima je prisutan samo Isus, a u drugima su ga posetili samo mnogi duhovi koji su „svedočili“ u Isusovo ime. Da li su Isus, Bog i Isus ili grupa „duhova“ rekli Josephu da osnuje novu crkvu zato što su sve ostale postale nakaradne? Zašto bi misleći ljudi poslušali i pratili četrnaestogodišnjeg dečaka, koji je govorio da je komunicirao sa nekim neidentifikovanim „duhovima“, posebno zato što nije bio dosledan u pričanju svoje priče tokom sledećih dvadeset godina.

2. „*Knjigu Mormona*“, koja je bila napisana na „zlatnim tablicama“, je navodno sa „reformisanog egipatskog“ na engleski jezik preveo božanski nadahnuti Smith i objavio je 1830. godine. Mormonska crkva veruje da je cela knjiga „božanski prevod“. Ukoliko je tako, izdanje iz 1830. godine bi trebalo da postane Božja reč bez potrebe za naknadnim promenama. To nije slučaj. Lamoni Call, 1898. godine, u svojoj knjizi „*2000 izmena u Knjizi Mormona*“ beleži **taj broj** izmena do trenutka kada je on napisao knjigu.⁵ Jerald i Sandra Tanner, bivši mormoni, i autoriteti na polju istorije i učenja te crkve su dokumentovali preko 3900 izmena u *Knjizi Mormona* od kada je Smith objavio prvo izdanje 1830. godine. Većina izmena su gramatičke prirode, ali mnoge su i suštinske.⁶ Još jedan istraživač je pronašao preko 11.000 izmena u odnosu na izdanje iz 1830. godine, uključujući veliko slovo, interpunkciju itd.⁷ Ta knjiga ne može biti Božja Reč.

3. *Knjiga Mormona* tvrdi da predstavlja istoriju tri grupe ljudi koji su se preselili sa Bliskog istoka u Centralnu i Južnu Ameriku. Ti ljudi, Nefiti i Lamaniti imaju hebrejsko poreklo, a najvažniju grupu, Nefite, je predvodio Lehi iz Jerusalima. *Knjiga Mormona* se uglavnom bavi istorijom Nefita. Pod Lehijevim vođstvom su napustili Jerusalem oko 600. godine p.n.e. i na kraju se naselili u Severnoj Americi. Potomci njegovog sina Nefija, koji je bio pravedan, i Lamana, koji nije, su postali dva zavađena plemena, Nefiti i Lamaniti. Starosedeoci Amerike su po mormonima potomci Lamana.

Mormoni tvrde da je Isus, pošto je ustao iz mrtvih, došao u Severnu Ameriku i propovedao tim plemenima i da su se oni pokrstili. Nekoliko vekova kasnije Lamaniti su počinili apostaziju i zaratili sa pravednijim Nefitima. *Knjiga Mormona* kaže da su se poslednje bitke vodile od 380. do 420. godine i da je u jednoj od njih, koja se odigrala 383. godine blizu brda Cumorah u Njujorku, poginulo 230000 Nefita (Mormon 6:10-15,8:2). Do 421. godine, svi Nefiti su bili pobijeni, a ostali su samo apostati Lamaniti. Odatle navodno postojanje „indijanaca Jevreja“ koji su dočekali Kolumba 1492. godine. **To učenje je potvrđeno kao netačno.** 2004. godine molekularni biolog i bivši mormonski biskup Simon G. Southerton je izdao knjigu pod naslovom „*Gubitak izgubljenog plemena*“.⁸ Korišćenjem DNK analiza on je pokazao da su američki indijanci potomci Azijata, a ne Jevreja. On kaže, „Decenije ozbiljne i iskrene nauke nisu uspele da pronađu kredibilne dokaze da su te civilizacije opisane u Knjizi Mormona ikada postojale“.⁹

Pre uništenja Nefita, njihov vođa „Mormon“, istoričar i prorok, je skupio sve zapise o svojim precima i napisao istoriju svog naroda na „zlatnim tablicama“ na „reformisanom egipatskom“. Ta istorija navodno predstavlja priču o njegovom narodu od 600. godine p.n.e. do 385. godine n.e. On je tablice poverio svom sinu „Moroniju“, koji je navodno završio istoriju i 421. godine sakrio tablice na brdu Cumorah u Njujorku. Hiljadu i četiri stotine godina kasnije, Joseph Smith je tvrdio da ga je do tog istog mesta odveo duh davno pokojnog Moronija i da je otkrio zlatne tablice koje je napisao Mormon. Smith ih je preveo na engleski i to je postalo „*Knjiga Mormona*“.

Po Knjizi Mormona, dva cela naroda, Nefiti i Lamaniti (*ovi drugi „značajno mnogobrojniji“*) su se raširili po Severnoj Americi i bilo ih je „kao peska u moru“. Oni su sagradili velike gradove (*Knjiga Mormona* pominje trideset i osam), „narodi su se razvili“ i vodili su „velike ratove po celom kontinentu“. Do 322. godine „cela zemlja je bila prekrivena građevinama“ (Mormon 1:7). Nikada nije pronađen nijedan dokaz koji bi potkrepio te tvrdnje, čak ni mormonski arheolozi to nisu uspeali. Za „Zlatne tablice“ sa kojih je *Knjiga Mormona* navodno prevedena se tvrdi da su vraćene na nebo, tako da one nisu među dokazima.

Kredibilni istraživači knjigu smatraju mitom i istorijskom izmišljotinom. Dr. Walter Martin govori o „stotinama mesta gde se ova knjiga protivi logici i zdravom razumu“. ¹⁰ Dr. Charles Crane, profesor koji je upoznat sa mormonskom arheologijom, kaže, „Moje istraživanje pokazuje da to nije istinita priča, već bajka, kao Alisa u zemlji čuda“ (*priča*). ¹¹ Dr. Gordon Fraser tvrdi da *Knjiga Mormona* ni na jedan način ne odgovara poznatim činjenicama o Američkom kontinentu u antičko doba.

„I mormonski naučnici i objektivni istražitelji su rekonstruisali priču o tome ko je živeo gde na Američkom kontinentu u to vreme, kada su zauzimali određene teritorije, kakve su im bile kulture i, u velikoj meri, koji su bili njihovi metodi pisanja. Te činjenice svakako **nisu bile poznate** kada je Joseph Smith pisao“. Fraser nastavlja, „Budući da se za izjave iz, na primer, istorije, geografije, istorije prirodnih nauka, etnologije i antropologije, iz *Knjige Mormona* **skoro sa apsolutnom sigurnošću zna da su neistinite**, može se sa sigurnošću pretpostaviti da potpuno nelogične izjave iz ostatka knjige predstavljaju to isto“. ¹²

Jerald i Sandra Tanner navode slučaj Thomas Stuart Fergusona, koji je bio poznat kao „veliki branilac istine“ i koji je napisao tri knjige o mormonstvu i arheologiji. **On je bio na čelu Mormonske arheološke fondacije za novi svet**, kojoj je univerzitet Brigham Young finansirao nekoliko neuspješnih arheoloških ekspedicija. Ferguson je iskreno verovao da će arheološki dokazi potkrepiti mormonske tvrdnje, ali je na kraju odustao i odrekao se mormonskog proroka Joseph Smitha. 2. decembra 1970. godine, Ferguson je iznenada posetio Tannerove:

„On je zaključio da Joseph Smith nije bio prorok i da mormonstvo nije istinito. Rekao nam je da je proveo 25 godina pokušavajući da dokaže mormonstvo, ali je najzad došao do zaključka da je sav njegov trud bio uzaludan. Rekao je da mu je poznavanje prava omogućilo da odmeri dokaze i da je slučaj protiv Joseph Smitha apsolutno čvrst.“¹³ Ogromna količina podataka, koju su sakupili brojni arheolozi tokom iskopavanja, ne sadrži ni trunku dokaza koji potvrđuju tvrdnje iz *Knjige Mormona*. Bilo da govorimo o navedenim gradovima, rekama, usevima, materijalima, životinjama, metalima, novcu, vladarima, ratovima i ratnim rasporedima ili palatama, ne postoje dokazi koji to potvrđuju.¹⁴

Kako Marvin Cowan kaže u svom radu, „*Odgovor na mormonske tvrdnje*“, „Do sada se za sve za šta su mormoni tvrdili da je „dokaz“ ispostavilo da je falsifikat ili preterano tumačenje koje je neodrživo kada se proveriti. Do sada u arheološkim nalazima nije otkriveno nijedno ime, događaj, mesto ili bilo šta drugo iz *Knjige Mormona*!...Desetine **biblijskih lokaliteta** su pronađeni korišćenjem Biblije kao izvora – ali još nijedan nije pronađen korišćenjem *Knjige Mormona*.“¹⁵

Gde su Nefaha ravnice? Ili Nimrodova dolina? Gde je zemlja Zarahemla? Da li smo pronašli novčiće kao što su leah, šiblon ili šiblum?¹⁶ Nikada nisu pronađeni zato što nikada nisu postojali, osim u umu Joseph Smitha.

NIJE OVO RELIGIJA ZA LJUDE KOJI ČITAJU BIBLIJU

Postoji sigurniji način da se utvrdi da *Knjiga Mormona* i dve prateće „svete“ knjige, *Doctrines & Covenants* (1835.) i *Pearl of Great Price* (1851.) ne predstavljaju božanski nadahnuto Sveto Pismo, a to je poređenje njihovih učenja sa onim čemu nas uči Biblija. Ako to uradimo uverićemo se da se Bog Otac i Isus nisu javili Joseph Smithu u šumi u Njujorku i da ga **Božji anđeo** nije odveo do tablica sakrivenih na brdu. Biblija je **knjiga nad knjigama**. To je knjiga po kojoj će svakom čoveku biti suđeno poslednjeg dana (*Otkrovenje 20:12*):

„Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore“ (*Isaija 20:12*).

„Divna su otkrivenja Tvoja; zato ih čuva duša moja. **Reči Tvoje kad se jave, prosvetljuju i urazumljuju proste**“ (*Psalam 19:129-130*).

„Osveti ih istinom svojom: **reč je Tvoja istina**“ (govori Isus) (*Jovan 17:17*).

„Nego Bog neka bude istinit, a čovek svaki laža“ (*Rim. 3:4*).

1. Činjenica

Iako su njen identitet i lokacija možda bili nepoznati mladom Joseph Smithu, crkva koju je osnovao Isus Hrist u prvom veku je bila živa i zdrava 1820. godine. **Bog nikada nije ostao bez svog naroda!**

„Na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati“ (govori Isus) (Matej 16:18).

„Nazidani na temelju apostola i proroka, gde je kamen od ugla sam Isus Hristos“ (Efes. 2:20).

*„Jer **temelja drugog niko ne može postaviti** osim onog koji je postavljen, koji je Isus Hristos. Ako li ko zida na ovom temelju, zlato, srebro, drago kamenje, drva seno, slamu, Svakog će delo izaći na videlo; jer će dan pokazati, **jer će se ognjem otkriti**, i svako delo pokazaće oganj kao što jeste“ (1. Korinćanima 3:11-13).*

*„**Tvrdo dakle stoji temelj Božji** imajući ovaj pečat: Pozna Gospod svoje“ (2. Timotejeva 2:19).*

Zamislite ego čoveka koji je mislio da Isus Hrist nije uspeo u svojoj misiji da osnuje crkvu koja će trajati i da će on uspeti tamo gde Isus nije. On je rekao: „Imam mnogo više toga čime mogu da se pohvalim nego što je bilo koji čovek ikada imao. Ja sam jedini čovek koji je uspeo da zadrži celu crkvu na okupu od vremena Adama. Velika većina je sa mnom. Ni Pavle, Jovan, Petar, ni Isus to nisu uspeli. Ponosim se time što nijedan čovek pre mene nije uradio ovakav posao. Isusovi sledbenici su bežali od njega, ali sveci poslednjih dana još nisu bežali od mene“.¹⁷

2. Činjenica

Joseph Smith i Brigham Young nisu bili pobožni ljudi.

„Svetima koji su u Kolosima i vernoj braći u Hristu Isusu: blagodat vam“ (Kološanima 1:2).

„I šta si čuo od mene pred mnogim svedocima, ono **predaj vernim ljudima**, koji će biti vredni i druge naučiti“(2. Timotejeva 2:2).

„Ali vladika treba da je bez mane, **jedne žene muž**, trezan, **pametan, pošten**, gostoljubiv, vredan da uči“ (1. Timotejeva 3:2).

„I da postaviš po svim gradovima sveštenike, kao što ti ja zapovedih, **Ako je ko bez mane, jedne žene muž**, i ima vernu decu, **koju ne kore za kurvarstvo ili za nepokornost**. Jer vladika treba da je bez mane, kao Božji pristav; ne koji sebi ugađa, ne gnevljiv“ (Titu 1:5-7).

„Čuvajte se od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odelu ovčijem, **a unutra su vuci grabljivi. Po rodovima njihovim poznaćete ih**. Ne može drvo dobro rodova zlih rađati, ni drvo zlo rodova dobrih rađati. I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih“ (govori Isus) (Matej 7:15-16, 18, 20).

Pogledajte beleške koje se odnose na prva dva mormonska proroka. Elise Soukup (mormon) piše za *Newsweek* i naziva Smitha „prorokom i poligamistom, hipnotizerom i uzbunjivačem, svecem i grešnikom“. Ona kaže, „gubio je kontrolu nad svojim emocijama, uživao je u moći. Jednostavno rečeno, nije uvek izgledao kao prorok. Smith je bio predmet desetina tužbi. Do kraja svog života imao je 30 žena, ogroman dug i stotine neprijatelja.“ Ona citira Smitha koji kaže svojim sledbenicima, „Nikada vam nisam rekao da sam savršen, ali nema greške u otkrovenju kojem sam vas naučio“. Kako odvojiti čoveka od njegove poruke?

Newsweek nastavlja: „Smith kaže da mu je Bog naredio da uzme više žena, kao Avram i ostali junaci Starog Zaveta. Većina istoričara se slaže da je prvi put uzeo još jednu ženu, šesnaestogodišnjakinju koja je radila u njegovoj kući, oko 1833. godine – a zatim još 30 u sledećoj deceniji.“ Njegov saradnik Oliver Cowdery je prvi poligamni brak nazvao „**prljava i grozna stvar**“. Mark Scherer, crkveni istoričar Hristove Zajednice, ogranka mormonstva koji je pratio Smithovog sina Josepha III umesto Brigham Younga posle Smithove smrti, kaže, „On je zloupotrebio sveštenečki položaj. Pronašao je način da poćini preljubu, i da to uradi u okviru pravila crkve“. ¹⁸

I Brigham Young, koji je preuzeo vođstvo pošto je Smith ubijen 1844. godine i poveo oko 30000 mormona iz Ilinoisa u Jutu, je pratio Smitha u uvom nemoralnom braćnom ponašanju. U časopisu *Time*, u članku pod naslovom „Mormons, Inc.“, o Youngovoj poligamiji se kaže, „Za Younga se smatra da je imao 27 žena i da je učestvovao u ceremonijama **većnog** „zaveta“ sa još dva puta toliko, kao i sa 150 žena posthumno“ (*posle njihove smrti*). ¹⁹

Ova i druga dela, koja su poćinili njihov prorok osnivać i drugi prorok, predstavljaju neprijatnost za savremene vođe mormonske crkve. Krajem sedamdesetih godina dvadesetog veka vođe LDS su ogranićile pristup crkvenim arhivama sa oćiglednom namerom da prikriju takvu istoriju. Leonard Arrington, tadašnji direktor istorijskog odseka crkve je napisao, „Neke vođe oćigledno preferiraju da nemamo istoriju osim one koju vode pisci za odnose sa javnošću“. ²⁰ 1993. godine, crkva je ekskomunicirala D. Michael Quinna, vodećeg istorićara, koji je mukotrpno dokumentovao

Smithovo bavljenje **okultnim** i takođe neistine koje su neke crkvene vođe govorile o poligamiji početkom dvadesetog veka.²¹ Ta moralna i materijalna konfuzija potiče od činjenice da je mormonstvo u stvari duhovni vavilonski toranj, posao koji je inspirisao demon, kako bi ljudi dostigli božanstvo.

„A Isus reče im: Čuvajte se kvasca farisejskog i sadukejskog. Tada razumeše da ne reče kvasca hlebnog da se čuvaju, nego nauke farisejske i sadukejske“ (Matej 16:6, 12).

„Malo kvasca ukiseli sve testo“ (Galatima 5:9).

Istina je da Smith i Young ne bi mogli da se kvalifikuju ni za **đakone** čak ni u najmanjoj **zaista hrišćanskoj** crkvi u Juti, a kamoli da osnuju i vode novu Crkvu Isusa Hrista Svetaca poslednjih dana.

„Tako i đakoni treba da budu poštteni, ne dvojezični, ne koji mnogo vina piju, ne lakomi na dobitak pogan, Koji imaju tajnu vere u čistoj savesti. A i ovi da se kušaju najpre, pa onda da služe, ako su bez mane. Đakoni da bivaju jedinih žena muževi“ (1. Timotejeva 3:8-10, 12).

Naravno, ako osnivate sopstvenu crkvu i pišete sopstvene „svete knjige“, zašto ne biste udovoljili svojim željama? Ali poslušajte šta Isus kaže o tome:

„Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što prohodite more i zemlju da bi prisvojili jednog, i kad ga prisvojite, činite ga sinom paklenim, udvoje većim od sebe“ (Matej 23:15) (Isus je dovoljno voleo duhovno zaslepljene da bi im rekao istinu).

U ovoj crkvi postoji toliko doktrinarnih grešaka da je nemoguće baviti se njima u okviru ove knjige, ali su drugi obavili odličan posao u pogledu raskrinkavanja njihovih mitova. Njihovi radovi su dostupni svakome. Međutim, moram zaključiti ovo poglavlje naše potrage za istinom isticanjem još jednog lažnog učenja ove crkve, koje je od velikog značaja. U pitanju je njihov potpuno apsurdni koncept Boga. Časopis *Time* kaže, Mormoni „veruju da ljudi imaju kontakt samo sa jednim Bogom, a ipak dopuštaju da druga božanstva postoje u drugim svetovima. Smith je rekao da je Bog jednom bio čovekoliko biće koje je **imalo ženu** i, zapravo, još uvek ima telo od '**krvi i mesa**'. Mormoni takođe veruju da ljudi, procesom koji se naziva deifikacija, mogu postati bogoliki. Lorenzo Snow, rani mormonski poglavar i prorok, je rekao '**čovek je sada ono što je Bog nekada bio, a ono što je Bog sada čovek može postati**'“ (kraj citata).²² Kakva jeres!

Evo Smithovih sopstvenih reči na temu Boga.

„U početku su Bogovi imali sabor Bogova koji se sastao i napravio plan da stvore svet i ljude u njemu...Gde god sam propovedao na temu božanstva, uvek sam govorio o više Bogova“.²³

„Sam Bog je bio kao što smo mi sada, i predstavlja uzvišenog čoveka...On je jednom bio čovek kao što smo mi. Da, sam Bog, Otac svih nas je živio na zemlji“.²⁴

„Postoji večni život. Morate naučiti kako da sami budete Bogovi, kao što su to svi bogovi učinili pre vas...Da dobijete istu moć, istu slavu i isto veličanstvo, dok ne dostignete status Boga“.²⁵

„**Ljudi mogu postati bogovi**“. Oni koju čitaju Bibliju znaju odakle dolazi ta laž. To je ista laž koju je zmija (*Sotona*) rekla Evi u rajskom vrtu pre oko 6000 godina.

*„A zmija reče ženi: Nećete vi umreti; **Nego zna Bog** da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, **pa ćete postati kao bogovi** i znati šta je dobro šta li zlo“ (1. Mojsijeva 3:4-5).*

Iznenaduje me da ljudi još uvek nasedaju na tu Sotoninu laž, ali zašto bi on koristio novu kada ta stara odlično funkcioniše već vekovima. Ljudi ne mogu postati bogovi, **nikada nisu mogli, nikada neće moći!** Ali u Isusu Hristu mi možemo postati **ponovo rođeni Sinovi Božji**.

Mormoni, Bog vas voli i ne želi da nestanete zauvek, ali se morate pokajati i spaliti knjige kao što su to uradili hrišćanski preobraćenici u Efesu (*Dela 19:19*). Bez toga ste izgubljeni, a uskoro **će to stanje postati večno**.

Shvatiti Isusov autoritet

*Posla kapetan k Njemu prijatelje govoreći Mu: Gospode! Ne trudi se... samo reci reč, i ozdraviće sluga moj. Jer **i ja sam čovek pod vlasti**, i imam pod sobom vojnike, pa kažem jednom: Idi, i ide; i drugom: Dođi, i dođe...A kad to ču Isus, **začudi mu se**, i okrenuvši se narodu koji išaše za Njim reče: Kažem vam: ni u Izrailju **tolike vere** ne nađoh (Luka 7:6-9).*

16. Protestantske bajke

Moja supruga LaBresca i ja smo nedavno pozvani da govorimo u velikoj zvaničnoj protestantskoj crkvi i tamo sam na zidu u odseku za obrazovanje primetio poster u boji sa natpisom „**Imena Božja**“. Na očigledno masovno proizvedenom posteru se nalazilo oko 16 imena uključujući Otac, Jahve, Stvoritelj, Svemoćni, Spasitelj i sveti Duh i sa time sam se složio. Ali je tu, na moje iznenađenje, pisalo Sin, Mesija, Jagnje Božje, Isu i Knez Mirni. Ne želim da budem kritički nastrojen, ali ovo je veoma značajno za naše shvatanje Boga. Takođe i za shvatanje velikog broja mladih ljudi koji će ovaj poster videti širom zemlje. Od kada su „Sin, Mesija, Jagnje Božje, Isus ili Knez Mirni“ **imena za Boga?** Nigde u Bibliji se Bog ne naziva „Sin“ ili „Mesija“ (*što znači pomazanik Božji*), ili „Knez Mirni“. Nigde u Svetom Pismu se Bog ne naziva „Knezom“ bilo čega, On je veliki Car neba i zemlje i svega ostalog. Prethodno pomenute titule su sa pravom date Sinu Božjem Isusu, ali nikada Bogu, Stvoritelju univerzuma. Primeniti ih na njega je u najmanju ruku doktrinarna konfuzija i verovatno uvreda za Njega onim što je neko nazvao „lažno obožavanje“. Molim vas, dobro razmislite o tome.

Nekoliko dana posle toga sam slušao hrišćanski radio i čuo molitvu koja me je uznemirila i rastužila. Dok putujem najviše volim da slušam dobru propoved jevanđelja na radiju ili CD-u. Na taj način dobijem mnogo lepih biblijskih poruka od Božjih propovednika, koji su zajedno sa TV propovednicima, pastorima, evangelistima i misionarima uvek u mojim molitvama. Iako se ne slažem sa svim što čujem, iskreno ih volim. Međutim, osoba koja nije utemeljena na Božjoj reči će sigurno postati

zbunjena. Uzmimo za primer prethodno pomenutu molitvu. Bila je na samom kraju programa koji sponzorirše velika, međunarodno poznata crkva koju predvodi poznati i poštovani sveštenik i naručio sam je u cilju daljeg proučavanja. Prilično je dugačka, ali evo odlomaka:

- „Nebeski Oče, blagosloveni sine, večni Duše“
- „obožavam te kao jedno biće, jednu suštinu“
- „Jedan Bog u tri odvojene osobe“
- „Oče, voliš me i...“
- „Isuse, voliš me i...“
- „Sveti duše, voliš me i...“
- „Oče...Isuse...Sveti Duše...“
- „Oče...Isuse...Sveti Duše...“
- „Trojstvo koje vlada univerzumom...“
- „Daj mi da živim i molim se kao kršten u ime Trojstva“.¹

Dragi čitaоче, ovde sam oprezan jer shvatam da je molitva veoma intimna stvar osobe koja se moli i Boga, ali Pavle je rekao „*A proroci dva ili tri neka govore, i drugi neka rasuđuju*“ (odnosno dobro odmeri šta je rečeno) (1. Korinćanima 14:29). Prethodno pomenuta molitva nije zasnovana na Svetom Pismu. Nigde u Bibliji se Bog ne spominje kao „tri odvojene osobe“, „tri osobe i jedan Bog“, „trojni bog“ ili kao da ima „trojno ime“. Ni na jednom mestu u Svetom Pismu se nama kao hrišćanima ne zapoveda ili sugerirše da se molimo Isusu ili svetom Duhu. Ne postoji ni jedan primer u Bibliji gde neki apostol ili pisac jevanđelja to čini.

Kako smo dostigli toliki stepen konfuzije u vezi toga ko je zapravo Bog? postoji samo jedan odgovor. Domaćin u 13. poglavlju Mateja, u čijem polju je posejan kukolj „kad ljudi pospaše“, je rekao svojim slugama „**Neprijatelj čovek to učini**“. Seme konfuzije u vezi ličnosti Boga je posejao neprijatelj, iako su to možda bili ljudi dobrih namera koji su primili nebiblijske koncepte (grčku i rimsku misao) i učinili ih ortodoksnim na crkvenim saborima u četvrtom i petom veku (*Nikeja 325. – Konstantinopolj 381. – Halkedon 451.*).

Poslušajmo *Katoličku Enciklopediju*:

„Doktrina Trojstva se kao takva pojavila u četvrtom veku, u velikoj meri kao posledica napora Atanasija i kapadokijana... Doktrina Trojstva formulisana krajem četvrtog veka govori da jedan Bog postoji kao tri osobe. Cilj te formulacije je da iskaže da su Bog, Hrist i Duh podjednako odgovorni za naše spasenje, **pa zato svaki mora biti božanstvo**“.²

New International Encyclopedia kaže:

„U vreme reformacije **protestantske crkve su preuzele doktrinu Trojstva bez ozbiljnog preispitivanja**“.³

Vreme je da „**ozbiljno preispitamo**“ ovu i sve doktrine koje propovedamo. Mi nismo leminzi koji hodaju prema smrti u moru. Mi smo ljudi stvoreni prema Božjem liku, sa dobrim umovima i intelektom i sa sposobnošću podarenom od Boga da pogledamo Bibliju, uz pomoć Svetog Duha i **otkrijemo istinu**. Posebno istinu u vezi toga **ko je Bog**. Isus književnike i fariseje naziva „*slepe vođe*“ koje sa svojim mnogim

slelim sledbenicima „*oba će u jamu pasti*“ (Matej 15:14, 23:16). Bog Otac je bio strpljiv sa nama u pogledu našeg neznanja u vezi Njega, ali je On spreman da mi otvorimo oči i vidimo i prepoznamo istinu.

U vezi praćenja slepih vođa, pre mnogo godina neki protestanti su izazvali doktrinu „uzdizanja Marije“ zato što je nebiblijska. Kao odgovor na to istaknuti katolički apologeta Graham Greene je rekao:

„Naši protivnici ponekad tvrde da se ni jednog verovanja ne treba držati dogmatski ako nije eksplicitno navedena u Svetom Pismu... ali **protestantske crkve** su same prihvatile dogme kao što je **Trojstvo**, za koje ne postoji **precizni temelj** u jevandeljima“. I naravno da je u pravu!

BAJKA POD NAZIVOM „TEOLOGIJA ZAMENE“

Još jedna pogrešna doktrina, koja predstavlja veliki deo protestantskog hrišćanstva i pozajmljena je iz katolicizma „bez ozbiljnog preispitivanja“, je učenje pod nazivom „teologija zamene“. To je verovanje, koje neki sveštenici snažno propovedaju, da je crkva kao „novi Izrael“ zamenila Izrael iz Starog Zaveta u svim Božjim zavetima i obećanjima u vezi budućih blagoslova. **To je užasna greška!**

Da, Bog je crkvi dao mnoga sjajna obećanja:

„*Na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati*“ (Matej 16:18).

„*Ako s Njim (Hristom) umresmo, to ćemo s Njim i oživeti. Ako trpimo, s Njim ćemo i carovati*“ (2. Timotejeva 2:11-12).

„*Budi veran do same smrti, i daću ti venac života*“ (Otkr. 2:10).

Ali, prijatelji moji, u Bibliji postoje mnogo više obećanja koja je Bog dao svom izabranom narodu Izraela, prirodnom Avramovom semenu, nego crkvi. Zar oni koji propovedaju „teologiju zamene“ (*da ne postoji buduća obnova Izraela*) nisu čitali knjige Isaije, Jeremije, Jezekilja, Danila, Osije, Joila, Amosa, Zefanije, Zaharije, Malahija, ili Stari Zavet uopšte?

„Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svetli danju, i uredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji raskida more i buče vali njegovi, kome je ime Gospod nad vojskama: Ako tih uredbi nestane ispred mene, govori Gospod, i seme će Izrailjevo prestati biti narod preda mnom na vek. Ovako veli Gospod: Ako se može izmeriti nebo gore i izvideti temelji zemaljski dole, tada ću i ja odbaciti sve seme Izrailjevo za sve što su učinili, veli Gospod“ (Jeremija 31:35-37) (Bog kaže, „To se neće dogoditi! Neću odbaciti sene Izrailjevo!“)

Božja obećanja su zasnovana na njegovoj vernosti.

*„I tako znaj da je Gospod Bog tvoj Bog, Bog veran, koji **drži zavet svoj**...“ (5. Mojsijeva 7:9).*

Da, Izrael je bio neveran, kao i mi hrišćani, ali **milostivi** Božji zaveti nisu zasnovani na našem učinku, već na Njegovoj vernosti. Propovedati da bi Bog raskinuo te zavete sa Izraelom je ozbiljna stvar, budući da se tako Bogu pripisuje neverstvo. Jevrejima 6:10 kaže, „*Bog nije nepravedan da zaboravi delo vaše i trud ljubavi*“, a isto tako nije ni neveran da zaboravi svoje večne zavete. Kada bi Bog prekršio svoja često potvrđivana obećanja data Izraelu, kako možemo reći da neće raskinuti zavet sa nama? Oni koji tako misle treba da se stide.

Pogledajmo opet Rimljanima 11:25-29:

„Jer vam, braćo, neću zatajiti tajnu ovu (da ne budete ponositi), slepoća Izrailju pade u deo dokle ne uđe neznabožaca koliko treba. I tako će se spasti sav Izrailj, kao što je napisano: Doći će od Siona Izbavitelj i odvratice bezbožnost od Jakova. I ovo im je moj zavet kad otmem njihove grehe. Po jevandeljju, dakle, neprijatelji su vas radi; a po izboru ljubazni su otaca radi. Jer se Bog neće raskajati za svoje darove i zvanje“ Bog se nije predomislio!

Jedno upozorenje

Ukoliko stalno otkrivате da imate negativna osećanja prema Izraelu i jevrejskom narodu, treba da se pažljivo preispitate pred Bogom. Može biti da je sa vama slučaj kao što je Isus rekao sledbenicima, „*Ne znate kakvog ste vi duha*“ (Luka 9:55). Bog je iskoristio jevrejski narod da svetu da monoteizam, deset zapovesti, Bibliju i Mesiju. Pavle je rekao da im pripada slava, zaveti, obećanja, a Bog i dalje planira da ih upotrebi kako bi blagoslovio svet. Sotona to zna i to je vekovima pokušavao da spreči unoseći antisemitizam u srca zlih ljudi. Ponekad se to, na veliku sramotu, dešavalo i u crkvi. Međutim nije potrebno da se slažemo sa svim što izraelska država radi da bi voleli jevrejski narod i molili se za mir u Jerusalimu (Ps. 122:6). Samo znajte da su antisemitizam i sva rasna mržnja delo Sotone, koje je ponekad skriveno u obliku lažnih učenja.

PRIČA O UZDIZANJU

Još jedna pogrešna doktrina, koja je uspela da pronađe svoje mesto u protestantskom hrišćanstvu je doktrina o pretribulacionom uzdizanju crkve. Moram skromno reći da to učenje nema utemeljenje u Svetom Pismu i da je izmišljotina i **priča**, iako je propovedaju mnogi iskreni sveštenici. Isus će se uskoro vratiti na zemlju da vlada 1000 godina sa svojim svecima, ali ukoliko će se to dogoditi **pre** patnje, on za to nije znao. Pogledajmo Mateja 24:29-31:

*„I odmah će **po nevolji dana tih** sunce pomrčati, i mesec svoju svetlost izgubiti, i zvezde s neba spasti, i sile nebeske pokrenuti se. I tada će se **pokazati** znak Sina čovečijeg na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i **ugledaće Sina čovečijeg gde ide na oblacima nebeskim** sa silom i slavom velikom. I **poslaće anđele** svoje s velikim glasom trubnim; i **sabraće izbrane Njegove od četiri vetra, od kraja do kraja nebesa.**“*

Ni apostol Pavle nije za to znao. Pogledajmo 2. Solunjanima 2:1, 3-4:

*„Ali vas molimo, braćo, za **dolazak Gospoda našeg Isusa Hrista**, i za **naš sastanak u Njemu**, **Da vas niko ne prevari nikakvim načinom** (u vezi vremena Hristovog povratka); **jer neće doći dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja**, sin pogibli, Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, **tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog** pokazujući sebe da je Bog.“*

Pavle još kaže:

*„A vama koje muče pokoj s nama (Kada će se izmučeni sveci odmoriti?) **kad se pokaže Gospod Isus s neba s anđelima sile svoje.** U ognju plamenom, koji će dati osvetu onima koji ne poznaju Boga i ne slušaju jevanđelja Gospoda našeg Isusa Hrista; Koji će primiti muku, pogibao večnu od lica Gospodnjeg i od slave Njegove, **Kad dođe da se proslavi u svetima svojim, i divan da bude u svima koji Ga verovaše;** jer se primi svedočanstvo naše među vama u onaj dan“ (2. Solunjanima 1:7-10).*

Pored doktrine o pretribulacionom uzdizanju obično se propoveda i još jedna pogrešna doktrina, doktrina „brzog povratka Hristovog“, verovanje da se Isus mogao vratiti u bilo kom trenutku posle svog odlaska kod Oca. **Molim vas da obratite pažnju na ove činjenice.** Apostoli nisu verovali da će se Isus vratiti na zemlju dok su živi. On ih je naučio da će se određene stvari dogoditi pre njegovog povratka, uključujući i uništenje Jerusalima i hrama (70. godine n.e.) (Marko 13:2, Luka 19:43-44, Luka 21:9). On je jasno rekao Petru da će doživeti starost i da će poginuti za jevanđelje (Jovan 21:19, 2. Petrova 1:14-15). Sledbenici su bili šokirani kada su pogrešno shvatili Isusa i mislili da će Jovan živeti do njegovog dolaska (Jovan 21:22-24). Pavle je znao da će umreti i govorio je o svom „odlasku“ i šta će se dogoditi posle. On je znao da će antihrist oskrnaviti obnovljeni hram (Dela 20:29-31, 2. Timotejeva 3:1-6, 2. Solunjanima 2:1-8). Oni su svi shvatili da će Isus doći drugi put „kada se navrši vreme“ i ne pre toga (Galatima 4:4, Rimljanima 11:25).

Kako smo se toliko udaljili od ispravnog shvatanja osnovnih biblijskih doktrina? Ne kažem da imam sve odgovore na to veliko pitanje, ali imam neke.

1. Nedostatak molitve. Bog, autor Biblije, nikada nije imao nameru da površni čitalac shvati Njegove lične tajne, kao ni oni koji je čitaju samo da bi napisali propoved za sledeće nedeljno jutro. Božjoj knjizi se mora prići kroz molitvu i sa iskrenom željom da **Ga upoznamo**. Ukoliko zaista ne upoznate autora, nikada nećete u potpunosti shvatiti Njegovu knjigu. Bog prosuđuje o motivima i, kao i kada dajemo, tako i pri proučavanju Biblije, naši motivi moraju biti ispravni. Da li proučavamo Bibliju kako bi raspravljali o doktrini, potkrepili svoje gledište, ili zato što nam pomaže da zaradimo svoju platu? **To znamo samo mi i Bog.**

2. Slepo praćenje drugih. O svom sve većem shvatanju Boga sam počeo da razgovaram sa svojim dragim prijateljom, divnim sveštenikom koji je služio preko 30 godina u meinstrim pentekostalnoj crkvi. Tokom razgovora o tome da li je Bog jedna osoba ili tri, da li je Bog Trojstvo, vrlo brzo je rekao, „Nikada nisam razmišljao o tome. Samo sam prihvatio ono što su mi rekli kada sam bio spašen, bez previše razmišljanja“. Srećo, on sada ozbiljno razmišlja i istražuje o tome. Ali mislim da je to simptomatično za ovaj trenutak postojanja hrišćanstva. Mi smo pratili roditelje, bake i deke, propovednike i druge dobronamerne ljude koji su možda pratili druge u verovanjima, bez samostalnog istraživanja o tim osnovnim istinama. Isus je rekao, „*Pregledajte pisma*“ (Jovan 5:39). Rekao je da neki „*uče naukama, zapovestima ljudskim*“ (Marko 7:7). Petar je rekao, „*A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas*

*zapita za vaše nadanje“ (1. Petrova 3:15). **Mi treba da preispitujemo svoje verovanje i doktrine.** Preispitivanje samog sebe je dobro.*

„Čovek da ispituje sebe“ (1. Korinćanima 11:28).

*„**Sami sebe okušajte jeste li u veri, sami sebe ogledajte**“ (2. Korinćanima 13:5).*

3. Udaljavanje od Biblije. Uđite u današnje vreme u bilo koju knjižaru u kojoj se prodaju religijske knjige i videćete police pune knjiga „hrišćanske fikcije“. Te knjige su u veoma maloj meri zasnovane na Svetom Pismu, a mnoge su bazirane na pogrešnim doktrinarnim pretpostavkama što dodatno kod ljudi povećava zbunjenost u vezi toga šta je zapravo istina. Postoje velike knjige u vezi likova iz Biblije o kojima se u Svetom Pismu veoma malo govori: Josif, Marijin muž, Marija Magdalena, Timotej i ostali. Pogledajte knjigu „*Letopisi Narnije*“, seriju knjiga koju je napisao C.S. Lewis, i koja je prodana u preko 100 miliona primeraka, na 29 jezika, od kada je napisana 1950. godine. To je serija od sedam knjiga, a po prvoj je upravo snimljen Diznijev film od 150 miliona dolara, koja govori o lavu pod imenom Aslan „koji je pesmom stvorio svet“ i bio je gospodar Narnije. Naš nešvilski list *Tennessean* je citirao lokalnog sveštenika koji je upotrebio priču za seriju propovedi i rekao: „Postoji jasna paralela između Aslana i Isusa“, i ona pomaže da se „objasni centralno hrišćansko verovanje da je Isus bio prisutan na stvaranju univerzuma, da je bio sa Bogom i da je Bog“.⁵ Decu treba zabavljati, a dobre hrišćanske teme su najbolje, ali zar ne treba da budu zasnovane na ispravnoj doktrini? Mala knjiga koju je napisao Thomas Williams (*na osnovu C.S. Lewis-a i Narnije*) i koja se prodavala uz „Narniju“ kao sredstvo za pridobijanje ljudi, pod naslovom

„Poznavati Aslana“, sadrži neke zanimljive citate. „Kako bi nas spasao, Bog je morao da umre umesto nas“. „Bog je ipak umro za svakog od tih strašnih grešnika“. „Dragi Bože, mnogo ti hvala što me voliš. Hvala ti što si umro umesto mene. Ovu molitvu ti upućujem u ime tvog voljenog Sina, Isusa Hrista“.⁶ Jedno pitanje. Da li je Bog umro, ili „*Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao*“? **Bog ne može da umre**, On je besmrtn! Njegov sin, „**čovjek Hristos Isus**“ je umro! Siguran sam da je namera dobra, i da je mnogo dobrog urađeno, ali usaditi takve fundamentalne nebiblijske koncepte o Bogu u umove miliona mladih i starih je pogrešno preko svake mere.

Uzmite seriju knjiga „*Ostavljeni*“ (*Left behind*) čiji su autori Tim LaHaye i Jerry Jenkins (prodato u 60 miliona primeraka), koja je bazirana na nebiblijskom konceptu, pretribulacionom uzdizanju crkve i predstavlja potpunu fikciju.

Da, učinila je da milioni ljudi postanu svesniji skorašnjeg dolaska Isusa i upozorila je milione na antihrista, znak zveri, Armagedon, ali **koja je cena istine?** Lažni koncepti, ideje, događaji i dijalози su usađeni duboko u umove ljudi koji nikada neće uzeti Bibliju da razdvoje žito od kukolja. Časopis *Time* je štampao članak o hrišćanskoj fikciji pod nazivom „*Otac i dete*“ koji se uglavnom fokusirao na veliki broj novih knjiga o Josifu, Isusovom očuhu, o kom se u Svetom Pismu kaže veoma malo. *Time* je intervjuisao Jerry Jenkins-a u vezi njegove knjige *Holding Heaven*, koja je delo fikcije na tu temu. *Time* kaže da je Jenkins „**izgledao oprezno, skoro nervozno** dok je govorio o **smelosti** knjige. Ukoliko dobijamo kritike za *Ostavljene*, one se odnose na **dodavanje Svetom Pismu**. Ipak

ste na **opasnijem terenu** ako citirate poglavlje i po kratkog romana o čoveku (*Josifu*) koji **nikada** nije citiran u Bibliji“. *Time* kaže, „Jenkins, čak i u konzervativnom evangelističkom propovedanu, vidi pomeranje od ozbiljne egzegeze (*tumačenja Biblije*), ili analiziranja teksta, **ka slobodnijem pričanju priča**“. Iako priznaje da je propovedanje pomoću teksta njegov „omiljeni oblik propovedanja“, Jenkins kaže, „Ali postoji tržište ideja. Ljudi danas imaju iPod i TV i filmove“. Hrišćanska fikcija doživljava procvat i „ako sada odete u dobru, veliku evangelističku crkvu, **ćućete čoveka kako priča priču**“.⁷ Uzevši u obzir upozorenja iz Svetog Pisma i vezi poslednjih dana, za mene je ovo **šokantno priznanje**.

Skoro sam video intervju sa mladim sveštenikom najveće protestantske crkve u Americi (*Hjuston, Teksas*), koji u velikoj meri propoveda preko TV-a i knjiga. On je rekao da u mnogim (*možda i svim*) svojim propovedima on ne citira stih iz Svetog Pisma, već slušaocima pomene o kom delu govori i kasnije ga mogu pročitati ukoliko žele. Nedavno ga je Paula Zahn na početku intervjua na CNN-u najavila kao „mladog propovednika novog doba, u čijoj crkvi nikada nećete čuti reči grešnik ili Sotona“. Ko sam ja da dovodim u pitanje uspeh, ali njegove službe koje sam video na TV-u predstavljaju laku zabavu koja uključuje dobra osećanja, samopomoć i pozitivno razmišljanje. (*„A proroci govore, i drugi neka rasuđuju“ – pažljivo odmeravajte šta se govori*).

Ukoliko to predstavlja protestantsko hrišćanstvo danas, ja se plašim. Ja znam da ti propovednički proizvode hrišćančice koji neće izdržati kada vremena postanu teška. Izgleda da se sa nama dešava ono što je čuveni

londonski propovednik, Dr Joseph Parker, rekao da se događa sa mnogim propovednicima u njegovo doba: „Pakao nestao! Đavo nestao! I Bog odlazi!“ Vreme je da opet poslušamo Pavlove reči:

*„Zaklinjem te, dakle, pred Bogom i Gospodom našim Isusom Hristom, koji će suditi živima i mrtvima, dolaskom Njegovim i carstvom Njegovim: **Propovedaj reč**, nastoj u dobro vreme i u nevreme, pokaraj, zapreti, umoli sa svakim snošenjem i učenjem; Jer će doći vreme kad zdrave nauke neće slušati, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe, I odvratice uši od istine, i okrenuće se ka gatalicama“ (2. Timotejeva 4:1-4).*

Ja se svesrdno molim Bogu da nam pošalje još pravih propovednika Biblije. Propovednika kao što su Jonathan Edwards, D.L. Moody, John R. Rice, Clarence E. Macartney, Robert G. Lee, Adrian Rogers, Imon Ursery, Edward Kelley, Gale "Cyclone" Young i naravno, W. T. Hemphill. Neki od njih nisu široko poznati na zemlji, ali jesu na nebu. To su propovednici koji su imali veliki uticaj na živote i ostavili svet boljim nego što su ga zatekli. Oni su propovedali Božju ljubav, **sa** ljubavi prema Bogu. Oni su propovedali **Reč Božju** i sa nogama čvrsto oslonjenim na nju kao na temelj od kamena proglasili greh dostojnim prekora, pakao vrelin, smrt sigurnom i večnost dugom. Oni su propovedali o raspeću Isusa Hrista i da je njegova krv dovoljna da opere svaki greh. Da je on jedini put ka Bogu i jedina nada za ovaj vrtoglavi, telesni, bezdušni svet koji je osuđen na pakao, a u kome mi živimo. Oni su propovedali da nam je zemlja probno boravište i da ćemo jednog dana biti pozvani da odgovaramo Bogu. Oni su bili propovednici sa kojima se možda nisam

slagao u svakom pogledu i koji možda ne bi odmah prihvatili tezu ove knjige (*dok im Bog ne bi pomogao da shvate*), ali su propovedali Reč i **ja ih poštujem**.

Voleo bih da kažem mojoj braći, vernim propovednicima Isusa Hrista svake nacije, rase i veroispovesti, vi ste moji heroji! Ja vas volim. Molim se za vas i plaćem za vama. Iako vaš posao ponekad ume da bude nezahvalan, **vaš poziv je važan!** Kada su pre nekoliko godina Billy Graham-a pitali da se kandiduje za predsednika, on je bez gordosti navodno rekao, „na taj način bih se spustio“. I ja se slažem!

Propovedajte Reč

- Propovedajte iako neki sumnjaju.
- Propovedajte iako neki poriču.
- Propovedajte iako neki preziru.
- Propovedajte iako neki protivreče.
- Propovedajte snažno iako se crkveni odbori sastaju i odlučuju da to ublaže. Zemlja je tvrda, orite je jako!
- Propovedajte iako je poseta mala i ponude još manje.
- Propovedajte iako su pohvale retke, znajući da to vaš nebeski Otac vidi i da će vas otvoreno nagraditi.
- Propovedajte sa ljubavlju i strpljenjem.
- Propovedajte vatreno.
- Propovedajte sa elanom.
- Propovedajte sa strašću.
- Propovedajte isko pakao besni.

Propovedajte obavezno pokajanje

Šta se dogodilo sa tom porukom? Jovan Krstitelj ju je propovedao. Isus ju je propovedao u svojoj prvoj propovedi (Matej 4:17). Petar i Pavle su je propovedali.

„Pokajte se, jer se približi carstvo nebesko“

(Jovan Krstitelj) (Matej 3:2).

„Nego ako se ne pokajete, svi ćete tako izginuti“ (govori Isus)

(Luka 13:3).

*„I da se **propoveda pokajanje u ime Njegovo** i oproštenje greha po **svim narodima** počevši od Jerusalisa“* (Isus) (Luka 24:47).

„Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih“

(govori Petar) (Dela 3:19).

*„Gospod ... nas trpi, jer neće da ko pogine, **nego svi da dodu u pokajanje**“* (2. Petrova 3:9). Obratite pažnju, ne samo **u veru**, nego **„u pokajanje“**.

*„Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad **zapoveda***

***svima ljudima svuda da se pokaju**“* (Pavle na Marsovom brdu)

(Dela 17:30). Zašto svi ljudi moraju da se pokaju? „Jer je (Bog)

*postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko **čoveka koga odredi**“*. Pavle je govorio grčkim neznabošcima, a

Božja zapovest njima je bila ista kao i Jevrejima **„pokajte se“**.

„Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja,

***ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi**“* (Pavle)

(Rimljanima 2:4).

*„Jer žalost koja je po Bogu donosi za **spasenje pokajanje**, za*

koje se nikada ne kaje“ (Pavle) (2. Korinćanima 7:10).

Korinćani su bili neznaboši.

Prihvatiti ljude koji se nisu potpuno pokajali u naše crkve znači utvrditi ih u njihovoj pobuni i utešiti ih **u njihovim gresima**. To je kao ući u svinjac i dati bludnom sinu prsten, odeždu, sandale i prasnju, a da se prethodno nije oprao. (*Jovan Krstitelj je odbijao da krsti one koji su došli bez iskrenog pokajanja – Luka 3:7-14*). Ako se ta poruka promenila, ovi veliki apostoli nam to nisu rekli!

Propovedajte da je krštavanje vodom u Isusovo ime važno

*„Pokajte se, i da se **krstite** svaki od vas **u ime Isusa Hrista** za oproštenje greha; i primićete dar Svetog Duha“* (govori Petar) (*Dela 2:38*).

*„Nego (ljudi iz Samarije) behu samo kršteni **u ime Gospoda Isusa**“* (*Dela 8:16*).

*„I **zapovedi im** (Petar) **da se krste u ime Isusa Hrista**“* (*Dela 10:48*).

*„A kad to čuše (Efesci), krstiše se **u ime Gospoda Isusa**“* (*Dela 19:5*).

*„I sad šta oklevaš? Ustani i **krsti se, i operi se od greha** svojih, prizvavši **ime Gospoda Isusa**“* (Ananija Pavlu) (*Dela 22:16*).

„Eda li se Hristos razdeli? Eda li se Pavle razape za vas? Ili se u ime Pavlovo krstiste?“ (*I Kor. 1:13*). Ne! Tačan odgovor je „**Isus**“.

*„I uze ih (filipijanski tamničar, Pavla i Silu) u onaj sat noći (ponoć) i opra im rane; i **krsti se on i svi njegovi** (ukućani) **odmah**“* (*Dela 16:33*). Krštenje je toliko važno **da su se krstili te noći, „odmah“**.

*„Koji uzveruje **i pokrsti se**, spašće se; a ko ne veruje osudiće se“
(govori Isus) (Marko 16:16).*

Oni koji znaju, ali zanemare ili se pobune protiv krštenja vodom u Isusovo ime neće dobro proći kad stanu pred Boga.

Još jedna poslednja misao u ovom poglavlju. Sveštenik Clarence E. Macartney je ispričao priču o mladom svešteniku koga su pozvali da na propovedaonici zameni ostarelog sveštenika koji se bližio smrti. Posetio ga je u postelji pre službe da ga pita da li ima neki savet. Stari sveštenik je podigao svoju slabu ruku i rekao, „Ubaci u propoved što možeš više Božje reči“. Time je sve rekao!

17. Bogu neka je slava

„Ta će mesta videti slavu Gospodnju, krasotu Boga našeg“ (Isaija 35:2).

„I javiće se slava Gospodnja (Božja), i svako će telo videti; jer usta Gospodnja govoriše“ (Isaija 40:5).

*„Oče naš koji si na nebesima...Tvoje je carstvo, i sila, **i slava va vek. Amin**“ (Isusova molitva) (Matej 6:9, 13).*

*„A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu. A **Bogu i Ocu našem slava** va vek veka. Amin“ (Filipljanima 4:19-20).*

*„Jer će se **zemlja napuniti poznanja slave Gospodnje** kao što je more puno vode. **Bog** dođe od Temana i **Svetac** s gore Farana; **slava Njegova** pokri nebesa i **zemlja se napuni hvale** Njegove. Svetlost Mu beše kao sunce“ (Avakum 2:14, 3:3-4).*

Budući da se brzo bliži dan obnove kada će zemlja biti puna, ne samo Božje hvale, već takođe i „*poznanja slave Gospodnje kao što je more puno vode*“, zar ne bismo mi, kao Njegov narod, trebali da se trudimo da shvatimo šta znači izraz „Božja slava“? Žao mi je da ovo kažem, ali milioni ljudi koji sebe nazivaju „hrišćanima“ nemaju jasnu sliku o tome ko je Bog, a još manje šta znači **Njegova slava**.

Kroz stranice ove knjige smo tragali za biblijskim istinama o Gospodu Bogu. Kao zaključak ćemo pregledati neke činjenice i pokušati da dobijemo neka dodatna shvatanja.

Boga možemo poznavati i shvatiti

*„Nego ko se hvali, neka se hvali tim što **razume i poznaje** mene da sam ja Gospod“ (Jeremija 9:24).*

„Da biste znali i verovali mi i razumeli da sam ja; pre mene nije bilo Boga niti će posle mene biti“ (Isaija 43:10).

*„Jer šta se na Njemu ne može videti, od postanja sveta moglo se **poznati i videti** na stvorenjima, i Njegova večna sila i božanstvo“ (Rimljanima 1:20).*

Duh Božji ispunjava univerzum, ali i On je prisutan

„Sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga“ (1. Mojsijeva 3:8).

„I otide Kajin ispred Gospoda“ (1. Mojsijeva 4:16).

„Nemoj me odvrgnuti od lica svog“ (Car David) (Psalmi 51:11).

U Bibliji je Bog osoba („ima oblik, suštinu i supstancu“)

„Treba li da Mu gledate ko je? Treba li da se prepirete za Boga?“ (Jov 13:8)

„Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog“ (Jevrejima 1:3).

Bog ima lice

„Da te obasja Gospod licem svojim“ (4. Mojsijeva 4:16).

„Lice Oca mog nebeskog“ (Matej 18:10).

„I gledaće lice Njegovo (Božje)“ (Otkrivenje 22:4).

Bog ima desnu i levu ruku

„Videh Gospoda gde sedi na prestolu svom, a sva vojskanebeska stajaše mu s desne i s leve strane“ (1. Carevima 22:19).

„Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovečijeg gde stoji s desne strane Bogu“ (Dela 7:56).

„I (Isus) dođe i uze knjigu iz desnice Onog što seđaše na prestolu“ (Otkrivenje 5:7).

*„Potom ću dignuti **ruku svoju**, i videćeš me s **leđa**, a **lice** se moje ne može videti“ (Bog govori Mojsiju) (2. Mojsijeva 33:23).*

Bog u telu izgleda kao čovek

„Videh utvare Božje...i na prestolu beše po obličju kao čovek...Tako veli Gospod“ (Jezekilj 1:1, 26, 2:4).

„I stvori Bog čoveka po obličju svom...Bog stvori čoveka po obličju svom stvori ga. I požive Adam sto trideset godina, i rodi sina po obličju svom“ (1. Mojsijeva 1:27, 5:1, 3). (Kao što je Adam nalikovao Bogu, tako i Sit nalikuje Adamu).

„Jer je (čovek) obličje i slava Božija“ (1. Korinćanima 11 :7).

(Isus) „po obličju Onog (Boga) koji ga je sazdao“ (Kološanima 3:10).

Šta reč „slava“ znači u Svetom pismu?

To je lepota, značaj, vrednost ili dobrota osobe, mesta ili stvari, i poštovanja koje zaslužuje. Bog Stvoritelj je svemu što je stvorio dao svoju vrednost.

„Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, **dobro beše veoma**“ (1. Mojsijeva 1:31). (Setite se popularne pesme od pre nekoliko godina, „Sve je lepo na svoj način“).

„Pogledajte ljiljane kako rastu...ni Solomun u svoj slavi svojoj ne obuče se kao jedan od njih“ (Isus) (Luka 12:27).

„Slava će ovog doma poslednjeg biti veća nego onog prvog“ (Agej 2:9).

Sve na nebu i zemlji poseduje svoj **stepen slave**.

„I imaju telesa nebeska i telesa zemaljska: ali je druga slava nebeskim, a druga zemaljskim. Druga je slava suncu, a druga slava mesecu, i druga slava zvezdama; jer se zvezda od zvezde razlikuje u slavi“ (1. Korinćanima 15:40-41).

Ni jedan čovek nije video Boga u svoj Njegovoj slavi

„Opet reče Mojsije: Molim Te, pokaži mi slavu svoju. I on (Bog) reče: Ali nećeš moći videti lice moje, jer ne može čovek mene videti i ostati živ“ (2. Mojsijeva 33:18, 20).

„Ni jedan čovek nikada nije video Boga“ (Jovan 1:18).

„Blagosloveni neka su oni čistog srca, oni će videti Boga“ (Isus govori) (Matej 5:8).

„Caru **večnom**, Neraspadljivom, **koji se ne vidi, jedinom** premudrom Bogu čast i slava“ (1. Timotiju 1:17).

ŠTA SE U BIBLIJI PODRAZUMEVA POD BOŽIJOM „SLAVOM“?

1.) Shekinah (*sha-ke-na*). Veličanstven sjaj Božijeg retko viđenog prisustva.

„I beše slava Gospodnja na gori sinajskoj, i oblak je pokrivaše šest dana., I slava Gospodnja beše po viđenju kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim.“ (2. Mojsijeva 24:16-17).

„Tada reče sav zbor da ih pobiju kamenjem; ali se pokaza slava Gospodnja svim sinovima Izrailjevim u šatoru od sastanka. Ali tako ja živ bio, i tako sva zemlja bila puna slave Gospodnje.“ (4. Mojsijeva 14.10, 21).

„Te ne mogahu sveštenici stajati da služe od oblaka, jer se slave Gospodnje napuni dom Božji.“ (2. Dnevnika 5:14).

„I gle, slava Boga Izrailjevog dohodaše od istoka, i glas joj beše kao glas velike vode, i zemlja se sjaše od slave Njegove“ (Jezekilj 43:2).

„I odvede me k severnim vratima pred dom; i videh, i gle, dom Gospodnji beše pun slave Gospodnje, i padoh na lice svoje“ (Jezekilj 44:4).

„I gle, anđeo Gospodnji stade među njima, i slava Gospodnja obasja ih; i uplašiše se vrlo“ (Luka 2:9).

„I grad ne potrebuje ni sunce ni mesec da svetle u njemu; jer ga slava Božija prosvetli, i žižak je njegov Jagnje“ (Otkrovenje 21:23).

Bog je dao Isusu da ima sopstvenu isijavajuću slavu

„I preobrazi se pred njima, i zasja se lice njegovo kao sunce a haljine njegove postadoše bele kao svetlost“ (Matej 17:2).

*„A Petar i koji behu s njim behu zaspali; ali probudivši se videše slavu **njegovu** i dva čoveka koji s njim stajahu“ (Luka 9:32).*

„Nije li to trebalo da Hristos pretrpi i da uđe u slavu svoju?“ (Isus govori) (Luka 24:26).

„Jer ko se postidi mene i mojih reči, njega će se Sin čovečiji postideti kad dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetih anđela“ (Luka 24:26).

„A glava Njegova i kosa beše bela kao bela vuna, kao sneg; i oči Njegove kao plamen ognjeni; I noge Njegove kao bronza kad se rastopi u peći; i glas Njegov kao huka voda mnogih“ (Otkrovenje 1:14-15).

„Koji kroz njega (Hrista) verujete Boga koji Ga podiže iz mrtvih, i dade Mu slavu, da bi vaša vera i nadanje bilo u Boga“ (1. Petrova 1:21).

*„Sami smo (mi) videli slavu njegovog (Isusovog) visočanstva. Jer **on primi od Boga Oca** čast i slavu ... I ovaj glas mi čusmo gde siđe s neba kad bejasm o s Njim na svetoj gori.*

Slava Boga Oca je daleko veća od Isusove slave jer Petar kaže: „*on* (Isus) *je primio slavu od Boga Oca.*“ Božija slava je urođena i neizvedena a Isusova slava je „data.“ Takođe, Petar kaže da je sa oblaka iznad Planine Preobraženja „glas došao njemu (Isusu) od izuzetne („izuzetno velike“) slave“ (Marko 9:7, 2. Petrova 1:17). Petar, Jakov i Jovan je video Isusovu slavu ali je glas odozgo došao od „izuzetne slave.“

2.) Biblija takođe govori o Božijoj slavi u smislu Njegove ukupne dobrote, veličanstvenosti, visočanstva, raskoši, lepote, mudrosti, bogatstva, značajnosti, veličine i moralnog savršenstva

Kada je Mojsije želeo da vidi Božiju slavu, Bog je rekao:

„Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe, i povikaću po imenu Gospoda pred tobom“ (2. Mojsijeva 33:19).

Sledeće jutro, Mojsije se sakrio među stene:

*„A Gospod siđe u oblaku, i **stade onde s njim**, i povika po imenu: Gospod. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog **milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrdem i istinom**. Koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe“ (2. Mojsijeva 34:5-7).*

Car David je o Božijoj slavi rekao:

„Tvoje je, Gospode, veličanstvo i sila i slava i večnost i čast, i sve što je na nebu i na zemlji; Tvoje je, Gospode, carstvo, i Ti si uzvišen, svrh svega Poglavar“ (Car David) (1. Dnevnika 29:11).

Taj David je govorio o Bogu Ocu, Isus potvrđuje u stihovima 6:9, 13 Evanđelja po Mateju:

*„Ovako dakle molite se vi: Oče naš koji si na nebesima, da se sveti ime tvoje; I ne navedi nas u napast; no izbavi nas oda zla. Jer je **tvoje carstvo**, i sila, i slava va vek. Amin.“*

David ponovo kaže:

*„Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime tvoje po svoj zemlji! Podigao si **slavu svoju** više nebesa“ (Psalam 8:1).*

*„Za jedno samo molim Gospoda, samo to ištem, da živim u domu Gospodnjem sve dane života svog, da gledam **krasotu Gospodnju**“ (Psalam 27:4).*

Bog je Visočanstvo!

„A Gospod, pošto im izgovori, uze se na nebo, i sede Bogu s desne strane“ (Marko 16:19).

*„Isus sede s desne strane prestola veličine na visini“
(Jevrejima 1:3)*

Božija slava, Njegova dobrota, visočanstvo, veličina i moralno savršenstvo vide se u Stvaranju

„Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku Njegovih glasi svod nebeski“ (Psalam 19:1).

Zapravo, tema Biblije dokazuje da je krajnji razlog Božijeg Stvaranja upravo taj da pokaže svoju slavu.

„Sve, koji se zovu mojim imenom i koje stvorih na slavu sebi, sazdah i načinih“ (Isaija 43:7).

*„Mladica koju sam posadio, delo ruku mojih biće na moju slavu“
(Isaija 60:21).*

„Da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu“ (Isaija 61:3).

„Onome slava u crkvi po Hristu Isusu u sve naraštaje va vek veka. Amin“ (Efescima 3:21).

„Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene“ (Otkrovenje 14:7).

„Gospod je sve napravio za sebe“ (Priče 16:4).

Njegova slava, „dobrota“ vidi se u Njegovom karakteru (božanskoj prirodi).

„Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4:8).

„Jer ću u Sionu postaviti spasenje, u Izrailju slavu svoju“ (Isaija 46:13).

„Po ugodnosti volje svoje, na pohvalu slavne blagodati svoje“ (Efescima 1:5-6).

„Grehova mladosti moje, i mojih prestupa ne pominji; po milosti svojoj pomeni mene, radi dobrote svoje, Gospode!“ (Psalmi 25:7).

*„Podatljiv je i **milosrdan Gospod, dugo trpi** i velike je milosti“ (Psalam 145:8).*

Njegova slava se vidi po pravičnim zahtevima kada sudi zlima:

„A kad htjede Bog da pokaže gnev svoj i da objavi silu svoju, podnese s velikim trpljenjem sudove gneva koji su pripravljeni za pogibao. I da pokaže bogatstvo slave svoje na sudima milosti koje pripravi za slavu“ (Rimljanima 9:22-23).

„Jer je dobar Gospod; milost je Njegova uvek, i istina Njegova od kolena na koleno“ (Psalam 100:5).

Božija slava se vidi u Hristu i njegovim iskupljeničkim postupcima:

„Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli videlo, zasvetli u srcima našim na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4:6).

*„Sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oče! Sačuvaj me od ovog časa; ali za to dođoh na čas ovaj. **Oče! Proslavi ime svoje!** Tada glas dođe s neba: I proslavio sam i opet ću proslaviti“ (Jovan 12: 27-28).*

*„ I šta god zaištete u Oca u ime moje, ono ću vam učiniti, **da se proslavi Otac u Sinu**“ (Jovan 14:13).*

„Oče! Dođe čas, proslavi Sina svog, da i Sin Tvoj proslavi Tebe“ (Jovan 17:1).

Nama je data slava u Hristu

„I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno“ (Jovan 17:22).

„ ...koji dovede mnoge sinove u slavu“ (Jevrejima 2:10).

*„Jer mislim da stradanja sadašnjeg vremena nisu ništa prema slavi **koja će nam se javiti**“ (Rimljanima 8:18).*

„Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono istoobličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha“ (2. Korinćanima 3:18).

„Jer naša laka sadašnja briga donosi nam večnu i od svega pretežniju slavu“ (2. Korinćanima 4:17).

Nama očajnički treba ova „večna težina slave“ u Hristu, jer bez njega slava čovečja je privremena i bezvredna.

„Jer je svako telo kao trava, i svaka slava čovečija kao cvet travni: osuši se trava, i cvet njen otpade“ (1. Petrova 1:24).

3.) Biblija govori o Božijoj slavi u odnosu na hvalu, čast, poštovanje, klanjanje i upućivanje molitvi što mu mi kao Njegova stvorenja pružamo.

Sada bi bio dobar trenutak da se osvrnemo na drugu stavku i na Božiju dragocenu i divnu Božansku prirodu i da ga hvalimo srcem punim zahvalnosti za sledeće: Da je Bog tiranin, ti apsolutno ništa ne bi mogao da učiniš povodom toga. Rođen si na ovom svetu, udišeš Njegov vazduh i u potpunosti zavisíš od svega što je on pružio.

Nadam se da ste se osvestili i shvatili da je On dobar i saosećajan, strpljiv i da prašta, da je pun milosti i nežnosti. Šta bi bilo da je on stvarao samo da bi uništavao i uživao u našoj patnji? Šta da je On stvorio pakao za **celokupno čovečanstvo**? Ali, aleluja, hajde da još jednom uskliknemo: Bog je ljubav i pun ljubavi! On vodi računa o bolu u našim srcima.

*„U svakoj tuzi njihovoj (Izraelovoj) On (Bog) **beše tužan, i anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi** On ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme“ (Isaija 63:9).*

Bog je pristupačan i možete mu se moliti. On je svetlost i u Njemu nema tame. On je istina i u Njemu nema greške. On je stabilnost i u njemu nema promenljivosti niti senke. Bog je dobar Bog. Bog je srećan i On

uživa u tome što je Bog. On uživa u svom savršenom visočanstvu, pravičnosti i slavi. Bog takođe uživa u svojim stvorenjima i stvaranju.

*„Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašće te; **radovaće ti se veoma, umiriće se u ljubavi svojoj, veseliće se tebe radi pevajući**“ (Sofonija 3:17).*

Isto tako, Bog želi da se mi radujemo u Njemu i da mu damo čast, poštovanje i da mu se klanjamo. Samo Njemu. Najveće ispunjenje koje čovek na zemlji može da doživi je da baci pogled na Božiju slavu i da tu slavu oslika u **životu, davanju i hvali**.

*„Pevajte Gospodu pesmu novu, pevajte Gospodu, sva zemljo! Pevajte Gospodu, blagosiljajte ime Njegovo, javljajte od dana na dan spasenje Njegovo. Kazujte po narodima slavu Njegovu, po svim plemenima čudesa Njegova. Slava je i veličanstvo pred licem Njegovim, sila i krasota u svetinji Njegovoj. **Dajte Gospodu slavu prema imenu Njegovom**. Nosite dare i idite u dvore Njegove. Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti“ (Psalam 96:1-9).*

Bog je ljubomoran po pitanju svoje slave? Da, Bog Otac je dao svom jedinom začetom sinu „veliku slavu“, „slavu svojstvenu sinu“, ali Gospod Bog nije dao **svoju** slavu (čast, poštovanje i klanjanje) drugom.

„Ja sam Gospod, to je moje ime i ja svoju slavu neću dati drugom“ (Isaija 42:8).

„Što se tiče našeg iskupljenika, Gospod nad vojskama je njegovo ime, on je Svetac Izraela. Ja svoju slavu neću dati drugom“ (Isaija 47:4, 48:11).

Bog je izvor svega dobrog. Slava kojom smo spaseni je **Božija slava**. Hrabrost je prikaz Božije ljubavi („Za Boga toliko voljenog“). Ako vam je ikada molitva bila uslišena, **Bog je odgovorio na nju!** On je izvor!

„Ne varajte se, ljubazna braćo moja! Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti“ (Jakovljeva 1:16-17).

„Mnogo se veća blagodat Božija i dar izli izobilno na mnoge blagodaću jednog čoveka, Isusa Hrista“ (Rimljanima 5:15).

„A hvala Bogu na Njegovom neiskazanom daru“ (2. Korinćanima 9:15).

„Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji“ (Efescima 2:8).

Kad sam bio mali, star oko 4 godine, tata me je odveo u crkvu udaljenu oko 50 milja od našeg grada u kom je većina moje porodice živela. Moj stariji brat mi je kupio pištolj na kuglice i poslao mi ga je po mom rođaku koji je dolazio kod nas u posetu. Pošto mi je rođak doneo taj pištolj, ja sam mislio da je poklon od njega i zvao sam ga „pištolj koji mi je rođak poklonio.“ Mama mi je objasnila da iako mi je rođak doneo pištolj, to nije poklon od njega već od mog brata. Hajde da ne razmišljamo kao deca. Bog Otac je izvor svega što nam je Isus doneo.

„Dar od Boga je večni život kroz Isusa Hrista našeg Gospoda“ (Rimljanima 6:23).

„Neka Bog u svim stvarima bude proslavljen kroz Isusa Hrista“ (1. Petrova 4:11).

Molim da shvatite ovu istinu: Bog je naš Spasitelj ali on je koristio ljude od vere kao spasitelje. Pogledajte stih 11:7 Poslanice Jevrejima:

„Verom Noje primivši zapovest i pobojavši se onog što još ne vide, načini kovčeg za spasenje doma svog.“

Noje ne samo da je postao spasitelj svog doma već i spasitelj čitave ljudske rase. Šesto poglavlje Prve knjige Mojsijeve govori o tome.

*„I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihovog svagda samo zle... I reče Gospod: Hoću da istrebim sa zemlje ljude, koje sam stvorio, od čoveka do stoke i do sitne životinje i do ptica nebeskih; jer se kajem što sam ih stvorio. I reče Bog Noju: **Kraj svakom telu dođe preda me**, jer napuniše zemlju bezakonja; i evo hoću da ih zatrem sa zemljom“ (1. Mojsijeva 6:5,7,13).*

„Ali Noje nađe milost pred Gospodom. Ovo su događaji Nojevi: Noje beše čovek pravedan i bezazlen svog veka; po volji Božjoj svagda življaše Noje“ (1. Mojsijeva 6:8-9).

Bog je dosta milosti uložio u svog čoveka po imenu Noje. On je postao Božiji zastupnik u spasenju. On je shvatio Božiju svrhu, znao je Božiji plan i imao je Božiju snagu da ga sprovede. Da bi bio spasen od uništenja, čovek je morao da sluša Noja, jer je govorio Božije reči. On je postao „Noje ... propovednik pravičnosti“ (2. Petrova 2:5).

Svi koji su bili na barci, dok je oluja ljuljala barku i dok je voda prekrivala planine, svi su bili zahvalni Noju za njegovu poslušnost, veru i žrtvu, ali su **se klanjali Bogu** koji ih je spasao! Razmislite o ovome: Svako u raju od **potopa pa nadalje** će morati da bude zahvalan Noju, jer smo svi njegovi potomci i **on nas je spasao!**

Ali **veće spasenje** (večno spasenje) koje je Bog sproveo kroz Hrista potiče pre Noja, od prvog Adama.

„Jer budući da kroz čoveka bi smrt, kroz čoveka i vaskrsenje mrtvih. Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti“ (1. Korinćanima 15:21-22).

„Jer kao što neposlušanjem jednog čoveka postaše mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednog biti mnogi pravedni“ (Rim. 5:19).

Da, Isus predstavlja jedini put do Boga, on je Njegov ekskluzivni zastupnik u spasenju, **ali cilj je doći do Boga.**

„Do Boga ni jedan čovek ne može doći osim preko mene“ (Jovan 14:6).

„Jer Hrist je propatio za grehe ... da nas dovede do Boga“ (1. Petrova 3:18).

*„Ali je **sve od Boga**, koji pomiri nas **sa sobom** kroz Isusa Hrista ... Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri **sa sobom** ... kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo pomirite se s **Bogom**“ (2. Korinćanima 5:18-20).*

Isus *„zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu“ (Jevrejima 7:25).*

Isus predstavlja ulaz a mi smo kod ulaza zastali. Iza ovih vrata nalazi se okean milosti, prihvatanja, opraštanja i bezuslovne ljubavi. Ljubavi da se u njoj pliva. **Ljubavi Božije!** Bog naš Stvoritelj je onaj prema kome smo zgrešili.

„Samome Tebi zgreših, i na Tvoje oči zlo učinih, a Ti si pravedan u rečima svojim i čist u sudu svom.“ (David govori) (Psalam 51:4).

„Sagreših Nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj“ (rasipnik) (Luka 15:21).

Ali Bog je dosta milosti uložio u Isusa (koja se često naziva milošću Hristovom) i kroz njega nudi opraštanje i pročišćenje.

„Kao što je i Bog u Hristu oprostio vama“ (Efescima 4:32).

Hvala ti Isuse! Ali neka hvala i slava bude upućena Bogu! Oko 1700 godina hrišćanstvo je svoju pažnju usmeravalo na Isusa, i to je u redu, ali mi smo ga proglasili Bogom, a **to nije u redu**. Bog Otac koji je poslao Isusa da bude naš spas, nikada nije želeo da on u našim srcima zameni Njega, da njega poštujemo i da se njemu klanjamo. Svaki otac želi da njegov sin uspe u životu ali ni jedan otac ne želi da sin u potpunosti zauzme njegovo mesto niti da preuzme zasluge za ono što je njegov otac postigao. Dajte slavu Isusu kao Mesiji, Sinu Božijem, ali dajte slavu Ocu kao jedinom Bogu. Kao što je Isus rekao kada je govorio o milostivim delima: *„ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati“ (Matej 23:23).*

Bog ne postoji zato što Isus postoji već je Isus izveden od Boga, „Ja sam“ (samo postojeći), koji je čovečanstvu hiljadama godina pre Hrista govorio da Hrist dolazi (1. Mojsijeva 3:15, 5. Mojsijeva 18:18, Isaija 53:2-3, 11).

Kako treba Gospoda Boga posmatrati?

Kako bismo shvatili stepen do kog treba da cenimo Stvoritelja univerzuma, treba da zamislimo terazije sa Vrhovnim Bogom na jednoj strani a čitavog stvaralaštva na drugoj. Proporcija sve govori. **U**

poređenju sa Stvoriteljom, sve što je stvoreno je iste težine koliko i prašina na vagi. Kako je Stvoritelj beskonačan po izuzetnosti, savršen i značajan, tako se prema Njemu moramo ophoditi. I on je na svaki način prvi i Izuzetan, i Njegova krajnja lepota u slava (prvobitno dobro i izvor svega dobrog), pa se On u svakom pogledu mora smatrati Izuzetnim. Kako je On Bog iznad svih, dostojan da vlada kao Vrhovni poglavar, onda mu i priliči da se prema njemu tako ophodimo.¹

„Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa. Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio; Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio;

Šta je čovek, te ga se opominješ, ili sin čovečji, te ga polaziš?“ (Psalam 8:1, 3-4).

„Gle, narodi su kao kap iz vedra, i kao praška na merilima broje se; gle, premešta ostrva kao prašak. Ni Livan ne bi bio dosta za oganj, i životinje njegove ne bi bile dosta za žrtvu paljenicu. Svi su narodi kao ništa pred Njim, manje negoli ništa i taština vrede mu“ (Isaija 40:15-17).

„Moj Otac ... je veći od svih“ (Isusove reči) (Jovan 10:29).

U stvaranju je Bog glavni

„Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku Njegovih glasi svod nebeski“ (Psalam 19:1).

U spasenju je Bog glavni

„Milost Božija koja donosi spasenje“ (Titu 2:11).

U Bibliji je Bog glavni

*„Skoro ceo grad se udružio da čuje reč **Božiju**“ (Dela 13:44).*

U Raju je Bog glavni

„I (Bog) živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I više neće biti nikakve prokletinje; i presto Božji i Jagnjetov biće u njemu; i sluge Njegove posluživaće Ga“ (Otkrovenje 21:3, 22:3).

Samo naše postojanje i sve što radimo je vezano za Boga i Njegovu slavu.

„Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite“ (1. Korinćanima 10:31).

„Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista ... Odredivši nas napred kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje, Na pohvalu slavne blagodati svoje“ (Efescima 1:3,5,6).

„Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu i koji je putem na opazu. Ja ću mu pokazati spasenje Božije“ (Psalam 50:23).

„I vratiše se pastiri slaveći i hvaleći Boga za sve što čuše i videše, kao što im bi kazano“ (Luka 2:20).

„Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima“ (Isusove reči) (Matej 5:16).

*„Da jednodušno jednim ustima **slavite Boga i Oca** Gospoda našeg Isusa Hrista“ (Rimljanima 15:6).*

„Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božije“ (1. Korinćanima 6:20).

„Plašite se Boga i dajte mu slavu“ (Otkrovenje 14:7).

*„**Gospode Bože Svedržitelju**, pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetih. Ko se neće pobožati Tebe, Gospode, i **proslaviti ime Tvoje**“ (Otkrovenje 15:3-4)?*

„Jedinom premudrom Bogu, kroz Isusa Hrista, slava vavek. Amin“ (Rimljanima 16:27).

„Jedinom premudrom Bogu i Spasu našem, kroz Isusa Hrista Gospoda našeg, slava i veličanstvo, država i vlast pre sviju vekova i sad i u sve vekove. Amin.“ (Judina 25).

„A Caru večnom, Neraspadljivom, koji se ne vidi, jedinom premudrom Bogu čast i slava va vek veka. Amin“ (1. Timotiju 1:17).

Bogu slava!

Prilog A: Poruka od Boga

Početkom 1986. godine, Bog mi se obratio proročanskim rečenicama i oslobodio me ličnih problema. To je bilo jedno izuzetno iskustvo a magazin *Charisma* je objavio članak o toj poseti u julu 1988. godine u članku pod nazivom „Oporavak jedne porodice.“

Tada mi je Gospod rekao da proučavam Bibliju jer će mi se On otkriti u Svojoj reči. On je rekao da ću napisati knjigu ili knjige o Njegovoj slavi. Iako sam napisao, objavio i snimio preko 200 jevanđeljskih pesama, nikada pre toga nisam napisao knjigu a ono što sam znao o Njegovoj slavi je moglo tad da stane na jednu stranicu. Kao prilog tome što mi je Bog rekao u vezi mojih ličnih problema, on mi je dao i 4 poruke da prenesem drugima.

Našoj velikoj hrišćanskoj porodici

Bog je rekao da su mnogi nesmotreni i neozbiljni, i njihova srca nisu okrenuta ka Njemu, ali su okrenuta ka svetu i jako su blizu tame. Bog je rekao: **„Vrati se meni i traži moje lice**, ja ću svojom isceljujućom rukom isceliti tvoje rane, ali ako se ne vratiš meni ja ću svojom rukom sprovesti **gnev**.“

Moj komentar: Ovo je bilo pre nego što je crkva iskusila rane koje je naneo propovedački neuspeh koji je dospeo u vesti rane 1987. Naravno da je Bog unapred znao za ove rane nanese „Njegovom telu“, kao i naše rane koje On želi da izleči. Ponovo, Bog kaže „vrati mi se“ i On je to rekao preko proroka Isaija, Jeremija i Osija. Probudi se crkvo!

Sveštenicima/Pastorima

Bog je rekao da su mnogi sveštenici pokušali da ga predstave i prodaju kao nekog ko leči, rešava finansijske probleme i predstavlja brz i lak put do uspeha i napretka. On je predstavljen kao neko koga treba da zovete da uradi šta poželite a Bog je rekao da to nije tako. Bog je rekao: „Ja lečim, ispunjavam finansijske potrebe ali sam Gospod Bog moćnih vojski, Veliki Car, koji uskoro dolazi u veličanstvu kao mladoženja kako bi primio mladu koja se za to spremila. On je želeo da bude predstavljen na taj način.

Moj komentar: Ovo izgleda da govori o doktrini „prosperiteta“ ili „samo reci i tvoje je“ koja se širi u nekim hrišćanskim krugovima. Da ponovim, ovo je rečeno davne 1986. kada ova doktrina nije bila toliko popularna kao danas.

Onima koji pevaju u crkvi

Bog je rekao da su mnogi pevači u svojim srcima pomislili: „Plaćeni smo i ljudi su blagosloveni, tako da nije važno kako živimo.“ Bog je rekao da to nije tako. On je rekao ako živimo od pevanja i svedočenja o Njegovom imenu mi smo kao Levićani, i mi tokom svog života moramo prineti prihvatljivu žrtvu Njemu. On je rekao da je Njegov **bes došao do lica** jer je Njegovo telo bilo ranjeno kada je video da neki pevači pevaju jedno a u životu praktikuju nešto sasvim drugo. On je rekao, ako ovo radimo, mi smo „preprodavci u hramu ili neozbiljna deca koja lepu zmiju privijaju na grudi i igraju se njom“ i uješće nas.

Moj komentar: Bog je odgovorio jednom na najpoznatije pitanje: „Da li jevanđeljska muzika spada u službu ili zabavu“? Bog he rekao da je to služba. Nema ništa pogrešno u tome ako su sveštenici ili pevači jevanđelja zabavni, u pristojnoj meri i u skladu sa onim što Sveti duh smatra dobrim, ali Bog je rekao da je ozbiljna stvar kada je nekom data dozvola da koristi nečije ime i da nam je On dozvolio da koristimo Njegovo ime da zarađujemo za život.

Upozorenje svima

Bog je rekao: „Uskoro ću prodrmati nacije time što ću pokazati snagu svog gneva.“ On je rekao: „Mnogi će misliti da je kraj, ali nije,“ On će samo pokazati svoju snagu nacijama. Bog je rekao da on ne želi da Njegovu crkvu prodrma taj udar, ali on želi da nas prodrma Reč, sada, tako da imamo snage da uzmemo plodove žetve duša do koje će doći posle tog udara.

Prilog B: Stihovi pod znakom pitanja

Nikada nisam imao običaj da podržavam doktrinu koje se držim time što bacam sumnju na autentičnost biblijskih stihova koji se naizgled ne slažu sa tom mojom doktrinom. Bog je čuvar svoje reči i ja verujem da nam je dao sve što nam je potrebno u vidu Svetog pisma kako bismo bili spaseni i kako bismo mu služili. Primetićete da sam iskoristio autorizovanu Verziju kralja Džejmsa i da nisam uzimao druge prevode u obzir kako bi dokazao svoju poentu. Neki savremeni prevodi su dobri i koristim ih za proučavanje ali propovedam i pišem na osnovu Verzije kralja Džejmsa, za koju verujem da je najbolja koju imamo.

Međutim, dok sam vršio proučavanja za ovu knjigu, pronašao sam neke stvari koje se tiču ove oblasti a kojima treba da se pozabavimo. Ljudi koji su prevodili Verziju kralja Džejmsa, koja je prvi put objavljena 1611, iako su imali najbolju nameru i stroga naređenja koja im je uputio kralj Engleske Džejms I, bili su trijadolozi i to se odrazilo na reči u nekim stihovima. Na prvim stranama mnogih Verzija kralja Džejmsa, videćete obaveštenje slično ovom:

*„Treba imati na umu da upotreba **kurziva** u Bibliji napisanoj na engleskom jeziku ukazuje na to da **date reči nisu prisutne u prvobitnim tekstovima Biblije ... (hebrejskoj i grčkoj verziji).** Njih su ubacili prevodioci Verzije kralja Džejmsa zarad razjašnjenja.“*

Takođe vas molim da imate u vidu upozorenje koje je dao moj otac koji je verno propovedao jevanđelje 68 godina kada sam tek počeo da se bavim sveštenstvom: „Sine, budi svestan da su hebrejski i grčki proučavaoci Biblije prevodili Bibliju tako da se ona uklopi u njihovu doktrinu.“

Evo nekih primera reči koje su dali prevodioci a koje se ne uklapaju u ono što nadahnuti tekst propoveda.

- „Ovako vidite našu ljubav prema *Bogu* jer je on dao svoj život za nas“ (I Jovanova 3:16). Naravno, „*Bog*“ nije dao svoj život za nas jer je Bog besmrtn i ne može da umre. Njegov Sin Isus je umro za nas.
- „Ko god da poriče Sina, isti nema Oca: *ali onaj koji priznaje Sina ima i Oca*“ (I. Jovanova 2:23). Polovina ovih stihova nije postojala u originalnom tekstu već je dodata, i može a i ne mora da bude istinita. Mnogi ljudi priznaju Sina ali isključuju Oca.
- „Pripaši, svevišnji, uz bedro svoje mač svoj, čast svoju i krasotu svoju“ (Ps. 45:3). Ponovo, pokušaj da se Mesija proglasi Bogom time što se isti naziva „svevišnjim.“ On je „moćan“ ali Njegov Otac je „svevišnji“ i „svevišnji Bog.“

Prvobitni tekstovi Starog i Novog zaveta, onakvi kakvi su nam podareni kroz Svetog duha, bezgrešni su i nepogrešivi. Međutim, dosta stihova je vremenom izmenjeno kako bi se oni uklopili sa doktrinom Trojstva. Slede uglavnom trijadološki izvori.

1. Jovanova 5:7

Autor Lee Strobel je u svojoj knjizi pod nazivom „Zastupanje Hrista“ (*The Case for Christ*“, prodatoj u više od 2 miliona kopija) intervjuisao Dr. Bruce M. Metzger, koji je napisao i bio urednik 50 knjiga na ovu temu. On kaže da postoji oko 5.664 (ranih) grčkih rukopisa. Metzger Strobela kaže da ako neko izazove autentičnost stiha 1. Jovanove 5:7 koji glasi: „*Trojica svedoče u raju, Otac, Reč i Sveti duh i ova trojica su jedno*“, rečima: „To se ne nalazi u najranijim rukopisima“, njegov odgovor na to bi bio: „**To je istina.** Mislim da se ove reči mogu pronaći u samo 7 ili 8 kopija (rukopisa) a te kopije potiču iz XV i XVI veka.

Priznajem da autor Prve Jovanove poslanice nije bio nadahnut da to napiše.“¹ Strobel i Metzger su obojica po opredeljenju trijadolozi ali su obojica bacili sumnju na jedan od glavnih stihova kog trijadolozi koriste kako bi podržali svoju pogrešnu doktrinu.

Nova poboljšana verzija citira u svojim beleškama o tekstu reči „Otac, Reč i sveti Duh i ova trojica su jedno. I postoje trojica koja svedoče na zemlji“ a zatim daje objašnjenje zašto se ovi stihovi ne nalaze u tekstu Nove poboljšane verzije. Oni kažu: „**Ovi stihovi se ne mogu pronaći ni u jednom grčkom rukopisu ili prevodu Novog zaveta pre šesnaestog veka.**“² Ove reči se takođe ne mogu pronaći u Revidiranoj standardnoj verziji, Novoj američkoj standardnoj Bibliji, Engleskoj standardnoj verziji i Novom živom prevodu.

Matej 28:19

Sada da se pozabavimo stihom 28:19 Jevanđelja po Mateju, kog zloupotrebljavaju mnogi koji podržavaju doktrinu Trojstva.

„Idite i naučite sve nacije, krstite ih u ime Oca, Sina i Svetoga duha.“

U Rečniku tumača Biblije stoji: „Postoji ozbiljna sumnja da li se one (tradicionalne reči Oca, Sina i Svetog duha) mogu smatrati rečima koje je Isus istinski izgovorio.“³

Enciklopedija Britanika kaže: „Ni na jednom drugom mestu u Bibliji trijadološka formula se ne koristi. Neki proučavaoci Biblije samim tim sumnjaju u tačnost citata u Jevanđelju po Mateju.“⁴

Hastings Dictionary kaže:

„Običaj je da se praksa hrišćanskog krštenja povezuje sa rečima koje je Hrist izgovorio u stihu 28:19 Evanđelja po Mateju. Ali autentičnost ovog pasusa je osporena kako na istorijskoj tako i na tekstualnoj osnovi. Mora se priznati da formulu trostrukog imena, koja je ovde prikazana, primitivna crkva nije primenjivala nego je, koliko smo obavešteni, krstila u „Hristovo ime“ (ili ime „Isusa Hrista“ ili „Gospoda Isusa“ 2:38, 8:16, 10:49, 19:5; I Kol. 1:13, 15) a nigde se ne pominje Otac niti Sveti duh.“⁶ Hejstings na drugom mestu podržava doktrinu Trojstva ali ovde mora da prizna da se ona ne može podržati stihom 28:19 Jevanđelja po Mateju.

Što se tiče krštenja po zapovesti Gospoda u stihovima 28:19-20 Jevanđelja po Mateju i stihovima 16:15-16 Jevanđelja po Marku, Enciklopedija katolicizma kaže: „Oba pasusa sadrže uputstvo za krštenje. **Dok izričita formula u Jevanđelju po Mateju možda dolazi iz crkvene liturgije, zapovest o krštenju i ključno značenje krštenja dolazi od Isusa.**“⁷ (*Ne bi trebalo da pratimo liturgiju crkve“ koja nije podržana od strane Svetog pisma.*)

Prosudite sami da li treba da propovedamo doktrinu Trojstva, i da je zasnujemo na biblijskim stihovima za koje čak i trijadološki nastrojeni proučavaoci Biblija kažu da nisu autentični.

1. Timotiju 3:16

Apostol Pavle u svojim 13 poslanica pravi jasnu razliku između Boga i Isusa i to na preko 500 mesta. Međutim, stih 3:16 Prve Timotiju u Verziji kralja Džejmsa izgleda da ne pravi takvu razliku.

„I, kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u telu, opravda se u Duhu, pokaza se anđelima, propovedi se neznabošcima, verova se na svetu, uznesu se u slavi.“

Da li je Pavle zapravo napisao „Bog se javi“ u Isusovom telu? Da li je to moguće budući da je u stihu 4:11 2. Korinćanima rekao:

„Jer mi živi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se i život Isusov javi na smrtnom telu našem.“

Mi, naravno, nismo Isus i Isus nije Bog. Pogledajte kako Pavle počinje ovu istu poslanicu, 1. Timotiju:

*„Od Pavla, apostola Isusa Hrista, po zapovesti **Boga, Spasa našeg** (Bog je naš Spasitelj ali je On upotrebio svog Sina Isusa da nas spase), i **Gospoda Isusa Hrista**, nade naše, Timotiju, pravom sinu u veri, blagodat, milost, mir od **Boga Oca našeg i Hrista Isusa, Gospoda našeg**“ (1. Timotiju 1:1-2).*

Za Pavla, oni nisu jedno isto i samo je jedan od njih dvojice Bog. Pogledajte stih 17:

*„A Caru **večnom, neraspadljivom** (besmrtnom), nevidljivom, jedinom premudrom Bogu čast i slava va vek veka.“ („Jedini premudri Bog“ je onaj koji je „večan, neraspadljiv i nevidljiv).*

Mnogi od najboljih biblijskih učenjaka danas, čak i oni trijadološkog opredeljenja, na osnovu najpouzdanijih rukopisa, primorani su da priznaju da Pavle verovatno nije uključio reč „Bog“ u ovaj stih. Nova poboljšana verzija kaže:

*„Van svake sumnje. Misterija pobožnosti je velika: **On se pojavio u telu.**“*

NASB, Nova engleska Biblija, Holmanova HSB, Engleska standardna verzija i Poruka se sve slažu oko upotrebe zamenica „On“ i „Onaj koji“ umesto reči „Bog“. Novi živi prevod prevodi to ovako:

„Bez sumnje, ovo je najveća misterija naše vere. Hrist je otkriven u ljudskom telu.“

Da li je Pavle nazvao Isusa „Bogom“? Saslušajte Džejmsa Hejstingsa, uvaženog trijadološkog proučavaoca Biblije, koji je u *Hejstingsovom rečniku Biblije* napisao sledeće:

„Može biti da Pavle nigde Hrista ne naziva „Bogom“. Svakom Jevrejinu bi ideja da čovek može da postane Bog bila neprihvatljiva i bogohulna“⁸ (kraj citata).

Molim vas da obratite pažnju na to da Pavle ne govori o Božanstvu u stihu 3:6 Prve Timotiju, predmet kojim se on bavi ovde je „misterija pobožnosti.“ Ova reč „pobožnost“ potiče od grčke reči „eusebeia (Strong #2150) i znači „posvećenost Bogu“ ili „svetost“. *„Velika je misterija posvećenosti Bogu ili svetosti, Hrista koji se pojavio u telu.“*

„Može biti da Pavle nigde Hrista ne naziva „Bogom“. Svakom Jevrejinu bi ideja da čovek može da postane Bog bila neprihvatljiva i bogohulna“
Džejms Hejstings – Uvaženi trijadološki proučavalac Biblije

U *Codex Alexandrinus* ΘC se koristi kao skraćenica za ΘEOC (teos - Bog). U navedenom tekstu ne piše ΘC nego OC što znači „koji ili ovo“. Mastilo kojom se dodata jedna tačka (umesto linije) nema istu boju kao ostali tekst. O tome je pisao britanski teolog Samuel P. Tregelles (*An Account of the Printed Text of the Greek New Testament; with Remarks on its Revision upon Critical Principles*, London, 1854, str. 226-236).

Time Bog (gr. ΘC) nije došao u mesu, nego je On *Isus* (gr. OC) kao ljudsko biće došao u telu. Telo je sinonim za ljudsko biće (*Strong's Dictionary* 4561: *sarx*: meso, telo, **ljudska priroda** ...).

Prilog C: 101 razlog zašto Isus ne može biti Bog

Isus Hrist (*Mesija*) je naš Spasitelj i Iskupitelj, pomazani, određeni, odobreni, visoko uzdignuti, rođen od strane device, bezgrešni Sin Božiji (*Luka 1:27, 1. Petrova 2:22, Matej 16:16*). On je jedini put do Boga (*Jovan 14:6*). „*Ne postoji ni jedno drugo ime pod nebesima dato ljudima, kojim moramo biti spaseni*“ (*Dela 4:12*). Ali mi možemo da kažemo na osnovu autoriteta koji nam pruža Sveta Biblija da on nije Vrhovni Bog. (*On je uvek ukazivao ne na sebe nego na drugoga!*) Evo 101 biblijske činjenice koje to dokazuju.

1. Njega je rodila devica, on je bezgrešni Sin Božiji, „*jedan posrednik između Boga i ljudi, čovek Hrist Isus*“ (*1. Timotiju 2:5*).
2. „Sin Božiji“ nije sinonim za Boga i u Bibliji ne znači Bog. „*Adam, koji je bio sin Božiji*“ (*luka 3:38*). (To da se „Sin“ Božiji napiše velikim početnim slovom je isključivo odluka izdavača ili urednika i ne utiče na značenje reči „sin“).
3. Anđeli, Adam, Solomon i Isus su stvoreni „sinovi Božiji“, (Isus je stvoren u Marijinoj materici), ali nisu u srodstvu sa Bogom (*1. Mojs. 1:27 i 31, 1. Dnevnika. 17:13, Mat. 1:18, Luka 1:35, Otk. 3:14, Kol. 1:15*).
4. Bog je jedinstveno biće („jedan jedini i niko mu nije sličan ni jednak“). „*Ja sam Bog i niko drugi; Ja sam Bog i niko nije kao ja*“ (*Isaija 46:9*). „*Ja sam on i niko nije bog sa mnom*“ (*5. Mojsijeva 32:39*). „*Samo si ti Bog*“ (*Ps. 86:10*). (Šta samo znači?)
5. Isus je „*početak Božijeg stvaranja*“ (*Otk.3:14*) „*rođen pre svakog stvorenja*“ (*Kološanima 1:15*), i „*po njegovoj je slici* (Božijoj), *onog ko ga je stvorio*“ (*Kološanima 3:10*).

6. Kako je to sam Isus rekao, i sveti pisci potvrdili, on je viđen kao neko ko se razlikuje od Boga kao što se svaki čovek razlikuje od drugog. *„Napisano je u vašim zakonima, da je svedočenje dvojice istinito. Ja sam jedan koji svedoči o sebi, i Otac koji me je poslao svedoči o meni“ (Jovan 8:17-18).* *„Vi verujete u Boga, verujte i u mene“ (Jovan 14:1).* (Setite se da je u Bibliji Bog „osoba“ (Jov 13:8, Jevrejima 1:3), što znači da ima „lice, obličje, suštinu i supstancu“). *„Reče Gospod Bog, moj gnev će se pokazati na mom licu“ (Jez. 38:18).* *„Obličje Gospodovo (Božije) će on (Mojsije) videti“ (4. Mojsijeva 12:8).*

7. Apostol Pavle koji je rekao da punina Božija boravi u Isusu, rekao je da isto tako Hrišćani treba da budu ispunjeni puninom Božijom. *„Ocu je bilo drago što u njemu sva punina boravi“ (Kološanima 1:19).* *„Da vi budete ispunjeni sa svom puninom Božijom“ (Efescima 3:19).* To što je neko ispunjen „puninom Božijom“ ne čini tu osobu Bogom. Na koji način je Bog u Hristu? Na isti način na koji je Hrist u nama (Jovan 14:10; 17:21-23).

8. Bog je svemoćan (ima neograničenu moć) a Isus nije. *„Sin ne može ništa da uradi sam, već od Oca traži to da uradi ... Ja sam ne mogu ništa“ (Jovan 5:19, 30).*

9. Bog je sveznajući („ima neograničeno znanje“) a Isus nije. *„Ali o tom danu i tom času nije ni jedan čovek znao, ni anđeli, koju su bili u raj, ni Sin, to je znao samo Otac“ (Isus govori) (Marko 13:32).*

10. Bog je sveprisutan („na svim mestima je u isto vreme“) a Isus nije. Isus je rekao da nije bio u Betaniji kada je Lazar umro: *„Zarad vas mi je drago što nisam bio tamo“ (Jovan 11:15).*

11. Isus je umro, Bog je besmrtni („ne može da umre“- „*A Caru večnom, Neraspadljivom, koji se ne vidi, jedinom premudrom Bogu*“ (1. Timotiju 1:17).

12. Isus je bio u iskušenju a Bog ne može biti iskušen. (Luka 4:2, Jakovljeva 1:13).

13. Isus je spušten na nižu poziciju od anđela, a Bog ne može da bude na nižem položaju od stvorenja koje je sam stvorio (Jevrejima 2:9).

14. Isus sa nama, svojom braćom, deli suštinu (Jevrejima 2:11). Bog nije naš brat, On je naš Otac. „*Da on* (Isus) bude prvorodeni među mnogobrojnom braćom“ (Rumljanima 8:29). „*Da vi budete učesnici u božanskoj prirodi*“ (2. Petrova 1:4).

15. Neophodno je za Isusa da „*u svim stvarima bude poput svoje braće*“ (Jevrejima 2:17).

16. Isus je imao veću Božiju naklonost. „*I Isus napredovao je u premudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi*“ (Luka 2:52).

17. Isus je naučio da bude poslušan. „*Iako i beše Sin Božji, ali od onog što postrada nauči se poslušanju*“ (Jevrejima 5:8).

18. Isus je bio u iskušenju. „*On je bio iskušavan*“ (Jevrejima 2:18).

19. Isus je kroz patnju učinjen savršenim. „*Učiniti predstavnika spasenja savršenim kroz patnju*“ (Jevrejima 2:10).

20. Isusov život, onakav kakav je prikazan u Bibliji, bio je život u telu koji se odvijao u normalnim okvirima ljudskog uma i volje. On postavlja pitanja da bi dobio odgovore, on biva iznenađen i to pokazuje, on na drvetu smokve traži plod a ploda nema. On je Spasitelj ali da li on može da bude Bog?

21. Isus je Sin Božiji i savršeni čovek ali je on prolazio kroz život onako kako svaki čovek prolazi, sa strahovima, sumnjama i bolom, i sa

mogućnosti da zgreši. (Kada on ne bi imao mogućnost da zgreši, sva priča o iskušavanju istog ne bi imala nikakvog smisla.) (vidi Isaija 53:3, Marko 14:33-35, Luka 22:43-44, Jovan 12:27).

22. Isus je drugi Adam. Adam je stvoren od prašine, kako je to rečeno u Prvoj knjizi Mojsijevoj a Isus je stvoren u Marijinoj materici kako je rečeno u prvom poglavlju Jevanđelja po Mateju i prvom poglavlju Jevanđelja po Luki. *„Prvi čovek Adam postade u telesnom životu, a poslednji Adam u duhu koji oživljuje...drugi je čovek“ (1. Korinćanima 15:45, 47).*

23. Adam je stvoren bezgrešan, ali je svojom voljom zgrešio. Isus je stvoren bezgrešan i jačinom svoje volje on nije zgrešio. „Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo Njegovim tragom: Koji greha ne učini, niti se nađe prevara u ustima Njegovim“ (1. Petrova 2:21-22).

24. Isus Hrist, začet u materici device kao „Sin Božiji“, genetski je jednak prvom Adamu *„koji je bio sin Božiji“* (Luka 3:38), ali bez nasleđenog greha koji je Adam prosledio svojim potomcima. *„Blagodaću jednog čoveka, Isusa Hrista... Jer kao što neposlušanjem jednog čoveka postase mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednog biti mnogi pravedni“ (Rimljanima 5:15, 19).*

25. Kao jedini čovek koji je rođen bez urođenog greha, Isus je jedinstveno ljudsko biće, jedini čovek koji je sposoban da bude Spasitelj i Isкупitelj čovečanstva. *„Zato, dakle, kao što za greh jednog dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednog dođe na sve ljude opravdanje života“ (Rimljanima 5:18).*

26. Isus je začet („donesen u postojanje“) na određen dan. *„Ti si moj Sin, danas sam te začeo“ (Ps. 2:7, Jev. 5:5).*

27. Bog je Isusov Bog isto kao što je on Bog svih hrišćana. „*Uspinjem se do mog Oca, i tvog Oca, do mog Boga i tvog Boga*“ (Jovan 20:17).

28. Isus ni u jednom trenutku u Bibliji nije rekao da je on Bog. Da je tako, on bi nam to rekao.

29. Isus je porekao da je Bog. „*Zašto me zovete blagim. Niko nije blag sem jednog, a to je Bog*“ (Matej 19:17).

30. Isus je porekao da je Bog. „*Jer ti, budući da si čovek, sebe nazivaš Bogom* (reči jednog Fariseja).“ Isus je odgovorio: „*Rekao sam da sam ja Sin Božiji*“ (Jovan 10:33, 36).

31. Isus je rekao da su on i Otac jedno (jedno u ljubavi – jedinstvu – saradnji), isto tako on želi da hrišćani budu jedno (Jovan 10:30, 17:22). „*Neka oni budu jedno, kao što smo mi jedno.*“

32. „*On (Isus) je otišao u planinu da se moli i celu noć se molio Bogu*“ (Luka 6:12). Da je Isus Bog, zašto bi se on onda molio Bogu?

33. Isus je imao sopstvenu volju. On nije bio robot, prethodno programiran da postupa po Očevoj volji, već je svoju volju potčinio Božijoj (Jovan 4:34, 5:30, 6:39).

34. Na jedno kratko vreme Isusova volja nije bila ista kao Božija. „*Bez obzira na to, to nije kako ja želim, već kako ti želiš ... I molio se treći put izgovorivši iste reči*“ (Matej 26:39, 44).

35. Isus se molio u stihu 22:42 Jevanđelja po Luki: „*Govoreći: Oče! Kad bi hteo da proneseš ovu čašu mimo mene! Ali ne moja volja nego Tvoja da bude.*“ Kako neko božanstvo može da se moli drugom božanstvu a da sam ne izgubi božanski status?

36. Svaki hrišćanin na svetu svedoči da Isus nije Bog jer mi svi kažemo da je Isus umro na krstu, stoga on nije Bog jer je Bog besmrtn. Bog ne može da umre! (1. Timotiju 1:17, 6:16).

37. Smrt je za čoveka odvajanje njegove ljudske duše od njegovog ljudskog tela. Isus je umro kao čovek , ne kao telo. „*Isus ...ispusti dušu*“ (svoju ljudsku dušu) (*Matej 27:50*).

38. Smrt onog ko je bog ne može da iskupi ljude koji su zgrešili, jer mi nismo božanstvo. Za to je morao da umre bezgrešan čovek. „*Po čoveku dođe smrt, po čoveku dođe i vaskrsenje mrtvih*“ (Pavle) (*1. Korinćanima 15:21*). U stihu 5:3 Otkrovenja tražio se „čovek“ koji je dostojan da otvori knjigu sa sedam pečata. Isus je taj čovek!

39. Isus ni u jednom trenutku nije rekao da je Bog ali je rekao da je čovek. „*Čovek koji vam je rekao istinu*“ (*Jovan 8:40*).

40. „*Bog nije čovek*“ (*1. Sam. 15:29*), *niti je sin čovečji*“ (*4. Mojsijeva 23:19*).

41. Prorok Isaija je rekao da će Mesija (Hrist) biti čovek. „*Čovek koji će propatiti i koji će spoznati tugu*“ (*Isaija 53:3*).

42. Prorok Jeremija je rekao da će „čovek“ sesti a presto Izraela kao Davidov naslednik, Mesija, čovek (*Jeremija 33:17*).

43. Prorok Zaharije je rekao da će „pastir“ Izraela biti „čovek“ (*Zah. 13:7, Matej 26:31*).

44. Prorok Mihej je rekao da će Mesija rođen u Vitlejemu biti „čovek“. „*I ovaj čovek će biti u miru*“ (*Mihej 5:2, 5*).

45. Prorok Jovan Krstitelj je rekao da je Isus čovek. „*Posle mene dolazi čovek*“ (*Jovan 1:30*). „*Sve što je Jovan rekao o ovom čoveku su istinite*“ (*Jovan 10:41*).

46. Apostol Petar je rekao da je Isus „čovek koga je Bog odobrio“ (*Dela 2:22*).

47. Apostol Petar je rekao da se Isusovo srce radovalo i da se njegovo telo odmaralo u nadi jer je znao da Bog neće njegovu dušu ostaviti u

paklu niti dozvoliti njegovom telu da propada u grobu (*Dela 2:24-27, 31, 1. Petrova 3:18-20*).

48. Petar je znao da Isus nije Bog ali je rekao da je Bog sa Isusom. „*Kako je Bog pomazao Isusa Nazarećanina Svetim Duhom ... jer je Bog bio sa njim*“ (*Dela 10:38*).

49. Isus je imao dušu, kao što je imaju svi ljudi. „*Žalosna je duša moja do smrti*“ (*Marko 14:34*).

50. „*Bog je Duh*“ (*Jovan 4:24*). Vaskrsli Isus je rekao da on nije duh. „*Duh nema meso i kosti; kao što vidite, ja to imam*“ (*Luka 24:39*).

51. Apostol Pavle je rekao da je Isus čovek. „*Kroz ovog čoveka (ne ovog Boga) propoveda se opraštanje grehova*“ (*Dela 13:38*). „*blagodaću jednog čoveka, Isusa Hrista*“ (*Rimljanima 5:15*).

52. Nadahnuti pisac Poslanice Jevrejima je Isusa Hrista nazvao „ovim čovekom“ četiri puta (*Jevrejima 3:3, 7:24, 8:3, 10:12*).

53. Isus je nazvan „Sinom čovečjim“ (ljudskim bićem) 84 puta u jevandeljima. Jezekilja je Bog nazvao „Sinom čovečjim“ 90 puta u Knjizi proroka Jezekilja. I Isus i Jezekilj su bili ljudska bića.

54. Kada se Isus digao iz groba, on je i dalje bio „sin čovečji“. *Ne reci nikome za viziju sve dok se sin čovečji ponovo ne digne iz mrtvih*“ (*Matej 17:9*).

55. Budući da je bio Božiji zastupnik tokom vaskrsenja, Isus je uzdigao svoje telo, „svoj hram“ iz groba. „*Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovest primio od Oca svog*“ (*Jovan 10:18*). (Iako Bog svakome može da da moć da uradi nešto.)

56. Kada je Isus oprostio grehove čoveku i kada ga je izlečio od paralize, umesto da mu je dokazao da je Bog, on mu je dokazao da je čovek kome

je Bog dao moć i autoritet. „*Da svi znate da Sin čovečji ima moć na zemlji da oprostí grehove ... ustani*“ (Matej 9:6). Svedoci su shvatili ono što su videli jer su „*slavili Boga koji je takvu moć dao ljudima*“ (stih 8). (Isus je kasnije ovu moć dao svojim apostolima – Jovan 20:23).

57. Nakon što je Isus bio na zemlji 33 godine i video hiljade ljudi, njegov apostol Jovan je dva puta rekao: „*ni jedan čovek nikada nije video Boga*“ (Jovan 1:18, 1. Jovanova 4:12).

58. Isus je rekao: „*Moj Otac ... je veći od svih*“ i „*moj Otac je veći od mene*“ (Jovan 10:29, 14:28). Kako iko ko je Bog može biti veći od drugog ko je isto Bog?

59. Isus je rekao da je njegov Otac jedini pravi Bog. „*I ovo je život večni, da spoznaju tebe, jedinog pravog Boga*“ (Jovan 17:3).

60. Isus je rekao da postoje počasna mesta u dolazećem carstvu ali da on nema odobrenje da ta mesta popuni. „*Ali da sedi sa moje desne i leve strane, nije moje da dam*“ (marko 10:40).

61. Isusa je tokom sprovođenja čudotvornih dela ograničavala samo neverica njegovih sunarodnika. „*I on nije mogao da čini čuda*“ (Marko 6:5).

62. Apostol Pavle govori o „*Hristu, koji je slika Božija*“ (2. Korinćanima 4:4). Slika nije original već „predstavlja sličnost“.

63. Pavle kaže da „*kao što je glava svakom čoveku Hrist, glava svake žene je čovek; a glava Hristova je Bog*“ (1. Korinćanima 11:3).

64. Pavle je rekao da kao što mi pripadamo Hristu, Hrist pripada Bogu. „*I vi ste Hristovi; i Hrist je Božiji*“ (1. Korinćanima 3:23).

65. Biblija Isusa naziva slugom Božijim, baš kao što Avrama, Mojsija, Danila, Jakova i Jovana nazivaju slugama Božijim (Isa. 52:13, 53:11, Zah. 3:8). „*Vidite mog slugu, kog sam izabrao, mog voljenog, kojim je*

moja duša zadovoljna: Staviću svoj Duh na njega“ (Božije reči) (Matej 12:18).

66. Pavle koristi reč „Bog“ preko 500 puta u svojim trinaest poslanica a ni jednom se ne može dokazati da govori o Isusu. *„Jer postoji jedan Bog, jedan posrednik između Boga i ljudi, čovek Hrist Isus“ (1. Timotiju 2:5).* (On nikada nije porekao ovo što je rekao).

67. U Novom zavetu reč „Bog“ se koristi preo 1300 puta i ona se ne odnosi na Isusa.

68. Nakon Isusovog vaznesenja, Pavle se molio 34 puta, kako je to zabeleženo u Delima i u njegovim poslanicama, i one su sve bile upućene Bogu a ne Isusu.

69. Ni jednom u svojim spisima Pavle nije rekao hrišćanima da se mole Isusu: *„Ali vas molim, braćo, zaradi Gospoda našeg Isusa Hrista, i zaradi ljubavi Duha, pomozite mi u molitvama za me k Bogu“ (Rimljanima 15:30).* *„Neka vaše zahteve Bog sazna“ (Filipljanima 4:6).*

70. Pavle je u šest različitih stihova rekao da se molio Bogu (ne Isusu). (Ef. 3:14, Fil. , 1:3-4, Kol. 1:3, 1.Sol. 3:9, 2. Kor. 9:11, Fil. 1:4). *„Klanjam se Ocu našeg Gospoda Isusa Hrista“ (Efescima 3:4).* (Nigde u Bibliji ne postoji zabeleženo da se ijedan apostol ili pisac jevanđelja molio Isusu nakon njegovog vaznesenja). *„Neka ište u Boga“ (Jakovljeva 1:5).*

71. Isus je rekao da se ne molimo njemu nakon što ode kod Oca. *„ I u onaj dan nećete me pitati nizašta. Zaista, zaista vam kažem da šta god uzištete u Oca u ime moje, daće vam“ (Jovan 16:23).*

72. Reč „klanjanje“ se ne koristi kada pominje Isus nakon vaznesenja. Mnogo puta se pominje klanjanje Bogu ali ni jednom se ne pominje

klanjanje Isusu (Dela 18:13, 24:14, I Kor. 14:25, Fil. 3:3, Otk. 9:10, 22:9).

73. „Aleluja“ znači „hvala Bogu“ i u Bibliji se nikada ne govori Isusu već samo Gospodu Bogu (Otkrovenje 19:1, 3, 4, 6).

74. Pavle je rekao da je jedan i jedini Bog svih hrišćana „Otac“. *„Ali za nas postoji samo jedan Bog, Otac“ (1. Korinćanima 8:6). „Jedan Bog i Otac svih“ (Efescima 4:6).* Pavle je istrajan!

75. Polubrat našeg Gospoda, Juda, rekao je da je „Bog Otac jedini Gospod Bog“, neko sasvim drugi a ne „Gospod Isus Hrist“ (Judina, stihovi 1 i 4).

76. Postoji sedamnaest stihova u Novom zavetu gde se o Ocu govori kao o „jednom“ i „jedinom“ Bogu, a ne postoji ni jedan jedini stih u kom se o Sinu ovako govori.

77. Isus se plašio Boga. *„I na Njemu će počivati Duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja i straha Gospodnjeg“ (Isaija 11:2-3).* (Hrist) *„je sasušan o onome čega se boji“ (Jevrejima 5:7).*

78. Jedino Bog Otac je veliko „Ja sam“, neizveden i samopostojeći. Sve što je Isus Sin bio, imao, i uradio poteklo je od Boga. *„Kako me je živi Otac poslao, ja živim po Očevom“ (Jovan 6:57).*

79. Isus je rekao da je njegov život potekao od Oca. *„Jer kao što Otac ima život u sebi, tako daje i Sinu da ima život u sebi“ (Jovan 5:26).*

80. Isus nije smatrao da je moć njegova. *„Ja sam ne mogu ništa“ (Jovan 5:30).*

81. Isus je rekao da će oni nakon njegovog raspeća shvatiti njegovu zavisnost od Boga Oca. *„A Isus im reče: Kad podignete Sina čovečijeg,*

onda ćete doznati da sam ja (Mesija), i da ništa sam od sebe ne činim; nego kako me nauči Otac moj onako govorim“ (Jovan 8:28).

82. Isus je porekao da je on izvor svojih čudotvornih dela. *„Otac koji boravi u meni čini ta dela (Jovan 14:10). „Ako ja isteram đavole Duhom Božijim“ (Matej 12:28).*

83. Isus je porekao da je ovo njegova doktrina. *„Moja doktrina nije moja već onog koji me je poslao“ (Jovan 7:16).*

84. Isus je priznao svoju zavisnost od Oca i da je on Njegov svedok. *„Ako ja sam svedočim, moje svedočenje je neistinito“ (Jovan 5:31).*

85. Isus je nekoliko puta ponovio da je on autoritet dobio od Boga Oca. *„On je dao Sinu da ima život u sebi i dao mu je autoritet“ (Jovan 5:26-27).*

86. Isus je priznao da zavisi od Oca koji mu pruža primer i koji ga usmerava u svemu što radi. *„Sin ne može ništa da radi sam, sem onoga što vidi da Otac radi. ...Otac je voleo Sina i pokazao mu sve stvari koje sam radi“ (Jovan 5:19-20).*

87. Isus je nekoliko puta nazvan sveštenikom u Poslanici Jevrejima. *„Tako i Hristos ne proslavi sam sebe da bude poglavar sveštencički ... Ti si sveštenik vavek I bi narečen od Boga poglavar sveštencički“ (Jevrejima 5:5, 6, 10). Sveštenik treba da služi Bogu, stoga Hrist kao sveštenik ne može da bude Bog. „ Isus ... postavši poglavar sveštencički doveka ...Ti si sveštenik vavek ... imamo takvog Poglavaru sveštencičkog koji sedi s desne strane prestola Veličine na nebesima“ (Jevrejima 6:20, 7:17, 8:1).*

88. Isus je apostol koga je postavio Bog. *„Poznajte poslanika i vladiku, kog mi priznajemo, Isusa Hrista, Koji je veran Onome koji ga stvorio, kao i Mojsije u svemu domu njegovom“ (Jevrejima 3:1-2).*

89. Isus je jednak Bogu jer je bezgrešan ali je u inferiornoj poziciji u odnosu na Boga po moći, znanju i Slavi. „*Sva moć mi je data...*“ (Matej 28:18). „... koje Otac zadrža u svojoj vlasti“ (Dela 1:7). „*Slava koju si mi dao*“ (Jovan 17:22). Bog koji je dao moć i slavu ima veću moć i slavu.

90. Bog je sve stvari pokorio svom Sinu Isusu i samim tim On nije na nižoj poziciji u odnosu na Isusa. „*I kada je rekao da su mu sve stvari pokorene ... on (Bog) je izuzet, koji je sve stvari pokorio njemu*“ (1. Korinćanima 15:27).

91. Kada se carstvo formira, Isus će ga predati bogu, i on će sam biti pokoren Ocu. „*Onda kraj, kad on (Isus) preda carstvo Bogu i Ocu, ... onda će se i sam Sin pokoriti Onom koji Mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu*“ (1. Korinćanima 15:24, 28).

92. U našim srcima, Isus je postao „sve“, a Očevu slavu smo dali Sinu, ali nadahnuti apostol Pavle je rekao da je Bog „sve“ (1. Korinćanima 15:28).

93. Nakon vaznesenja, Isus je bio u raj, možda nekoliko godina dok mu Bog nije otkrio sve događaje Otkrovenja. „*Otkrivenje Isusa Hrista, koje daje Njemu Bog, da pokaže slugama svojim šta će skoro biti*“ (Otkrovenje 1:1). (Isus se uspeo oko 32-33 godine Nove ere i Otkrovenje je napisano oko 96. godine nove ere).

94. Nigde u Bibliji nije Isus predstavljen kako sedi na Božijem prestolu. „*Ali ovaj čovek ... seo je sa desne strane Boga*“ (Jevrejima 10:12). „*Isus je seo sa desne strane Božijeg prestola*“ (Jevrejima 12:2).

95. Isus je pobedio i stoga sedi sa Ocem na Njegovom prestolu, kao što ćemo i mi kao pobednici sedeti sa Isusom na njegovom prestolu. „*Koji*

pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom“ (Otkrovenje 3:21).

96. Iako je on već bio sa desne strane Boga u raju kada je Knjiga Otkrovenja napisana, Isus je i dalje nazivao Boga svojim Bogom, i to četiri puta u jednom stihu (Otkrovenje 3:12).

97. Svrha toga što je Isus postavljen sa desne strane Boga je da posreduje između nas i Njega, da bude naš predstavnik i zastupnik. *„Imamo predstavnika kod Oca, Isusa Hrista pravičnog“ (1. Jovanova 2:1). „Zato i može vavek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih“ (Jevrejima 7:25). Cilj je doći do Boga Oca. „Niko neće doći do Oca, osim preko mene“ (Jovan 14:6). „Hrist je takođe jednom patio zbog grehova ... da bi nas doveo do Boga“ (1. Petrova 3:18).*

98. Isus nikada nije rekao svojim učenicima da se klanjaju ili mole njemu samom ili Svetom duhu, već samo Ocu. *„Kada se molite, kažite, Oče naš koji si na nebesima“ (Luka 11:2). „Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takve bogomoljce“ (Jovan 4:23). „I Otac koji me posla sam svedoči za mene. Ni glas Njegov kad čuste ni lice Njegovo videste“ (Jovan 5:37). (Oni su bili blagosloveni da vide i čuju Isusa).*

99. I Bog i Jagnje (Isus) će osvetliti novi Jerusolim (Otkrovenje 21:23, 22:5). Isusova „svetlost“ (Gk. *luchnos* - #3088 Strong's Concordance) je „sveća ili prenosiva lampa“ a Božija „svetlost“ (gr. *Photizo* - #5461 Strong's) znači „bacati zrake“. Postoji ogromna razlika između „bacanja zrakova“ slave i „sveće“ ili „prenosivog fenjera“.

100. Nakon što Isus bude vladao zemljom 1000 godina, *„Satana će biti pušten iz zatočeništva“ (Otkrovenje 20:7)* i hordama Goga i Magoga

suprotstaviće se Hristu i svecima u Jerusalimu (Otkrovenje 20:8-9). A Bog, koji će tada biti u raj, doći će da spase svet! „*I vatra se spustila od Boga u raj i progutala ih*“, i Satana će zauvek biti bačen u pakao (Otkrovenje 20:8-10).

101. Sam Bog dolazi! Svemoćni Bog, Svevišnji Bog, Stvoritelj dolazi na zemlju da živi sa nama i da vlada nad nama. „*I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih*“ (Otkrovenje 21:3-4). „*I videće njegovo lice*“ (Otkrovenje 22:4). „*Blagosloveni neka su oni čistog srca jer oni će videti Boga*“ (Isusove reči, oni su već mogli da vide Isusa) (Matej 5:8). „*Koji jeste, koji je bio i koji će doći, Svemoćni*“ (Otkrovenje 1:8).

Prilog D: Mojoj jevrejskoj braći

Hteo bih da iskoristim priliku da vam se zahvalim jer ste Toru koju vam je Bog dao čuvali vekovima; i za to što ste ovom svetu dali najveću istinu, monoteizam, što stoji i u vašoj Šemi: „*Čuj, O Izraele, Gospod naš Bog je jedan Gospod.*“ Hteo bih isto tako da vam se izvinim kao hrišćanin za trud koji su neki od pogrešno upućenih hrišćana uložili u poslednjih 2000 godina da nametnu nebiblijsku doktrinu o Bogu kao nekom koga čine tri osobe, trojstvo. Na našu sramotu, mnogo su vam zla naneli. Imajte u vidu da mi nismo shvatili da čovek, iako savršen i bezgrešan, **ne može da bude Bog**. Nadahnuta knjiga koju nazivamo Novim zavetom, iako su je napisali Jevreji, učinjena je grčkom knjigom i protumačena zapadnjačkim terminima. Ali polako progledavamo.

Mogu li da dodam da imamo veliku biblijsku istinu koju bismo rado podelili sa vama, Mesija je došao u Vitlejem oko 2 ili 3. veka pre nove ere. Po Božijem uputstvu, dali su mu ime *Yeshua*, i on je sve što vaša nadahnuta Biblija kaže da on jeste, pomazani, određeni, osnaženi sin Božiji, čovek.

MOLIM DA JOŠ JEDNOM BACITE POGLED NA MESIJU *JEŠUA*.

Vaš Mesija je trebalo da bude prorok poput Mojsija među vašom braćom i da govori Božije reči u Božije ime (5. Mojsijeva 18:15-19). Yeshua je bio. On je trebalo da bude seme Davidovo i „sin“ Božiji (2. Sam. 7: 11-14; I Dnev. 17:7-14). Yeshua je bio. Njega je trebalo da rodi devica (Isaija 7:14). Yeshuu je rodila. Yeshua je trebalo da dođe 69 nedelja

(sedmina) (483 godine) od izdavanja dekreta da se ponovo sagradi Jerusalem u Nemijino doba (445 pre nove ere), što bi bilo 32. nove ere. (Danilo 9:25). Yeshua je počeo svoju trogodišnju službu oko 29. nove ere i sebe predstavio kao Mesiju na početku nedelje pashe na proleće 32. godine nove ere. On je odbijen i zarobljen kao Jagnje na tu Pashu. Saslušajte proroka Danila:

„Mesija će biti pogubljen, iako je nedužan“ (Danilo 9:26).

On je trebalo da bude napaćeni sluga, prezren, odbijen, ranjen, povređen, proteran, ogoljen i razapet (Isaija 53:2-12, Ps. 22:1, 7, 8, 14-22). Yeshua je bio! Savle iz Tarsusa (Pavle) je plakao za vama. Yeshua je plakao za vama. On je znao da vi imate neprijatelje zato što ste vi ljudi koje je Bog odabrao i kroz koje je on blagoslovio ceo svet i kroz koje će nastaviti da ga blagosilja. Eshua vas je upozorio za ove neprijatelje. Poslušajte šta je Luka zabeležio u stihovima 19:41-44:

*„Kad se približi i ugleda grad, zaplaka nad njim i reče: "Kad bi i ti u ovaj svoj dan upoznao, što ti je za mir! Ali je sad skriveno od očiju tvojih. Doći će dani na tebe, kad će te **neprijatelji tvoji** okružiti opkopom, unaokolo te zatvoriti i sa svih te strana pritisnuti. Oni će tebe i decu tvoju, što su u tebi, lupiti o zemlju i neće ostati u tebi kamena na kamenu, jer nijesi upoznao vremena pohođenja svojega."*

Ovo se, nažalost, dogodilo 70. godine nove ere, oko 38 godina nakon što je Yeshua to rekao. Žao mi je što to moram da kažem, ali vi još uvek imate neprijatelje. **Takođe, imate mnoge prijatelje!** Hrišćani koji veruju u Bibliju su najbolji prijatelji koje vi imate na ovom svetu. I sada vam je

više nego ikada potreban Mesija Yeshua. Jecajte Bogu kao što mnogi od vas već čine, jer je On obećao da će ga poslati ponovo. Saslušajte proroka Malahiju:

*„A vama, koji smerno častite ime moje, ogranut će sunce spasenja, što krije zdravlje pod krilima svojim. Vi ćete tada izaći i poskakivati kao teoci, što su stajali u štali. Tada ćete pogaziti bezbožnike, jer će oni biti kao prah pod stopama vašim u dan, što ga spremam, veli Gospod nad vojskama. "Sećajte se zakona sluge mojega Mojsija, kojemu sam dao na Horebu **za svega Izraela** propise i zakone! Evo, ja ću vam poslati proroka Iliju, prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. On će obratiti srca otaca k sinovima, i srca sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim zemlju prokletstvom." (Mal. 4:2-6).*

*„Evo, ja šaljem glasnika svojega, da pripravi put preda mnom. Iznenada će doći k svojem hramu vladar (Mesija Ps. 110:1), kojega želite, glasnik zaveta, kojega tražite. Evo, **on će doći, veli Gospod nad vojskama**“ (Malahije 3:1).*

Beleške o izvorima

Poglavlje 1 - „Znaćete istinu”

1. Hunting, Charles & Buzzard, Anthony; The Doctrine of the Trinity; International Scholars Publications; Lanham, Maryland; 1998; str.17.

Poglavlje 2 - Osnove božanstva

1. Prva upotreba latinske reči „Trinitas“ (Trojstvo) koja se odnosi na Boga se pronalazi u Tertulijanovim delima (oko 213. godine N.E.). On je prvi koji je upotrebio izraz „osobe“ (množinu) u trijadološkom kontekstu (New Catholic Encyclopedia; 1997 Ed.; Vol. 13; str. 1012).

2. Wilson, Ian; Jesus: The Evidence; Harper & Row Publishing; 1984; str. 165.

3. A Summary of Christian History; Baker & Landers Broadman & Holman Publishing; str. 65.

4. Jovanson, Paul; A History of Christianity; Atheneum, NY; 1976; str.141; Doctrine of the Trinity.

5. Schaff, Philip; History of the Christian Church; Grand Rapids: Eerdmans Publishing; 1907-1910.

6. McBrien, Richard P.; Gen. Ed.; The Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; str. 916.

7. Newsweek Magazine; 28. mart, 2005; str. 48.

8. Wilson, Ian; Jesus: The Evidence; Harper & Row Publishing; 1984; str. 168.

9. Baker, Robert & Roberts, Jovan; A Summary of Christian History; Broadman & Holman Publishing; str. 66.

10. McBrien, Richard P.; Gen. Ed.; The Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; str. 564-565.

11. Hagee, Jovan; Jerusalem Countdown; Frontline Publishing; Lake Mary, FL; 2006; str. 72-79.

12. Boyle, Isaac, translator; Eusebius Eccl. History; 1995; str. 52

13. Sveti Jovan Hrizostom; 344 N.E.- 407 N.E.

14. Hunting, Charles & Buzzard, Anthony; The Doctrine of the Trinity; International Scholars Pub.; Lanham, Maryland; 1998; str.143.
15. Encyclopedia Americana; 1992 Izdanje; Vol. 21; str. 635 .

Poglavlje 3 - Bog ima Sina

1. New International Encyclopedia; 1916 Izdanje; Vol. 23; str. 47, 477.
2. McBrien, Richard P.; Gen. Ed.; The Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; str. 564-565.
3. Encyclopedia International; University of Glasgow; 1982 Izdanje; Vol. 18; str. 226.
4. Hastings' Dictionary of the Bible; Hendrickson Publishing; 1994; str. 707.
5. Hastings' Dictionary of the Bible; Hendrickson Publishing; 1994; str. 708.
6. Hunting, Charles & Buzzard, Anthony; The Doctrine of the Trinity; International Scholars Publications; Lanham, Maryland; 1998; str. 60.

Poglavlje 4 - Čovek Isus Hrist

1. The Truth About One God (pamflet); Know The Truth Literature; Huntsville, AL; str. 6.
2. New International Encyclopedia; 1916 Izdanje; Vol. 22; str. 47,477.
3. Newsweek Magazine; 28. novembar, 2005.

Poglavlje 5 - Koje je Božije ime?

1. Encyclopedia Britannica; Jedanaesto izdanje; Vol. 3; str. 365, 366.
2. The New International Encyclopedia; 1916 Izdanje; Vol. 22; str. 47, 477.
3. Hastings' Dictionary of the Bible; Hendrickson Publishers; 1994; str. 702-703.

Poglavlje 6 - Gde je Isus sada?

1. Hay, David M.; Glory At The Right Hand; Society of Biblical Literature; Atlanta, GA; 1989.
2. Know The Truth Literature; P.O. Box 6565; Huntsville, AL.

Poglavlje 9 - Kada su se Isusu klanjali

1. Snobelen, Stephen D.; cited in "God of Gods, and Lords of Lords:" The Theology of Isaac Newton's General Scholium to the Principia; University of Cambridge; 2001.

Poglavlje 10 - Kako se Pavle molio

1. Zahvalan sam Davidu Bordonu i Ricku Killianu na njihovom sjajnom radu Discover the Power in the Prayers of Paul; Harrison House Publishers; 2005; Tulsa, OK. Međutim, nisu se zadržali na temi kome se Pavle molio.

Poglavlje 11 - Drugi Isus

1. Goudge, H.L.; The Calling of the Jews; Shears and Sons; 1939.
2. The New York Catechism
3. Boettner, L.; Roman Catholicism; The Presbyterian and Reformed Publishing Co.; Philadelphia., PA; 1962; str. 127.

Poglavlje 13 - Katoličke bajke

1. The Catholic Ency. Thomas Nelson Publishing; 1976; s.v. "Rome."
2. Newsweek Magazine; 2. maj, 2005.
3. Newsweek Magazine; 2. maj, 2005.
4. The Tennessean Newspaper; 6. januar, 2003.
5. US.A. Today Newspaper; 25. februar, 2002.
6. The Tennessean; 12. jun, 2002.
7. US.A. Today; 28. maj, 2002.
8. Newsweek; 4. mart, 2002.
9. Time Magazine; 25. mart, 2002.
10. Soul Magazine; Novembar-Decembar; 1984; str. 4.
11. McBrien, Richard; Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; str. 1075.
12. Time Magazine; 30. decembar, 1991 ; str. 62.
13. The Pope Speaks; Mart -April; Vol. 39; No.2; 1994; str. 105.

14. Ferrar, Jovan; An Ecclessional Dictionary; London; Jovan Mason; 1858.
15. Boettner, Loraine; Roman Catholicism; The Presbyterian and Reformed Publishing Co.; Philadelphia, PA; 1967; str. 127.
16. Flannery, Austin; Gen. Ed.; Apostolic Constitution on the Revision of Indulgences; Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents; Rev. Ed.; Costello Publishing; 1988; Vol. 1; str. 63 .
17. Flannery, Austin; Gen. Ed.; Apostolic Constitution on the Revision of Indulgences; Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents; Rev. Ed.; Costello Publishing; 1988; Vol. 1; str. 66-70.
18. Flannery, Austin; cit.; Vol. 2; str. 394.
19. Life Magazine; 30. oktobar, 1950; Vol. 29; No. 18; str.51.
20. For example A Woman Rides the Beast by Dave Hunt, Harvest House Publishers, 1994.

Poglavlje 14 – Islamske bajke

1. Gabriel, Mark A. ; Jesus and Muhammad; Charisma House; Lake Mary, FL; Notes str. 241.
2. Gabriel, Mark A.; Jesus and Muhammad; Charisma House; Lake Mary, FL; str. 34-35.
3. The Quran; Tahrike Tarsile Quran Inc.; Elmhurst, NY; 2003; str. 298.
4. Hunt, Dave; Judgement Day; The Berean Call; Bend, OR; str. 178.
5. The New York Times; 16. jul, 2002.
6. Cline, Eric H.; Jerusalem Besieged; University of Michigan Press; Ann Arbor, MI; 2004; str. 154.
7. Jedan deo svog shvatanja bliskoistočnog sukoba na sjajnoj internet adresi koju mi je dao Eric Morey iz Southwest Radio Church, East Coast Prophecy Conference; Oktobar 2004; www.swrc.com; Bethany, OK.
8. Newsweek Magazine; 27. decembar, 2004/ 3. januar, 2005.
9. Time Magazine; 14. februar, 2005.

Poglavlje 15 – Mormonske bajke

1. Autor nepoznat.
2. Newsweek; 17. oktobar, 2005; str. 54.
3. Time Magazine; 4. avgust, 1997; str. 52.
4. Newsweek; 17. oktobar, 2005; str. 56.
5. Ankerberg, Jovan & Weldon, Jovan; cited in "What Mormons Believe"; Harvest House; 2002; str. 312.
6. Tanner, Jerald & Sandra; 3913 Changes in the Book of Mormon; Lighthouse Ministry; Salt Lake City, UT.
7. Free, Jack; Mormonism and Inspiration; 111; cited in Arthur Budvarson Changes in Mormonism; 5 (pamflet).
8. Southerton, Simon G.; Losing A Lost Tribe; Signature Books; UT; 2004.
9. Newsweek; 17. oktobar, 2005; str. 57.
10. Martin, Walter; The Maze of Mormonism; Revised Edition; Santa Ana, CA; Vision House Publishers; 1978.
11. Ankerberg, Jovan & Weldon, Jovan; What Mormons Really Believe; Harvest House; 2002; str. 177.
12. Fraser, Gordon H.; Is Mormonism Christian? Moody Press; 1977; str. 135.
13. Tanner, Jerald & Sandra; The Changing World of Mormonism; Rev. Edition; Chicago, IL; Moody Press; 1981; str. 140-141.
14. Cowan, Marvin W.; Mormon Claims Answered; Marvin W. Cowan Publishers; 1975; Revidirano 1989.
15. Cowan, Marvin; Mormon Claims Answered; Marvin W. Cowan Publishers; 1975; Revidirano 1989.
16. Ankerberg, Jovan & Weldon, Jovan; What Mormons Really Believe; Harvest House; 2002; str. 179.
17. Smith, Joseph; History of the Church; Volume 6; str. 408-409.
18. Newsweek Magazine; 17. oktobar, 2005; str. 60.
19. Time Magazine; 4. avgust, 1997; str. 53.
20. Newsweek Magazine; 17. oktobar, 2005; str. 58.

21. Time Magazine; 4. avgust, 1997; str. 57.
22. Time Magazine; 4. avgust, 1997; str. 56.
23. Smith, Joseph; History of the Church; Vol. 6; str. 308, 474.
24. Smith, Joseph; History of the Church; Vol. 6; str. 305.
25. Smith, Joseph; History of the Church; Vol. 6; str. 306.

Poglavlje 16 - Protestantske bajke

1. Bennett, Arthur; The prayer titled "The Trinity"; The Valley of Vision; The Banner of Trust; Carlisle, PA; 1975; str. 2-3.
2. Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; 1995. izdanje, str. 1271.
3. New International Encyclopedia; 1916. izdanje; Vol. 22; str. 476-477.
4. Life Magazine; 20. oktobar, 1950; Volume 29; No. 18; str. 51.
5. The Tennessean; 5. decembar, 2005; Poglavlje B; str. 1, 3.
6. Williams, Thomas; Knowing Aslan; W. Publishing Group; str. 30, 33, 56.
7. Time Magazine; 19. decembar, 2005; str. 73-74.

Poglavlje 17 - Bogu neka je slava

1. Zahvalan sam Jovan Piper-u i njegovom delu God's Passion for His Glory za ideje i deo sadržaja ovog pasusa. Crossway Books; Wheaton, IL; 1998; str. 143.

Prilog B

1. Strobel, Lee; The Case for Christ; Zondervan Publishing; 1998; str. 65.
2. The NIV Study Bible; Zondervan; 1973, 1978, 1984; str. 1913.
3. The Interpreters Dictionary of the Bible; 1980 Edition; Volume 1; str. 35.
4. Encyclopedia Britannica; 1987. izdanje; Volume 1; str. 877.
5. Encyclopedia Britannica; 1937. izdanje; Volume 3; str. 82.
6. Hastings' Dictionary of the Bible; Hendrickson Publishers; 1994; str. 83.
7. McBrien, Richard; Gen. Ed.; Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; 1995; str. 134.
8. Hastings' Dictionary of the Bible; Hendrickson Publishers; 1994; str. 707-708.